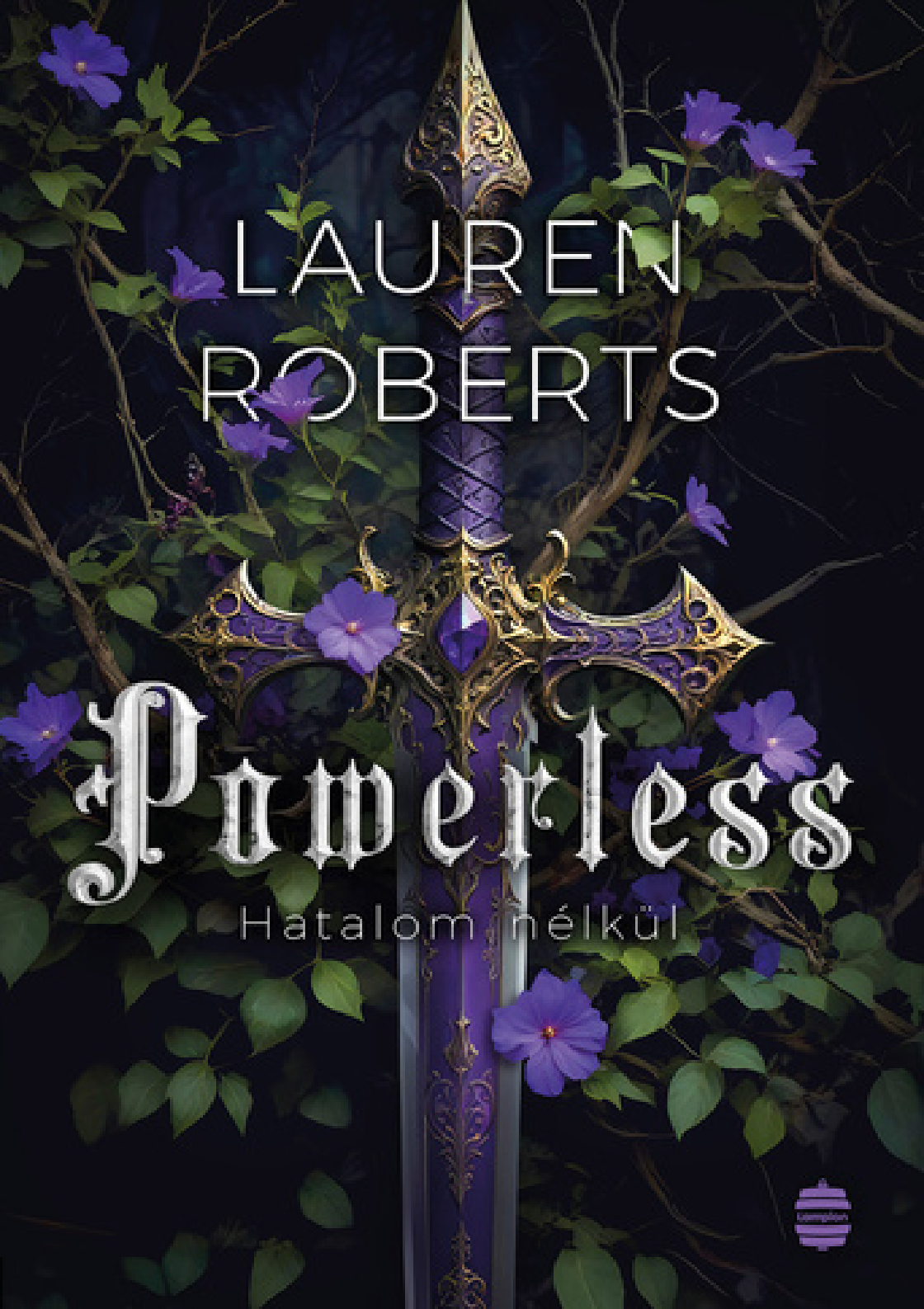
LAUREN
ROBERTS
Powerless
Hatalom nélkül

Lauren Roberts

POWERLESS
HATALOM NÉLKÜL

Fordította: Sepsi László

A mű eredeti címe: *Powerless*
Szöveg és térkép © Lauren Roberts, 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.
POWERLESS is a trademark of Lauren's Library LLC
Magyar kiadás © Central Kiadói Csoport, 2024
Magyar fordítás © Sepsi László, 2024

Ez egy kitalált történet. A nevek, szereplők, helyszínek és események a szerző képzeletének szüleményei, vagy a valóságtól eltérően kerültek megjelenítésre. Bármilyen hasonlóság valós - élő vagy holt - személyekkel, intézményekkel, eseményekkel vagy helyszínekkel csak a véletlen műve.

ISBN 978-963-614-429-6 (epub)

Megjelent a Central Kiadói Csoport gondozásában, 2024-ben
Felelős kiadó: Marosi László
A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja

Főszerkesztő: Balázs Eszter Anna
Szerkesztette: Gazdag-Lukács Edit
Felelős szerkesztő: Pavlovic Tijana
Korrektor: Keszthelyi-Kiss Judit
Térkép: Jojo Elliott
Magyar borító: Müller Péter
E-book: Scriptor Kft.

Minden lánynak, aki valaha is úgy érezte, nincs hatalma

Izram
Meredély-hegy
Lelkek Szentélye
Dor
Dóm Aréna
Nyomornegyed
Dézsma köz
Tűzpuszta
Zátonyos-tenger
Jando
Futtató-erdő
Ny
K
D
Tya

1. fejezet

Paedyn

Sűrű, meleg folyadék csorog le a karomon.

„Vér."

Fura, nem vettem észre, hogy az őr megvágott a kardjával, mielőtt telibe találtam az arcát. Hiába Villám, az állát célzó jobbhorgom mégis gyorsabb volt nála.

A korom szaga facsarja az orromat, rá kell szorítanom a koszos kezemet, nehogy eltüsszentsem magam.

„Szánalmas lenne, ha emiatt kapnának el."

Amikor megnyugszom, hogy a tüsszentéssel nem fogom riasztani a búvóhelyem alatt ólálkodó királyi katonákat, visszateszem a kezem a mocskos falra, amelynek éppen nekidőlök, és megvetem a lábam a szemben lévő falon. Veszek egy nagy levegőt, de mindjárt megfulladok a koromtól. Lassan újra mászni kezdek felfelé. A combom szinte már annyira ég, mint az orrom, de ráveszem magam, hogy tovább araszoljak, miközben elfojtom a tüsszentést.

Nem pont kéményekben mászkálással akartam tölteni az estét. A szűk helytől izzadni kezdek, elnyomom magamban a félelmet, majd a szűk kürtő tetejéig kúszok, és alig várom, hogy a mocskos falak helyét átvegye a csillagfényes éjszaka. Amikor végre kidugom a fejem odafent, mohón beszívom a párás levegőt, majd mászok tovább, és

azonnal megcsapnak az újabb szagkeverékek, amelyek még a testemre, a ruhámra és a hajamba tapadt korom bűzénél is sokkal orrfacsaróbbak.

Verejték, hal, fűszerek és meggyőződésem szerint bizonyos testnedvek keveréke hozza létre a Dézsma köz jellegzetes bukéját.

A kémény tetején egyensúlyozok, és közben meresztem a szemem az árnyékos tetőn, hogy alaposabban megnézzem a ragacsos karomat. Ha a kardvágáshoz nem társult volna a szokásos éles fájdalom, el is felejtettem volna ellenőrizni.

Letépek egy darabot a testemhez tapadó, átizzadt ujjatlan felsőből, és megtörlöm vele a sebet.

„Adena meg fog ölni, hogy megvarrta, én meg tönkretettem. Már megint."

Meglep, hogy nem érzem a belém nyilalló ismerős fájdalmat, amikor a durva szövettel a karomat dörzsölöm, türelmetlenül felitatva a ragacsot.

És ekkor csap meg az illata.

„Méz."

Ugyanaz a méz, amely a ragacsos buktákból szivárog a kopott mellényem zsebeiben, és lecsorog a karomon - én meg vérnek hittem. Felsóhajtok, a szememet forgatom.

Mindenesetre örömteli meglepetés. Inkább méz áztassa át a ruhámat, minthogy vért kelljen kimosni belőle.

Mély levegőt veszek, és lenézek az omladozó, lepusztult épületekre, amelyekre árnyékokat rajzol az utcában pislákoló lámpaoszlopok fénye. A nyomornegyedben nincs nagyon áram, de a király nagyvonalúan megszánt minket néhány utcai lámpával. Köszönhetően a Voltoknak és a Tudósoknak, akik képességükkel

megbízható elektromos hálózatot alakítottak ki, komoly erőfeszítéseket kíván, hogy az árnyékban tudjak maradni.

A nyomornegyedtől távolodva az üzletsorok és lakóházak állapota és mérete is lassú javulást mutat. A kalyibákból lakóházak lesznek, a lakóházakból kúriák, elvezetve egészen a legijesztőbb épületig mind közül. A sötétben hunyorogva alig tudom kivenni a királyi kastély égbe törő tornyait és mellette a Dóm Aréna lejtős kupoláját.

Visszanézek az előttem elnyúló széles utcára, és a két oldalán sorakozó szedett-vedett épületeket fürkészem. A Dézsma köz a nyomornegyed szíve, bűnt és árucikkeket pumpál a városba. A

tekintetemmel követem az innen nyíló tucatnyi utcát és sikátort, belefeledkezem a város útvesztőjébe, majd sóhajtva haloványan rámosolygok az alattam húzódó ismerős utcára.

Otthon. Fogjuk rá. A szó szoros értelmében az otthon azt jelenti, hogy van tető az ember feje felett.

„De a csillagokat sokkal szórakoztatóbb bámulni, mint a plafont."

Én csak tudom, tekintve, hogy minden éjjel a plafont bámulhattam, amikor még nem szorultam rá a csillagokra, hogy társaságomul szegődjenek. Végighordozom hitszegő tekintetem a városon a Kofa és a Szilfa utca között található korábbi otthonom irányába, ahol valószínűleg most egy boldog kis család ül az ebédlőasztal körül, és nevetgélve megbeszélik egymással a napjukat...

Koppanást hallok, aztán suttogást, és ez kizökkent keserű gondolataimból. Hegyezem a fülem, de épphogy csak ki tudom venni az őr fojtott, mély hangját, akit nem olyan régen nagyvonalúan megszabadítottam munkaköri kötelességeitől.

- ...odajött mögém, halkan, akár a kisegér, aztán... egyszer csak megütögette a vállam, és ököllel képen vágott.

Igen bosszús és nem kevésbé fülsértő női hang visszhangzik a kémény kürtőjén.

- Te egy Villám vagy, a Dögvész szerelmére, nem kéne gyorsnak lenned? - A nő nagy levegőt vesz. - Legalább megnézted magadnak az arcát, hogy ne rabolhasson ki még egyszer?

- Csak a szemét láttam - motyogja az őr. - Kék volt. Nagyon kék.

A nő bosszúsan fújtat.

- Sokra megyek veled. Majd megállítok mindenkit a Dézsmán, hogy a szemük megfelel-e az általad oly szemléletesen leírt nagyon kéknek.

Elfojtom a kuncogást, miközben a helyiség másik végében valami megnyikordul, amit tompa léptek kórusa követ. Az új pár csizmák alatt korhadó fa nyikorgó hangjából azonnal kikövetkeztetem, hogy még három őr csatlakozott az embervadászathoz.

„És ez a végszavam."

Leugrom a kéményről, és megkapaszkodom a tető magas peremében, átlendítve a lábam, hogy az utca felett lógjak. Kifújom a levegőt, elengedem a párkányt, és a nyelvembe harapok, nehogy felkiáltsak, miközben a gravitáció a talaj felé ránt. Halk puffanás kíséretében ügyetlenül egy kereskedő szénásszekerének tetejére érkezem. A merev szalmaszálak úgy döfik át a ruhámat, akár Adena valamelyik tűpárnája. Korom és szalma felhője szálldogál az éjszakai szellőben, ahogy az utcára ugrom.

Azzal ütöm el az időt, hogy kihúzgálom a szalmaszálakat az összekócolódott hajamból, majd tánclépésekben kerülgetve a szemetet és a törött csecsebecséket, megkezdem utamat az Erőd felé a kereskedők megviselt kocsijai között, melyeket éjszakára magukra hagytak. Zabrálók dőlnek a sikátor falainak, vagy az épületek között megbújva sugdolóznak, miközben elhaladok előttük.

Érzem a csizmámba dugott tőr súlyát, és megnyugtat a hűvös acél, ahogy elsétálok az éjszakára összebújt hajléktalan felebarátaim csoportjai mellett. Egyesek körül lila védő erőterek derengését látom, míg másoknak ahhoz sem elég erős a képessége, hogy békés alváshoz segítse őket, és pontosan ezért választották otthonuknak a nyomornegyedet.

Magabiztos lendülettel lépkedek tovább, a sikátorokat pásztázva egy pillanatra sem lankad a figyelmem. A szegények nem válogatnak. Egy shilling az egy shilling, és gond nélkül kirabolnak érte olyasvalakit is, aki még náluk is rosszabbul él.

Az utcákon cirkálva több őrrel is keresztezi egymást utunk, ezért kénytelen vagyok lassítani és távol tartani magam tőlük. Minden üzletet, sarkot és utcát megajándékoznak jelenlétükkel a kéjsóvár tekintetű, fehér egyenruhás rendfenntartók. A növekvő bűnözés miatt hozott királyi rendelet értelmében a könyörtelen katonák mindenhol ott strázsálnak a Dézsma közben.

Erről nyilván nem én tehetek.

Besurranok egy kisebb sikátorba, és egy zsákutca felé tartok. Annak a sarkában rejtőzik egy összetört kordékból, kartonlapokból, régi lemezekből és a Dögvész tudja, még miből tákolt rozoga barikád. Még félúton sem járok az otthonunknak nevezett szeméthalom felé, amikor egy vállig érő fürtök mögé rejtőző arc bukkan elő az Erődből.

- Megszerezted?

Keresztbe tett hosszú lábát kinyújtva fesztelenül feláll, majd habozás nélkül átsuhan a majd egy méter magas szeméttorlaszunkon, és olyan reményteli pillantással szökell felém, hogy az ember azt hinné, meleg ételt ígértem neki, és tetőt a feje fölé. És bár egyiket sem tudom megadni neki, hoztam valamit, amit ezeknél is többre tart.

Felsóhajtok.

- Rosszulesik, hogy kételkedtél bennem, Adena. Azt hittem, ennyi év után kicsit jobban bízol a képességeimben. - Levetem a hátizsákomat, és előhúzom belőle a gyűrött vörös selymet, miközben képtelen vagyok elfojtani az arcomra kiülő mosolyt a szeméből sütő ámulat láttán.

Adena mohón kikapja a kezemből a selymet, és végigsimít a puha szövet ráncain. Kiles a mogyoróbarna szemébe lógó göndör fürtjei mögül, úgy néz rám, mintha egymagam véget vetettem volna a Dögvésznek, és nem pedig ruhaanyagot loptam volna egy asszonytól, aki csak hajszálnyival él nálunk jobban.

Mintha hős lennék, nem pedig akasztófavirág.

Adena mosolya úgy ragyog, akár a nap a Tűzpuszta sivataga felett.

- Pae, tudtad, hogy csodákra vagy képes a ragacsos ujjaiddal?

Átkarolja a nyakam, és olyan csontropogtató ölelésbe von, hogy még több méz csorog le a mellényemen, és gyűlik össze a zsebeimben.

- Ha már a ragacsos ujjaknál tartunk... - Kihámozom magam az öleléséből, és a zsebembe túrok. Előveszek hat összetört ragacsos buktát. Alig gusztustalanabbak csak, mint a rájuk tapadt szalmaszálak.

Adena szeme elkerekedik, majd pont olyan mohón kapja ki az egyiket a kezemből, mint a selymet. Falatozás közben megfordul, és habozás nélkül átvág az erődünkön, majd ledobja magát a seszínű durva szőnyegekre a barikádunk belső oldalán. Várakozón megütögeti a helyet maga mellett, és vele ellentétben én esetlenül ugrom át a falat, mielőtt leülök.

- Fogadni mernék, Maria nem örült túlzottan, hogy kirámoltad a boltját. Már megint. Szegénykém, több óvintézkedést is tehetne -

jegyzi meg Adena két falat között, és sanda mosoly ül ki morzsás arcára.

Annak ellenére, hogy az elmúlt években havonta legalább egyszer kiraboltam, Maria még mindig rendre arra a következtetésre jut, hogy férfi vagyok. De legalább próbálkozik.

- Ami azt illeti - jegyzem meg vállvonogatva -, a szokásoshoz képest kettővel több katona strázsált a boltnál. Biztos belefáradt, hogy ennyi buktát loptam tőle az évek alatt.

Adena szúrósan rám néz.

- Hála a Dögvésznek, hogy nem kaptak el, Pae!

Amint az ismerős szófordulat elhagyja az ajkát, ösztönösen megfeszítem az állkapcsom, mire tátva marad a szája harapás közben. Jól láthatóan összerezzen, aztán megköszörüli a torkát.

- Bocs. Rossz szokás.

A hüvelykujjamon lévő vaskos gyűrűt forgatva elgondolkodom, miközben halovány mosolyt erőltetek magamra. Ezt a témát általában igyekszünk elkerülni, bár elsősorban az én hibám, hogy hirtelen kínos lett szót ejteni róla.

Mindezt egy pillanatnyi gyengeség miatt, pedig már bánom, hogy ekkora megkönnyebbülést jelentett.

- Tudod jól, hogy nem a szavak zavarnak, hanem...

- Hanem a mögöttes jelentésük - vág a szavamba mosolyogva, miközben döbbenetes pontossággal utánozza a hangomat.

A nevetéstől majdnem a torkomon akad egy falat mézes sütemény.

- Engem idézgetsz, A.?

Válasz közben harap egyet a buktából, majd teli szájjal kijelenti:

- Nem a Dögvésztől leszel beteg, hanem attól, ami utána jön.

Lassan bólintok, miközben szórakozottan követem ujjammal az alattunk lévő szőnyeg kopott mintáját. Otthonos a tapintása. A gondolatra, hogy hálát adjunk a Dögvésznek, amiért megölt több ezer ilyait, még a mézes buktától is elmegy az étvágyam. Hogy hálát adjunk a dolognak, amely oly sok szenvedést, halált és elnyomást hozott.

De most mindenki csak azokkal törődik, akikkel nem végzett. A királyságban évekre vesztegzárat rendeltek el, hogy a betegség ne terjedjen át a szomszédos városokra, és Ilyában csak a legerősebbek élték túl a kórt, amely az emberek alapvető felépítését változtatta meg.

A gyorsak páratlanul gyorsak lettek, az erősek legyőzhetetlenek, és akik az árnyak között bujkáltak, immár maguk is eggyé váltak az árnyakkal. Olyan természetfeletti képességek tucatjaival ajándékozta meg az ilyaiakat, melyek erő, rendeltetés és teljesítmény szempontjából változatosabbak már nem is lehetnének.

A túlélés jutalma.

Ők az Elit. A rendkívüliek. A kivételesek.

- Csak... - Adena hangja elcsuklik, a buktáját piszkálgatja, miközben még egyszer nekifut mondandójának. - Csak légy óvatos, Pae! Ha elkapnak, és nem tudod kidumálni magad...

- Nem lesz semmi bajom - jelentem ki erőltetett nemtörődömséggel, figyelmen kívül hagyva a rám törő aggodalmat. - Ez a munkám. Mindig is ezt csináltam.

Sóhajt és elmosolyodik, majd lemondóan legyint.

- Tudom, tudom. Elbírsz az Elitekkel.

Újra eláraszt a megkönnyebbülés, amitől egyszerre támad bűntudatom, és hálát érzek, hogy Adena tényleg ismer engem. Mert a Dögvész túlélői közül nem mindenki volt olyan szerencsés, hogy

képességeket szerezzen. Nem, az Átlagosok egyszerűen tényleg... átlagosak. És a Dögvészt követő évtizedekben az Átlagosok és az Elitek békében éltek egymás mellett. Mígnem Edric király egy nap hozott egy rendeletet, mely szerint az Átlagosok többé nemkívánatosak a birodalmában.

A járvány három évtizeddel ezelőtt söpört végig a vidéken. Bár feltehetően hétköznapi betegség okozta, a királyi Gyógyítók arra használták az alkalmat, hogy kijelentsék: az Átlagosok egy felderíthetetlen kór hordozói, és emiatt nem fejlődtek ki bennük képességek. A hosszan tartó érintkezés káros hatással bírt az Elitekre és adottságaikra, ezért idővel az Átlagosok miatt fogyatkozni kezdtek az Elitek féltve óvott képességei.

Legyőzöm a késztetést, hogy a gondolatra elfintorodjak.

Apám mindezt mellébeszélésnek tartotta, és én egyetértek vele. De még ha lenne is rá bizonyítékom, hogy a király szemérmetlenül hazudik, egy nyomornegyedből származó lány nincs abban a helyzetben, hogy higgyenek neki.

Viszont a király nem engedheti, hogy az Elitekből álló társadalmát az egyszerű Átlagosok bomlasszák. A kiváltságosok nem halhatnak ki.

És így kezdődött a Tisztogatás.

Még most, évtizedekkel később is mesélnek tábortüzek mellett a sivatag napsütötte homokjában szétszórt holttestekről, és a gyerekek rémtörténeteket suttognak egymás között.

Ragacsos ujjak zárulnak össze a kezemen, a mézbevonat Adena kezén ugyanolyan édes, mint a nekem szánt mosolya. Szemének csillogása, hűséges arcvonása őrzik titkomat. Oly sok ideig éltem abban a szomorú tudatban, hogy semmi sem lehet valóságos. Minden barátság hamis, minden kedvesség számító.

„Rejtsd el az érzéseidet, rejtsd el a félelmed, és a legfontosabb, rejtőzz el a külsőségek mögé! Senki sem tudhatja meg, Paedy! Ne bízz senkiben és semmiben, csak az ösztöneidben!”

Apám kedves hangja különösen kellemetlenül visszhangzik a fejemben, és arra emlékeztet, hogy életem minden mozzanatának hazugságnak kellene lennie, és a velem szemben ülő lányt ugyanúgy be kellene csapnom, mint az egész királyságot.

Az önzés csak egyetlen éjszakára kerekedett felül a józan eszemen, de az épp elég volt, hogy veszélybe sodorjam mindkettőnket.

- Jól van, eleget beszéltünk a Dögvészről - mondja Adena vidáman, a sikátort fürkészve, majd hozzáteszi: - És a te... helyzetedről is.

Erre felhorkanok.

- Úgy látom, két év alatt sem lett erősséged a finomkodás, A.

Kétlem, hogy egyáltalán meghallott. Kétlem, hogy bármire is képes koncentrálni az ujjai közt suhanó szöveten kívül. A varrókészletét nézegetve Adena annyiban hagyja korábbi beszélgetésünket, és arról kezd fecsegni, hogy milyen ruhadarabokat fog készíteni az új selyemből. A pislákoló lámpafényben meleg, barna kezével a szövetdarabkák között kotorászik, majd elkezdi behajtani a széleket, feltűzni a sarkokat, megszúrni az ujját és fékevesztetten káromkodni.

Átváltunk arra a könnyed társalgásra, melyet csak azért folytathatunk, mert éveken keresztül együtt éltünk túl az utcán, emiatt könnyebben megértem Adena zavaros szavait, miközben tűket szorít az ajka közé. Megfordulok, csendben nézem magabiztos ujjait és összevont szemöldökét. Túlságosan magával ragadta a munka, hogy aludjon.

Az oldalamba hasító fájdalomtól lecsukódó szemem felpattan, és kimegy belőle az álom. A sikátor talajából kiálló durva kő miatt kótyagosan morgolódom:

- Jól jegyezd meg, egy napon lopok egy ágyat!

Adena a szemét forgatja, mint minden este, amikor ugyanilyen üres fogadalmat teszek.

- Hiszem, ha látom, Pae - csicsergi válaszul.

Nagyjából még vagy egy tucatszor átfordulok, mire egy szúrós, galacsinba gyűrt takaró csapódik a fejemnek.

- Ha nem hagyod abba a ficergést, esküszöm, hogy odavarrlak ahhoz a rohadt földhöz - közli Adena édesen, akár egy mézes bukta.

- Hiszem, ha látom, A.

2. fejezet

Kai

Tűzgolyó suhan el az arcom mellett, majdnem leperzseli a hajamat. Alig marad időm lebukni, máris érzem a felém tartó második hőhullámot.

„A Dögvészre, Kitt pompás hangulatban van ma."

Lábujjhegyre állva figyelem, ahogy megindul felém még egy tűzgolyó, miközben átjár az ismerős adrenalin. Felhúzok egy vízpajzsot, és hallom, ahogy tűztől sziszeg, nem marad belőle több sűrű párafelhőnél. Kitt hunyorog, próbálja kivenni az alakom a gőzön keresztül, majd elkerekedik a szeme, ahogy hirtelen nekicsapódom. A földre zuhanunk, és leszorítom, aztán lángoló öklömet felemelve célba veszem az arcát.

- Megadod magad? - A szám önkéntelenül mosolyra húzódik.

Kitt köhögve felnevet, pillantása az arcom és a mellette lángoló öklöm között cikázik.

- Ha nemet mondok, tényleg megütsz, öcsém? - Annak ellenére, hogy a tűz alig néhány centire izzik tőle, csillogó zöld szeme alapján Kitt jól szórakozik.

- Szerintem már tudod a választ. - Haloványan elmosolyodom, miközben ütésre készülve még feljebb emelem az öklöm.

- Jól van, jól van, megadom magam! - hadarja Kitt. - De csak mert nem szeretném, hogy szegény Elinak megint miattad kelljen helyére tennie a törött orrunkat.

Komoran kuncogok, elképzelem magam előtt a királyi orvos arcát, miközben egy újabb törött csonttal tántorgunk oda hozzá.

Miután talpra álltam, Kitt felé nyújtom a kezem, aki még mindig a földön hever.

Pillantása nem mosolyog, amikor végre azt mondja:

- A Dögvészre, Kai, jobban bánsz a képességeimmel, mint én magam.

- Ezért fogsz te uralkodni az ország felett - vágom rá -, miközben én a csatamezőn harcolok, és ellenállhatatlan külsőmmel magamra vonom az ellenség figyelmét.

- Azt akarod mondani, hogy én nem tudnám elterelni az ellenség figyelmét az ellenállhatatlan külsőmmel? - kérdezi Kitt mély hangon kacagva, miközben sértettséget színlel.

- Azt mondom, hogy csak féltestvérek vagyunk, ami sajnos azt jelenti, hogy a vonzerőmnek csupán a felével bírsz.

Kitt megint hangosan felnevet.

- Ezt a logikát követve gyanítom, neked meg az agyam fele jutott.

- A Dögvésznek hála! - Alig hagyják el a szavak a számat, Kitt máris vigyorogva oldalba lök.

Végigmegyünk a küzdőterek közötti letaposott ösvényen a kastély udvarán. A kiképzésen részt vevő katonák és más, magasabb rangú Elitek tovább vívnak, miközben elhaladunk mellettük. Legtöbbjük a képességét használja, míg csak páran fegyvereket.

Fejek fordulnak felénk, a tekintetük ugyanúgy égeti a bőröm, mint a magasan tűző nap. Nem véve tudomást a pillantásukról, beszívom a gyakorlópálya szó szerint vérből, verejtékből és könnyekből

származó ismerős illatát, majd felkapok egy kardot a fegyvertartóról, és Kittnek is adok egyet, akinek az arckifejezése leginkább a dühös szóval jellemezhető.

- Tudod, hogy mindig is jobban szerettem képességek helyett fegyverekkel harcolni - közlöm válaszul szúrós tekintetére, miközben szórakozottan ellenőrzöm a kardom súlyeloszlását.

Kitt beljebb vonul a saras küzdőtéren, de csak pofákat vág.

- Igen, nagyon is tisztában vagyok vele, mennyire szeretsz karddal püfölni.

Elfordítom a csuklóm, meglendítem a pengét, miközben körözni kezdünk egymás körül.

- Így igaz, történetesen az az egyik kedvenc hobbim. - Hirtelen megindulok felé, olyan erősen csapom kardom az övének, hogy a karom is beleremeg. - Látod, milyen jó móka?

Kitt a fogát csikorgatja a csapásom nyomán.

- Pompás.

Az ismerős révületbe zuhanok, hagyom, hogy a lábam a küzdőtéren táncoljon, miközben vívunk, belefeledkezem a ritmusba. Az elmém kitisztul. A testem pezseg az energiától. Mindig harc közben érzem magam a legelevenebbnek. Erre születtem, ez segített megőrizni az ép elmémet a többéves kiképzés és tanulás alatt.

„Egy ostoba király egyet jelent a halott királlyal."

Apám szavai csengenek a fülemben, ezt alaposan a fejembe verte gyerekkoromban, akárhányszor a kimerítő leckékre panaszkodtam. Bár, amiatt nem kell aggódnom, hogy ostoba vagy halott király leszek, hiszen egyáltalán nem lesz belőlem király.

És miután ezzel érveltem, apám kedvesen kitalált nekem egy másik mondást, melynek szellemében élhetek.

„Egy ostoba Végrehajtó egyet jelent a legyőzött birodalommal." Lelkesítő.

Éles fájdalom hasít a felkaromba, és kizökkent a gondolataimból.

- Jobb lenne, ha itt járna az eszed, Kai, különben tényleg legyőzlek. - Diadalittas kifejezés ül ki Kitt arcára, de majd én letörlöm róla. - Nem szeretném, ha a leendő Végrehajtóm munka helyett lazsálna...

Mielőtt még befejezhetné a mondatot, kardommal a földre szorítom a kardját, majd egy pördüléssel mögötte termek. Villámgyorsan kihúzok a csizmámból egy tőrt, és a hátának szegezem.

- Elnézést, mit is mondott, felség?

Eleresztem Kittet, mire megfordul, én meg gúnyosan meghajlok előtte, és visszacsúsztatom a tőrömet a helyére. Határozott lökéssel jutalmaz, amitől megtántorodom, majd én is viszonzom, miközben mindketten nevetünk.

Piszkosszőke haja most sokkal inkább piszkos, mint szőke, és sárdarabok tapadtak bele, amíg a küzdőtéren hentergett. Az ingünket

rég levettük a nyári hőségben, és hozzám hasonlóan Kittnek is verejték csillog lebarnult mellkasán.

Szinte már vicces, mennyire nyilvánvaló, hogy csak féltestvérek vagyunk. A testi különbségeinken túl hiányzik belőlem Kitt segítőkészsége, míg belőle az én érzéketlenségem. Kitt türelmes, barátságos: neki a trón való, nekem a csatatér.

Ő király, míg én gyilkos vagyok.

- Kai, figyelsz te rám egyáltalán? - Egyszerre tűnik aggodalmasnak és csodálkozónak, miközben az arcom előtt csettintget ujjával. - A Dögvészre, mennyi vért vesztettél?

Követem a tekintetét, és látom, hogy vörös csermelyek csorognak a karomon lévő sebből, vér kanyarog az ujjperceim között, és csöpög le az ujjbegyeimről.

- Hát, úgy látom, hála neked, Elinak mégsem lesz szabadnapja. - Frappáns visszavágásra számítva felnézek Kittre, de ő a gyakorlótér másik végére szegezi a tekintetét. - És még nekem jár máshol az eszem.

Pillantásom a felénk tartó lányra vándorol. A kiképzéshez használt bőrruha hozzásimul teste vonalához, és orgonaszínű haja lobog a szélben.

- Odanézz, Bunkó Blair! - suttogom, mielőtt a lány odaérne hozzánk, mire Kitt fuldokolni kezd a nevetéstől.

- Helló, srácok. - Hangja akár a jég: hideg és sima. - Hogy megy az edzés? - Tekintete lustán végigsiklik mindkettőnkön, majd visszatér az arcunkra, miközben szája halovány vigyorra húzódik. - Készülsz a Próbára, Kai?

- Nincs szükségem készülésre.

Mosoly terül szét az arcán.

- Azt hittem, a leendő Végrehajtó jó benyomást akar tenni a királyságra azzal, hogy győzelmet arat. - Hirtelen rettentően érdeklődni kezd a körmei iránt, és közönyt színlel.

Unott sóhajjal a hajamba túrok.

- Terveim szerint így is lesz.

Rám mosolyog, de a legkevésbé sem kedvesen.

- Remélem is, tekintve, hogy évtizedek óta te vagy a legjobb Elit. Legalábbis így hírlik.

A Dögvészre, már megint kezdi.

Kitt lép egyet előre, és a mellkasára teszi a kezét, mintha megsebesült volna.

- Aú, Blair! Emlékezni fogok erre a megjegyzésre, amikor királlyá koronáznak.

- Ó, tán megsértettem büszkeséged, Kitt? - Blair duzzogást színlelve lebiggyeszti a száját, majd újra felém fordul. - Szerintem amúgy is én fogom nyerni a Próbát.

Kipréselek magamból egy örömtelen nevetést, majd lenézek a kis termetű lányra.

- És miből gondolod, hogy egyáltalán versenyezni fogsz? - kérdezem, bár maradéktalanul tisztában vagyok vele, hogy valóban részt fog venni a viadalon.

Válaszul a megjegyzésemre tesz egy kézmozdulatot, mire egy tőr száll fel a fegyvertartóról. Pislogni nincs időm, a tőr hirtelen ott lebeg előttem, és a nyelőcsövemnek szegeződik.

- A tábornok lányaként jó eséllyel bejutok a viadalra. - Tesz egy lépést felém, mire csak centik választanak el minket egymástól, és azt suttogja: - Te nem így gondolod? - Még akkor is nevetgél, amikor erősebben szorítja a torkomhoz a lebegő kést, nyomatékosítva a mondandóját.

Tucatnyi képesség zsong a véremben, mind a többieké, akik a kastély udvarán edzenek. Ráveszem őket, hogy csendesedjenek el, és Blair erejére koncentrálok, érzem, hogy bizsereg a bőröm alatt, és arra ösztökél, hogy ragadjam meg. Blair nagy hatalmú Tele, és a bemutatója a tőrrel csupán a jéghegy csúcsa. Kinyúlok bizsergető képessége felé, hagyom, hogy átjárjon, és a felszínre törjön.

És akkor eggyé válok vele.

Ugyanezt csináltam Kitt tűzre és vízre épülő Duál-hatalmának esetében, ahogy bármely más körülöttem lévő képességgel is meg tudom tenni.

Hűvösen mosolygok, miközben megfordítom a tőrt a levegőben, és pusztán az elmém erejével a Blair szívét védő kemény bőrruhához szegezem.

- Hát, jobban tennéd, ha nekilátnál az edzésnek - közlöm vele halkan, majd elengedem a képességét, és hagyom, hogy a tőr egy koppanással a földre hulljon. Aztán egy szóra sem méltatva sarkon fordulok, és elindulok a kastély felé.

Kitt hallgatagon mellém szegődik, láthatóan ugyanúgy a gondolataiba feledkezik, mint én, miközben elérjük a kastély kapuját. Már csak két hét van hátra a Próbáig, és úgy tűnik, többé már nem tudom boldog tudatlanságban figyelmen kívül hagyni a benne betöltött szerepemet.

A konyhából kiszűrődő sült csirke és burgonya illata elég ahhoz, hogy elterelje a figyelmemet. Vetek egy pillantást a szokatlanul csendes Kittre, majd elfordulok, és bemegyek a konyhaajtón.

- Szép napot, hölgyeim! - Rámosolygok a szakácsokra és szolgálókra, akik vacsorát készítve tesznek-vesznek a konyhában. - Hiányoztam? - duruzsolom, miközben felülök a konyhapultra, a hátam mögött megtámaszkodva a kezemmel. Elkapom pár szolgálólány pillantását, mielőtt elpirulnak, és visszatérnek a munkájukhoz, kuncogva, sugdolózva egymás között. Megcsap a konyhából áradó hőség, és megül a már eleve verejtékes bőrömön...

A bőröm.

A hajamba túrok, majd végigsimítok az arcomon, és nem zavartatom magam, hogy ing nélkül sétálgattam, miután otthagytam a mocskos küzdőtéren - erről még apám sem tudott leszoktatni.

Kitt dugja elő a fejét a sarkon, közben szélesen vigyorog.

- Azt hittem, a kedvenc ételem illatát éreztem. Olyan édes vagy, Gail.

Odamegy a szakácshoz, aki egy krumplipürével teli tálat keverget a begyújtott tűzhely felett, sötét bőrén verejték csillog. Önkéntelenül megmosolyogja Kitt lelkesedését.

- Ó, ez nem neked készül, Kitty. A krumplipüré történetesen az én kedvencem is. - A nő elmosolyodik, megpaskolja Kitt arcát, majd keverget tovább. A pulton ülve összeakad a tekintetünk, majd a karomon lévő vérző sebre pillant, amelyről már el is feledkeztem. A fejét csóválva szigorúan megjegyzi: - Remélem, nem vérzed össze a pultomat, Kai.

Ezen elmosolyodom.

- Nem ez lenne az első alkalom.

Gail megint a fejét csóválja, közben elfojt egy mosolyt. A szakácsnő azóta juttat lopva ételt és egyéb finomságokat nekünk, hogy gyerekkorunkban félmeztelenül rohangáltunk a kastélyban - amiről láthatóan máig nem szoktunk le. Bőséggel látott már a konyhában kitörni verekedéseket amiatt, hogy ki kapja az utolsó mézes buktát.

- Rég jártatok nálam - mondja, és megfűszerezi a krumplipürét. - Kezdtek megunni, hm?

- Úgy bizony. De a főztödet imádjuk. - Alig ejtem ki a szavakat, és egy kanál krumplipüré csapódik az arcomba. Nincs se időm, se energiám ahhoz, hogy lebukjak, mielőtt a pép csatlakozik az arcomon összetapadt sárhoz és porhoz.

- Mellettünk egy percig sem unatkozol, igaz? - Kitt egy polcnak dőlve mélázik, és nézi, ahogy a krumplit szedegetem a hajamból.

Leugrom a pultról, és a szakácshoz lépek, hogy megpusziljam az arcát.

- Egy élmény volt, Gail. - Elnyúlok mellette, hogy kivegyek egy almát a kosárból. - Alig várom a következő ételcsatát. - Dobok egy

almát Kittnek, a sajátomat pedig a nadrágomba törlöm, mielőtt beleharapok.

- Kai herceg!

Ledermedek, sóhajtok, és a hátam mögül érkező hang felé fordulok. Egy fiatal fiú néz fel rám idegesen, ujjaival az ingje szegélyét piszkálja. Látványos türelmetlenséggel vonom fel a szemöldököm.

- A király látni kívánja a trónteremben.

3. fejezet

Paedyn

Egy kereskedő kocsijának kereke átgördül a lábujjaimon. Visszafojtok egy jajdulást, de arra már nem veszem a fáradságot, hogy a meglehetősen udvariatlan kifakadásomat is visszafogjam a balgatag férfi irányába, aki esztelenül megnyomorítja az embereket a kocsijával.

„Ez a nap is jól indul."

Éjjel rosszul aludtam, csak vergődtem és forgolódtam, miközben hol felébredtem, hol elmerültem a visszatérő rémálmaimban. Bevillantak a haldokló apám képei, miközben én semmit sem tehettem azonkívül, hogy a kezét fogtam, aztán felmásztam egy kéményben, és azt vettem észre, hogy a tetejét bedeszkázták, és ott volt Adena is, az egyetlen ember, aki még megmaradt nekem ezen a világon, akit sikoltozva rángattak el tőlem.

Valamikor a számtalan rémálmom közepette Adena erőtlenül próbált meg felrázni. Nyögve a másik oldalamra fordultam, próbáltam a csekélyke örömteli alvásba kapaszkodni, amit kiharcoltam magamnak. Lehet, hogy tolvaj vagyok, de rendre engem fosztanak meg a pihenéstől.

A szokás szerint kitartó Adena ezután taktikát váltott, és úgy döntött, megdobál durva szövetdarabokkal, mígnem a megadás jeléül

felemeltem egy fehér rongyot.

A nap, lustábban, mint valaha, lassan felküzdi magát, és kiles a lepusztult épületek mögül, reggeli árnyékokat festve a Dézsmára, miközben végigmegyek a macskaköves úton. Az utcák élettel telnek meg, alkudozó kofák sürögnek-forognak, miközben koldusok kéregetnek mindenkitől, aki egy pillantásra is méltatja őket, én pedig könnyedén beolvadok a nyomornegyed káoszába.

Alig várom, hogy lopjak némi ételt korgó gyomrom elcsitítására, és Adenának is vigyek valamit. Tekintetem végigsuhan az utcán a következő áldozatomat keresve, amikor...

„Valami nincs rendjén."

Tizennégy királyi katona sorakozik az utcán. Tizennégy.

„Pedig ma legalább tizenhatan kellene lenniük."

Én már csak tudom: megtanultam a beosztásukat.

A szokásos helyükön, Maria boltjánál meglátom Tojásfejűt és Sasorrút más katonák társaságában, akik hozzájuk hasonlóan testhezálló nevet kaptak. Mivel fehér bőrmaszkjuk eltakarja a fél arcukat, nem könnyű ötletes gúnyneveket kitalálni a szemétládáknak, úgyhogy büszke vagyok arra a néhányra, amit kiizzadtam.

Normális esetben a kevesebb őr megkönnyebbülést jelentene, és talán csak a Látnok-képességeim kapcsoltak be, de valamiért mégis nyugtalanít a látványuk.

A gyomrom minden korábbinál türelmetlenebbül és dühösebben megkordul.

„Előbb együnk, aztán jöhetnek a fura megérzések."

Könnyedén cikázom a tömegben, és lekapok pár almát a kocsiról, amelyik átment a lábujjaimon. A bosszú éppoly édes, mint a roppanós gyümölcs, amelybe beleharapok. Egy bolt omladozó

falának dőlök, és egy fiatal tanoncnak tűnő egyént veszek észre, aki egy kereskedővel alkudozik. Figyelem, ahogy szúrósan a kofára mered, majd ledob néhány érmét, és felkap egy fekete bőrnek tűnő csomagot. Tekintetem a kocsi tetején guruló shillingekre téved, és megszámolva őket rájövök, hogy ez túl sok pénz azért a bőrért.

„Siet valahova. Ezért fizet a kelleténél kétszer többet, ahelyett, hogy rászánná az időt, és kialkudna egy alacsonyabb árat. És van rá pénze."

A tökéletes célpont.

Kilépek az utcára, és sebesen tülekedve a tömegben a fiú felé veszem az irányt, miközben kioldom a bőrfáslit, amellyel a hajamat kötöttem fel, hogy ne hulljon az arcomba és a nyakamra. Kócos hajam ezüstszínű hullámokban omlik a hátamra, miközben én a gatyarohasztó hőséget átkozom, mert a nyakam máris ragad az izzadságtól. Hagyom, hogy a hajzuhatag a vállamra és az arcomba hulljon, és átváltozom a megtestesült ártatlansággá.

„Érd el, hogy alábecsüljenek! Érd el, hogy amíg nem akarod, észre se vegyenek!"

Olyan régen hallottam az apám hangját, hogy attól tartok, halk szavai kiesnek az emlékeim közül, és vele együtt meghalnak.

A gondolat szertefoszlik, ahogy egymásnak ütközünk a fiúval.

Megtántorodom, ügyetlenül a gyanútlan tanoncba próbálok kapaszkodni, ahogy hagyom magam a földre zuhanni. Az egyik kezemmel megragadom az ingjét, a másikkal pedig benyúlok a mellényzsebébe, ahol a pénzét tartja. Kitapintok hat shillinget, de ellenállok a késztetésnek, hogy mindet kivegyem, és megelégszem hárommal.

A mohóság olyan érzelem, amelyet nem könnyű megszelídíteni, de önuralmat tanúsítok, és érintetlenül hagyom a többi érmét,

tudván, hogy a fiúnak valószínűleg van annyi esze, hogy megérezze, könnyebb lett a zsebe, ha mindet elcsenem. Nem hiányzik még több sebhely a hátamra amiatt, hogy elkaptak.

Amikor azonban készülök kihúzni a kezem és elmotyogni egy bocsánatkérést, amiért majdnem fellöktem a fiút, az ujjaim kitapintanak valamit a mellény belső szegélyén. Nem csak a szegélyt: egy titkos zsebet! Érzek benne egy összehajtott pergament, és olyan késztetés tör rám, amelyet sem megmagyarázni, sem megindokolni nem tudok: úgy döntök, hogy a pergament is megfogom, mielőtt kihúzom a kezem, és félénken felnézek a tanonc arcára.

Barna szeme elkerekedik, ahogy rámeredek az arcomba hulló hajszálakon keresztül. Mélységes szégyent sugalló arckifejezést öltök, és gyorsan kirántom a kezem a ruhája alól. Kifújok egy hajszálat a szememből, és hátrálok egy lépést, hogy legyen köztünk némi távolság.

- Szörnyen sajnálom, jóuram! - Pihegve szégyenkező, ártalmatlan kisugárzást kényszerítek magamra. - Én vagyok az egyetlen

szerencsétlen Ilyában, aki a puszta levegőben is képes megbotlani!

„Gyerünk! Becsülj alá! Nézz át rajtam!”

A tanonc beletúr göndör hajába, és nevetgél.

- Semmi gond. Az komoly tehetség. - Mosolyog, de gyanúsan sokáig méreget, úgyhogy rávigyorgok, és biccentek, majd sarkon fordulok, és eltűnök a zsúfolt utcán.

Ragacsos bukták édes illata száll a forgalmas sikátorban, miközben elhaladok Maria boltja előtt, és behúzódom a Dézsmáról nyíló kisebb mellékutcák egyikébe. A markomban szorongatott lopott levél átázik az izzadságomtól. Mit írhattak erre a kis papírdarabra, amit ennyire el akarnak rejteni?

Alig várom, hogy kiderítsem.

Háttal nekidőlök a mocskos téglafalnak, és széthajtogatom a levelet, amelyben kézzel írt üzenet áll:

A találkozó éjfél után tizenöt perccel kezdődik.
Fehér ház a Kofa és a Szilfa sarkán.
Hozd a szállítmányt!

Zavartan pislogva meredek a levélre, miközben a szívem izgatottan kalapál.

Ez az otthonom.

„Vagyis ez volt az otthonom."

A betűk dőlésszögéből és az elmaszatolt tintából meg tudom állapítani, hogy a levelet sietősen írták, hogy elrejtsék a kíváncsi szemek elől.

Az olyan kíváncsi szemek elől, mint az enyém.

Kérdések tucatjai ötlenek fel bennem, az egyik zavarba ejtőbb, mint a másik. Mi a fészkes Dögvészért tartanak találkozót az otthonomban?

„A korábbi otthonodban. Elköltöztél, emlékszel?"

És ott veszik át az éjszaka közepén a szállítmányt...?

„A bőr."

Megbotlom az egyenetlen macskakövön, ami kizökkent a gondolataimból, és most veszem csak észre, hogy eddig fel-alá járkáltam. A mellényembe dugom a gyűrött levelet, a gondolataim még mindig zakatolnak, miközben kilépek az immár napfényben úszó, forgalmas utcára. A fejemet csóválva próbálok átfurakodni a rengeteg alkudozó, pletykáló és káromkodó emberen.

Újra utat török magamnak a kofák kocsijai között, és felveszem tisztes foglalkozásom, a tolvajlás ismerős ritmusát. Munka közben elkalandoznak a gondolataim, és azon mélázok, Adenának vajon sikerült-e eladnia a ruháit a hosszú utca másik végében.

Én lopok, ő varr.

Erről szólt az életünk az elmúlt öt évben. Még a tizenhármat is alig töltöttem be, és egyedül voltam a világban, mint a kisujjam, amikor szó szerint összefutottunk Adenával. Vagyis anyagtalanná válva egyenesen átment rajtam. Sosem felejtem el a királyi katona arcát, aki lopott süteményekről ordibálva kergette, én pedig habozás nélkül kinyújtottam a lábam, hogy megbotoljon benne. Végignéztem, ahogyan az őr arca a járdának csapódik, majd üldözőbe vettem a nyurga, göndör hajú lányt, aki egyenesen átszaladt rajtam.

Bizalmatlansággal teli szövetséget kötöttünk aznap, és a dolognak elvileg ennyiben is kellett volna maradnia.

A kezem megáll a levegőben egy jókora grapefruit felett, amikor hátborzongató üvöltés hasít a Dézsma nyüzsgésébe. El is feledkezve a gyümölcsről, megpördülök, és a hang forrását keresve a tömeget fürkészem. Tekintetem végigsiklik a sokaságon, majd megakad egy kis termetű alakon, aki egy vérfoltos faoszlopnak rogyott az utca közepén. Egy királyi katona magasodik fölé korbáccsal a kezében, és undorító gőggel néz le a kisfiúra. Túlságosan is jól ismerem ezt a nézést. Túl sokszor voltam már én is az a vérző kisgyerek.

Elkapták.

Eltűnődöm rajta, vajon mit lopott, mi indokolhat ekkora verést. Pár gyümölcsöt? Esetleg pár shillinget egy kofától? Emlékszem, milyen volt

nekidőlni a faoszlopnak, remegve a fájdalomtól minden korbácsütés után, miközben a nyelvembe haraptam, hogy fel ne

üvöltsek. A fájdalom elmúlik, de a sebhelyek emlékeztetnek rá, hogy ügyesebbnek kell lennem.

A fiatalokat mindig elkapják. Túl mohók. Egyelőre nem tanulták meg kordában tartani a kapzsiságukat, sem pedig elviselni az éhséget, amivel könnyű célpontot jelentenek a katonák számára, akik rajtuk statuálnak példát.

„Semmit sem tehetsz érte."

Ezeket a szavakat jól az eszembe kell vésnem, hogy a lábam biztosan ne vigyen a fiú felé. Mert egyszer már megpróbáltam. Közbeléptem, hogy segítsek egy kislányon, aki önmagamra emlékeztett. Annyira félt, mégis rászánta magát, hogy nem mutatja ki. Amikor felnézett rám, ugyanolyan tűz égett a szemében, mint az enyémben. Végül a segítségnyújtási kísérletem csak további korbácsütéseket eredményezett mindkettőnknek.

Vágok egy grimaszt, és gyorsan elfordulok a gyomorforgató jelenettől, mire egy kikeményített, gyűrött egyenruhát kapok a képembe, amikor nekiütközöm a semmirekellő viselőjének.

A katona lenéz rám, szemében csodálkozás csillog a fehér maszk mögött. Bár tíz évvel idősebbnek tűnik nálam, és szőke haja összevissza mered az égnek, tekintetével elidőzik testemen, ahogy lustán végignéz rajtam. A nyelvembe harapok, nehogy kicsússzon valami a számon, amit később valószínűleg megbánnék.

A királyi katonák köztudottan nem viselkednek úriemberként a fiatal lányokkal - igazából senkivel sem -, és nincs kedvem kipróbálni, hogy ő jelenti-e a kivételt.

- Elnézést, uram, szörnyen ügyetlen vagyok ma - mondom, miközben készülök kámforrá válni a tömegben.

Ragacsos kezével megragadja a csuklómat, és megpördít. Minden erőmre szükségem van, hogy elnyomjam magamban a harci ösztönt,

amely azt üvölti, hogy térdeljek a lágyékába, és verjem bele a fejét a talpunk alatti kövekbe.

- Hová sietsz? - Széles vigyorától és fekete szemétől libabőrös lesz a hátam, alkoholtól bűzlő lehelete pedig még inkább nyugtalanít.

Elmosolyodom, és udvariasságot erőltetek magamra, miközben kihúzom kezem a szorításából.

- Csak igyekszem elintézni a napi teendőket, mielőtt túl sokan lesznek a piacon.

- Hm - morogja, és kétkedőn méreget. - Mi a képességed, kislány? - Leküzdöm a késztetést, hogy hűvösen válaszoljak, miközben a katona tovább vigyorog. - A király rendeletének értelmében bárkit kikérdezhetek, ha úgy érzem... hogy ki kellene kérdezni.

„Szereti irányítani a helyzetet. Ha nála van a hatalom."

- Közönséges vagyok - vágom rá, tudatva a helyem az Elitek táplálékláncában, hogy bizonyítsam, nem jelentek rá veszélyt, és jelentőséggel sem bírok számára. - Egy Látnok. - Egyenesen a fekete szemébe nézve mondom ezt ki, és imádkozom, hogy fekete szíve higgyen nekem.

- Valóban? Még sosem találkoztam Látnokkal. - Komoran nevetgél, és tesz felém egy lépést. Olyan közel hajol hozzám, hogy megint beleszagolhatok a fejét körüllengő alkoholfelhőbe. - Bizonyítsd be!

„Kezdem unni ezt a kérést."

A katona szemébe nézek, még azt az örömöt sem adom meg neki, hogy azt hihesse, aggódok, bár kalapáló pulzusom másról árulkodik.

- Haragot és... megbánást érzékelek az ön részéről. Szét... szétváltak a feleségével. Mármint ő hagyta el magát. - Mélységes döbbenet ül ki az arcára, amitől haloványan elmosolyodom. - És ha tényleg konkrétumokat vár tőlem, mert hát azt mondta, hogy

bizonyítsam be, akkor azért vált el... - Szünetet tartok a mondat közepén, szorosan lehunyom a szemem, miközben a halántékomra nyomom az ujjaimat, meggyőző műsort szolgáltatva. - Mert maga megcsalta? Várjunk, van még valami... - Felnézek az arcára, amely most már paprikavörös a haragtól, és tovább masszírozom a halántékom. - Vissza... vissza akarja kapni. De maga nem kell neki...

Felkészülök a pofonra, majd érzem is az égető érzést az arcomon.

Vér fröccsen a számból, elfordulok az őrtől, ő pedig közel hajolva az arcomhoz azt morogja:

- Átkozott boszorkány. Takarodj a szemem elől, Közönséges!

Sarkon fordulok, és elmosolyodom, miközben vér gyűlik össze a számban, és lecsorog az arcomon. Szándékosan egy kordénak hátrálok, és lopok róla némi szövetet a hátam mögött. Gyorsan megfordulok, a mellkasomhoz szorítva a ruhát, miközben a fogammal letépem a sarkát, hogy letöröljem a vért a számról és az arcomról. A szövet egy részét szalvétának használom, a maradék pedig mehet Adenának. Kettőt egy csapásra. A ruhadarabot - amely immár pénzzel és egyéb lopott javakkal van tele - a hátizsákomba dugom, aztán visszaindulok az Erődhöz. Közben fejben újrajátszom az iménti öt percet.

Nem volt nehéz zavarba hozni a katonát, és tudtam, amint sikerül, lekever egy pofont, aztán hagy elkotródni. Nem most fordult elő velem először. És a Látnok-képességeim bizonyítása aligha okozott nehézséget, tekintve, hogy leríttak róla az árulkodó bizonyítékok. A vékony napbarnított vonal az immár ékszer nélküli gyűrűsujján volt az első arra utaló nyom, hogy korábban házas lehetett. Az eljegyzési gyűrűjét átrakta a másik kezére, ahelyett hogy zálogházba adta volna, ami arról árulkodott, hogy még mindig fontos neki a korábbi felesége, és valószínűleg még sóvárog utána. A rendezetlen haja, a

gyűrött egyenruhája és a whiskyszagú lehelete ugyancsak azt bizonyította, hogy nyilvánvalóan egyedülálló férfi, aki mellett már nincs ott a felesége, hogy vállalható külsőt kölcsönözzön neki.

„A férfiak valószínűleg kihalnának, ha a nők nem kényeztetnék el őket."

Ami a hűtlenséget illeti, ez inkább szerencsés tipp volt a nézése és a királyi katonák ragyogó hírneve alapján. A feltételezésem egyértelműen érzékeny pontján találta el, ami miatt aztán a tenyere talált el engem.

Tűz rám a déli nap, miközben visszafelé tartok az Erődbe, hogy szokás szerint Adenával ebédeljek. Elidőzöm a Dézsmán bóklászva, miközben egy almát rágcsálok, hogy enyhítsek a mardosó éhségen.

A levegőt megülte a kereskedők napsütötte pultján perzselődő sózott halak szaga. Gyerekek futkároznak előttem, nevetve fogócskáznak az utcán. Az alkudozás és káromkodás hangjai olyanok számomra, akár egy kórus, egy túlságosan is ismerős dallam.

A szemem megakad egy hatalmas színes transzparensen: egy Falmászó épp kifeszíti két bolt között a zsúfolt sikátor fölé. Felszalad a falon, mintha a tenyerén és a talpán ragasztó lenne, ami lehetővé teszi, hogy könnyedén feljusson az üzlet sima oldalán. Miközben egy kötéllel rögzíti a transzparenst, én elolvasom a zöld szövetre jókora fekete betűkkel felírt szavakat.

HAMAROSAN KEZDŐDNEK A HATODIK PURGÁLÓ PRÓBATÉTELEK.
EMLÉKEZZÜNK A TISZTOGATÁSRA?
ADJUNK HÁLÁT A DÖGVÉSZNEK?
AMIRE BÜSZKE LEHET A KIRÁLYSÁGOD,
A CSALÁDOD ÉS TE MAGAD.
BELŐLED IS VÁLHAT DIADALMAS ELIT.

Hangosan felhorkanok, és majdnem a torkomon akad egy falat alma. Bár a Purgáló Próbatételekben egyáltalán nincs semmi vicces, akaratlanul is mókásnak tartom, hogy ünnepségnek szánják. A Próbákat azért hozták létre a három évtizeddel ezelőtti Nagy Tisztogatás emlékére, hogy megmutassák az emberek természetfeletti képességeit, és kizárólag a birodalom Elitjei előtt tisztelegjenek.

Nem mondanám, hogy az ártatlan emberek legyilkolása olyasmi, amire büszke lehetne a királyságom vagy a családom - ha egyáltalán lenne még családom. És mégis, ötévente kiválasztják az Elit fiatal tagjait, hogy versenyezzenek ezeken a viadalokon a dicsőségért és annyi pénzért, amennyiből kényelmes kastélyt húzhatnak fel maguknak, ahol elbújhatnak a Próbák okozta trauma elől.

Amiatt kezdek el egyszerre remegni a nevetéstől és a haragtól, hogy elhitetik a kisebb Elitekkel, akik csak Védelmező- és Közönségesképességekkel bírnak, hogy lehet esélyük a győzelemre ezen a szadista viadalon. Hirtelen zsibbadtnak érzem magam, ahogy az izgatott arcokra nézek magam körül, akik vigyorogva és mutogatva gyűltek össze a kiírás előtt.

„Mi halunk meg először."

A versengő Elitek nem kiválasztottak, csak beleszülettek a sorsukba. Mindig azok, akik királyi vérből származnak, vagy a magasabb rangú Elitek közé tartoznak. Végignézek a tömegen, a tekintetem végigsiklik a Közönségesek mosolygó arcán, akiket kizárólag a szórakozás miatt dobnak be a Próbákra, miután a király kiválasztotta, hogy szerintünk ki képviseljen minket.

Bár a király határozottan úgy véli, hogy az Elit versenytársak meggyilkolása az arénában megvetendő dolog, nem titok, hogy maga a halál is egy versenyző a viadalon. A haldokló tizenévesek

szemlátomást jelentősen szórakoztatóbbá teszik a dolgokat, és ha az Elit tagjai nem hajlandók öldökölni, a király majd tesz róla.

Átfurakszom a kiírás előtt összegyűlt embertömegen, mind egymás szavába vágva beszélnek arról, hogy ki fogja képviselni a Dézsmát, és mihez kezdenek a jutalmul kapott pénzzel.

Nagyon ritkán fordult elő életemben, amikor nem irigyeltem az Eliteket. De ha belegondolok, hogy részt kellene vennem a Purgáló Próbatételeken, hálát adok érte, hogy egy jelentéktelen kis senki vagyok.

Egy teljesen átlagos valaki.

4. fejezet

Paedyn

- Azt megeszed? - Adena a félig megevett narancsot méregeti az ölemben, miközben én a hátamat a sikátor falának vetve üldögélek az Erődben.

- A tiéd lehet. - Még be sem fejeztem a mondatot, Adena máris előrehajol. Göndör haja lobog a lágy szellőben, ahogy elveszi a narancsot, majd egy gerezdet a szájába töm.

A katona emlékezetes pofonja egy felrepedt alsó ajakkal ajándékozott meg, ami megnehezíti, hogy tömjem magamba az ételt.

- Milyen napod volt? - kérdezem, miközben elgondolkodva forgatom a vastag, ezüst eljegyzési gyűrűt a hüvelykujjamon.

Apám gyűrűjének hideg acélja a bőrömbe mar, és megvigasztal, mint mindig. Azt hiszem, anyámét is magamnál tartanám, ha nem temették volna el vele együtt még kisbaba koromban. Apám azt mondta, betegség vitte el. Elvégre Átlagos volt, és a többségünk nyilvánvalóan gyenge, beteges ember.

De apám ennek ellenére is feleségül vette. Szerette. Védelmezte. Megőrizte a titkát, ahogyan az enyémet is.

Adena felsóhajt, és kizökkenek gondolataimból, ahogy két falat narancs között azt mondja:

- Egy szavam sem lehet. Ó, eladtam azt a felsőt, amin ezer éve dolgoztam! Három egész shillingért! Tudod, azt a zöldet a mély dekoltázzsal és a csipkés szegéllyel. - Ugyanolyan értetlenül nézek rá, mint mindig, amikor elkezd varrónőzsargonban beszélni. - Eh, reménytelen vagy, ha ruhákról van szó, Pae.

Lenézek a kopott felsőmre az olajzöld mellényem alatt. Minden megváltozott azon a napon, amikor Adena zsebes mellényt varrt nekem, tudván, hogy tolvajként jó szolgálatot fog tenni. Bizalmatlan szövetségünk akkor kezdett el megbízható barátsággá alakulni.

Adena az ujjával ütögeti a száját, elgondolkodik valamin.

- Fogadok, ha megfelelő ruha lenne rajtad, túlságosan lekötne mindenkit, hogy megbámuljon, és észre sem vennék, hogy éppen kifosztod őket.

Felhorkanok.

- Örülnék, ha inkább nem bámulnának bűnelkövetés közben. Kicsit sem tűnik praktikusnak.

Felkapom a tőrömet, és a csizmámba rejtem, ujjaimmal végigsimítok csigavonalú ezüstnyelén. A gyűrű mellett ez az egyetlen emléktárgyam apámtól, egyik nélkül sem megyek sehová. Századjára is megcsodálom a nagy műgonddal kidolgozott markolatot, majd összerezzenek, ahogy hirtelen eszembe jut egy emlék.

- Ma legyél óvatos! Valamiért kevesebb az őr a szokásosnál, és nekem ez bűzlik. Csak... - Keresem a megfelelő szavakat. - Csak tartsd nyitva a szemed, oké?

A hírek valamennyire felrázták Adenát, de még így is játékosan vonja össze a szemét.

- A Látnok-hókuszpókuszod veszélyre figyelmeztet?

- Igen, egyértelműen óvatosabbnak kell lennünk! - sóhajtok fel, és mosolyogva csóválom a fejem.

Felállok, hogy elinduljak, közben nyögdécselve nyújtózkodom sajgó tagjaimmal. Adena összeszedi a mindenféle méretű és színű ruháit, vonakodva búcsút int, majd visszamegy a Dézsmába abban a reményben, hogy naplemente előtt még el tud adni néhány holmit.

Kilépek a zsúfolt utcára, amely immár a késő délutáni napsütésben úszik, és a nyüzsgő piactér felé fordulok. Kényelmesre veszem a kezdést. Először elcsenek némi gyümölcsöt és szövetet, majd amikor beleunok, áttérek a nagyobb és jobb holmikra. Ma este tárcákra, órákra és készpénzre vadászom.

Kiszúrok egy sötétkék hajú férfit, akinek csillogó óra díszeleg a csuklóján, és gyorsan eldöntöm, hogy ő lesz a következő célpontom. Végignézve a zsúfolt utcán, más szokatlan hajszínű embereket is észreveszek a tömegben, ami annak bizonyítéka, hogy a genetikai adottságokat módosító Dögvész nem csak természetfeletti képességekkel ajándékozta meg őket. Bár hiába van nekem ezüstszürke lobonc a fejemen, így sem társul hozzá különleges képesség. Túl sokáig tart meglógnom a kék hajú férfi elől, miután elloptam az óráját. Nem azért, mert rajtakapott, dehogyis, hanem mert be nem állt a szája. Miután összeütköztem vele, és alattomban lecsúsztattam a csuklójáról az ékszert, egyértelmű volt, hogy szerencsétlen alig várta, hogy rázúdíthassa a pletykáit valakire, aki hajlandó mosolyogva bólogatni hozzá.

Már épp készülök korán hazaindulni és kellőképpen sikeresnek nyilvánítani az estét, amikor egy magas, tetőtől talpig feketébe öltözött alak tűnik fel a Dézsmán. Magabiztosságot sugallva lépdel, ami látványosan üt el attól a görnyedtségtől, amelyet a hajléktalanok sajátítottak el abban a reményben, hogy a lehető legkevésbé vonják magukra a figyelmet.

De róla... róla nem tudja levenni a szemét az ember.

Laza fekete ingét betűri testhez simuló fekete nadrágjába, melyet egyszerű öv fog körbe. Galléros ingje félig kigombolva lobog a szélben, megmutatva lebarnult mellkasát. Arcvonásai homályosak a távolban, de szurokfekete haja kócos hullámokban omlik a homlokába. Kezét zsebre dugva jókora léptekkel, higgadtan és megfontoltan halad a piactér belseje felé.

Nem környékbeli. Látom rajta, ahogy körülnéz, mintha egyszerre próbálná felmérni az egészet. Valószínűleg egy magasabb rangú Támadó Elit, vagy nemesi vérből származik, aki ritkán teszi be a lábát a nyomornegyedbe. Látom a léptein meg a cipője csillogásából, hogy ez a férfi jóval többet tart magánál néhány shillingnél. Hunyorgok, próbálom kitalálni, hol tarthatja az ezüstjeit.

Ott.

Egy szíjjal az övéhez csatolt erszény verdesi a lábát, olyan, amilyenben az ilyaiak az aprópénzt szokták hordani. Egészen konkrétan a magabiztos ilyaiak, tekintve, hogy egy őrizetlenül hagyott erszény könnyű préda a tolvajok számára. Mint például nekem.

Az utolsó balszerencsés célpontom ma este.

Jól jön, hogy ilyen átkozottul magas, máskülönben szem elől téveszteném a tömegben. Látom, hogy a nők minden korosztályból a nyakukat nyújtogatják, ahogyan elhalad mellettük, és próbálják alaposabban megnézni a jóképű idegent, mielőtt beolvadna az emberáradatba. Átfurakszom a tömegen, és követem, mígnem a kofák kordéi között a főútról egy kevésbé forgalmas utcára tér át. Megrázom a hajam, hagyom, hogy a hosszú hullámok lazán a vállamra hulljanak, miközben levágok egy utcát, hogy elé kerüljek. Keresztülcikázok egy sikátoron, amely ugyanoda torkollik, amelybe

az idegen lefordult, és most egyenesen felé tartok. A földre szegezem a tekintetem, amikor egymásnak ütközünk.

A szokásos módszeremet követve hátratántorodom, és ellenállok az ösztönös késztetésnek, hogy megvessem a lábam, és álljam a sarat. Erős karok fonódnak a derekam köré, hogy elkapjanak, ezzel szabad prédaként hagyva a pénzes erszényt a magamfajta zsiványoknak. Belekapaszkodom a férfi ingjébe, eljátszom, mintha ez reflex lenne az egyensúlyom megőrzésére. Valójában csak ürügyre van szükségem ahhoz, hogy úgy vigyem közel hozzá a kezemet, hogy az ne legyen gyanús.

„Az éhező srácoknak a Dézsmán nem ilyen a tapintása."

A gondolat szertefoszlik, amint benyúlok a derekán hordott erszénybe, és az ujjaimmal kitapogatom, hogy legalább húsz shilling fityeg a férfi övén. Nagyon bízhat a képességeiben, ha ilyen sok... megdézsmálható pénzzel mászkál a Dézsmán.

Csábító a lehetőség, hogy letépjem az erszényt, és elszaladjak, bár nagyon jól tudom, hogy három hosszú lépéssel utolérne. De azt sem tudom, szó szerint mikor futok bele még egy ilyen lehetőségbe, szóval legalább az ezüstjeinek a felét meg kell szereznem.

„A súlykülönbséget viszont meg fogja érezni, ha elveszem a pénz felét."

Zakatolnak a gondolataim.

„Akkor tereld el a figyelmét!"

Pillanatok alatt megvan a terv, így gyorsan és észrevétlenül a markomba szorítom az érmék felét, majd kiveszem a kezem az erszényből, aztán felegyenesedek. Lassan elszakítom a tekintetem a részben fedetlenül hagyott mellkasáról, ahonnan egy sötét tetoválás kandikál ki ingjének redői alól.

Végre találkozik a tekintetünk.

Mintha egy vihar mélyébe néznék.

A szemének olyan a színe, mint az Ilya felett gyülekező viharfelhőké, a fejünk feletti kéményekből gomolygó füsté, az ellopott ezüstpénzeké a markomban. Hosszú, fekete szempillái erős kontrasztban állnak acélszürke szempárjával, mellyel most az arcomat fürkészi. Döbbenten felvonja sötét szemöldökét, és megfeszíti markáns állkapcsát, amivel kihangsúlyozza erős arccsontját.

Így állunk ott, egymásra meredve.

Hirtelen élesen belém hasít, hogy mennyi helyen ér hozzám. Erős karjával még mindig a derekam fogja át, félig-meddig megtart, bár már a tekintete önmagában is cirógatásnak érződik. Megköszörülöm a torkom, miközben kihúzom ökölbe szorított kezem az ingje alól, felvillantva alatta aráncos, drága szövetet, mielőtt kilépnék az idegen öleléséből.

Megrezzen a szája, és meglátom a gödröcskét arcának jobb oldalán. Lassan lecsúsztatja a derekamról a karját, és elenged, miközben megfogja a mellényem durva szegélyét.

„Bőrkeményedések. Harcos."

Nem mintha Látnoknak kellene lennem ahhoz, hogy rájöjjek erre, tekintve, hogy testalkata elég nyilvánvalóvá teszi. Ahhoz képest, hogy képzett harcos és kétszer akkora, mint én, teljes lelki nyugalommal a hátam mögé teszem a kezem, vele együtt pedig bűntettem minden bizonyítékát. Az érmék hangtalanul hullanak a hátsó zsebembe, miközben nagy levegőt veszek, és próbálom összeszedni magam.

- Gyakran zuhansz jóképű idegenek karjába, vagy ez az első alkalom? - Kérdése nyomán megint egy gödröcske ül ki az arcára, ahogy elvigyorodik, és megmutatja fehér, szabályos fogsorát.

- Nem, ezt csak a beképzelteknek tartogatom. - Hűvösen rámosolygok, ő pedig úgy méreget, mintha egy feladvány lennék, melyet próbál megoldani, miközben ámulat terül szét az arcán.

„Tereld el a figyelmét!"

Kuncog, és beletúr ébenfekete hajába, amivel csak még jobban összekócolja hullámos tincseit. Szürke szemével a pillantásomat keresi, miközben azt feleli:

- Hát, úgy fest, nem semmi első benyomást tettem rád.

- Igen - formálom lassan a szavakat -, de még nem döntöttem el, hogy jót vagy rosszat.

„Tereld el a figyelmét a pénzről, hogy rád koncentráljon!"

Vállat von, és zsebre dugja a kezét: maga a megtestesült hűvös közöny.

- Most megfogtalak, nem igaz?

Ezúttal én nevetem el magam. Kicsit oldalra dönti a fejét, miközben lenéz rám, mosolyra húzva a szája sarkát, majd közelebb hajolva hozzáteszi:

- Legközelebb erre is figyelhetnél, mielőtt választasz, kedvesem.

„A Dögvészre, egy szépfiú, aki szépen bánik a szavakkal."

Veszélyes.

Füstszínű szemével végignéz az arcomon, és megint úgy méreget, mintha egy izgalmas feladvány lennék. Nem adom meg neki azt az örömöt, hogy fészkelődni kezdjek a pillantásától, miközben hátrálok egy lépést a forgalmas utca felé.

- Észben tartom, kedves. - Elnyújtom az utolsó szót, és utánzom a vigyorát. Erre még szélesebben mosolyog, és arcának mindkét oldalán gödröcskék tűnnek fel. Erőt veszek magamon, hogy ne is figyeljek rájuk, majd hozzáteszem: - És köszönöm, hogy

megmentettél attól, hogy lefejeljem a járdát. Mintha ügyetlenséggel átkoztak volna meg.

- Hát, az ügyetlenséged vezetett el hozzám, szóval aligha nevezném átoknak - feleli könnyedén, miközben zsebre dugott kézzel a falnak dől.

Önkéntelenül, a szememet forgatva rámosolygok. Vetek egy utolsó pillantást a vigyorára, majd sarkon fordulok, visszamegyek a Dézsma közbe, és eltűnök a tömegben.

Zakatolnak a gondolataim. Miközben végigmegyek a Dézsmán, felidézem, miket figyeltem meg a fiún. A karját tarkító sebhelyek és a közelmúltbeli harcban lehorzsolt ökle ragadta meg leginkább a figyelmemet, és tiszta szégyen, hogy nem derítettem ki, mi a történetük. Majdnem elmosolyodom a gondolatra, hogy egy Támadó Eliten sebhelyek díszelegnek. Az a gyengeség jele.

Előveszem az érméket a hátsó zsebemből, és diadalmas mosollyal csörgetem őket a markomban.

„Kétlem, hogy hiányozni fognak neki."

5. fejezet

Kai

Magamra kapok egy durva anyagú, kényelmetlen galléros inget, amitől hirtelen hiányozni kezd a gyerekkorom, amikor társadalmilag még elfogadott volt, hogy félmeztelenül szaladgáljak.

Bár ez sosem akadályozott meg abban, hogy most is ezt csináljam.

Miután felveszem az egyetlen pár cipőmet, amelyet nem borít rászáradt sárréteg, az ajtóhoz megyek. Elhaladok a rendetlen polcok mellett, amelyek azzal fenyegetnek, hogy eldőlnek a rengeteg könyvtől, az asztalom előtt, amelyet olyan iratok borítanak, amelyekre rá sem nézek, és a falhoz tolt baldachinos ágy előtt, amely számtalan megcsonkított lábujj és szakadatlan káromkodások okozója. Egy sóhajjal becsukom kényelmes szobám ajtaját, és kétségbeesve azt kívánom, bárcsak bevethetném magam az ágyba, és alhatnék hajnalig. De sajnos hív a kötelesség, és jobb, ha nem váratom meg.

Zsebre dugott kézzel sétálok a trónterembe vezető fehér folyosókon. Késő délutáni napfény szűrődik be az ablakokon, és díszes festmények csillognak a falakon az aranyszínű ragyogásban. Bár továbbra sincs kedvem hozzá, befordulok a sarkon, és odabiccentek a trónterem előtt strázsáló őröknek, majd kinyitom a nehéz ajtót.

- Ó, Kai! Épp ideje volt - visszhangzik apám mély hangja a hatalmas trónteremben.

A terem falait jókora, széles ablakok díszítik sötétzöld selyemfüggönyökkel, ami az Ilyai Birodalom színe, továbbá faragott díszlécek, amelyek egészen a mennyezetig nyúlnak. Jelenleg egy jókora faasztal foglalja el a kifényesített márványpadló közepét, és az asztalfőnél apám ül a székében.

- Örülök, hogy felvettél egy inget - sóhajt fel, de némi derűt látok megcsillanni a szemében. - Megfordult a fejemben, hogy közöljem a szolgálóval, hogy ezt a kérést is továbbítsa az üzenetemmel együtt.

- Ne aggódj, apám, nem követem el azt a hibát, hogy félmeztelenül lépek be a trónterembe. Még egyszer nem. - Megjegyzem a halovány mosolyt az arcán, mivel fogalmam sincs, mikor fogom újra látni rajta. Mikor fogom újra kiérdemelni.

Apám brutális férfi, egy Behemót, aki testileg éppoly erős, mint szellemileg. Kemény, konok, és ragaszkodik a nézeteihez, ezért a leghalványabb mosolyra az arcán én is önkéntelenül mosollyal reagálok. A kettőnk közötti dinamika a legjobb esetben is minimum terhelt, de az ilyen pillanatokban könnyebb figyelmen kívül hagyni a kellemetlen közös múltunkat.

Érzelemmentes arccal megköszörüli a torkát.

Íme az apa, akihez hozzászoktam.

- Mint leendő Végrehajtónak küldetésem van a számodra.

- Azért élek, hogy szolgáljak - felelem színtelen hangon.

„Azért élek, hogy gyilkoljak."

Az életem valaki más életének végét jelenti.

A Végrehajtók küldetéseiről sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy hősiesek lennének. Több tucaton vettem már részt az évek során, hisz leendő hóhérként, hadvezérként és a király

jobbkezeként mind a kiképzésemmel járó megbízatást jelentette. Leendő végrehajtóként a harctéri taktikáktól kezdve a kivégzéseken át a kínvallatásokig minden a szakterületemhez tartozik.

Bepillantást engednek fényes jövőmbe.

- Az informátoraim tudomást szereztek egy családról, akik egy Átlagost rejtegetnek a Dézsma közben - folytatja apám kissé unott hangon. - Járj utána, és szabadulj meg a problémától!

„Megszabadulni tőle annyit tesz, mint kivégezni."

A Tisztogatás után, amikor az Átlagosokat a Tűzpusztába száműzték, hogy megvédjék Ilyát a betegségüktől, a király rendeletet hozott, hogy a birodalomban talált minden további Átlagost ki kell végezni. Három évtizeddel ezelőtt túlélési lehetőséget ajánlott nekik, miszerint ha át tudnak kelni a Tűzpusztán, és elérik a túloldalon lévő Dor vagy Tando városát, ott nem esik bántódásuk. Ám a király könyörületessége csak a Tisztogatás napjáig tartott, és most én osztok halált a nevében.

- Természetesen - felelem, miközben a hajamba túrok, és megfeszítem az állkapcsom. A gesztus nem kerüli el apám figyelmét.

- Kai. - Szinte már kedvesen néz rám. Gyerekkorom óta nem láttam ezt a tekintetet, és még akkor is arra a néhány alkalomra tartogatta ezt a kegyet, amikor elégedett volt a kiképzésemmel. - A Végrehajtóé nem irigylésre méltó munka. Könyörtelen. Véres. Ám a Dögvésztől ritka ajándékot kaptál. Átvevőként a képességed nagy hatalmat jelent, és egy napon jó szolgálatot teszel majd a birodalomnak. - Elhallgat, majd hozzáteszi: - Erről gondoskodom.

Tényleg gondoskodott.

Kiképzéssel töltöttem az egész életem, ez volt az életcélom. Ahelyett, hogy egyetlen képességet kellett volna kifejlesztenem és megtanulnom, éveket töltöttem azzal, hogy több tucat adottságban

szerezzek jártasságot. Ám a testemet legalább annyit tökéletesítettem, mint a képességeimet, és én magam is fegyverré váltam. Az elmémbe véződött, hogy képes legyek gyilkolásra használni minden kezembe akadó fegyvert, és ezt a reflexemet hibátlanra csiszoltam.

De nem arathatom le egyedül a babérokat. Nem, a király tett azzá, ami ma vagyok. A király, aki magára vállalta, hogy segít a testi és szellemi kiképzésemben. Miután kiismerte a gyenge pontjaimat, gondoskodott róla, hogy megszabaduljak tőlük. És bár megtanultam kizárni a gyerekkoromban szerzett emlékeket a kiképzésről, sosem fogom elfelejteni apám közönyös arcát, amint közli velem életem leghátborzongatóbb szavait.

„Ha képtelen vagy elviselni a szenvedést, mást sem tudsz részesíteni benne, Végrehajtó."

Küzdöttem csatákban, kezdeményeztem vallatásokat, és levezényeltem kínzásokat, míg Kitt a számtalan megbeszélésen ült, egyezményekről rendelkezett, egy olyan király oldalán, aki emberségesebb, mint amilyennek én ismertem. Tanulással, mentorálással és egy sokkal melegszívűbb apával töltötte a napjait, akit szívből szeret. Trónörökösként Kittet a széltől is óvták, és gyerekkorunkban az is nagy teljesítménynek számított, ha sikerült kijutnia a gyakorlótérre.

Amikor újra a királyra nézek, már rám szegezi zöld szemét. Kitt szemét. Miután apám első felesége belehalt a szülésbe, ő egy bizalmas tanácsadójának lányát vette feleségül. Nem meglepő módon hamar beleszeretett anyám figyelmességébe és kedvességébe, bátorságába és szépségébe. Sötét hajammal és világos szememmel én rá ütöttem, Kitt pedig apánkra, mivel mindkettejüknek zöld a szeme, és szőkék.

Kitisztítom a gondolataimat, félreteszem a múltat a következő alkalomig, amikor majd megengedem magamnak, hogy rágódjak rajta. Végül színtelen hangon azt kérdezem:

- Mikor indulok?

A szavak előhívnak egy emlékképet, eszembe juttatva, milyen naivan tettem fel ugyanezt a kérdést a legelső küldetésem előtt. Akkor még nem tudtam, hogy aznap gyilkossá válok. Nem tudtam, hogy végig fogom nézni, ahogy egy ember a saját vérének tócsájában zuhan össze a padlón.

- Hajnalban.

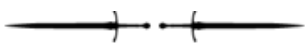

A hajnal sokkal hamarabb eljön, mint szeretném, és mire észbe kapnék, máris az istállók felé tartok.

A nagy, fehér pajta még nagyobb árnyékot vet a kora reggeli napfényben. Minden falát karámok szegélyezik, amelyekben a lovak szénát majszolnak, és kíváncsian néznek fel rám.

Tekintetem a tőlem balra álló két katonára siklik, mellettük három felnyergelt lóval a rám váró utazáshoz. A fogamat csikorgatom. A király óvintézkedés gyanánt visszahívott két őrt a Dézsma köz szolgálatosai közül, bár egyedül sokkal könnyebben el tudnám intézni. De úgy fest, apámat egyetlen éjszaka leforgása alatt hirtelen érdekelni kezdte a testi épségem. Csupán tizenkilenc évbe telt, hogy értékessé váljak számára.

A fejemet csóválva felszállok a legközelebbi lóra, és elfojtom büszkeségemet annyira, hogy belássam, valóban bölcs dolog katonákat küldeni velem, ha esetleg száműznöm kell valakit.

Hosszú út áll előttünk a Dézsmáig, és síri csendben tesszük meg. Ahogy egyre beljebb hatolunk a városban, az utcák lassan átadják

helyüket a nyomornegyednek, és már azelőtt megcsap a tágas piactér szaga, hogy elérnénk.

Hal és füst ismerős illata meg egyéb rejtelmek fogadnak, ahogy belépünk a Dézsmára. Lovaink patái kopognak az egyenetlen macskaköveken, hangjuk visszaverődik az utcát szegélyező lepusztult boltokról. Néhány korán kelő félreugrik előlünk, és mutogatva- sugdolózva utat engednek nekünk.

Egy kisebb mellékutcába fordulunk, és egy apró fakalyiba felé vesszük az irányt. Habozás nélkül leugrom a lovam hátáról, és a kantárt az egyik katona kezébe nyomom, hogy ő kösse ki az állatot.

„Ha már muszáj itt lenniük, tegyék hasznossá magukat."

Az ajtóhoz lépek, és kiveszem a kezem a zsebemből, hogy kopogjak. Puffanást hallok bentről, amit nehéz léptek követnek, majd az ajtó a rozsdás sarokvasakon nyikorogva kinyílik.

Termetes férfi mered ránk, a szakállánál csak a haja sűrűbb. Meglep, hogy egyáltalán kifér az ajtónyíláson. Kék szeme elkerekedik borzas szemöldöke alatt, miközben rám, majd a mellettem álló két katonára néz.

- Kai herceg...? - A férfi egyszerre döbbentnek és idegesnek tűnik. - Üdv, öööm micsoda megtiszteltetés! - Színlelt örömmel teli hangja végigzeng az utcán, és valószínűleg felébreszti a szomszédokat, miközben kézfogásra nyújtja a kezét.

Szorítása határozott és érdes, nagyjából, mint az enyém.

- Nathan, jól mondom? - A férfi bólint. - Szeretnék feltenni néhány kérdést az Átlagosról, akit a Dézsmán találtak. Remélem, nem jelent gondot. - Az arcát fürkészem, keresem a jelét, hogy tudja, miről beszélek. Semmi. Teljesen kifejezéstelen marad. - Lenne szíves beengedni minket? - Ez nem kérés, és ő is tudja. Már a küszöbön túl van a lábam, mire ellép az ajtótól.

A ház nem nagyobb, mint a hálószobám a palotában. A helyiség egyik felében kis méretű ágyakat toltak össze ferdén a fal mentén. A konyha az épület másik felét foglalja el egy kopott mosogatóval, egy lepattogzott fapulttal és egy nagy asztallal, amelynél két kerek szemű kisfiú és egy nő ül. Az egyetlen dísz és színfolt a házban a jókora kopott szőnyeg, amely összeköti a szoba két felét.

Nathan megköszörüli a torkát.

- Ő a feleségem, Layla.

A nő kedvesen elmosolyodik, fehér fogai elütnek sötét bőrétől, ahogy szemrevételezi a hátam mögött egyik lábukról a másikra álló katonákat.

- Ők pedig a fiaink, Marcus és Cal - mutat Nathan egyenként a fiúkra.

Marcus továbbra is az asztalra szegezi a tekintetét, nem mer rám nézni, miközben az öccse, Cal túl kíváncsi ahhoz, hogy levegye rólam a szemét.

Kinyúlok feléjük a képességemmel, megbizonyosodva róla, hogy egyikük sem nyílt színen rejtőzködő Átlagos.

Átvevő-képességem kiváltképp hasznos Végrehajtóként, jócskán megkönnyíti és hatékonyabbá teszi a munkámat. Nathan egy Behemót, amin a legkevésbé sem lepődőm meg, látván, hogy akkora, mint egy hegy. Érzékelem Layla erejét Gyógyítóként, úgy bizsereg az ereimben, akár a pezsgő, míg Marcus és Cal egyaránt a Közönségesek erejével bírnak - Marcus Blöffként képes észrevenni, ha valaki hazudik, míg Cal Hiperként kiélesedett érzékszervekkel rendelkezik.

- Tudják, miért jöttem - mondom hűvösen. - Hallottak róla, hogy egy Átlagos rejtőzik a környéken?

- Nem uram, nem hallottuk - válaszol Layla halk, határozott hangon.

Újra végignézek a házon, és megállok a mosogatónál. Zabkásától ragacsos edények állnak benne halomban, arra várva, hogy elmossák őket.

Öt.

Öt tányér, de csak négy éhes száj.

„Érdekes."

- Akkor ugye nem zavarja magukat, ha körülnézek?

Ez újfent nem kérés volt. Fesztelenül körbejárok a kis házban, néha megállok, hogy alaposabban szemügyre vegyek valamit. Érzem a hátamon a katonáim és a család égető pillantását, ahogy elidőzve tanulmányozom az otthonukat, lezseren zsebre dugva a kezem.

Látszólag semmi rendkívüli.

Már épp készülök zsákutcának és időpocsékolásnak nyilvánítani a dolgot, amikor rálépek a mintás szőnyeg közepére, amely az évek során megfakult a sok járkálástól. Valami megnyikordul a talpam alatt. Megállok, és áthelyezem a testsúlyomat, és megint a hang után fülelek. A fa kétségtelenül újra megnyikordul a szőnyeg alatt.

„Érdekes."

Bár Nathan arca érzelemmentes marad, látom, hogy kifut belőle a vér, és halálra sápad.

- Emeljétek fel a szőnyeget! - utasítom szenvtelenül az őröket, le sem véve közben a szemem a családról. És ekkor észreveszek egy túlságosan is ismerős érzelmet, amely általában a jelenlétemet kíséri.

Félelem.

Ahogy felcsavarják a szőnyeget, meglátom a csapóajtó körvonalait, ami szinte észrevétlenül beolvad a többi koszos deszka közé.

„A puffanás. Ezt hallottam becsukódni az ajtó előtt."

Layla elsírja magát, amikor letérdelek, és kinyitom a csapóajtót, felfedve az odalenti sötét, szűkös helyet. Az egyik sarokba húzódva, a térdét átkarolva egy kislány ül. Amikor felnéz rám, a szemében felcsillanó tűz ugyanolyan élénkvörös, mint a hosszú haja.

„A Dögvészre, milyen fiatal!"

A kislány nem lehet idősebb nyolcévesnél, de nem ellenkezik, amikor lenyúlok érte, és kiemelem a nyirkos lyukból. A padlóra teszem, és ő dacosan néz fel rám, szeplős kis arcán nyoma sem látszik félelemnek.

A biztonság kedvéért kifürkészem, hogy árad-e belőle bármilyen erő. Semmi. Ebben a kislányban nincs semmi természetfeletti.

Mert ő Átlagos.

Fojtott zokogás tölti be a helyiséget.

- Ne, ne, ne! - visszhangoznak Layla reszketeg sikolyai a falak között. - Nem vihetik el! Nem tehetik! Ő a lányom, kérem! - A katonák közém és a dühöngő család közé lépnek, de én bosszúsan átfurakszom köztük. Most már a fiúk is sírnak, és az anyjuk lábába kapaszkodnak, miközben Nathan döbbent arcán hangtalan könnyek csorognak le gubancos szakállába.

- Nyugodjon le, és árulja el, honnan a pokolból került ide a kislány, és mióta rejtegetik! - A hangom halkan és szigorúan töri meg a zűrzavart. Az előttem álló kislány szeplőivel és tűzvörös hajával egyáltalán nem hasonlít a családtagjaira. Nem beszélve arról, hogy Nathan és Layla egyaránt Elit, ami azt jelenti, hogy nem születhetett Átlagos gyermekük.

- Nálunk... nálunk van már három éve. - Layla hangja megremeg, zokogás rázza törékeny alkatát. - Az utcán találtuk, úgyhogy befogadtuk. Szerettünk volna egy kislányt, de nem lehetett több gyerekünk... - csuklik el a hangja, és megtörli az arcát. - A kevés

Gyógyító egyike vagyok a nyomornegyedben, ő pedig erősnek és egészségesnek tűnt. Úgyhogy amikor rátaláltunk Abigailre... végre lett egy kislányunk.

„Abigail."

Bárcsak ne tudtam volna meg! Bárcsak ne kellene még egy nevet hozzáadnom azoknak a végtelen listájához, akik elég balszerencsések ahhoz, hogy keresztezzék az utam, akik elég balszerencsések ahhoz, hogy ellenére legyenek a királynak!

Felsóhajtok.

„Kezdődik."

- Ismerik a törvényt. - Még erősebb zokogás tölti be a helyiséget, és kénytelen vagyok felemelni a hangom. - A király rendeletének értelmében minden Átlagost ki kell végezni. Bárkit, aki Átlagosokat rejteget, azt a Tűzpusztára száműzik...

Épp a közepén tartok a begyakorolt mondatoknak, amelyeket már tucatnyiszor elmondtam, amikor egy jókora, masszív alak ront nekem. A pillanatokkal ezelőtti üresség eltűnik a tekintetéből, és átveszi helyét a gyűlölet, mely dühösen eltorzítja az arcát. Nathan a felsőtestemen talál el: a falnak lök, kiszorítva a levegőt a tüdőmből, miközben a fejemet nekicsapja a kemény fának.

„Ez holnap fájni fog, mint a Dögvész."

Távolról hallom a Layla torkából felszakadó sikolyt és a katonák nehéz lépteit, amint rohannak, hogy közbelépjenek.

- Ne! - rivallok rájuk, miközben elhajolok egy orromat célzó ütés elől, az őrök pedig értetlenül megtorpannak. - Majd én elbánok vele.

Nathan megint indít felém egy ütést, ezúttal az állkapcsomat akarja eltörni. Épp időben hajolok el előle, látom, hogy az arcom helyett a fából készült falat találja el, a nyomában forgácsok szállnak szét, ahogy a keze egyenesen átszakítja a deszkát.

Felülkerekedik bennem a harci ösztön, és még arra sem veszem a fáradságot, hogy Nathan felé nyúljak, és a képességét használjam. Miközben a keze még mindig a fába van szorulva, lebukom a kinyújtott karja alá, megragadom és a háta mögé tekerem a csuklóját, a bal lapockája alá szorítva. Felnyög, majd erősen a térdkalácsom felé rúg. Fájdalom hasít a lábamba, ahogy Nathan egy pördüléssel kiszabadul a szorításomból, és felemeli természetfeletti erejű öklét.

Figyelmen kívül hagyva a hasogató térdemet, lebukom, hogy széles ívben rúgjak egyet a lábammal, és eltalálom Nathan bokáját, amitől hanyatt esve elterül. Rávetem magam, leszorítom a térdemmel a karját, és hagyom, hogy Behemót-ereje a felszínre törjön bennem, mert anélkül képtelen lennék a földön tartani. Csapkod, és a fogát vicsorítja.

- Fogja be, és figyeljen rám! - zihálom. - Könnyen túleshetünk rajta, de választhatja a nehezebb utat is. Személy szerint nekem a könnyebb megoldás a szimpatikusabb.

- Ő a lányom! - bődül el Nathan, a tekintete gyötrelemmel telik meg, miközben próbál lelökni magáról.

- Nos, nyilvánvalóan nem törődik az érzéseimmel, mert nem akar könnyen túlesni rajta - Felsóhajtok, hátrahúzom az öklömet, és állkapcson vágom. A feje oldalra bicsaklik, épp annyi időre megbénítva, hogy folytathassam: - Ha nem működik együtt, úgy összeverem, hogy még a felesége sem tudja majd meggyógyítani. Úgyhogy azt javaslom, adjon hálát, hogy nem ölöm meg itt helyben a családja szeme láttára, és tegye, amit mondok. - Nathan mozdulatlanná dermed alattam, a harci kedv láthatóan eltűnik a pillantásából. Áthelyezem a testsúlyomat, leguggolok mellé, és lenézek legyőzött alakjára. - És most keljen fel szaporán, mielőtt

meggondolom magam! - állok fel suttogva. Mivel nem mozdul, hozzáteszem: - Türelemben éppúgy szűkölködöm, mint könyörületben, úgyhogy ne kísértse a szerencséjét!

Erre végre talpra kecmereg, és megáll az összebújt családja előtt, hogy eltakarja és testével védje őket egy szörnyetegtől. Rájuk szegezem a tekintetem, látom az arcukon csorgó könnyeket és a zokogásukat, miközben parancsokat vakkantok a katonáknak.

Sietve engedelmeskednek, és megbilincselik a foglyokat, én pedig mintegy mellékesen odavetem:

- A mellékutcákon menjetek! Ma jókedvemben találtatok. Könyörületesnek érzem magam, ha úgy tetszik - sóhajtom mogorván. - Úgyhogy nem szeretnék közönséget.

A királyi katonák egyetértőn morognak, és haloványan elmosolyodnak azon, hogy én ilyennek képzelem a könyörületet. Perceken belül Nathan, Layla és a két fiuk lovak mögé kötve csoszognak majd. Körbenéznek, gyűlölet izzik a szemükben, ahogy megkötözöm és határozottan megfogom Abigailt.

Tudják, mi fog történni. Megelőz a hírnevem: az utcákon gyilkos szörnyetegként sugdolóznak rólam. Most következik az, hogy megölöm az Átlagost, míg a királyi katonák a Tűzpusztába kísérik a bűnözőket, ahol valószínűleg követik a lányt a halálba. Nappali tüzes hőségével és fagyos éjszakáival nem kis teljesítmény eljutni a sivatag egyik végéből a másikba, ahol Dor és Tando városa fekszik. Arról nem is beszélve, hogy épp az imént ítéltem arra ezt a családot, hogy mindezt segédeszközök, élelem, víz és remény nélkül kíséreljék meg.

Ez sokkal fájdalmasabb halál, mint amiben Átlagos lányuk fog részesülni.

- Kérem! Könyörgöm, ne bántsa! - Layla zokogva kiabál velem, ahogy a macskakövön csoszog a lovak mögé kötve. - Csak egy

gyerek...

Az egyik lóháton ülő katona hátrafordul, és pofon vágja a nőt, belé fojtva a könyörgést.

- Dugulj el, éhenkórász!

Elszakítom a tekintetem a jelenetről, és előremegyek az utcán, magammal húzva a kislányt. Gyenge próbálkozásai, hogy kiszabaduljon a szorításomból, akár viccesek is lehetnének, ha nem egy ilyen humortalan helyzetben találnánk magunkat.

Kísértetiesen csendes egy gyermekhez képest, akit épp a halál felé vonszolnak. A legtöbb Átlagos ilyenkor már üvöltözik, könyörög, és az életéért alkudozik. De ő hangtalanul, átható tekintettel küzd. Le sem veszem a szemem az üres sikátorokról, amelyeken áthaladunk, közben azon tűnődöm, mennyire hozzászokhatott már valaki a rejtőzködéshez, ha még a halál torkában is képes leplezni az érzelmeit.

Lekanyarodom egy árnyékos mellékutcába, ahová még nem értek el a halovány napsugarak, amelyek aranyszínűre festik a birodalmat. Az Átlagos - Abigail - izeg-mozog, sokadjára próbálva szabadulni a szorításomból. Lenézek rá, és ámulattal teli hangon azt kérdezem tőle:

- Sosem adod fel, igaz?

A kislány fújtat, amitől tűzvörös haja meglibben az arca körül, majd keményen combon rúg. Más esetben, ha nem erősödne bennem a bosszúság, lenyűgözne a kitartása. Leguggolok elé, és dühös zöld szemébe nézek. Amikor újra rúgásra emeli a lábát, halkan közlöm vele:

- A helyedben nem tenném.

Pislog, és amikor már azt hinném, hogy értett a szép szóból, megint a lábamra tapos, majd megpróbálja kirángatni a kezét a

szorításomból, sikertelenül. Aztán sikoltozni kezd, és csapkodva igyekszik megszabadulni tőlem.

- Jól van, ebből elég! - Előhúzom a késem a csizmából, közben azt suttogom: - Nem könnyíted meg a dolgom.

A tőröm láttán a kislány egy nagyot nyel, és hirtelen ledermed.

- Csak döfd a szívembe! - szalad ki belőle, a késre szegezve a tekintetét, a hangja olyan törékeny, amilyen csak egy gyereké lehet. - Anya azt mondta, úgy a leggyorsabb.

- Tényleg? - kérdezek vissza halkan. - Tudod, léteznek más gyors módszerek is.

„És én mindet ismerem."

Látom, hogy összerezzen, ahogy közelebb emelem hozzá a pengét, látom, hogy elkerekedik a szeme, ahogy végre átadja magát a rettegésnek, amelyet olyan kétségbeesve próbált leplezni. Majd vesz egy nagy levegőt, mintha beletörődne a dologba, közben szorosan lehunyja a szemét, hogy ne lássa az előtte lévő szörnyeteg arcát.

Lecsapok a tőrrel, és vágni kezdek. A kislány...

„Abigail."

...remegve beszívja a levegőt.

Egy elnyújtott pillanat után kinyitja könnyes szemét. Pislog, ahogy a béklyója lecsúszik felhorzsolt csuklójáról, és a lábára hullik. A pillantása ezután sértetlen szívéről az arcomra siklik, majd megállapodik a kezemben tartott tőrön.

- Nem fogod a szívembe döfni?

Elhúzom a szám.

- Jól figyelj, Abigail! Levágtam a béklyódat, úgyhogy most viszonoznod kell a szívességet! Maradj csendben, és ne ellenkezz! - Az arcát fürkészem, majd hozzáteszem. - Megértetted?

Nem várom meg, hogy válaszoljon, máris vezetem tovább a csapatot az utcán és a sikátorokban. Abigail bizonyára kellőképpen megértett, mert most makacs szótlanságban lépdel, és nem próbál a szorításomból kiszabadulni.

Amikor a Tűzpuszta látótávolságon belül kerül, meglátjuk a két katonát is a szélén. Rá sem hederítenek a családra, akiknek a sivatagba való távozását elvileg felügyelniük kellene, és akik most már csak elmosódott foltok a homok felett. Kidugom a fejem a sikátor fala mögül, figyelem a tétlenül cseverésző katonákat. Hamarosan vállat vonnak, és sarkon fordulva visszaindulnak az utca felé.

„Jellemző."

Számítottam az őrök megszokott hanyagságára, és hogy nem lesznek képesek ellátni a feladatukat. Nem akartam, hogy a száműzött családot a szokásoknak megfelelően végigtereljék az utcán, mert akkor egy egész embertömeg lett volna szemtanúja árulásomnak.

Amint elhaladnak mellettünk, ráfordulunk az utcára, és a sivatag felé vesszük az irányt. A család messze előttünk jár, és mivel én is lusta hangulatomban vagyok, kinyúlok, hogy megragadjam az egyik katona Villám-képességét. Hamarosan hatótávolságon kívül ér, úgyhogy sietve felkapom a kislányt, és a sivatagba vágtatok.

Már majdnem elérjük a családot a távolban, amikor elveszítem a Villám-képességet. Nathan megijed a háta mögötti hangunkra, mire megpördül, és elkerekedett szemmel mered a karomban lévő Abigailre.

Layla futva indul meg felénk, és pillanatok múlva már az egész család gyűrűjében szoros ölelésébe zárja a kislányt. Zokognak,

miközben arrébb lépek, a lábam csúszkál a cipőmbe is beszivárgó tüzes homokban.

Aztán felém fordulnak, és tekintetük forróbban izzik, mint a fejünk felett tűző nap.

Nathan egyetlen szót intéz hozzám, halkan és gyűlölettel telve.

- Miért?

Előhúzom a tőrömet, és egyetlen gyors mozdulattal elvágom a béklyót a csuklója körül, miközben a szemébe nézve azt felelem:

- Nem ölök gyerekeket.

„Képmutató."

Mintha nem pontosan ezt tenném. Sőt, csak elodázom az elkerülhetetlent. De legalább a végén mind együtt lesznek: a könyörület paródiája, amelyet csak gyerekeknek tartogatok.

Végigmegyek a felsorakozott foglyok előtt, és levágom a béklyót összekötött kezükről. Mindegyikük szemébe nézek, a legtöbbjükében még könnyek csillognak, majd a kislányhoz fordulok. Az Átlagoshoz.

„Abigailhez."

Lassan elindulok felé, és fél térdre ereszkedem, mélyen a forró homokba süppedve, hogy egy szintbe kerüljön a szemünk. Bár hallgat, a pillantása többet mond ezer szónál. Még csak kisgyerek, de máris pusztító elszántságot látok a tekintetében.

„Talán az embernek nincs szüksége képességekre, hogy erős legyen."

A zsebembe nyúlok, és előhúzok egy apró zsebkést. A nyelére arany csigavonalakat gravíroztak, de a pengéje kis mérete ellenére is éles. A lánynak nyújtom.

- Minden kislány megérdemel valamit, ami ugyanolyan szép és halálos, mint ő maga - mondom, és biztatom, hogy fogadja el a kést.

Óvatosan méreget, majd nyújtja a kis kezét, hogy kivegye a kést a tenyeremből. - Használd bölcsen!

A hajamba túrok, majd sóhajtva felállok.

- Edric király rendeletének, valamint törvényeink értelmében ezúton száműzlek benneteket mint árulókat Ilya birodalmából.

Nathan átkarolja a feleségét, a nő pedig magához húzza gyermekeit.

Egyszerre fordulnak meg.

Én pedig nézem, ahogy elindulnak a végzetük felé.

6. fejezet

Kai

Bár a feldagadt térdem üvöltve tiltakozik, ráveszem magam, hogy egyenletes léptekkel haladjak. Mire visszaérek a Dézsma közbe, a késő délután meleg derengésbe vonta az utcákat. Mindig szerettem időt tölteni idelent. Ilya nyomornegyedében nincs semmi fejedelmi, mégis frissítőbb a dohos palotánál.

A tekintetem cikázik, ahogy utat vágok magamnak az alkudozó, átkozódó és vásárló embertömegen keresztül. Rászánok egy pillanatot, hogy kiélvezzem a Dézsma látványát és illatait - egyik sem túl kellemes. Itt minden szürke, mindent megfosztottak a színektől. A zászlókat, az ennivalókat, az embereket. Délre az utca mindig izzadt testektől és kétes eredetű ételtől bűzlik.

Ám mindennek ellenére a Dézsma teli van élettel.

A tömeg ellentétes irányokba rángat és taszigál, akár valamiféle emberi áramlat, és küzdök, hogy kiszabaduljak a testek hullámveréséből. Végül sikerül megszöknöm egy kisebb, kevésbé zsúfolt sikátorba, amelyben hajléktalanok görnyednek a falak mentén. Némelyikük pénzt kéreget, míg mások a képességükkel szórakoztatják magukat. Bár a nyomornegyed többnyire a Közönségeseknek ad otthont, néha észreveszek köztük egy-egy elszórt Védelmező Elitet. Néhányuk körül erőteret látok, és egy

Csillám is cikázó sugarakban manipulálja a fényt maga körül, egyszerre szórakoztatva ezzel saját magát és egy kóbor macskát.

Bámészkodva sétálok tovább, nem nézek a lábam elé.

És láthatóan az a valaki sem, aki egy mordulással a mellkasomnak csapódik.

Ösztönösen felé nyúlok, hogy megállítsam, mielőtt a földre rogyna az ütközéstől, és átkarolom a derekát. Egy lány derekát. Kétségkívül női testet, bár a karomat csiklandozó hosszú, ezüst haja is elegendő bizonyíték. Kicsi, de erős, inas, mint a legtöbb vézna lány a nyomornegyedben. Ezt érzem derekának kanyarulatában is, melyre kényelmesen rásimul a kezem, bár nyilvánvaló, hogy az elégtelen táplálkozás megfosztotta az izmoktól, amelyekkel valaha egyértelműen rendelkezett.

A mellkasomra nyomja vaskos gyűrűvel díszített kezét, és a néhány másodperc alatt, amíg szemügyre veszem, megpróbálja összeszedni magát. Bizonytalanul sóhajt, majd a tekintete találkozik az enyémmel.

Olyan, mintha belefulladnék az óceánba.

A szeme színe, mint a Zátonyos-tenger legmélyebb bugyra, a tiszta égbolt, ahogyan az éjszakába fordul, a nefelejcs finom árnyalata. És mint a legforróbb lángok, kék szeme teli van tűzzel. Magas arccsontja ugyancsak erőteljes, sötét szemöldökhöz vezet, melyet enyhén felvon, miközben engem méreget.

Tengerkék szeme elkerekedik, és látom, ahogy halovány pír ül ki az arcára, amikor észreveszi, milyen közel szorítom magamhoz. Leveszi kezét a mellkasomról, és úriember lévén, fakó mosollyal én is elengedem a derekát.

- Gyakran zuhansz jóképű idegenek karjába, vagy ez az első alkalom? - kérdezem, és látom, hogy a lány hozzám hasonlóan

elmosolyodik, bár fel van repedve az alsó ajka.

„Érdekes."

- Nem - feleli, miközben minden szavából gúny árad -, ezt csak a beképzelteknek tartogatom. - Valami azt súgja, nem volt ő mindig ilyen magabiztos. És ezzel hirtelen bosszantóan kíváncsivá tett.

„Egyértelműen fogalma sincs róla, ki vagyok. Tökéletes."

Elnevetem magam a megjegyzésén, és a hajamba túrok, hogy kissé megzabolázzam. A lány erősen rám szegezi a tekintetét, láthatóan ugyanúgy felkeltettem az érdeklődését, mint ő az enyémet.

Elmerülök a szemében. Akárhányszor találkozik a pillantásunk, olyan, mintha a jég találkozna a legforróbb tűzzel, mintha szürke köd szállna fel a sötétkék óceánról. Egy pillanatra másfelé nézek, majd azt mondom:

- Hát, úgy fest, nem semmi első benyomást tettem rád.

- Igen, de még nem döntöttem el, hogy jót vagy rosszat.

Szája halovány mosolyra rándul, arra a fajtára, amitől a férfiak utánafordulnak, csak hogy még egyszer láthassák abban a reményben, hogy a mosoly nekik szólt. Ez az apró, tűpontos gesztus elárulja, hogy nem én vagyok az első, akin gyakorolta.

Kezem a zsebembe vándorol, és közönyösen vállat vonok, ahogy nekidőlök a sikátor mocskos falának.

- Most megfogtalak, nem igaz?

Felnevet, hangja egyszerre kedves és éles. Játékos, de egyúttal fájdalmas, mintha nem szokott volna hozzá az örömhöz. Enyhén hátradönti a fejét, hajának ezüstszínű hullámai majdnem a derekáig érnek, a szemében nevetés táncol.

Kissé közelebb hajolok hozzá, merészen csökkentve ezzel kettőnk között a távolságot.

- Legközelebb erre is figyelhetnél, mielőtt választasz, kedvesem.

Erre váratlan kíváncsiság támad bennem, hirtelen érdekelni kezd, hogy milyen erővel bír. Úgyhogy a képességemmel kinyúlok felé.

„Semmi. Nem érzékelek semmit."

Az arcát tanulmányozom, miközben újra meg újra próbálom kitapogatni az erejét. Normális esetben ez lenne az a pont, amikor a vállamra kapom a lányt, és további tanulmányozás céljából magammal viszem a tömlöcbe, vagy egyszerűen ott helyben végzek vele a puszta gyanúra alapozva, hogy ő egy Átlagos.

Mégsem mozdulok.

„Fáradt vagy. Megsérültél. Lehet, hogy tévedsz."

Mielőtt még dönthetnék a sorsáról, a lány hátrál egy lépést a zsúfolt sikátor felé.

- Észben tartom, kedves. - Mindvégig a szemembe nézve mosolyog, miközben tovább hátrál. - És köszönöm, hogy megmentettél attól, hogy

lefejeljem a járdát. Mintha ügyetlenséggel átkoztak volna meg.

- Hát, az ügyetlenséged vezetett el hozzám, szóval aligha nevezném átoknak. - Még szélesebben vigyorgok, miközben a lány rám fintorog, majd sarkon fordul, és visszaindul a Dézsma felé. Végre tetőtől talpig végigmérhetem, megnézve testre szabott fekete nadrágját és az olajszínű mellényt, amelyet eltakar ezüstszínű haja. A járásában semmi sem utal arra, hogy az utcán alszik, bár rongyos öltözete és felhasadt alsó ajka az ellenkezőjéről árulkodik.

Végigsimítok az arcomon, amikor azon kapom magam, hogy túl régóta bámulom. Úgyhogy megfordulok, és elindulok egy másik kisebb mellékutcán, amely immár elcsendesedett a lenyugvó nap fényében, és az köti le a gondolataimat, hogy talán az imént engedtem szabadon egy Átlagost.

De annyira azért nem feledkezem bele a gondolataimba, hogy ne vegyem észre a négy jókora árnyékot, amelyek mellettem emelkednek fel a sikátor falán.

- Figyelj! - mondja az egyik rekedt férfihang a hátam mögött. - Csak azt a szép erszényt akarjuk az övedről. Add át, és senkinek sem esik bántódása!

Nagyot sóhajtok, és a tenyerem tövével megdörzsölöm a szemem.

„Egyre jobb ez a nap."

És ekkor észreveszem.

Amikor végre az oldalamon lógó pénzes erszényre koncentrálok, hirtelen feltűnik, hogy mennyivel könnyebb lett ahhoz képest...

Ahhoz képest, mielőtt találkoztam a lánnyal.

„A büdös kis..."

Árnyék mozdul a falon, és felém lódul. Megpördülök, elhajolok a férfi ütése elől, majd hasba vágom. Egy nyögéssel, köhögve görnyed össze, míg én felmérem a többieket.

„Két Behemót, egy Tűzkeltő és egy Falmászó."

Csak a legelkeseredettebb Támadó és Védelmező Elitek járnak le a nyomornegyedbe, hogy kiverjék a koldusokból azt a néhány shillingjüket. Ezt észbe tartva hagyom, hogy átjárjon a Tűzkeltő ereje, és lángok csapjanak fel az öklömből.

Vigyorogva nekem ront egy másik Behemót.

„Túl sokat képzelnek magukról. És ezt én mondom."

Lehajolok, mielőtt nekem ütközne, majd a lendülettől átfordul a hátamon, és keményen földet ér a macskakövön. Lángoló öklömmel állkapcson vágom, és megperzselt hús szaga facsarja az orromat.

Felnézek, és látom, hogy a Falmászó felmászott a falra, és rám akar ugrani, hogy a földre szorítson. Ahogy elengedi a téglákat, és leugrik, visszaadom a Tűzkeltő erejét, és átveszem a Behemótét. Az

immár természetfeletti erejű öklömmel eltalálom a levegőben szálló Falmászó hasát, és ő háttal a falnak csapódik, majd egy koppanással földet ér.

A Tűzkeltő, gúnyos vigyorra húzva a száját, megindul felém.

Egy tűzgolyót dob az irányomba, én pedig félreugrom az útjából, de nem elég gyorsan. Cifrán káromkodok, ahogy a tűz megégeti a bicepszem külső oldalát, belekap a húsomba, és lelassulok a fájdalomtól.

Gondolataim majdnem olyan gyorsan zakatolnak, mint a szívem. Nem tudok a közelébe kerülni, amikor védekezésre kényszerít azzal, hogy a lángjait kerülgessem, de ha én is tűzzel válaszolok, akkor mindenképp le fogjuk égetni az utcát.

„Nekem most ehhez nincs kedvem."

Hagyom, hogy a Falmászó ereje szó szerint a felszínre másszon, majd abba kapaszkodom. Menet közben kikerülöm a tűzgolyókat, felszaladok a sikátor falára az épület mentén, amíg pont fölé kerülök. Egyetlen gyors mozdulattal levetem magam a falról, és földre viszem, majd gyorsan képességeket váltok, hogy az arca elé emeljem a lángoló öklömet.

- E-ez Kai herceg... - hebegi. - A leendő Végrehajtó. - Ilyen közelről végre felismert a képességemmel együtt, és most nyilvánvalóan bánja döntését, hogy megtámadta a herceget.

- Balszerencsédre tényleg az vagyok. - Hátrahúzom lángoló öklömet, és... Fájdalom hasít a koponyámba, akár egy tompa kés.

A Tűzkeltő ereje kialszik, és én semmi másra nem vagyok képes, csak hogy lüktető fejemet szorongassam, és ziháljak a fájdalomtól. Az évek során már meglehetősen hozzászoktam az érzéshez, de ilyet még nem kellett elviselnem.

A látásomat elhomályosító gyötrelem ködén keresztül észreveszem, hogy egy magas alak lép be a sikátorba. Vigyorogva felemeli a kezét, vékony ajka haragos fintorban torzul el.

„Semlegesítő."

Az lehetetlen.

Ziláltak a gondolataim, csak a fájdalom tölti be a fejem.

A Semlegesítő kioltja a képességemet. Tehetetlenné tesz. Nem csak arra képesek, hogy megfosszanak valakit a képességétől, és ezzel Átlagossá tegyék. Meg is bénít. Az elmémet, a képességemet, a testemet. Továbbra is homályosan látok, foltok úsznak a szemem előtt.

„Küzdj ellene!"

Nem megy. El fogok ájulni. Meghalok. Mindkettő. És semmit sem tehetek ellene.

„Küzdj ellene!"

A földre rogyok, a fejem a köveknek csapódik...

„Ha apám most látna..."

Gyorsan gyengülök. Minden kiképzésem ellenére sosem éreztem még magam ennyire gyengének, ennyire erőtlennek, ennyire tehetetlennek. Vetek egy utolsó pillantást a férfira, aki elszívja az erőmet. Eddig nem tűnt fel, hogy kisebb tömeg verődött össze körülöttünk, de most meglátom az előttem lebegő arcokat.

„Fogalmuk sincs róla, ki vagyok."

Gyanútlan közönség nézi, ahogy elmerülök a sötétségben.

Vagy ami még rosszabb, talán tudják, ki vagyok. Talán ünneplik, hogy végre leszámoltak a szörnyeteggel, megszabadították a szenvedéstől.

És ekkor megakad valamin a szemem.

Elég időre sikerül pislogva megszabadulnom a homályosságtól ahhoz, hogy meglássak valamit megcsillanni a Semlegesítő mögött: a napfény ezüstszínű hajzuhatagról verődik vissza.

7. fejezet

Paedyn

Adena el fog ájulni a döbbenettől. Aztán sikoltozni fog, és be kell dugnom a fülem. Még sosem loptam egyetlen embertől ennyi pénzt. Nem mintha lett volna rá lehetőségem, tekintve, hogy a legtöbbünknek a Dézsmán egy tucat ezüstnél nincs is nagyobb vagyona, és pláne nem hordjuk magunknál.

Zakatolnak a gondolataim, ahogy lassan végigmegyek a Dézsmán. A nap eltűnik az omladozó épületek között, mindent elborít az árnyék. Hitetlenkedve csóválom a fejem, és ráérősen átvágok a piactéren, elgyönyörködve a teljesítményemben. Jó pár kereskedő már pakol a pultján, bezárnak éjszakára. Gyerekek kergetőznek az utcán, mire a még tébláboló vásárlók lehordják őket, és szúrós pillantásokat vetnek rájuk.

Levágok egy utcát, közel ahhoz, ahol kiraboltam a gyanútlan fickót, és visszaindulok az Erődbe.

„Alig várom, hogy lássam A. arcát…”

Hirtelen megtorpanok, és szemügyre veszem az utca másik végén összeverődött tömeget.

„Biztosan egy Fátyol.”

Nem meglepő, hogy a láthatatlanná válás képessége óhatatlanul jó hatással bír valaki kézügyességére, hisz pusztán azzal el tudják

tüntetni a kártyalapokat, hogy a kezükben fogják őket. Nagyra tartom szemfényvesztő kis műsoraikat, melyekkel keresnek pár shillinget.

Már épp indulnék a másik irányba, amikor meghallom a tömeg omladozó épületekről visszaverődő kiáltásait. Nem a szokásos „hű"-ket meg „há"-kat, amelyek általában a bűvésztrükköket kísérik, hanem a meglepettségtől és döbbenettől ijedt sikolyokat. Amikor felülkerekedik rajtam a kíváncsiság, az összeverődött emberek mögött találom magam. Bepréselődöm az izzadt testek közé, és a tömeg eleje felé furakszom. Az előttem zajló jelenet láttán a szám elé kapom a kezem.

Ő az.

Alig tíz perce találkoztam vele, de az ingje most mégis átizzadva tapad a bőrére, miközben lángoló ököllel készül lesújtani a maga alá szorított férfira. Három másik ember hever mögötte a macskakövön, akik lassan feltápászkodnak, majd botladozva távoznak.

Nyilvánvaló, hogy mi történt: a férfiaknak egyértelműen ugyanaz az ötlete támadt, mint nekem, amikor meglátták az idegen csípőjéről lógó erszényt. Ők viszont sokkal erőszakosabb módját választották az ezüstök megszerzésének. Mármint ami maradt belőlük.

Az idegen mond valamit az előtte fekvő férfinak, miközben tüzes öklét ütésre emeli.

És ekkor hirtelen valami borzalmas történik.

Az idegen a fejéhez kap, látom, hogy önelégült arckifejezése mélységes gyötrelembe vált, miközben egy alak lép elő az árnyékból. Magas és szikár, de csak a hátát látom, ahogy a vékony kezét felemeli, mialatt az idegen fájdalomtól fuldokolva vonaglik a földön.

„Ez lehetetlen."

A körülöttem lévő tömeg ugyanúgy értetlenül álmélkodik, mint én. A Semlegesítő továbbra is maga elé nyújtja a kezét, és kis lépésekkel halad a földön heverő sötét hajú alak felé.

Használhatatlanná teszi az erejét. Őt magát is megbénítja.

Az idegen még mindig próbál küzdeni, igyekszik eszméleténél maradni. A látvány hirtelen olyan döbbenetesen ismerős, olyan gyomorforgató, hogy majdnem nekitántorodom a mellettem állónak.

Az idegen és a férfi, aki felnevelt, egyáltalán nem hasonlít egymásra, mégis egymásba folyik a képük, ahogy mozgásképtelenül hevernek a földön. Hirtelen újra kislánynak érzem magam, és tétlenül nézem, ahogy apám a szemem láttára hal meg.

Körbenézek a bámész tömegen. Senki sem moccan. Még a puccos képességeikkel sem próbálnak segíteni. Vagy túlságosan félnek, vagy túl szívtelenek hozzá.

Tudom, mi lesz a vége. Átéltem.

Amikor újra az idegenre nézek, apámat látom. Nagy levegőt veszek, és teszek egy lépést.

Most nem fogom tétlenül nézni. Apámat nem tudtam megmenteni, de tiszteleghetek előtte azzal, hogy megmentek valakit, akit ugyanez a sors fenyeget.

„Valószínűleg később meg fogom bánni."

A tömeg széléhez osonok, és hátulról lopva megközelítem a Semlegesítőt. Szó szerint érzem, ahogy a bámészkodók figyelme felém fordul, és az embertömeg szótlanul rám mered. Leguggolok a férfi mögött. A járdában észreveszek egy nagy, kilazult követ, és felkapom.

„Lesz, ami lesz."

Teljesen kihúzom magam a Semlegesítő mögött, és hangtalanul felemelem a követ, hogy fejbe vágjam vele...

De nincs szerencsém.

Megpördül, fekete szemét rám szegezi. Mivel már rám figyel, pusztító szorítása enyhül az idegenen, aki levegőért kapkod a földön.

A Semlegesítő az irányomba emeli sovány kezét, vállig érő haja lobog a szélben. Engem is próbál semlegesíteni.

Majdnem elmosolyodom. Nincs ekkora szerencséje.

Természetesen semmi sem történik, tekintve, hogy nekem nincs erőm, amelyet kiolthatna. Értetlenül a kezére néz, majd újra rám. Szinte már vicces látvány, és pontosan erre a töredék másodpercnyi habozásra volt szükségem.

Elkapom a csuklóját, fájdalmas szögben kitekerem a karját, majd a hasába térdelek. A levegő kiszorul a tüdejéből, és a mellkasához kapja a kezét. Harcra szomjazva elönt az adrenalin.

Az apámmal töltött késő éjszakák és kora hajnalok jutnak róla eszembe. Többórányi edzés a házunk mögötti hevenyészett küzdőtéren.

„Az elmédet és a testedet egyaránt képezni kell. Kondicionálni”, mondta, miközben kerülgettem ütéseit, és a tucatnyi kérdésére válaszolgattam, melyek a megfigyelőképességemet tették próbára. A létező összes fegyvert forgattam, amit csak meg tudtunk szerezni, miközben apám minden szempontból kiképzett: a testemet, az elmémet, a Látnok-képességemet.

Mígnem egy napon már nem volt ott, hogy képezzen. Nem volt ott, hogy megvédelmezzen. Nem volt ott, hogy megtanítson rá, én hogyan védjem meg magam.

A Semlegesítő hamar magához tér, sértetlen karjával üt egyet, kizökkentve gondolataimból. Lebukok, és egy balhoroggal megcélzom az állát. Villámgyorsan felkapja az alkarját, hogy kivédje az ütésemet, majd a leszorított karomnál fogva megpördít, és háttal a

mellkasához húz. Aztán a másik karjával egy fojtófogással csapdába ejt.

Levegőért kapok, próbálok nyugodt maradni. Próbálok ellenállni a késztetésnek, hogy hasztalanul markolásszam a légcsövemet elszorító karját, és helyette hátrafejelek egyet, majd vér buggyan elő, ahogy gyomorforgató reccsenéssel a koponyám az orrának ütközik.

Vér.

Rengeteg vér borította a Kofa és a Szilfa utca sarkán álló kis házunk padlóját. Elborított engem, elborította apámat. Azóta nem jártam otthon, hogy elmenekültem azon az éjjelen. Az éjjelen, amikor a király kardot döfött apám mellkasába.

A Semlegesítő szorítása enyhül a nyakamon, és orrához kapva hátratántorodik. De még nem végeztem. Közel sem.

Lehúzom a gyűrűt a hüvelykujjamról, majd a középső ujjamra csúsztatom, ököllel a Semlegesítő arcába vágok, és nem törődöm a kezembe hasító fájdalommal. Vérző orráról leengedi a kezét, majd próbál újra megütni, azonban erre már számítottam.

„Mindig tesz egy lépést a bal lábával, mielőtt ütne."

Kivédem az ütést, és megragadom a vállát, miközben újra a gyomrába térdelek. Mielőtt levegőhöz jutna egyáltalán, a kezembe fogom a fejét, és a már eleve törött orrát várakozó térdemhez csapom.

Minden dühömet beleadom az ütésekbe.

A király iránti dühömet, aki beosont apám dolgozószobájába, miközben ő éjnek évadján a párnázott foteljében olvasgatott.

Még egy balhorog a Semlegesítő állára.

A dühömet, ahogy élesen felidézem apám kiáltását, amikor a kard a mellkasába fúródott, és felébredtem a hangjára.

Rúgást küldök a Semlegesítő lágyékára.

A dühöt, ahogy láttam apámat szeretett karosszékéből a padlóra zuhanni, és a saját vérében fetrengeni.

Széles ívben rúgok egyet, a földre terítve ezzel a Semlegesítőt.

A dühöt, ahogy fogom apám kezét, és üvöltve könyörgök, hogy ébredjen fel.

Egész éjjel mellette ültem, a nadrágomat átáztatta a vér, és próbáltam rájönni, miért kellett meghalnia. Ám a királynak nincs szüksége ahhoz indokra, hogy megöljön valakit, csak ahhoz, hogy életben hagyja.

Lesújtok a Semlegesítőre. Alig vagyok tudatában, mit csinálok, a gondolataim viszont csak úgy zakatolnak.

Megszűntek bennem az érzések. Apám hideg kezét szorítva tartottam őt, mialatt előre-hátra ringatóztam, és zokogás rázta a testem. Kisimítottam barna haját a szeméből, megigazítottam a véres ruháját, a közös emlékeinkről suttogtam neki, miközben könyörögtem, hogy jöjjön vissza hozzám, és szerezzünk újabb emlékeket.

Tökéletesen és teljesen magamra maradtam a világban.

És amikor a napfény beáradt az ablakokon, megvilágítva a borzalmas jelenetet, képtelen voltam a saját otthonomban maradni; nem mintha tizenhárom évesen megengedhettem volna magamnak, hogy egy házat fenntartsak.

Próbáltam eltemetni. Minden erőmmel próbáltam őt kivonszolni a házból, és rendesen elbúcsúzni tőle, hogy megadjam neki a megérdemelt végtisztességet. De én olyan kicsi voltam, ő pedig olyan nagy, olyan nehéz, olyan halott. Úgyhogy levettem az ujjáról az eljegyzési gyűrűt, a hüvelykujjamra húztam, és elszaladtam.

Ugyanazt a gyűrűt, amelyiket most a Semlegesítő arcába mélyesztek.

„Ha apám most láthatna…”

Fölé magasodom, haragom kezd végre eloszlani, ahogy fekete szeme elkerekedik. Vér csorog az arcán, kibuggyan a szájából, az orrából és a tőlem kapott vágásokból. Előhúzom a tőrömet a csizmámból, miközben valami megvillan a szemében.

Félelem.

„Fél attól, amit nem tud irányítani.”

És ebben a pillanatban én vagyok ez a valami.

A tőr nyelével teljes erőből halántékon vágom, amitől a Semlegesítő elveszíti az eszméletét.

Még mindig fölé görnyedve a rám szegezett szürke szempárba nézek. Érzelmek suhannak át az idegen arcán, ahogy végigmér, és felfogja, mit tettem. Döbbenet, ámulat, értetlenség és mindenekelőtt csodálat. Elszakítom tőle a tekintetem, visszadugom a késem a csizmámba, miközben döbbent morajlás kezdődik a tömegben. Megfordulok, és elképedten látom a bámészkodókat. Kereskedők, nők és gyerekek nézik szájtátva a jelenetet, mind sugdolóznak és mutogatnak. A királyi katonák hirtelen keresztülnyomakodnak a tömegen, sietve lökve el az embereket az útjukból.

Ledermedek, felkészülök valamiféle büntetésre. Talán néhány újabb korbácsütés fogja díszíteni a hátam.

De elrobognak mellettem és a még mindig eszméletlen Semlegesítő mellett, majd térdre borulnak az idegen előtt. „Ez… érdekes.”

És szemlátomást nem csak én gondolom így. A tömeg még hangosabban duruzsol, és sikerül félszavakat elkapnom a fojtott szóváltásokból.

- …egy Semlegesítő Ilyában…

- …Kai herceg legyőzött négy embert…

- ...megküzdött a Semlegesítővel, és nem használta az erejét!

Nem mozdulok, a szívem kalapál, levegőt sem kapok.

Kai herceg.

Sosem találkoztam vele. Sosem hittem volna, hogy megtörténhet.

„Azt sem hittem volna, hogy lopni fogok tőle."

De bőven eljutott hozzám a híre. Hogy állítólag a legerősebb Elit évtizedek óta. Hogy ő a leendő Végrehajtó, számító és kérges szívű,

ugyanakkor karizmatikus és elbűvölő, ha úgy tartja kedve; ha épp hajlandó szerepet játszani.

Úgy hallottam, ritka és nagy erejű Átvevő, képes érzékelni és használni mások képességeit, amíg elég közel van hozzájuk.

Úgy nevezik, a Halálhozó.

A herceg általában a palota kényelmét élvezi, így valószínűleg senkinek sem tűnt fel, hogy az idegen egy fontos ember. És amikor mégis elhagyja a kastélyt, azok, akiket felkeres, rendszerint nem maradnak életben, hogy mesélhessenek róla.

Lassan a herceg köré gyűlt katonák felé fordulok, nézem, ahogy átfurakodik köztük, és bosszantja a lábatlankodásuk. Odavet egy parancsot, közli velük, hogy vigyék a Semlegesítőt a tömlöcbe, és oszlassák el a tömeget az utcán. A herceg minden lépéséből, minden szavából tekintély és hatalom árad. A királyi katonák szedik a lábukat, hogy engedelmeskedjenek neki, majd összeterelik az embereket, és visszaszorítják őket a Dézsmára.

Tekintetünk találkozik a herceggel.

Számtalan sérülése ellenére megindul felém, felülkerekedik a sántításán. Egy ragadozó, amely épp becserkészi a zsákmányát.

„Ez a végszavam."

Észrevétlenül elvegyülök, remélve, hogy a hullámzó tömeg eltakar. Remélve, hogy a herceg elfelejti, hogy megmentettem, és

békén hagy.

Nincs ilyen szerencsém.

Bőrkeményedéses kéz ragadja meg a vállam, majd megpördít, és a sikátor falához szorít. Mindkét csuklómat a téglához szorítja erős kezével, majd közel hajol hozzám.

Vonaglok a szorításában, de ő meg se rezzen. Nem tudom, mire számítottam, de erre biztosan nem. Talán azt vártam, hogy udvariasan megköszöni, nem pedig egy koszos falnak szorítva vallat ki.

„Nem mentettem volna meg, ha tudom, ki ő. Hogy micsoda. Hogy mivel foglalkozik." Bosszúsan fújtatok, amitől ezüst hajam a szemembe hullik, eltakarva őt átható tekintetem elől.

- Mindig így bánsz azokkal, akik megmentették az életed, vagy ez az első alkalom? - préselem ki a szavakat összeszorított fogaim között,

kigúnyolva az első hozzám intézett megjegyzését.

- Fogalmam sincs, mivel eddig még senki sem mentett meg engem.

Halovány mosoly játszik az arcán, és egy pillanatra megint látom az átkozott gödröcskéjét.

- Hadd világosítsalak fel! Amikor valaki megmenti az életed, egy udvarias „köszönöm" is megteszi.

- Lehet - feleli, és közelebb hajol -, de nem olyanoknak, akik megloptak.

Szerintem a szívverésem is megállt. A herceg tudja, hogy loptam tőle. A herceg. A leendő Végrehajtó. A Halálhozó.

„Nekem annyi, mint a Dögvésznek."

Ám félelmem helyét hamar átveszi egy sokkal szívesebben látott érzelem: a düh. Dühös vagyok magamra, amiért segítettem a hercegnek, aki úgy gyilkol, mintha semmiség lenne, és úgy teljesíti

az apja kéréseit, mintha ő lenne a mindenség. Dühös vagyok, amiért nem találom őt visszataszítónak, pedig felfordul a gyomrom a birodalom torz értékrendjétől és világképétől, amelyhez ő annyira hűséges. Ő a leendő Végrehajtó, ártatlanok és Átlagosok gyilkosa, olyanoké, mint én.

Meggondolatlanul felbátorodom, és mivel csak egy hajszál választ el a haláltól, azt felelem:

- Szóval vonzó vagy, és az eszed is a helyén. Biztosan imádnak a nők. - A legkevésbé sem kedvesen rámosolygok. - Tudod, talán jó tolvaj válna belőled, ha nem vert volna át ilyen könnyedén az egyikük.

Mosolyog. Élvezi a helyzetet. És mélységesen arrogáns.

- Ugye tudod, kivel beszélsz?

- Egy pökhendi majommal? - kérdezek vissza ártatlanul, majd a nyelvembe harapok. Úgy látszik, nem féltem az életem.

Meglepetésemre a herceg hátraveti a fejét, és őszintén felnevet, hangja finom, mint a csokoládé, melyre néha sikerül rátenni a kezem, és mély, akár a Zátonyos-tenger.

- Mondtak már rám rosszabbat is - motyogja, miután összeszedte magát, de kezét még mindig nem vette le a derekamról. A tekintetéből kikopik a derű, és hamarjában kimért megfontoltság veszi át a helyét. -

Annak ellenére, hogy megloptál, úgy vélem, köszönettel tartozom a segítségedért.

Ezen majdnem elnevetem magam. Mintha megmenteni az életét csak annyit jelentene, mint segíteni neki.

- Bár kíváncsi vagyok, hogy a Semlegesítő miért nem tudta elnyomni a képességedet. És én miért nem érzékelem. - Úgy méreget,

ahogyan a sikátorban tette, amikor megloptam. Mintha egy feladvány lennék, amelyet próbál megoldani.

Felpislogok rá, és ekkor pofonként ér a felismerés.

„Azzal a ritka képességgel rendelkezik, hogy érzékelje, és maga is használja mások képességeit…"

Próbálta letapogatni a képességemet a sikátorban. Csak éppen nem találta.

„Nekem annyi, mint a Dögvésznek."

Felnézek rá, kavargó gondolataim ellenére próbálom eltüntetni a félelmet az arcomról. Mereven vállat vonok, remélve, hogy a gesztus sokkal fesztelenebbnek hat, mint amilyennek érzem.

- Egy Közönséges vagyok. Látnok.

- Látnok - visszhangozza, minden szavából süt a hitetlenség. - Áruld el, mire vagy képes! - Elhallgat. Vállat von. - Sosem találkoztam még Látnokkal. Kíváncsivá tettél.

Visszanyelem a hisztérikus nevetést, amely készül kitörni belőlem. A leendő Végrehajtó nem kíváncsi, hanem számító. De bizonyára sikerült lenyűgöznöm. Máskülönben mostanra már halott lennék.

- A képességem… egyfajta hatodik érzék - felelem könnyedén, felmondva a betanult szöveget. - Mások erős érzelmeit tudom csak érzékelni, és ebből villanásnyi információkat szerezni.

A szemébe nézek, imádkozom, hogy higgyen nekem. Remélem, hogy elfogadja a választ, és éli tovább az életét. Remélem, hagyja, hogy én is éljem tovább a sajátomat.

Mintha küzdene, hogy elfojtson egy mosolyt.

- Valóban?

- Talán ez baj?

Egy hosszú pillanatig mélyen a szemembe néz.

- Akkor miért nem tudom érzékelni a képességedet?

Nyelek egyet, próbálok úgy tenni, mintha nem azon erőlködnék, hogy hihető hazugsággal álljak elő.

- A képességem kiszámíthatatlan. Még én sem tudom irányítani, hogy mit és mikor látok. És mivel ez egy gyenge képesség, nyilván ezért nem tudtál sem te, sem a Semlegesítő belekapaszkodni. Egyfajta mentális képesség. - Vállat vonok. - Bizonyára meg tudom védeni az elmémet azoktól, akik be akarnak törni.

Visszafojtott lélegzettel várom a válaszát.

Csak éppen nem válaszol. Egyszerűen áll ott, és rám bámul.

Sóhajtva hozzáteszem:

- Hajrá! Kérdezz meg bárkit a nyomornegyedben a képességemről! Sőt - hajolok kicsit közelebb - megkérdezheted a katonáidat is. Csodás beszélgetést folytattam egyikükkel ma reggel.

Enyhén összevonja a szemöldökét, majd lassan elengedi a csuklómat, és hátrál egy lépést.

- Előfordulhat, hogy megkérdezem. - Aztán a szemétláda elmosolyodik. - De inkább a saját szememmel szeretném látni a Látnokképességedet. Mutasd meg!

Ha mindenkitől kaptam volna egy shillinget, aki erre kért, már nem lopásból élnék. Összefonja karját széles válla előtt, várakozón felvonja a szemöldökét, majd nyomatékosítja a kérését.

- Olvass rólam! Vagy csináld, amit szoktál! - Közelebb hajol, a szeme derűsen csillog. - Nyűgözz le, kedvesem!

- A képességem nem bazári trükk, amivel másokat szórakoztatok, de legyen, herceg! - Gúnyosan elmosolyodom, majd végignézek rajta. - Abban sem vagyok biztos, hogy ezzel a kiszámíthatatlan képességgel ki tudok olvasni bármit is.

- Nahát!

Eleresztem a fülem mellett gúnyos megjegyzését, és a bőrkeményedésekre gondolok a kezén, meg a több tucat sebhelyre a karján.

„Hát, nyilvánvalóan harcos. Ahhoz nem kell Látnoknak lenni, hogy erre rájöjjön valaki."

Érdemben kell válaszolnom neki, ha abban reménykedem, hogy hinni fog nekem. Ha abban reménykedem, hogy túlélem ezt a beszélgetést.

Ha csak gyanítani kezdi, hogy Átlagos vagyok, gondolkodás nélkül végez velem.

- Megnézhetem a kezed? - A kérdésem álcázott utasítás. Várakozón kinyitom a tenyerem, tekintetem arcáról az oldalánál tartott kezére siklik. Csak a legjobb alakítás lesz elég a hercegnek.

Arckifejezése bosszantóan semleges, mindvégig a szemembe néz, miközben a kezembe teszi a kezét.

- Tudod, sosem találkoztam még illedelmes tolvajjal. És úgy látom, egyértelműen nem te leszel a kivétel.

Dühösen felsóhajtok, majd lehajtom a fejem, hogy a tenyeremen tartott nagy, kérges kézre nézzek.

- Van valami oka annak, miért ragaszkodsz ahhoz, hogy fogd a kezem?

A rideg szemébe nézek.

- Ne aggódj, igyekszem nem kezet csókolni, hercegem!

A kézcsókolás említésére lenézek a kézfejére, miközben hallom kacagását. A keze vörös és kisebesedett, nemcsak ettől a harctól, hanem egy korábbitól is. Vér csorog le az ujjain a felszakadt sebekből, bár láthatóan nem zavarják.

- Korábban harcoltál - mondom. - És...

Gúnyosan a szavamba vág.

- Azt kértem, nyűgözz le, nem azt, hogy nyilvánvaló dolgokkal traktálj!

- Nem erről a harcról beszélek. - Sóhajtva elengedem a kezét, hogy tegyek egy széles kézmozdulatot, miközben leküzdőm a késztetést, hogy egy pofonnal töröljem le a hülye vigyort a képéről. - Hanem arról, amit a mostani előtt vívtál.

Alaposan végigmérem, és megállapítom, hogy semmi nincs az arckifejezésében, ami igazolná, hogy tévedek-e.

„A Dögvészre, nem könnyíti meg a dolgom."

Tekintetem a cipőjére siklik. Ilyen közelről nem tűnik olyan fényesnek, mint amilyennek akkor láttam, amikor észrevettem a

Dézsmán. Sőt, egyáltalán nem is fényes.

„Homok."

A korábban csillogó fekete cipőjét most vékony, alig látható homokréteg borítja. Mintha... a Tűzpusztán járt volna.

És egyetlen oka lehet, amiért egy herceg, főleg a leendő Végrehajtó beteszi a lábát a Tűzpusztára.

„Száműzött valakit. És az a valaki szembeszegült vele."

Eszembe jut, hogy két királyi katona hiányzott a mai beosztásból, és az egész kezd összeállni.

„A hercegnek őrökre van szüksége, hogy a Tűzpusztába vigye a foglyokat." Szívemet elönti a diadalérzet, de elfojtom magamban. Valami nincs rendjén. Normális esetben a városban napokon át pletykálnak arról, hogy kit és miért száműztek. A bűnözőket felvonultatják a városon, tömeg verődik össze, és az emberek végignézik, ahogy a halálba sétálnak. De én egy szót sem hallottam ilyesmiről. Különös, tekintve, hogy általában büszkén mutogatják a száműzötteket, példát statuálnak velük, hogy figyelmeztessék a birodalom lakóit, mi is történik, ha valaki szembekerül a királlyal.

„Nem akarta, hogy bárki tudjon róla."

Másodperceken belül minden szükséges információval rendelkezem.

- Jártál... egy forró helyen. Homokos helyen. - Szorosan lehunyom a szemem, majd hozzáteszem: - A Tűzpusztán. - Felnézek rá, és látom, hogy az arcomat fürkészi. - Száműztél valakit. Vagy... többeket. - Erre alig láthatóan megfeszül. Színlelt közönye megtörik. És ebből az apró gesztusból tudom, hogy jó úton járok.

És nem lenne szabad tudnom minderről.

- Viszont... - Egy pillanatra elhallgatok. - Nem akarod, hogy bárki tudjon róla? - Elfojtok egy halovány mosolyt, ahogy egyszerre lenyűgözve és értetlenül néz rám.

- És milyen érzelmet szűrsz le mindebből? - kérdezi halkan.

Kifújom a levegőt, majd találomra megtippelem, milyen érzései lehetnek a leendő Végrehajtónak, már ha vannak egyáltalán érzelmei.

- Bűntudatot? Aggodalmat? - Erre mintha ledermedne, szavak nélkül is visszaigazolva, hogy legalább részben igazam van. - Ennyi bizonyíték elegendő volt, felség?

Nagyon is tisztában vagyok vele, milyen veszélyes játékot játszom. De még így sem tudok felülemelkedni az iránta és az általa képviselt dolgok iránt érzett gyűlöleten.

Ugyanakkor az arcán felvillanó félmosoly arról árulkodik, hogy ő is élvezi a játékot.

- Bőven. Nahát! - Kifújja a levegőt, és zsebre dugja a kezét. - Mint korábban oly kedvesen rámutattál, újfent köszönettel tartozom neked, amiért segítettél, kedvesem.

- Paedyn.

Kérdőn felvonja sötét szemöldökét.

- A nevem Paedyn, nem kedvesem.

- Paedyn - ismétli, halovány mosollyal ízlelgetve a szót. Mély hangjától a nevem olyan finomnak, olyan fejedelminek hangzik, mintha az én ereimben folyna királyi vér.

Egy pillanatig egymásra meredünk, hűvös tekintete végigsöpör elvörösödött arcomon, mégsem hűti le.

- Tudod, mutathatok másik módot is, hogyan köszönd meg valakinek, hogy megmentette az életed. - Elfojtva egy mosolyt, elhallgatok. - Törlesztve az adósságod.

Hátradönti a fejét, és komoran felnevet.

- Nem szereztél elég ezüstöt, amikor kiraboltál? - von vállat, majd közönyösen folytatja. - Nem azt mondtad, hogy egy egyszerű köszönöm megteszi?

- Igen, egy köszönöm megteszi. De nem tesz eleget. És hát ez azelőtt történt, hogy tudtam, ki vagy.

Hátrálni kezd, miközben az erszényéért nyúl, hogy egy érmét vegyen elő. Egy pillantás alatt felém dobja. Alig marad időm elkapni, miközben így szól:

- Hogy emlékeztessen rám valami.

Már több lépésre áll tőlem, bár tekintete még mindig az enyémbe fúródik.

- Ó, és kedvesem?

- Paedyn.

- Igazad volt.

Tesz még egy lépést hátrafelé.

Nagyot sóhajtok.

- Nem vagyok benne biztos, hogy érdekel, mit szeretnél mondani, mivel még a nevemen sem szólítasz, ami...

- Paedyn. - Elakad a szavam, ahogy kimondja. - Tényleg imádnak a nők.

Majd egy kacsintással sarkon fordul, és távozik a sikátorból.

8. fejezet

Paedyn

- Mi. A. Dögvész. Történt? - Adena ráz vadul a vállamnál fogva, amitől összekoccannak a fogaim. Amint a nap fejleményeitől összezavarodva visszaértem az Erődbe, boldog lettem volna, ha egyenesen aludni mehetek, de Adena nekem ugrott, és minden részletre kíváncsi volt.

- Micsoda? Hogyan... - szóhoz sem jutok, azon tűnődöm, vajon honnan tud róla, hogy a mai nap más volt, mint az ezt megelőző több száz.

A szavamba vág, szeme izgatottan elkerekedik, választ vár a kérdéseire.

- Mindenki erről beszél! Az egész piactér felbolydult az ezüsthajú lány miatt, aki legyőzött egy Semlegesítőt. - Döbbenten meredek rá. Annyira hadar, hogy levegőt sem vesz közben. - És a herceg?! - Most már sikoltozik. - Megmentetted a herceget?!

- Hát, nem akarta felvállalni, de így volt. Kihúztam a csávából. - Erre tényleg felsikolt. - De csak miután megloptam.

Leesik az álla. Olyan színpadias, hogy önkéntelenül felnevetek.

- Hogy mit csináltál?

- Mentségemre szóljon - emelem fel ártatlanul a kezem -, nem tudtam, hogy ő az.

- Pae, a herceg... - pillantása elsötétül az aggodalomtól, és legalább egy tucatszor pislog, mielőtt folytatja. - A herceg egy Átvevő. Lehetséges... lehetséges, hogy érzékelte, hogy nincs képességed...?

A szavába vágok, mielőtt még jobban elsápadna, és gyorsan elmesélem az elmúlt fél óra eseményeit. Adena szeme elkerekedik, göndör fürtjei a szemébe lógnak, miközben mindent előadok neki a herceg meglopásától kezdve a Semlegesítővel való harcig. Megosztom vele, mit hazudtam a leendő Végrehajtónak, majd utána csendben beszélgetünk, mígnem az árnyékos sikátort elborította a sötétség.

- Oké, de tényleg olyan jóképű, mint mondják?

Lapos pillantást vetek rá. Kétlem, hogy látja, de tudom, hogy érzi.

- Pont erre vagy kíváncsi azok után, amiket elmondtam?

- Ez nem válasz - csicsergi.

Lefekszem a durva szőnyegre, az egyik szúrós pokróccal elnyomom a morgásomat. Adena azt a választ is érti, hogy lakatot tettem a számra.

Felsikolt, és ezúttal az ő száját tömöm be a takaróval.

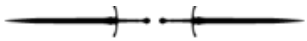

A hajnal a háztetők felett ólálkodik, én pedig odalent osonok az utcákon. Beolvadok a teljes káoszba, amely minden reggel elszabadul a Dézsmán: normális esetben nem jelent nehézséget észrevétlenül közlekedni, miközben lelopom az órákat a vásárlók csuklójáról, vagy kicsenem az ezüstöket az őrizetlenül hagyott zsebekből.

De ma nem megy.

Ma nem vagyok láthatatlan. A tolvaj legrosszabb rémálma.

Több tucat szempár szegeződik rám. Hallom, ahogy az emberek összesúgnak, mutogatnak és hüledeznek.

Páran megtapsolnak, és aléltan bámulnak, miközben végigsétálok a kereskedők kordéi között. Tucatnyi ismerős arc akad a tömegben, mivel ugyanazok az emberek vettek körül, amikor felnőttem, és életben maradtam. A barát túl erős kifejezés lenne bárkire is Adenán kívül, de az évek alatt Látnokként felépült a jó hírem, kivívtam a tiszteletet, és szemtanúi lettek a képességemnek.

A tömeg mintha szétnyílna előttem, és mindkét oldalamon emberek sorfalat alkotva figyelnek.

- Az Ezüst Megmentő - suttogja valaki, és mások a szavait visszhangozzák.

Megállok, és majdnem elveszítem az egyensúlyom, amikor földbe gyökerezik a lábam. Az újabb hirdetményt eddig eltakarták előlem az omladozó üzletek, de most tisztán el tudom olvasni.

ILYA NÉPE VÁLASZTOTT!
BEMUTATJUK A HATODIK PURGÁLÓ PRÓBATÉTELEK VERSENYZŐIT:
KAI AZER
ANDREA VOS
JAX SHIELDS
BIAIR ARCHER
ACE ELWAY
BRAXTON HALÉ
HÉRA COLT
SADIE KNOX

Gyorsan átfutom a listát. Aztán a szívem kihagy egy ütemet. Lehet, hogy egy tucatot is.

Mert a méretes betűkkel kiírt utolsó név túlságosan ismerős.

PAEDYN GRAY

9. fejezet

Kai

A vér átüt az ingemen. Egy része az enyém, de a többsége a Semlegesítőé. Még mindig muszáj így hívnom, mert az az anyaszomorító nem hajlandó még egy olyan jelentéktelen részletet sem elárulni, mint a neve. Annak ellenére, mennyire meggyőző tudok lenni.

Röviden: már órák óta kínzom a férfit. Semmire sem jutottam, és mostanra a csekély mértékű türelmem is elpárolgott. Bosszankodom és csodálkozom, mennyi kínvallatást képes elviselni, bár azt hiszem, az ember hozzászokik a fájdalomhoz, ha folyamatosan másokat részesít benne. Érzéketlen lesz.

„Lassan úgy hangzik a dolog, a Semlegesítővel nagyon, de nagyon hasonlítunk egymásra."

A kastély alatti tömlöcök mind sötétek, mocskosak, és halállal vannak telis-tele - ami élesen elüt a fenti fényes, kényelmes palotától. Cellák szegélyezik a falakat, némelyek rabokat, mások korábbi rabok maradványait őrzik.

Kizárólag a cellák Némító-bevonatának köszönhető, hogy még mindig a fogoly előtt állok, és a magam módján elképzelhetetlen fájdalomban részesítem. Mivel az anyagot a Semlegesítők segítségével állították elő a Tisztogatás előtt, hihetetlenül ritkává

vált, és a király kénytelen volt felhalmozni. A Tudósok az Átvivők képességeit használták, hogy adottságokat költöztessenek át tárgyakba, anyagokra, átruházva ezáltal a Semlegesítők erőelfojtó képességét. Az évek során a korlátozott mennyiségben elérhető Némítót cellákhoz és bilincsekhez használták, továbbá a védőpajzsokhoz a Dóm Aréna lelátóin.

A Némítóval kezelt cellában apám hűséges Semlegesítője is mellém szegődött. Bármilyen ironikus, a Semlegesítők egymást is semlegesítik, ha valamelyikük erősebb a másiknál. Úgyhogy én dolgozom, miközben a komor királyi Semlegesítő mellettem áll, a másik pedig a lábam előtt ordít.

A Némító és a Semlegesítő védelme nélkül valószínűleg kínok kínjától vonaglanék a padlón. Önkéntelenül is újrajátszom a fejemben a jelenetet, felidézem a koponyámba hasító fájdalmat. A mélységes tehetetlenséget, ahogy hevertem a földön, kiszolgáltatva egy egyszerű embernek.

De aztán megjelent a lány.

Paedyn.

Közönséges. Látnok, harcos, tolvaj. És mégis az egyetlen, aki valamiért hajlandó volt segíteni. Aki képes volt segíteni.

„Legalábbis ő ezt állítja."

Bár szkeptikus vagyok, a bemutatója meggyőzött. Nem lett volna szabad tudnia a Tűzpusztáról, a száműzésről, a harcról. Ezek egyikéről sem. És tekintve, hogy semmit sem tudok a Látnokokról, hisz sosem találkoztam eggyel sem, nem igazán tudom megcáfolni. Több tucat képesség létezik, amelyekkel még nem találkoztam, tekintve, hogy a kiképzésem többnyire a támadóképességekre koncentrált. Apám ügyelt rá, hogy ne pazaroljam az időt, és ne

ereszkedjek le odáig, hogy a kisebb Elitek képességeit is megismerjem.

De még az alapján is lenyűgöző volt, amit a fájdalomtól kábán a harctudásából láttam. És ő magából is. Igen, képzettnek tűnt, de engem az ragadott meg leginkább, hogy mennyi érzelmet vitt minden egyes ütésébe. Csapásaiba szenvedélyt sűrített, áradt belőle a harag. Vetek egy utolsó pillantást a véres, összeroskadt férfira a cella sarkában, majd apám Semlegesítőjéhez fordulok.

- Végeztem, Damion. Elmehetsz.

Véres kezemet a már eleve véres ingembe törlöm, majd kilépek a cellából, és végigmegyek a tömlöc hosszú folyosóján, elhaladva a

mérgesen bámuló rabok előtt. Felmegyek a palota földszintjére vezető kőlépcsőn, és biccentek a fenti nehéz fémajtó mellett őrködő királyi katonáknak.

A király várja a híreket, hogy mit tudtam meg a vallatás során: történetesen semmit. Összeszedem a lelkierőmet a ránk váró kellemetlen beszélgetéshez.

Hiába nem szeretném, máris a talpam alatt érzem apám dolgozószobájának szőnyegét, amelyet megkoptatott a megannyi láb és fel-alá járkálás az évek során. Tekintetem a hatalmas asztalra és a párnázott székekre siklik, majd megállapodik a kőkandalló közelében ülő két emberen.

A fivérem láttán elönt a megkönnyebbülés. Szőke haja kócos, mintha órák óta rendre beletúrna, tükrözve apám marcona kinézetét.

- Nahát... valaki jó ideje játszadozik a fogollyal. - Kitt komor hangon szólal meg, de a szeme csillog, amikor rám néz.

Egy sóhajjal leülök a szokásos párnás székemre apám mellett. Keresztben a térdemre teszem a bokám, és mintegy mellékesen

bevallom:

- Ennyi idő után azt hinné az ember, hogy valami hasznosat is megtudtam.

Megtanultam a csalódottsághoz kötni a koppanást, ahogy apám az asztalra csap az irataival.

- Mi a probléma?

- A Semlegesítő... - Elhallgatok, keresem a megfelelő szavakat. - Nehéz eset. - Ennél jobbat nem tudok kitalálni, mire Kitt kuncogással jutalmaz.

Apám nem tűnik ennyire lelkesnek. Sőt, egyáltalán nem tűnik annak, és igazából sosem az, ha rólam van szó.

- Akkor könnyíts rajta, Kai! - Az ujjai közé fogja az orrnyergét, és lehunyja a szemét. A gesztustól öregebbnek és fáradtabbnak tűnik. - Vedd rá, hogy beszéljen, vagy öld meg! Nem áll szándékomban életben hagyni, ha semmi haszna.

Kittre pillantok, akiből hiányzik a tőle megszokott derű, miközben apánkat figyeli. Kitt mindig elszontyolodik, ha a király dühbe gurul.

- Az átkozott Ellenállók! - mordul fel apám, és elveszi a kezét fintorba torzult arcától.

- Tényleg azt hiszed, hogy a Semlegesítő összedolgozik az Ellenállókkal? - kérdezi Kitt, és szeme köré aggodalmas ráncok ülnek ki.

- Mi másért próbálna lecsapni egy hercegre? A fiamra? - A király a fejét csóválja, és üres tekintettel mered a kandallóban lobogó lángokra. - Minden lehetséges módon engem akarnak támadni. Azt hittem, elbántam velük. Megszabadultam a Végzetesektől, hogy ne tudjanak ártani nekünk és túlerőbe kerülni. - Nagy levegőt vesz, majd folytatja: - Szemlátomást tévedtem. Néhányan megmaradtak, és csatlakoztak hozzájuk. Véget kell vetnünk ennek a szánalmas

Ellenállásnak - fröcsögi apám, majd megissza a maradék alkoholos italt a poharából. - Életben akarják hagyni az Átlagosokat, de ez az Elit faj hatalmának végét és a kihalást jelentené. A népem érdekében kénytelen vagyok meghozni azt az áldozatot, hogy megszabadítom a királyságot a Közönségesektől. De átkozottul önzőek ahhoz, hogy ezt belássák, Kai. - Szúrós tekintettel meredt rám. - Érd el, hogy a Semlegesítő kívánja a halált, mielőtt megkönyörülsz rajta!

- Ó, eleve így terveztem, apám.

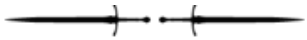

Úszom a verejtékben.

Nem szokatlan dolog kiképzés közben.

A véres ingemet rég levettem, és a nap égeti a hátam, ahogy Kitttel egymás körül körözünk az egyik gyakorlópályán. Végigmegyünk a szokásos menetrenden, melynek során felmérjük egymást, és ostobaságokat vágunk a másik fejéhez, mielőtt ténylegesen belevetjük magunkat a harcba. Az ismerős mintázat megnyugtat, egy időre elcsitítja zaklatott gondolataimat.

Kardunkat villogtatva körbetáncolunk a küzdőtéren, és nevetünk, ahogy a pengém éles hegyével megvágom az arcát, ő pedig viszonozza a szívességet. Hamarosan félretesszük a kardokat, és helyüket a képességeink veszik át. Kitt könnyedén eltalálja a céltáblákat tűzgolyóval, majd vízzel oltja el az égő fát. Én viszont bizonytalan vagyok, és nyugtalan: borzalmas kombináció. Átpörgetem a körülöttem lévő képességeket, próbálom eldönteni, melyiket használjam az edzéshez. A pályákon tucatnyi Elit küzd, mind harcoktól mocskos és görnyedt a vívástól. Egy Villám képességéről egy Fátyoléra ugrom, majd átveszem egy Kagylóét, bár azt sosem élveztem igazán, hogy kővé változik a bőröm.

Nem tudok koncentrálni, és ez csak még jobban frusztrál.

Hallom a süvítést a hátam mögött, majd érzem a felém sugárzó ismerős hőhullámot. A földre vetem magam. Alig sikerül kikerülnöm a tűzcsíkot, amely lepörkölte volna a hajamat.

- Hol jár az eszed? - vigyorog rám alattomosan Kitt. - Majdnem eltaláltalak. Hogy nézne már ki, ha leperzselném a fejedről a szép frizurádat?

Nem tudom eldönteni, hogy nevessek, vagy kitekerjem inkább a nyakát: olyan kérdés ez, amivel gyakran szembesülök.

- Túl könnyen legyőztelek ma a gyakorlópályán. Unatkozom. - Vállat vonok, aztán felkapok pár dobótőrt egy fegyvertartóról, és célba veszek egy fát pár méterre tőlünk.

- Hm - hümmög Kitt. Bár háttal állok neki, hallom a hangján, hogy mosolyog. - A lány jár az eszedben, aki megmentette az életed, igaz?

Udvarias válasz gyanánt megpördülök, és egy tőrt dobok fivérem felé. Épphogy súrolja a feje oldalát, és egy koppanással egy céltáblába fúródik messze a háta mögött.

- Jól érzékelem, hogy érzékeny téma?

Elfurakszom mellette, és kirántom a tőrt a fából.

- Mitől támadt ez a benyomásod? - vonok vállat nemtörődöm módra.

- Egyértelműen nem akar tőlem semmit.

„Szeretem a kihívásokat."

- Ráadásul - teszem hozzá, elhessegetve a gondolatot -, úgysem látom soha többé.

Kitt válaszát hamarjában elnyomja, hogy valaki a nevünket kiabálja az udvaron. Egyszerre fordulunk meg, és meglátjuk, amint egy hórihorgas fiú szalad felénk. Csupa fog, hófehér mosolya elüt sötét bőrétől, majd a

fiú egyszer csak eltűnik, egy villanással megszűnik létezni. Aztán mielőtt akár csak pislanthatnék, ott áll előttünk bugyuta vigyorral az arcán.

Halkan káromkodok.

- Ha még egyszer így bukkansz fel, betartom a szavam, és karóba húzlak az udvaron.

- A testvérünk úgy érti - vág a szavamba Kitt vidám arckifejezéssel -, szia, Jax, hogy vagy?

A fiú tizenöt éves, és nő, mint a dudva. Langaléta, láthatóan most próbál rájönni, hogyan használja hosszú végtagjait. Nem tudom, mikor kezdett el hirtelen nőni, és őszintén szólva nem örülök neki. A kisfiú, aki egy hajótörésben vesztette el a szüleit, és kéretlen kisöcsénkként fogadtuk örökbe, mostanra magas fiatalemberré cseperedett. De ennyi év után Jax nemcsak az alkatát tekintve lett nagyobb, hanem a szívünkben is nagyobb helyet foglal el.

- Jól vagyok, Kitt. Milyen kedves, hogy kérdezed! - Sanda vigyora még szélesebb lesz, ahogy barna szemével ártatlanul rám pislog.

A könyökhajlatomba fogom a fejét, és a mellkasomhoz húzom, hogy az öklömmel megdörgöljem a fejét.

Pukkadozik, próbál ellökni magától.

- Engem nem kérdezel meg, hogy vagyok, J.?

Amikor végül elengedem, szembefordul velem, és vigyorogva simítgatja rövid haját.

- Bocsánat. Hogy telik a napod, Kai? - Mindezt megjátszott őszinte érdeklődéssel kérdezi, és én önkéntelenül elmosolyodom.

Kitt a szavamba vág, mielőtt tovább piszkálhatnám Jaxet.

- Bal lábbal kelt - sóhajt fel, majd suttogásra fogja. - Vigyázz magadra, Jax, megint a késekkel játszott!

Elmegyek mellettük, hogy összeszedjem az emlegetett dobótőröket, mert muszáj csinálnom valamit a kezemmel.

- Nem - pördülök meg, és egy tőrt dobok a céltáblába - keltem bal lábbal.

Jax Kitt vállához hajol, és azt súgja:

- Mindig ezt mondja, amikor bal lábbal kelt.

- Kiváló meglátás, J.

- A Dögvészre - morgom -, ketten együtt elviselhetetlenek vagytok!

Folytatják a beszélgetést, miközben én tovább hajigálom a céltáblát a tőrökkel. Jobb, mint egy ember felé dobálni őket, úgyhogy egyértelműen nem keltem annyira bal lábbal. Már épp lendíteném a következő tört, amikor színes folt vonja magára a figyelmem.

Észre sem vettem, hogy Blair a kastélykert másik végében edz, pedig orgonaszínű haja lobog a szélben, miközben Sadie-vel vív. Pontosabban egy tucat Sadie-vel, mivel a lány egy Klónozó.

Egymás körül köröznek, majd Blairt hirtelen magas és gesztenyebarna hajú testek sorfala veszi körül. Teljes káosz. Blair a gondolatai erejével a magasba dobja az egyik Sadie-t, mire egy másik a hátára veti magát, és megpróbálja földre vinni. Szinte már vicces látvány, csak éppen első kézből tudom, mennyire halálosak a képességeik, hiszen tisztában vagyok vele, milyen birtokolni őket.

Elnézek Jax és Kitt felett, akik le sem veszik a szemüket a küzdelemről, és odaállok mellé jük. Nemsokára Blair büszkén átvág a küzdőterek között, Sadie-vel szorosan a nyomában. Blair halovány bőre teljes ellentétben áll Sadie sötét vonásaival, de ők minden szempontból ellentétei egymásnak.

Bár együtt nőttek fel, jobban már nem is különbözhetnének. Mivel Sadie apja királyi tanácsadó, a családja a többi kellőképpen fontosnak

tartott nemessel együtt a kastélynak erre a célra fenntartott szárnyában él.

Megállnak előttünk. Blair oldalra döntött fejjel üdvözöl minket.

- Üdv, srácok.

Kitt átkarolja Jax vállát, majd bólint mindkét lánynak.

- Szia, Blair. Szia, Sadie.

Sadie haloványan ránk mosolyog, őszintén, de visszafogottan, mint mindig.

- Szeretnék gratulálni, hogy mindketten bejutottatok a Próbákra.

„Tényleg. Ma jelentették be a versenyzőket."

Nem meglepő, hogy részt veszek a viadalon. Mint mindenki a birodalomban, én is gyerekkorom óta tisztában vagyok a sorsommal. A leendő Végrehajtónak bizonyítania kell, és a Próbák rákényszerítenek arra, hogy így tegyek. A következő küldetésem, hogy megnyerjem a viadalt, és ha nem sikerül...

Ledermedek, ahogy végre felfogom Sadie szavait.

„Szeretnék gratulálni, hogy mindketten..."

Zavartan Kittre nézek, biztos vagyok benne, hogy valami tévedés történt. A Próbák az én sorsom, nem az övé. A leendő király ritkán teszi ki a lábát a kastély falai közül, pláne nem egy véres arénába, ahol elragadhatja a halál. Apám sosem tenné így kockára az örököse életét, de az nem zavarja, ha az enyémmel és jó híremmel történik ugyanez.

- Igen, legalább ketten a fivérek közül bejutottak - mondja Blair gúnyos vigyorral, és a tekintete...

„Ne! Őt ne!"

- Micsoda?

A hangja ámulattal telik meg, barna szeme elkerekedik a csodálattól.

„Jax."

Előbb Kittre, majd rám néz, mosoly terül szét az arcán.

- Sikerült! Bejutottam a Próbákra! - Szó szerint izgatottan ugrál, ellenállva a késztetésnek, hogy örömében körbeteleportálja a küzdőtereket.

Kitt-tel találkozik a tekintetünk, ő ugyanolyan sokatmondóan vonja össze a szemöldökét.

Ez még jobban meg fogja nehezíteni a Próbákat. Most már nemcsak magamat kell megvédenem, hanem az öcsémet is, aki már a vér látványától is majdnem elájul.

De nem mondunk semmit, amivel elvehetnénk Jax kedvét, inkább mosolyt erőltetünk magunkra. A Próbákon való részvétel nagy megtiszteltetés, amelyben csak kevesek részesülhetnek, és annak ellenére, hogy minket hirtelen aggasztani kezdett a helyzet, Jax megérdemli az ünneplést.

- Nos, úgy fest, most már vetélytársak vagyunk - mondja Blair gúnyos mosollyal, hagyva, hogy a szavai leülepedjenek. Nem túl kifinomult módja, hogy tájékoztasson róla: ő és Sadie szintén részt vesznek a viadalon.

Mindannyian egymásra meredünk, Sadie szótlanul, Blair pedig vigyorogva. Kitt megköszörüli a torkát, és megtöri a csendet.

- Tudtok róla, kik versenyeznek még?

Sadie bólint, előhúz egy gyűrött röplapot a zsebéből. Kitt gyorsan átfutja a neveket, majd felsóhajt.

- Na igen. Csak három név nem ismerős. Biztosan Védelmezők vagy Közönségesek a városból.

Átnyújtja a röplapot, és én is gyorsan átfutom a listát.

A tekintetem megakad egy bizonyos betűsoron, és levegőhöz sem jutok.

A lista alján egy olyan név áll, amely sokkal többet jár a fejemben, mint azt be merném vallani.

A lány neve.

10. fejezet

Paedyn

Képes lettem volna akár órákon át hüledezni a hirdetmény előtt, amelyen óriási betűkkel szerepelt a nevem, ha a tömeg nem kezd el rajtam hüledezni.

„Kiválasztottak."

Pontosabban: kiválasztottak a halálra.

„És csak azért, mert megmentettem a hülye herceget."

Valaki megtapogatja a vállam, kizökkentve a bénultságomból.

Ledermedek, ahogy hirtelen megcsap a keményítőszag, kipréselek magamból egy sóhajt, majd lassan a királyi katona felé fordulok. Fiatal. Tekintetem a kócos vörös hajáról a rám meredő barna szemére siklik, teljesen hidegen hagyja, milyen látványos megvetéssel viseltetek a fajtája irányába. Félénken rám villant egy halovány mosolyt.

Nyugtalanító.

Életemben nem találkoztam még kedves királyi katonával, és kétlem, hogy ő jelentené a kivételt.

- Paedyn Gray, jól mondom? - Egy kézmozdulattal a felettünk lévő táblára mutat.

- Ki kérdezi? - vetem oda.

- Öööö... - dörgöli meg a tarkóját. - A király. Azért jöttem, hogy a palotába kísérjem, ahol a Próbák végéig fog megszállni.

A kimondatlan szavak ott lógnak a levegőben. „Vagy amíg meg nem hal."

- Most? Most rögtön? - Utálom, hogy ilyen magas és elfúló a hangom, de nem tudom elfojtani a torkomat szorongató pánikot. - De a Próbák csak két hét múlva kezdődnek.

A katona szinte mentegetőzve néz rám, és ezt is utálom.

- A versenyzők mindig két héttel a kiképzés, az interjúk és természetesen az első bál előtt költöznek a palotába.

„Hogy felejthettem el, hogy a Próbákat ekkora rongyrázás kíséri?"

A katona felkapja a fejét, vörös haja tűzként lobog, miközben azt keresi, hogy figyel-e minket valaki. Majd kissé közelebb hajol, és a következő szavakat már suttogva mondja:

- Csak olyan... hmm... öt percet tudok adni, mielőtt indulnunk kell.

Habozás nélkül megiramodom az utcán, ahogy csak a lábam bírja.

„Adena."

Csúszva megállok a kis sikátorunk előtt, és visszanyelem a gombócot a torkomban, ahogy meglátom Adenát dudorászva varrogatni az Erődben. Elindulok felé, és közben szemrevételezem a helyet. Minden egyes szemétdarabot, amit együtt gyűjtöttünk, hogy melegen tartson minket éjszaka. Minden egyes rongydarabot, ami munka közben halmozódott fel mellette. Minden egyes göndör hajtincsét, melyek rendezetlen kontyából bomlottak ki a tarkóján. Összevont sötét szemöldökét mogyoróbarna szeme felett, miközben koncentrál.

„Látom még őt valaha?"

Próbálom elhessegetni a gondolatot, ahogy leülök mellé, és csontropogtató ölelésbe vonom. Meglepetten levegőért kap, majd

félreteszi a munkát, és megszorongat.

- Öööö... én is örülök, hogy látlak.

A hajamhoz bújva nevet, aztán elhúzódik tőlem, aggasztja a hirtelen kimutatott szeretet.

- Jól vagy?

A szemébe nézek, és jól az eszembe vésem a bennük látott vörös pettyeket.

- Elmegyek, A.

- M-micsoda? - Az arckifejezése egyszerre ijedt és kétkedő.

- Engem küldenek a Próbákra. Ott akarnak látni - hadarom. - Szórakoztatási céllal, természetesen. - Erőtlenül rámosolygok, de ez sem akadályozza meg, hogy kiüljön a borzadály az arcára.

A szájához emeli puha, barna kezét, és azt suttogja:

- Ó, Pae... - Elcsuklik a hangja, nem tudja, mit mondjon, sem azt, mihez kezdjen. - De... de neked nincs képességed.

- Nem lesz semmi gond - felelem, egyszerre próbálom meggyőzni őt és magamat is. - Majd...

- Azt ne mondd, hogy megoldod! - pufog, ahogy a harag átmenetileg felülkerekedik a félelmén. - Pae, a Próbák eleve halálosak, de ha rájönnek, hogy nem az vagy, aminek mondod magad, akkor...

- Megölnek - fejezem be a mondatot helyette. - Tudom. - A rettegés újra feltűnik Adena pillantásában, de olyan erővel, hogy attól félek, mindjárt összeomlik. Szomorú, halovány mosoly ül ki az arcomra, ahogy végignézek rajta. Elhagyom az egyetlen embert, aki ismer engem, az egyetlent, akiben tényleg megbízhatok. Egy állandó pont volt az életemben, egy horgony, amely nélkül elsodródom.

De így lesz a legjobb. Nagyobb biztonságban van, ha nem vagyok itt mellette.

- Meg tudom csinálni - mondom halkan. - Erre neveltek.

Adena kábán bólint, mivel ezt már tudta. Tisztában van vele, hogy apám elkezdett kiképezni, amikor nyilvánvalóvá vált számára, hogy a kislánya egy halálra ítélt Átlagos.

Tisztában van vele, hogy ötévesen megváltozott az életem, mielőtt még elkezdődött volna. Apám az ölébe ültetett, és azt suttogta, hogy más vagyok, mint a többiek, hogy másvalakinek kell kiadnom magam, ha mellette szeretnék felnőni. Ez a mi kis játékunk, mondta. Színlelős játék. Egy játék, amelyben már kiválasztotta számomra a tökéletes szerepet, hogy életem végéig játszhassam.

- Mi az a Látnok, apu? - A kérdés még mindig élénken él az emlékezetemben, pedig több mint tizenhárom éve tettem fel.

Apám halkan kuncogott. Bárcsak megjegyeztem volna azt a látszólag egyszerű hangot!

- A Látnok, Paedy, hangzatos szó olyasvalakire, aki jó megfigyelő. Egy olyan képesség, amit többéves gyakorlással megtanulhatsz színlelni. Valami, aminek nem kell veled született adottságnak lennie, és mégis meg tudsz tanulni. - Mutatóujjával megnyomta az orrom hegyét. - És meg fogom tanítani neked. Így mindig együtt lehetünk.

Bárcsak a halált érdekelnék az ígéretek!

Hirtelen újabb fojtogató ölelésbe vonnak.

- Gyere haza hozzám, Pae! Kérlek! - Tompán hallom a hajamhoz bújó Adena hangját. - Nekem már csak te maradtál, tudod?

Mindennél jobban azt kívánom, bárcsak a szavai ne lennének ennyire ijesztően igazak.

Amikor Adena édesanyja megbetegedett, valószínűleg apám próbálta meg ellátni. A Gyógyítók ritkák a nyomornegyedben, és az embereknek legalább annyira szükségük volt rá, mint amennyire

szerették. De még az Elitek sem mindenhatók, míg a halál szemlátomást nem ismer határokat. És mivel Adena nem ismerte az apját, akár az a mogyoróbarna szemű kereskedő is lehetett, akit ma reggel megloptam.

Fájdalmas nevetés hagyja el a számat.

- Nekem pedig csak te maradtál, A.

- Helyes - szipogja, és elhúzódik, hogy rám nézhessen. - Akkor találj rá módot, hogy vissza tudj jönni hozzám! Ha van a környéken bárki, aki képes túlélni az átkozott Próbákat, akkor az te vagy. - Dacos elszántsággal mered rám. - Legrosszabb esetben veszítesz, és hazajössz. Legjobb esetben megnyered azt a rohadt versenyt.

Fújtatva felnevetek az abszurd gondolatra.

- A kedvedért mindent megpróbálok, A. - Lenyelem a gombócot a torkomban, majd hozzáteszem: - Meg foglak látogatni, ígérem. Megtalálom a módját. Elgyalogolok idáig, ha kell.

Elmosolyodik, és búcsúzóul még egyszer megölel, mielőtt integetve elindulok a sikátorban. Feláll az Erőd mögött, és utánam kiált:

- Ez nem búcsú, csak így a legjobb elköszönni a legközelebbi találkozásig!

Ugyanezt a nyálas mondatot hajtogatja évek óta, de még így is ez az első alkalom, hogy búcsúzásnak hangzik.

- Te vagy nekem a legkedvesebb, A.! - kiáltok vissza neki, és a hangom akaratlanul elcsuklik.

- Te pedig nekem, Pae.

Mosolyogva elszakítom róla a tekintetem, és szapora léptekkel elindulok a Dézsmán, miközben megfordul a fejemben, hogy elmenekülök a királyi katona, a Próbák, az egész elől. Ám ez a merész gondolat hamar elillan, ahogy a talpam kopogni kezd a

macskakövön. Vadásznának rám, és megölnének, ha elmenekülnék. Ha részt veszek a viadalon, akkor legalább esélyem lesz a túlélésre. Mondhatni.

Zihálva visszaérek a katonához, akihez mostanra csatlakozott egy kislány is, aki félénken méreget.

- Indulhatunk? - kérdezi a katona, végignézve kettőnkön.

Egy bólintással beleegyezek, bár nincs is más választásom.

Szótlanul lépdelünk a Dézsmán, miközben elhaladunk a tömeg előtt, amely tapsolva és kiabálva gratulál. Ahogy elérjük a hosszú utca végét, meglátom a ránk váró sötét hintót egy királyi katonával a bakon, egyenruhája szinte vakítóan fehér a napsütésben.

A vörös hajú katona kinyitja előttünk az ajtót, majd csatlakozik az őrhöz a bakon. A kislány bemászik a hintóba, én követem, és még egyszer kidugom a fejem, hogy egy utolsó pillantást vessek a Dézsmára, mielőtt a kocsi magába zár, elválasztva eddigi életemtől.

Párnázott fekete ülések várnak ránk, és lévén a legmutatósabb dolog, amit valaha láttam, annyira leköt, hogy megcsodáljam, hogy szinte észre sem veszem a velünk szemben ülő kisfiút. Rám szegezi rendezett barna haja alatt ülő sötétzöld szemét. A ruházata állapotából látom, hogy a nyomornegyed egy élhetőbb környékéről származik, és valószínűleg az Elitek Védelmező osztályához tartozik.

A hintó egy lódulással megindul, és én a falába kapaszkodom. Eleve nem szeretem a szűk helyeket, pláne az olyanokat, amelyek mozognak. Figyelek a légzésemre, nyugalmat erőltetek magamra, majd visszanézek az unatkozó kisfiúra.

- Szia - köszönök, hogy oldjam a feszültséget. - Pae vagyok...

- Tudom, ki vagy - vág a szavamba, és azonnal eldönti, hogy izgalmasabb kifelé bámulni az ablakon, mint velem beszélgetni. – Te vagy a lány, aki megmentette Kai herceget. - A hanghordozása azt

sugallja, hogy valójában nem is így történt. Mintha nem emberek tucatjai látták volna.

Beszélni kezdek, a szavak csak úgy kicsúsznak a számon, mielőtt észbe kapnék.

- Így igaz. Neked viszont nincs hírneved, különben már hallottam volna rólad.

Rám villantja a tekintetét, dühösen kitágulnak az orrlyukai.

- Ace vagyok. Ace Elway - jelenti ki büszkén. Megigazítja az inggallérját, majd folytatja: - Illuzionista vagyok. Ami ritka. Ezért kerültem ide. - A mosolya ugyanolyan rideg, mint a pillantása. - Szükségem van húszezer shillingre, hogy végre kiszabaduljak ebből a patkányfészekből, szóval biztos vagyok benne, hogy hamarosan én is komoly hírnevet szerzek.

Sosem találkoztam még Illuzionistával, de eleget hallottam róluk ahhoz, hogy tudjam, Ace veszélyes, még akkor is, ha csak Védelmező.

- És te ki vagy? - kérdezem a mellettem ülő lánytól. - Neked mi a képességed?

A fiúra néz, majd rám, mintha el akarna tűnni. Majdnem felnevetek, amikor el is tűnik.

Az egyik pillanatban még ott ült, a következőben pedig már csak hűlt helyét látom. Az üres ülésre meredek, majd a kislány másodpercek alatt testet ölt, és újra megjelenik.

„Fátyol."

- Hera vagyok - közli félénken. Sötétbarna szemével rám néz, miközben egy selymes fekete tincset igazít a füle mögé. Van valami homályosan ismerős a gesztusban, és megfordul a fejemben, hogy ő az egyik népszerű Fátyol, aki az utcán szokott bűvésztrükköket bemutatni.

- Paedyn vagyok - felelem, miközben a hintó zörögve halad az egyenetlen macskakövön.

- Mi a képességed? - kérdezi kíváncsian a lány.

- Látnok vagyok - vonok vállat fesztelenül. - Leginkább az erős érzéseket érzékelem, információmorzsákat látok belőlük. Nem sok, de ennyi jutott.

„Hazug. Nincs is képességed."

- Tényleg? - A szeme elkerekedik, valószínűleg megdöbbenti, hogy valaki ilyen gyenge Közönséges-képességgel bejutott a Próbákra, arról nem is beszélve, hogy legyőzött egy Semlegesítőt.

- Irányíthatatlan mentális képesség, és csak emiatt nem tudott a Semlegesítő bejutni a fejembe, amikor megmentettem Kai herceget. - Szúrós pillantást vetek Ace-re. - Gyanítom, ezért akarnak látni a Próbákon.

Ace, az Alrész felmordul.

- Csak azt akarják látni a Purgáló Próbatételeken, hogy meghalsz, Közönséges.

Rámeredek, és egy elnyújtott pillanat után halovány mosoly ül ki az arcomra.

- Az biztos. De legalább engem néznek majd.

11. fejezet

Paedyn

Szótlanságban tesszük meg a hátralévő utat, és a mellettem nyíló ablak marad az egyetlen szórakozásom.

Tucatnyi utcán haladunk el, teli mosolygó idegenekkel, akik szájtátva integetnek. Páran ujjongva szaladnak a hintó mellett, megpróbálnak vetni ránk egy pillantást, miközben mi elgördülünk a végzetünk felé.

Ahogy közelebb érünk a palotához, a házak nagyobbak és szebbek lesznek, az utcákon már nem mászkálnak hajléktalanok. Először az ijesztő tornyok csúcsát pillantom meg, majd láthatóvá válik az egész ijesztő palota is. Még szürke köveivel és rideg megjelenésével együtt is elakad tőle az ember lélegzete. A kastély falait füves dombok és tarka kertek veszik körül, olyan élénk színű virágokkal teli, amelyeknek eddig még a létezéséről sem tudtam, szelídebbé téve a fenyegető épületet.

Hallom a paták kopogását a sima kövön, ahogy beérünk a kastélyudvarba, és a közepén egy jókora szökőkút mellett haladunk el, melyet elszórtan fehér szobrok vesznek körül. Amikor a hintó végre lelassít és megáll, kinézek az ablakon, és egy virágágyásokkal szegélyezett jókora kőlépcsőt látok meg, ami a palotába vezet.

A katonák leugranak a párnázott ülésükről, majd kinyitják a hintó ajtaját, mire napfény árad be a szűkös fülkénkbe. Gyakorlatilag kibukfencezek, hogy megszökjek a zsúfolt hintóból és a benne lévő társaságtól. Amint a lábam újra szilárd talajt ér, és kijutok a szabadba, nagy levegőt veszek, hogy beszívjam a virágok és a napsütés illatát.

A másik két utas is botladozva kiszáll, megállnak mellettem, és a szemüket meresztve bámészkodnak. A vörös hajú katona megköszörüli a torkát, kizökkentve minket az ámuldozásunkból.

- Kövessenek!

Sorban felmegyünk mögötte a kőlépcsőn, elhaladva tucatnyi katona előtt. Amikor felérünk, további két őr lép elő, és csatlakozik a vörös hajúhoz az élen, majd belépünk a hatalmas ajtón.

Bármilyen gyönyörű is a kastélykert, ehhez nem mérhető. Minden falat míves, csillogó festmények és díszlécek ékesítenek, amelyek egészen a mennyezetig futnak végig.

Minden szemkápráztatóan fehér, eltekintve a folyosót itt-ott díszítő smaragdzöldtől, amely Ilya hivatalos színe.

Túlságosan lenyűgöz a hely puszta mérete és szépsége, észre sem veszem, hogy a vörös hajú őr hozzánk beszél:

- ...szobákat arra találják, a palota keleti szárnyában. - A számtalan folyosó felé int, amelyek gyanúm szerint ugyancsak díszes szobákkal vannak tele.

Hirtelen sarkon fordul, hogy ránk nézzen, kénytelen vagyok gyorsan megállni, nehogy a mellkasának ütközzek.

- A következő két hétben gyakorolhatnak, megismerkednek a többi versenyzővel, részt vesznek egy interjún és a nyitóbálon. Az egyes próbatételek közötti hetek ugyanazt a menetrendet követik.

Az itt- tartózkodásuk idejére egy kirendelt katona fogja mindenhová elkísérni önöket, amíg ki nem ismerik magukat a kastélyban.

Az egyik mögöttünk álló katona Hera mellé, a másik pedig Ace-hez lép.

- Nos - csapja össze a fiatal katona a tenyerét egy sóhajtással -, most megmutatjuk a szobájukat, és kényelembe helyezhetik magukat.

Amint Hera és Ace befordul a folyosó végén a sarkon, a személyes őrömhöz fordulok.

- Tehát te fogod rajtam tartani a szemem?

- Ekkora mázlista vagyok - kuncog, megfordul, és egy intéssel jelzi, hogy kövessem. - Egyébként Lenny vagyok.

- Sosem hittem volna, hogy ezt mondom egy királyi katonának, de örülök, hogy megismertelek, Lenny. - Befogom a számat, mielőtt olyasmi csúszik ki rajta, aminek nem kellene. Szedem a lábam, próbálom tartani a tempót hosszú lépteivel.

- Na igen. Nem hibáztatlak. A legtöbb királyi katona... - Megdörgöli a tarkóját, a megfelelő szót keresi.

- Mocsok? - suttogom, mielőtt végiggondolnám.

Felnevet, majd egy torokköszörüléssel abbahagyja.

- Igen, gyakran bízzák rám inkább, hogy beszéljek az emberekkel. Talán én nem vagyok annyira ijesztő.

Gyorsan végigmérem, és önkéntelenül egyetértek vele. Kócos vörös haja és a maszkja alól kikandikáló szeplők minden esélyét meghiúsítják, hogy félelmetesnek hasson. Megáll egy ajtónál egy hosszú folyosó végén, majd kinyitja, és egy kézmozdulattal beterel.

A nyelvembe harapok, hogy ne kiáltsak fel, mert ez a legszebb szoba, amit valaha láttam, benne könyvespolcokkal, egy ízléses öltözőasztallal, egy íróasztallal és...

Egy ággyal.

Egy hatalmas ággyal. Miután öt éven át aludtam egyenetlen utcaköveken, már a puszta gondolat is felkavar, hogy ágyban alhatok. Ámuldozva pislogok, és teszek egy lépést beljebb. A szőnyeg puha a talpam alatt, és megfordulva látom, hogy balra egy fürdőszoba nyílik. Megindulok felé, és alig bírom megállni, hogy ne vigyorogjak, amikor észreveszem a makulátlan, porcelán fürdőkádat az aranylábakon.

„Meleg, folyó víz."

Ugyanilyen fényes vécé és mosdó áll a fehér márványpadlón, teljessé téve az összhatást. Lassan kilépek a fürdőből, még mindig a hálószobára meredek. A szemem sarkából látom, hogy Lenny engem néz, és jót derül az ámuldozásomon.

- Remélem, hogy... kielégítőnek találod a szobádat.

- Ó, azt hiszem, megteszi. - A szavaim csöpögnek a gúnytól, és közben ledobom magam az ágyra.

- Hát, hagyom, hogy kényelembe helyezd magad, sok időt fogsz itt tölteni - mondja, és elindul kifelé az ajtón.

- Ezt hogy érted?

Felsóhajt, és megdörgöli a tarkóját.

- Hamarosan megérted.

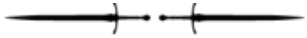

Lenny joggal mondta, hogy helyezzem magam kényelembe. Két napra csapdába estem a szobában.

A személyre szabott aranykalitkám lett, bezártak a fényűző holmik közé. Az ajtóm előtt strázsáló őrök annyi jelentőséget sem tulajdonítanak nekem, hogy pár szónál többet morogjanak arról, a bezárva tartásommal csak parancsot teljesítenek. Úgyhogy

feltérképeztem a szoba összes centiméterét, lefoglaltam magam azzal, hogy könyveket lapozgattam, forró fürdőkbe merültem, és ízletes ételeket ettem.

De még így sem éreztem soha nagyobb nyugtalanságot.

A szám belső oldala kisebesedett, mert szüntelenül rágtam, hogy megnyugtassam az idegeimet. És annak ellenére, hogy évek óta először aludtam puha ágyban, nyugtalan voltam. Az első itt töltött nap óta nem beszélt velem senki, azt sem árulták el, mi az ördög folyik itt. Magamra hagytak, hogy fel-alá járkáljak a szőnyeggel fedett padlón, és azon idegeskedjek, kik az ellenfeleim, és mire képesek.

„Ki akarnak készíteni lelkileg, erről szól a dolog."

A király valószínűleg viccesnek tartja. Imádja a gondolatot, hogy amíg a kedve tartja, egy szobába zárva esz minket az ideg. Az a célja, hogy bizonytalanságban tartson minket, hogy feszültek legyünk.

Kopognak az ajtón, mire abbahagyom a járkálást.

Lenny dugja be a fejét az ajtónyíláson, arcán félénk mosollyal.

- Szóval... hogy vagy, Paedyn?

Rápislogok.

- Hogy hogy vagyok? Hogy vagyok?!

Beljebb merészkedik a szobába, és lassan formálja a szavakat.

- Oké, szóval van egy olyan érzésem... hogy nem vagy túl jól.

Keserűen felnevetek.

- Fogalmazhatunk így. Eltelt két nap. Hol az ördögben voltál?

- A király előszeretettel tartja teljes elszigeteltségben a versenyzőket az első két napon - válaszolja feszülten. - De a jó hír, hogy ma este a többi versenyzővel vacsorázhatsz a király és a királyné oldalán.

Nyelek egyet.

Negyvennyolc nyugtalanságban töltött óra után hirtelen találkozni fogok a versenyzőkkel, akiket képtelen voltam kiverni a fejemből, és a királlyal, akiről visszatérő rémálmaim voltak.

- Hamarosan visszajövök, hogy lekísérjelek a vacsorára - mondja Lenny, és az ajtó felé indul. - Kiálts, ha bármire szükséged van! Nem leszek messze. Ó - néz vissza a válla felett -, és jobb lenne, ha vacsora előtt átöltöznél.

Miután távozott, a fürdőszobába megyek, és a különböző fogantyúkkal ügyetlenkedek a kádon, mígnem ömleni kezd a gőzölgő víz. Pillanatok alatt levetkőzöm, és elmerülök a túlzó mennyiségű szappanoktól és sóktól habos vízben. Lelkesen megmosakszom, és a hajam is megmosom, amitől kipirosodik és felfrissül a bőröm.

„Évek óta nem éreztem magam ilyen tisztának."

A gondolataim aggasztó irányokba kalandoznak, és már kevésbé nyugtat meg a meleg víz. Nem tudom kiverni a fejemből a Próbákat, arra emlékeztetnek, hogy nincs képességem, és csekély védelemmel bírok. Arról nem is beszélve, hogy ha nem is hagyom ott a fogam, de lelepleződöm Átlagosként, akkor biztosan végeznek velem.

Addig áztatom magam a buborékos vízben, amíg ki nem hűl annyira, mint a fürdők, amelyekhez hozzászoktam. Végül erőt veszek magamon, és kiszállok a kádból, majd dideregve felveszek egy zöld selyemköntöst.

Visszamegyek a szobámba, kinyitom a hatalmas gardrób fehér ajtaját az ágyammal szemben, és szemügyre veszem a tucatnyi különféle mintázatú és színű öltözéket. Takarosan lógnak az akasztón, minden elképzelhető alkalomra, karnyújtásnyira tőlem.

„Adena kiugrana a bőréből, ha ezt látná."

Üres tekintettel bámulom a ruhákat, majd a saját koszos gönceimre pillantok a padlón. Halványlila gőzöm sincs, mi a

megfelelő öltözet ezen a vacsorán, és nem szeretnék már a Próbák kezdete előtt hülyét csinálni magamból.

Eszembe jut, hogy Lenny azt mondta, kiáltsak, ha bármire szükségem van, és pont ezt tervezem tenni. Biztos vagyok benne, hogy királyi katonaként számos ilyen étkezésnek tanúja volt, és lehetnek elképzelései az elvárt öltözetről. Az ajtóhoz megyek, kinyitom, majd végignézek a ruhámon, és meghúzom a zsinórt a köntösömön. Tényleg így kiáltom el magam:

- Lenny, mi az ördögöt kéne felvennem...?

Ekkor felnézek.

Egy tágra nyílt, zöld szempár néz vissza rám. Még sosem láttam az előttem álló férfit; emlékeznék rá. Kócos, piszkosszőke haja enyhén nedvesnek tűnik, mintha most szállt volna ki a fürdőkádból. Erős, ugyanakkor finom arcvonásokkal bír, egyenes orral és puha szájjal. Felemeli a kezét, még mindig kopogni készül az ajtómon.

Hamarabb észbe kap, mint én.

- Ruházkodási gondok? - Szája gúnyos vigyorra húzódik, ami egyszerre ismerős, és mégsem az.

- Nyilván - felelem halovány mosollyal.

Gyorsan végigsiklik rajtam a tekintete, és csak ekkor jut eszembe, hogy egy szál köntöst viselek. Szorosabban összehúzom magam körül, elnyomva az arcomra kiülő pírt.

Megköszörüli a torkát.

- Ne aggódj! A szobalányod, Elli, hamarosan ideér, és segít felöltözni meg előkészülni a vacsorához.

A szavaiból árad a tekintély, mintha hozzászokott volna, hogy parancsokat osztogat. Egyszerű öltözete ellenére - testhez simuló fekete nadrág és szorosabb zöld ing, amely kirajzolja karcsú alkatát - azonnal látom rajta, hogy ez a férfi nem szolgáló.

„Egy versenyző?”

- Nem szükséges, el tudom látni magam, köszönöm - bököm ki a gondolatra, hogy valaki kiszolgáljon.

Végignéz rajtam a még mindig vizes és kócos hajamtól a szorosan összefogott selyemköntösig.

- Nyilván. - Furcsán ismerős vigyorral az arcán feleli elismételve a másodpercekkel ezelőtt neki adott válaszomat.

Végignézek magamon, és majdnem felnevetek.

- Oké, talán mégis szükség lesz egy szolgálólányra.

Halkan felnevet, majd a mögöttem lévő szobára mutat.

- Csak azért ugrottam be, hogy megnézzem, minden megfelel-e?

Majdnem megint felnevet.

- Ha ezt hívják megfelelőnek, elképzelni sem tudom, itt mi számít luxusnak.

Találkozik a pillantásunk.

- Ez esetben emlékeztess rá, hogy majd mutassam meg a kertet! - biccent felém. - Alig várom, hogy vacsoránál találkozzunk, Paedyn.

Pislogok.

- Különös... - mondom lassan. - Nem emlékszem, hogy bemutatkoztam volna.

- Ó, szükségtelen. - Megint kiül arcára az a gonoszkás vigyor. - Az a dolgom, hogy ismerjem az összes csinos lányt, akik megmentik az öcsémet.

„A Dögvészre, ez...”

- A nevem egyébként Kitt. - Rám vigyorog, majd sarkon fordul, és elindul a folyosón.

Döbbenten nézek utána.

Kitt herceg. Mármint „Kitt, Ilya leendő királya”.

„Miért futok össze folyton a királyi család tagjaival?”

Sosem láttam még a trónörököst, és egyértelműen nem számítottam rá, hogy egy szál köntösben fogok megismerkedni vele. Ő a trónörökös, a következő uralkodó, aki gonosz apjának nyomdokaiba lép. Az öccse és ő...

„Az öccse."

Akkor ezért volt olyan ismerős a mosolya.

Láttam már egy változatát a másik herceg arcán, bár Kitté lelkes és kisfiús volt, míg Kaié beképzeltebb, ridegebb.

Ekkor egy alacsony, sötét hajú lány lép félénken a szobám bejáratához, bátortalan mosollyal az arcán.

- Jó reggelt, kisasszony. Én leszek a szobalánya, amíg a palotában tartózkodik, és mindenben segítek, amiben szüksége van rá. - A hangja halk és kifinomult, de határozottan formálja a begyakorolt szöveget.

- Kérlek, szólíts Paedynnek! - Aggódva rám néz, de én folytatom. - A Dögvészre, pár napja még a szemétben aludtam, úgyhogy elhiheted, hogy nem kell kisasszonynak szólítanod.

Elnyom egy nevetést, majd lassan, egyetértően bólint.

- Remek - sóhajtok -, most hogy ebben megállapodtunk, segítenél kitalálni, hogy mit vegyek fel ma estére?

Félénken, de megkönnyebbülten rám mosolyog.

- Azt hiszem, ebben tudok segíteni.

A következő félórát azzal töltjük, hogy átválogatjuk a ruhákat, és kiválasztunk valami viszonylag egyszerűt a palotában megszokotthoz képest, bár még így is ez a legszebb ruha, amit valaha viseltem.

Miután a ruhatár felét a padlóra szórtuk, egy fényes, fekete, testhez simuló nadrág mellett döntünk, mellé egy selymes, sötétzöld blúzzal. Viszonylag bő ujjairól már most tudom, hogy véletlenül bele

fognak lógni az ételbe. Egy kis tőrt tűzök a nadrágom korcába, a penge hűvösen és megnyugtatóan simul a hátamhoz. Miután befűztem a hosszú szárú csizmát, Ellie int, hogy menjek az öltözőasztalhoz, ahol elkezd a hajammal játszani, hogy vállalható frizurát varázsoljon a vizes szalmakazalból.

- Szóval, kis... - Megköszörüli a torkát, és megint nekifut: - Szóval, Paedyn - nyomja meg a nevem halovány mosollyal -, mit gondolsz, milyenek lesznek a Próbák?

- Fogalmam sincs - mosolygok rá védekezőn a tükörben. - Reméltem, hogy te jobban tudod, hisz biztosan sok mindent hallasz a palotában.

Szinte suttogva válaszol.

- Annyit tudok, hogy ez az év elvileg... eltér a korábbiaktól.

- Eltér? - ismétlem. - Miben tér el?

Vállat von, még mindig a kezében szorongatva egy marékkal a hajamból.

- Nem tudom. Csak valahogy más.

Nehezen fér a fejembe, hogyan lehetne más, tekintve, hogy mindegyik Próba véres és könyörtelen. De ettől a csekély információtól is úgy érzem, hogy még kevésbé készültem fel arra, mi vár rám, és próbálok nem törődni a nyugtalan megérzéseimmel.

Ellie hamarosan egy nehéz sóhajjal lemond a hajam rendbe szedéséről, és hagyja, hogy lazán a hátamra hulljon. Ezután bepúderezi az arcom, majd némi fekete festéket ken a szempillámra.

- Tessék - közli, miközben szemügyre vesz. - Most már senki sem mondhatja, hogy a szemétben aludtál.

- A Dögvészre, tényleg kezdesz kiengedni - nevetek fel.

Elvörösödik, majd kopognak, ő pedig siet ajtót nyitni. Lenny mosolyogva néz rá, amitől a lány csak még jobban elvörösödik.

- Készen állsz, Paedyn? - Elszakítja a tekintetét Ellie-étől, és rám néz.

Találkozunk a folyosón, és elindulunk a tekervényes faldíszek között. Miközben kacskaringózunk a kastély labirintusában, mindent megteszek, hogy fejben térképet készítsek az elrendezéséről.

„Egyet balra, kettőt jobbra, megint balra..."

Hamarosan visszaérünk a bejárathoz vezető széles folyosóra, a végén a négy nagyobb ajtóval, amelyeken keresztül két nappal ezelőtt megérkeztünk. Lenny még egy padlótól a plafonig tartó dupla ajtóhoz vezet kicsit távolabb, miközben azt suttogja:

- A trónterem. Itt fogsz étkezni a többi versenyzővel.

De mielőtt kérdésekkel támadhatnám le, bólint a közelben álló őröknek, és utasítja őket, hogy nyissák ki a hatalmas ajtót.

Eleinte mintha senki sem venne észre.

Mind egy hosszú faasztal körül ülnek a márványpadló közepén, és teljesen elütnek a trónterem kifinomult szépségétől. Az Elitek gondtalanul beszélgetnek egymással, tekintve, hogy sokan közülük együtt nőttek fel.

Nagy levegőt veszek, és lassan elindulok az asztal felé. Nyolc szempár pillant rám, tetőtől talpig végigmérnek, ahogy feléjük tartok.

„Nyilván én érkeztem utolsóként."

Kihúzok egy széket az asztal végén Ace mellett, vonakodva leülök mellé, és megkönnyebbülök, hogy helyet foglalhatok, és a többiek nem bámulnak tovább.

Csak éppen mégis bámulnak.

Érzem magamon a tekintetüket, és felnézve önkéntelenül is az csúszik ki a számon:

- Szóval, mi lesz vacsorára?

Megkönnyebbülten sóhajtok, amikor az Ace másik oldalán ülő lány felnevet, és az asztal fölé hajolva megnéz magának. Borvörös bubifrizuráján és az orrában lévő ezüstkarikán egyaránt megcsillan az ablakon beszűrődő késő délutáni napfény.

- Én is ezt kérdezgetem! - Mézszínű szemében komiszság csillog. - Andy vagyok.

- Paedyn - felelem halovány mosollyal.

- Nos, ha már bemutatkozunk egymásnak - szólal meg egy mély hang az asztal végén -, Braxton vagyok.

Felnézek a nagydarab, sötét bőrű fiúra, aki felém dönti a fejét.

„Behemót."

Biccentek neki, miközben megszólal egy magasabb férfihang.

- Én pedig Jax!

Ránézek, és látom a félénk mosolyát. Most már az asztal felett kiabálják a nevüket. Hera és Ace kivételével, akik a nyomornegyedből érkeztek, a többiek láthatóan jól ismerik egymást.

- Sadie vagyok.

A hang felé fordulok, és egy meleg bőrtónusú lányt pillantok meg, aki engem figyel. Kíváncsian méreget. A mellette ülő lány felszegi az állát, és megköszörüli a torkát, magára vonva a figyelmemet.

- Blair. Örülök, hogy megismerhetlek. - Úgy fröcsögi a szavakat, mintha keserű ízt hagynának a szájában, ráadásul úgy néz rám, mintha valami gusztustalan dolog lennék a csizmája sarkára tapadva. Azonnal az a benyomásom támadt, hogy a lány nem akar Közönségesekkel közösködni, pláne olyanokkal nem, akik a nyomornegyedben laknak. Halványlila haja a vállára omlik, a színe elüt a rám szegezett barna szemétől. A lány döbbenetesen szép és ugyanilyen rideg.

- Örülök a szerencsének, Blair - felelem hűvösen.

Olyan éhes szemeket mereszt rám, mintha engem akarna vacsorára.

Majd egy mély és bosszantóan derűs hang szólal meg az asztal végéről, egyenesen nekem címezve a bemutatkozást.

- Kai vagyok. De ezt már tudod.

12. fejezet

Kai

„Itt van a lány.”

Kitt teli torokból nevetett, amikor rájött, pontosan kicsoda is Paedyn Gray, bár amikor megvillantottam az egyik tőrömet, hamar elhallgatott. De hiába emelte fel megadóan a kezét, még úgy is arról zagyvált, milyen vicces az egész helyzet.

És igaza volt. Tényleg nevetséges. A Látnok lány akarata ellenére megmentett egy herceget, aki teljesen hidegen hagyja, és most azt kapja jutalmul, hogy kénytelen részt venni egy viadalon, ami az életébe is kerülhet.

És most itt ül velem szemben.

Miután lemostam a testemről a vért és az izzadságot, amely egy edzéssel és kínzással töltött hosszú nap hozadéka, átmentem a trónterembe. Hamarosan betoppant Braxton, a nyomában Jaxszel, aki még mindig majd kiugrott a bőréből.

Nem sokkal később követte őket az ismerős csapat, egy fiúval és egy lánnyal, akiket nem ismertem fel: ők származnak a nyomornegyedből. A helyek beteltek az asztal körül, már csak kettő maradt az asztalfőn a királynak és a királynénak, és egy nekem Kitt mellett.

De amint kényelembe helyezzük magunkat, és felszínes társalgásba kezdünk a folyton szajkózott témákról, amelyekről éveken át beszéltünk, történik valami.

A lány. Belép a terembe.

Elfoglalja a széket velem szemben, egy pillantásra sem méltat, és azt kérdezi:

- Szóval, mi lesz vacsorára?

Magabiztosan beszél, bár az ujjaival babrál, a gyűrűt forgatja a hüvelykujján.

„Érdekes."

Andy, Braxton, Jax, Sadie, Blair és az újonnan érkezett Ace és Hera hamar bemutatkoznak egymásnak. De a lány még mindig egy pillantásra sem méltatott.

Ez így nem fér bele.

- Kai vagyok. De ezt már tudod.

Ezzel végre magamra vonom a figyelmét. A szám sarka halovány mosolyra húzódik, ahogy mélyen a szemembe néz. A szempillája sötét a sminktől, ami élesen elüt világoskék szemétől. Lágy, ezüstszínű hullámok omlanak a vállára és az arcára, és hirtelen rám tör a bosszantó késztetés, hogy elsöpörjem a hajszálakat a szeme elől, hogy jobban lássam.

- Igen, sajnos ezt már tudom. - Kedves mosolya teljesen elüt szúrós pillantásától.

A hatalmas dupla ajtó felé kapjuk a fejünket, amikor az nyikorogva kinyílik, és a most belépő apámra és anyámra szegezem a tekintetem. Nem, a király és a királyné lép be az ajtón, minden szempontból ennek megfelelő külsővel. A trónterem hatalmas ablakain beszűrődő napfény megcsillan a koronájukon és az ékszereken, miközben az asztal felé tartanak. Már megszoktam ezt a

szertartásosságot, a király az alkalmi öltözetében, míg a királyné elegáns ruhában ragyog az oldalán. Apám zordnak és szigorúnak tűnik, anyám pedig ragyogó mosolyával derűt áraszt.

Kitt jön a nyomukban, lezsernek és minden szempontból leendő királynak hat. Találkozik a tekintetünk, majd sokat sejtető mosollyal Paedynre néz. Leül mellém, miközben a király kihúzza az egyik nehéz faszéket a királynénak.

- Üdvözlet a hatodik Purgáló Próbatételeken - mennydörgi az asztal felett.

Anyám kisöpör egy fekete hajtincset a szeméből, és azt mondja:

- És gratulálok mindenkinek, aki bejutott.

- Megtiszteltetés kiválasztottnak lenni - folytatja apám. - Amire büszke lehet a királyságuk, a családjuk és maguk is. - Azokat a szavakat ismétli, amelyeket már akkor próbáltak a fejembe verni, amikor még nem is értettem őket. - Azt javaslom, bölcsen töltsék el az idejüket, amíg a Próbákra készülnek. Sosem tudhatják, mi vár magukra. - Találkozik a tekintetünk, szavak nélkül, de észrevehetően emlékeztet rá, hogy az én feladatom a győzelem. - Arra biztatok mindenkit, hogy használják edzésre a fennmaradó időt az első próbatétel előtt és a további heteket a próbák között.

„*És figyeljék meg, hogyan edzenek az ellenfeleik*!"

Szinte látom a szemében a kimondatlan szavakat. Élet és halál múlhat azon a tudáson, hogyan harcol az ellenfél, hogy az ember kiismeri a mozdulataikat és a manővereiket.

- És gyakorolják a tánclépéseket! - szúrja közbe anyám kedvesen, mivel mindig is jobban élvezte a bálokat a Próbák vérontásainál.

Apám a feleségére mosolyog. Őszinte gesztus, amilyenben csak anyánkat részesíti.

- Eleget beszéltünk a Próbákról. Együnk!

És ezzel elkezdenek bevonulni a szolgálók, mind gőzölgő tálcákat hoznak az asztalhoz. Több tucat étellel megrakott tálakat raknak le elénk. Fűszeres pulykát és babhalmokat lapátolnak a tányérokra. Gail személyesen szolgál fel egy tálca ragacsos mézes buktát, lerakja Kitttel elénk, hogy ugrasson minket. Rákacsintok, ahogy távozik, ő pedig viszonzásul a szemét forgatja, mielőtt kisiet a teremből.

Kitt-tel fecserészünk, miközben továbbadjuk az ételes tálcákat, és elhessegetjük a szolgálókat, amikor felajánlják, hogy kiszolgáljanak bennünket. Épp pulykát pakolok a tányéromra, amikor a tekintetem megakad Paedynen, aki mereven ül velem szemben. Az állkapcsa megfeszül, mintha teljes erejével azon lenne, nehogy tátva maradjon a szája. Kíváncsian elnézek az asztal felett Herára, akinek arcáról ugyanilyen ámulat süt. Még Ace is szótlanul mered az elénk pakolt ételmennyiségre, pedig hármuk közül ő érkezett feltehetően jobb anyagi háttérből. A tekintetem visszavándorol Paedynre, aki annyira pislog, hogy enni is elfelejt. Csak elképzelni tudom, mi járhat a fejében. Valószínűleg valami olyasmi, hogy milyen undorító mennyiségű étel megy nálunk pocsékba, miközben neki napi betevő is alig jut. Ahogy a leplezett, de egyre erősödő haragra pillantok az arcán, valami azt súgja, hogy ma este inkább éhesen fog lefeküdni.

És az nem fér bele.

Csak mert egymás ellen versenyzünk, az még nem jelenti azt, hogy amiatt akarom legyőzni, mert az éhhalál küszöbén áll. Úgyhogy egy falat pulykát szúrok a villámra, átnyúlok az asztal felett, és a tányérjára teszem.

Rám pillant, arca bosszúságról és döbbenetről árulkodik.

- Szereted a babot? - kérdezem fesztelenül, és amikor nem válaszol, csak azért is szedek a tányérjára. - Most majd kiderül. - Áthajolok az asztal felett, és krumplit pakolok a növekvő

ételhalomhoz a tányérján, miközben azt suttogom: - Meg is etesselek, vagy menni fog egyedül? - Úgy mosolygok rá, amitől kétségkívül a fejemhez akarja majd vágni a babot, hogy aztán még fel is pofozzon.

Kék lángként lobogó tekintete szó szerint perzsel. De, mint sejtettem, tétován a kezébe fogja a villát, és némi babot tesz a szájába, miközben le sem veszi rólam a tekintetét. Vigyorogva dőlök hátra a székemben. Látja a szememen, hogy tényleg képes lennék megetetni, ha ő maga nem fog hozzá, és ezt soha az életben nem engedné.

A következő perceket az evőeszközök zörgése és elszórt társalgás tölti be. Blair Kitthez és hozzám fordul, és a Dögvész tudja, miről zagyvál. Összességében véve Kitt messze jobb ember nálam, főleg, ha Blairről van szó. Fesztelenül társalog, miközben én inkább az előttem lévő ételre koncentrálok.

Hirtelen apánk hangja töri meg a zajos társalgást.

- Szóval - felnézve látom, hogy érdeklődve mered Paedynre - ez a lány mentett meg a sikátorban?

„De csak miután kirabolt."

Mindenki felém kapja a fejét, és a szóváltást hallgatják. Paedyn óvatosan leteszi a villáját, és olyan áthatóan mered a királyra, amitől egy

pillanatra Blairre emlékeztet. Tekintete elkomorul, miközben ránéz, de próbálja leplezni. Nincs időm megfejteni, mert egy szempillantás alatt semleges arckifejezést ölt.

- Igen, tényleg megmentettem az életét. Nem igaz, felség? - fordul felém, és kihívóan rám mosolyog.

- Szóval mégiscsak ismered a helyes megszólítást. - Szavaimból süt a gúny, miközben halovány mosoly játszik a szám sarkában. - Nem

voltam benne biztos. Mert a sikátorban nagyon más szavakkal illettél.

Csupafog-mosolyt villant.

- Biztos vagyok benne, hogy rászolgáltál, bárminek is neveztelek. - Elhallgat egy pillanatra. - Fedte a valóságot - folytatja mosolyogva. - Továbbá jogos volt.

„Pökhendi majom."

A pillantásával, a mosolyával, a hanghordozásával mind ugyanazt a két szót sugallja. A jelzőt, amivel engem illetett.

- Téged minek is kereszteltek el? Az Ezüst Megmentőnek? - Halk nevetést préselek ki magamból. - Találó. Tudom, mennyire szereted az ezüstöt.

Paedyn hűvös mosolya elhalványul, ahogy megérti szavaim mögöttes jelentését. Ő bosszankodik, én remekül szórakozom.

Anyám egyértelműen hasonlóképp érez, mint Paedyn, mert szúrós tekintettel néz rám, és azt mondja:

- Köszönjük, Paedyn, hogy segítettél Kainak. Nem kerülte el a figyelmünket, sem a népét, tekintve, hogy téged akarnak látni a Próbákon.

Paedyn lehajtja a fejét, és kedvesen anyámra mosolyog, bár a tekintete érzelemmentes marad.

Apám hangjára azonban mosolya elbizonytalanodik.

- Azt kell mondjam, még sosem találkoztam Látnokkal - mered kíváncsian a lányra. - Izgalmas... képesség.

Paedyn kienged, és könnyedén felnevet.

- Igen, hát, apám azt mondta, ritka, de apró tehetség, amellyel nem sok Közönséges bír. Azt hiszem, a leghasznosabb része az, hogy a Semlegesítők nem hatnak rám, mint a jelek szerint a fia sem. -

Ezüstszínű hajtincs hullik az arcába, és szórakozottan a füle mögé dugja, miközben a többiek az asztal körül visszatérnek a korábbi beszélgetésükhöz.

- Igen, az apád, Adam Gray remek Gyógyító volt. Igen művelt ember - mondja apám elgondolkodva.

Paedyn ledermed a székében.

- Maga... - köszörüli meg a torkát - maga ismerte az apámat?

- Igen, ismertem. Lázszezonban bejárt a palotába segíteni az udvari orvosainknak, amikor túl sok beteget kellett ellátniuk.

Paedyn bólint.

- Igen, emlékszem, hogy minden télen ezt csinálta.

A beszélgetés megszakad, amikor a szolgálók visszaözönlenek a terembe, hogy elvigyék a tányérokat. Körbejárják az asztalt, felkapják a tálcákat és az evőeszközöket, majd újra eltűnnek a folyosón, makulátlan rendet hagyva maguk mögött.

Apa és anya egyszerre áll fel.

- Pihenjenek, Elitek! A kiképzésük holnap kezdődik. - Így búcsúzva sarkon fordulnak, és kivonulnak a nagy ajtón.

Pillanatnyi csend után a székek csikorogni kezdenek a márványpadlón, és mindenki feláll. Három katona indul az Elitek felé, hogy visszakísérjék őket a szobájukba.

Figyelem a fiatal, vörös hajú őrt, aki vigyorogva megy oda Paedynhez. Majd mielőtt jobban meggondolnám, hirtelen közéjük lépek.

- Innen átveszem.

Az őr értetlenül mered rám.

- Uram, el kell kísérnem...

- Tisztában vagyok vele. És maradéktalanul gondoskodni tudok róla, hogy eljusson a szobájába, nem igaz?

- De igen, felség. - Ezzel fejet hajt Paedyn előtt, majd távozik a teremből.

Én is a lányra nézek, aki ugyanúgy nem érti a helyzetet, mint a katona. Megfordulok, és kimegyek az ajtón, nem várom meg, hogy utolérjen. Dúl-fúl, majd hallom magas sarkú csizmájának kopogását a hátam mögött.

- Miért bújt ki belőled hirtelen az úriember? - kérdezi szenvtelenül.

Megtorpanok és hátrafordulok, nézem, ahogy elindul felém, és egy pillanatra végigmérem a testét.

- Ne szokj hozzá! - húzom el a számat. - A szobám egészen véletlenül a tiéddel van szemben, úgyhogy kivételesen játszhatom az úriembert. - Zsebre vágom a kezem, ahogy újra elindulok, ezúttal Paedynnel az oldalamon.

- De miért száll meg egy herceg a palota versenyzőknek fenntartott szárnyában?

- Ha nem tűnt volna fel, én is részt veszek a viadalon.

Humortalanul felnevet.

- Igen, történetesen észrevettem. De azt hittem, a hercegnek valami nagy szoba jár teli szolgálókkal, akik lesik minden kívánságát. - A kérdése vádlón hangzott, a kedves szavait átjárta a vitriol.

- Ó, ne aggódj, kapok egy olyat is - felelem hűvösen, és hallom, hogy gúnyosan kuncog mellettem. Csak részben van igaza. Tényleg kaptam egy nagy szobát, bár nem hagyom, hogy szolgálók szolgáljanak ki. - Minden versenyzőnek ugyanolyan körülmények között kell élnie a Próbák előtt és alatt. Így senki sem vádolhatja azzal a másikat, hogy kivételeztek vele, vagy lépéselőnyhöz jutott.

Megállunk a szobája előtt, ahol teljes testével felém fordul. Úgy fest, mintha megint fel akarna nevetni, de amikor megszólal, a szavai

keserűnek hatnak.

- Csak mert hasonló szobában lakunk, az még nem jelenti azt, hogy egyesek nincsenek lépéselőnyben.

Elhallgatok, ahogy egy pillanatra végigmérem. Kétlem, hogy másként éreznék, ha Közönséges lennék, akit belöknek a viadalra, hogy álljon ki a legfurább képességekkel bíró Elitek ellen. Az ő képességét nem lehet fegyverként használni, mint a többségünkét. Ő helyette kénytelen a saját erejére hagyatkozni. Hirtelen eszembe jut, hogyan küzdött a Semlegesítő ellen, milyen gyakorlottan és magabiztosan. Talán nagyobb esélye van túlélni a viadalt, mint azt magáról hiszi.

Figyelem, ahogy tekintete a vállam felett az ajtóra vándorol, amelyet most elállok előle. Szóra nyitja a száját, és kiszúrom a gyógyuló sebet az alsó ajkán.

Hirtelen ellenállhatatlan késztetéstől vezérelve megfogom az állát, és az enyém felé emelem az arcát. Túlságosan döbbent ahhoz, hogy megmozduljon, és kihasználom a helyzetet.

- Azt hittem, képes vagy elkerülni egy ilyen közvetlen ütést. Talán mégsem vagy annyira képzett harcos, mint hittem. - Vállat vonok, és a fény felé fordítom az arcát, mintegy mellékesen szemügyre véve a vöröslő sebet a száján.

Ó, de ő már nem áll döbbenten, mozdulatlanul és szótlanul.

Egyetlen gyors mozdulattal megragadja a csuklóm az álla alatt, és egy rántással megcsavarja, mire fájdalom hasít a karomba. Aztán elkapja a felsőmet, és a falnak lök. A szabad kezével megtalálja a derekamra kötött tőrt, kihúzza, és a torkomhoz szorítja az éles pengét.

- Szeretnéd látni, mennyire képzett harcos vagyok? - Hűvösen felnéz rám, szeme derűsen csillog a helyzetem láttán. Tetszik neki a

falhoz szorított herceg látványa. Ráadásul én nem is akármilyen herceg vagyok, hanem a leendő Végrehajtó.

A hűvös kőnek dőlök, komoran felnevetek, ahogy lezseren a zsebembe dugom a kezem. Ettől csak még erősebben nyomja a torkomhoz a tőrt, azzal fenyegetve, hogy vért fakaszt.

„Ádáz kis teremtmény, nem igaz?"

- Óvatosan, felség! Nem szeretnék királyi vért ontani - gúnyolódik rajtam, és imádom érte.

Közelebb hajolok hozzá, hagyom, hogy a tőröm éles acélja vékony csermelyben forró vért fakasztva a nyakamba vájjon.

- Óvatosan, kedvesem! Ne felejtsd el, hogy vérontásban én vagyok a legjobb.

Egymásra meredünk.

Olyan arckifejezéssel méreget, amelyen nem igazán tudok eligazodni, de hamar észbe kap, és könnyedén eltereli a témát.

- Az egyik katonád tette ezt velem. - Elengedi az ingem, és a szájára mutat. - És ha már itt tartunk, rákérdeztél nála? Biztosan sokat tudna mesélni.

Rákérdeztem, és tényleg mesélt. Miután beszéltem minden katonával a délelőtti beosztásból, az egyikük említett egy közelmúltbeli incidenst egy Látnokkal. A férfi Paedyn iránti megvetése igen látványos volt, amikor felidézte, mit érzett meg vele kapcsolatban a lány.

Azt viszont elfelejtette megemlíteni, hogy meg is ütötte.

Lehet, hogy megszabadítom az egyik kezétől, hogy soha többé ne üthessen meg egy nőt.

- Igen, beszéltem vele - felelem halkan. - Bár úgy fest, a közeljövőben megint lesz hozzá egy-két szavam. - Paedyn pillantása az arcomra vándorol, tekintetétől szokatlanul és bosszantóan ideges

leszek. Megköszörülöm a torkom, és lenézek a késre, amelyet még mindig a nyakamhoz szorít. - Azt hittem, már megbeszéltük, hogy tudod, ki vagyok, nem igaz? - A szám sarka mosolyra húzódik, ahogy ezt kimondom, felidézve a találkozásunkat a sikátorban. Amikor én szorítottam őt a falhoz.

- Tudom - feleli, olyan közel hozzám, hogy most már tanulmányozhatom a kék különböző árnyalatait a szemében. - Már korábban is mondtam, de akkor megismétlem. Egy pökhendi majom.

Felnevetek, amitől a tőr csak még mélyebbre fúródik a bőrömbe.

- Ráadásul nem számít, ki vagy. - Tekintete a padló felé siklik, majd újra rám szegezi. - Most már egymás ellen versenyzünk. Nincs kivételezés, emlékszel? Te magad mondtad.

„Rendben. Belemegyek a játékba."

Kiveszem a kezem a zsebemből, és lassan a háta mögé nyúlok, mindvégig tartva vele a szemkontaktust. Rám néz, az arcára van írva a zavarodottság, bár határozottan tartja a tőrt. Mindketten tudjuk, hogy valójában nem fogja elvágni a torkomat, szóval a legkevésbé sem aggódom, miközben átkarolom, mígnem az ujjaim megérintik a nadrágjába tűzött tőr hideg markolatát. Tudtam, hogy ott van, láttam a hegyén megcsillanó napfényt, amikor Paedyn felállt a vacsoraasztaltól, és hátat fordított nekem. Lemosolygok rá, miközben lassan kihúzom a tőrt, az ujjaim egy pillanatra hozzáérnek a derekához. Mintha halk sóhajt hallatna, ahogy a nyakához nyomom a saját kését, tükrözve a gesztusát.

- Igazad van. Most már egymással versengünk. - Halkan felnevetek. - Azt hiszem, ideje, hogy én is elkezdjek próbálkozni.

Egy elnyújtott pillanatig egymásra meredünk. Tekintete rezzenéstelen, a mozdulatlan óceánra emlékeztet, a vihar előtti csendre.

- Figyelj szavamra, hercegem, én leszek a végzeted!

Közelebb hajolok, figyelmen kívül hagyva a nyakamnak nyomódó tőrt, és azt suttogom:

- Ó, kedvesem, alig várom.

Túlságosan is sok idő telik el. És ekkor...

Meglepő módon lassan leengedi a kést a torkomról.

Én is leeresztem a tőrt - az ő tőrét -, és várakozóan kinyújtott tenyerébe teszem.

Elhúzódik tőlem, hogy véget vessen a beszélgetésnek, és faképnél hagyjon, de én elkapom a csuklóját. Az érintésemtől megdermed, és farkasszemet nézünk, miközben a kezét és a benne szorongatott kést a mellkasomhoz irányítom. A saját véremmel díszített penge hozzáér az ingemhez, és Paedyn kézfeje a mellkasomat súrolja, miközben megtörlöm a tőrét.

- Ennyit arról, hogy nem ontasz királyi vért - sóhajtom.

Lassan kifújja a levegőt.

- Előbb-utóbb várható volt.

- Tehát szokjak hozzá?

- Ne érjen meglepetésként!

Elmosolyodom.

- Akkor alig várom a következő találkozásunkat.

Rákacsintok, ő pedig a szemét forgatja, mielőtt visszacsúsztatja a tőrömet a tokjába, majd a sajátját is visszatűzi a nadrágja korcába. Ezzel kibújik a karom alól, és az ajtó felé indul.

- Egy élmény volt - mondom, miközben én is a saját szobám felé tartok a folyosón.

- Sajnos én nem mondhatom el ugyanezt. - Látom, hogy egy pillanatra elvigyorodik, ahogy belép a szobájába, és becsukja maga mögött az ajtót.

A szobámba érve fel-alá kezdek járkálni. Ujjaim a nyakamhoz vándorolnak, még érzem a meleg, ragacsos vért.

„A sírba visz ez a lány. Szó szerint."

13. fejezet

Paedyn

Verejték csorog le a homlokomon, és megül a szempillámon.

„Nagyon nem vagyok formában.”

Három hosszú, edzéssel telt nap után fájdalmasan üvölt minden egyes porcikám, hogy fejezzem be. Az utcán töltött éveknek megvolt az ára, jobban legyengültem, mint gondoltam, annak ellenére, hogy rendszeresen futottam a királyi katonák elől, és kéményekre másztam fel.

Lehajtom a fejem, a szememhez húzom koszos felsőm szegélyét, és fújtatva letörlöm a verejtékcseppeket az arcomról. Mocskos vagyok. És bármilyen szomorú is, most érzem magam a legnormálisabban, amióta megérkeztem a palotába. Egy magas, párnázott fa emelkedik előttem, az öklöm okozta mélyedések még mindig látszanak a törzsét körülvevő durva védőpárnán. Már órák óta edzek az udvaron a többi versenyzővel, akik különféle feladatokat végeznek, vagy egymás ellen vívnak.

Az udvar egyáltalán nem hasonlít a durva, saras gyakorlótérre, amelyen gyerekkoromban edzettem. Megfordulok, és nekidőlök a párnázott fának, végighordozva tekintetem a füves udvart pettyező tucatnyi nagy küzdőtéren, ahol jelenleg a vetélytársaim többsége tartózkodik.

Minden egyes küzdőtér mellett széles, fából készült tartók, megrakva új fegyverekkel és pajzsokkal, arra várnak, hogy használják őket. Sosem láttam még ilyet. Mennyi fegyver áll a rendelkezésemre! Mennyi fegyver megy a szemétbe!

Tovább pásztázom a kiképzőteret. Bárhová nézek, a vetélytársaim gyakorolnak, nyújtanak, vívnak, és ugyanolyan piszkosan úsznak a verejtékben, mint én. Egyelőre mintha mind kerülnék a képességeik használatát edzés közben. Valószínűleg kivárják az interjúkat, hogy megmutassák az erejüket.

Már a puszta gondolatától idegesen forgatni kezdem a gyűrűt a hüvelykujjamon. Holnap reggel ilyenkor megmutatjuk magunkat Ilya népének, miközben próbáljuk elnyerni a jóindulatukat. Abból a kevésből, amit Ellie-től megtudtam, az emberek az interjúk alapján döntik el, kit támogassanak a Próbák során. Az Elitnek ekkor kell megmutatni az erejét, szóban eladni magukat és elnyerni az emberek szavazatát.

És nekem is pontosan ezt kell tennem: megnyerni magamnak az embereket. Kulcsszerepet játszanak ezekben a beteg viadalokban, és minél több szavazatot szerez egy versenyző, az annál inkább megdobja a pontszámát.

Sóhajtok, és beszívom a párás levegőt, érzem a friss fű és a föld illatát, ami nem kevés izzadságszaggal keveredik. Megkönnyebbülést jelent, hogy edzhetek, hogy csinálhatok valamit a kezemmel, hogy az elmém ne kalandozzon folyton veszélyesen káros gondolatok felé. Mint például a Próbák és közeli halálom lehetősége, sőt, valószínűsége.

Kizökkent a gondolataimból, amikor meglátom a fedetlen barna bőrt. Mivel tűz ránk a délutáni nap, a fiúk rég levették összeizzadt

ingjüket. És bosszantó módon... ez minimum elvonja az ember figyelmét.

Kitt és Kai egy küzdőtéren köröznek egymás körül, mosolyognak, miközben szóban szurkálódnak. Láthatóan verbálisan is vívnak, mielőtt fizikailag egymásnak feszülnének. A fivérek gondtalannak tűnnek, mint akik örülnek, hogy együtt tölthetnek egy kis időt.

Bár a leendő király nem vesz részt a Próbákon, ez még nem akadályozza meg abban, hogy velünk eddzen és egyen, mintha egy lenne közülünk. Eddig tartottam a távolságot a fivérektől és a többi vetélytársamtól, bár a feszültség napról napra növekszik közöttünk.

A tekintetem visszavándorol a fiúkra, végignézek az egyforma sötét tetoválásokon, amely közvetlenül a szívük felett kanyarog. A távolból ki tudom venni, hogy az erő ilyai szimbólumát vésték a bőrükbe.

Maga a címer egyszerű, vastag csigavonalakból áll, amelyek mind egy oldalnézetű gyémántban találkoznak. Elvileg a különféle képességek együttműködését, továbbá az Ilyát határoló négy jellegzetes tájegységet jelképezik. Északon a Meredély-hegy, nyugaton a Zátonyos-tenger, keleten a Tűzpuszta és délen a Suttogó-erdő: ezek együttesen rombusz alakot rajzolnak ki a város körül.

Pislogok, és elszakítom a tekintetem a fiúkról, visszafordulok a fa felé, és hirtelen rám tör a késztetés, hogy megint megüssek valamit. Megpördülök, és erőből belerúgok a vastag párnákba, amit megnyugtatóan hangos puffanás kísér. Patakokban ömlik rólam az izzadság még azután is, hogy vékony ujjatlan felsőre vetkőztem, amely most már átnedvesedve, kényelmetlenül tapad hozzám.

Testhez simuló fekete nadrágom átforrósodott a tűző napon, és csaknem a térdemig feltűröm. Csábít a gondolat, hogy az egészet levegyem. Ütésekkel csépelem a gyékénnyel kipárnázott fát, az

öklöm lehorzsolódik és kivörösödik, majd a védőpárnának támasztom izzadó homlokom, és halkan zihálok. A gyékény elnyomja a nyögésemet, miközben ráveszem magam, hogy elinduljak a legközelebbi fegyvertartó felé.

Az ujjaim végigtáncolnak a gyönyörű dobótőrökön, amelyek ártalmatlanul hevernek a tartón. Simaságuktól, a kések puszta élétől rám tör a késztetés, hogy eldobjam őket. A tőlem tíz méterre lévő célpont felé fordulok, és több tőrt is mélyen a fába vágok. Felveszem a ritmust, hagyom, hogy a testem minden egyes eldobott tőr után elernyedjen. Céltudatosnak érzem magam. Kábának.

„De hiányzott!"

Hagyom elkalandozni a gondolataimat, nézem, ahogy a tőrök célba találnak. Hirtelen megint a saját hátsó udvarunkon állok, és apró, csenevész késeket dobálok a fák durva kérgébe. Apám fel-alá járkál mögöttem, és kérdésekkel bombáz. Kérdésekkel a környezetemről, dolgokról, amelyeket pillanatok alatt fel kellene mérnem, miközben az elmém a célpontba fúródó pengékre koncentrál.

Szinte hallom apám lépteit a hátam mögött a porban.

A levegőben suhanó tőr ismerős hangjától ösztönösen lebukok, érzem, ahogy a penge elzúg a fejem felett, majd épp időben nézek fel, hogy lássam, ahogy a célpontba fúródik.

„Gyönyörű dobás."

De túlságosan dühös vagyok ahhoz, hogy megcsodáljam. Kihúzom magam, megfordulok, és a tőlem pár méterre lévő szürke szempárba nézek. Ő maga a megtestesült ártatlanság, máris zsebre dugta a kezét, a haját borzolja a szél, és nyugodt vigyor ül az arcán.

- Jók a reflexeid, Gray.

„Te önelégült szemét..."

- Mi a franc ütött beléd? - indulok meg Kai felé, néhány másodperc alatt a közelébe érve. - És ha nem bukok le?

Vállat von. Vállat von!

- Akkor eggyel kevesebb vetélytárs miatt kell aggódnom.

- Szóval belátod, hogy veszélyt jelentek rád?

- Egy szóval sem mondtam.

- De utaltál rá.

- Ne hízelegj magadnak!

A mellkasom megemelkedik, ahogy állom a tekintetét. Egy gödröcske tűnik fel az arcán, ahogy ámulva lenéz rám, és elhúzza a szája sarkát. És innentől csak egyre nő bennem a késztetés, hogy megüssem.

- Tudtam, hogy le fogsz bukni, Gray - morogja, és a szája megrándul, ahogy kimondja a családnevemet.

Bár a nap a hátam égeti, libabőr fut végig a gerincem mentén, miközben Kai lehajol, hogy a fülembe súgjon valamit.

De sosem fogom megtudni, mit akart mondani.

Fájdalom hasít a fülembe, és döbbenten ugrok arrébb. Hallom a kés koppanását, ahogy eltalálja mögöttünk a céltáblát, és Kai válla felett elnézve meglátom Blairt kinyújtott kézzel. Vörös szája gúnyos vigyorra húzódik, de sötét szemével Kait és engem méreget.

A fülemhez nyúlok, és az ujjaim rögtön ragacsosak lesznek a vértől. Blair a céltábla felé dobta a kést, de előbb engem is eltalált vele.

„Megvágott. Szándékosan."

Egy izom megremeg Kai állkapcsán, csak ennyi jelzi, hogy felment benne a pumpa. Továbbra is fölém magasodik, nem hajlandó Blair felé fordulni, miközben félig eltakarja előlem a testével.

- Véded a területed, Blair? - kérdezem, és Kairól a lány izzó tekintetébe nézek. Láthatóan nem örül neki, hogy a herceg valaki másra figyel, még ha ez ki is merül abban, hogy elhajít egy tőrt a fejem mellett. Lehet, hogy Blair erre gerjed.

Elengedi a füle mellett a kérdésemet, és önelégült hangon azt feleli:

- Csak gondoltam, megjelölöm a célpontomat a Próbák előtt.

Ezzel sarkon fordul, és elvonul, én pedig csak nézek utána. Nyelek egyet, életemben nem éreztem magam még ilyen kicsinek és gyengének. Blair mutatványa emlékeztet rá, hogy az Elitek milyen könnyen elvehetik az Átlagos-életem.

„Megjelölt."

- Összevérezed a hajad, kedvesem.

Kaira ugrik a pillantásom, aki még mindig fölém magasodik, és szúrós tekintettel méregeti a sebemet. Felemelem a kezem, hogy a fülem mögé igazítsam a hajam, amikor elkapja a csuklómat.

- Ne tedd! - sóhajtja. Bőrkeményedései a bőrömet súrolják, ahogy az arcom elé emeli a kezem, és a véres ujjaim felé biccent. - Hacsak nem akarod még jobban összevérezni.

Próbálok nem szájtátva az arcába bámulni, amitől csak még szélesebben vigyorog.

- Miért viselkedsz...

- ...úriemberként? - fejezi be a mondatot, és sóhajt, mintha ő maga sem tudná a választ. - Fogalmazzunk úgy, hogy történetesen tudom, milyen nehéz a vért kimosni az ember hajából, szóval nem irigylem a helyzeted. - Tekintete a sajgó sebhelyemre vándorol, amelyből érzem, hogy csöpög a vér. Ekkor elengedi a csuklóm, és gyengéden a fülem mögé igazítja a hajam, miközben azt suttogja: - Mindent összemaszatolsz, Gray.

Rápislogok, bizonytalanul azon töprengek, hogy egy ilyen sekély sebből veszíthettem-e annyi vért, hogy hallucinálni kezdjek. Valami borzalmasan félremehetett, mert a leendő Végrehajtó gyengéden a fülem mögé igazította a hajam, hogy ne vérezzem össze még jobban.

- Fordulj meg!

Az utasítás kizökkent a gondolataimból.

„Íme a cuki leendő Végrehajtó."

Felvonja a szemöldökét, arra várva, hogy engedelmeskedjek a parancsnak. Ám ehelyett ez csúszik ki a számon:

- Miért tenném?

- Mert azt mondtam - vágja rá színtelen hangon.

- És ez meg kéne, hogy hasson?

„Nagyon-nagyon veszélyes játékot játszom."

Elmosolyodik.

- Rendben. - Ezzel hirtelen a hátam mögé lép, és azt suttogja: - Makacs lány.

Durva ujjai végigsimítanak a tarkómon.

Elakad a lélegzetem, ahogy lazán a kezébe fogja a hajam, elsimítja a tincseket az arcomból és a vérző fülemtől.

- Mit művelsz...? - Elharapom a mondatot, érzem, hogy gyengéden egy mintát fon. - Te komolyan... befonod a hajam?

- Mi ebben olyan meglepő? - kérdezi egyszerűen. Fogalma sincs róla, hogy a döbbenettől leesett az állam. Pökhendi, kihívó hangon azt kérdezi: - Én tanítsalak meg, hogy kell?

- Nem, nem kell megtanítanod... - Elhallgatok, veszek egy mély levegőt. - Hogyhogy egyáltalán tudsz hajat fonni?

Felnevet, miközben a hajamat birizgálja a tarkómon.

- Ezt úgy mondod, mintha nehéz lenne.

Egy pillanatra elhallgatunk, és ujjainak érintése még lentebb vándorol a hátamon, miközben mozdulatlanná dermedek.

- Mintha azt mondtad volna, ne szokjak hozzá, hogy úriemberként viselkedsz.

Szó szerint kihallatszik a vigyor a hangjából.

- És kitartok a kijelentésem mellett.

- Akkor miért csinálod ezt?

Hangosan felsóhajt. A karomra teszi az ujjait, és kis híján összerezzenek, ahogy a bőrkeményedéses keze váratlanul hozzáér a bőrömhöz. Megáll a csuklóm köré tekert pántnál, majd lecsúsztatja, hogy összekösse vele a hajam.

- Kész - mondja, és elém lép, miközben átdobja a hosszú fonatot a vállam felett. Aztán megrántja, mosolyogva megcsodálja a művét, amitől a gödröcskéi ismét megjelennek.

Lenézek a hajfonatra, és elnyomok egy kuncogást, látva, hogy több hajszál kiáll belőle.

- Azt hittem, elbírsz a feladattal - nevetek, és hozzáteszem: - Ugye tudod, hogy minden hajszálnak be kell kerülnie a fonatba?

- Furcsa módon köszönöd meg, de azt hiszem, többre nem is számíthatok tőled. - Közelebb hajol, szája gúnyos vigyorra húzódik. - Ha nem hagyod, hogy hajfonásból kiképezzelek, legalább azt fontold meg, hogy némi jó modort taníthassak neked.

Majdnem megfulladok a gúnyos nevetéstől a gondolatra, hogy a leendő Végrehajtó tanít nekem jó modort. A fülemre néz, majd elhátrál, és zsebre dugja a kezét.

- A holnapi interjúkig jobb lenne meggyógyíttatnod - veti oda fesztelenül, és a seb felé biccent. - Kár lenne, ha Blair sebe heget hagyna rajtad.

Csípős szavai egy pillanatra megdöbbentenek, ahogy az elhúzódó csendben őt nézem.

- Igen - nyögöm ki végül -, az kár lenne.

Újra végigmér, majd megfordul, és a válla felett visszamosolyog rám.

- Sok sikert holnapra, Gray!

Meg sem próbálom elnyomni a mosolyomat.

- Ha lenne bennem jó modor, én is sok sikert kívánnék neked, hercegem. De már tudomásomra hoztad, hogy modortalan vagyok.

Felnevet, és a hangja végigkígyózik a gerincemen, mialatt ő tovább távolodik. Mivel a herceg már nem tereli el róla a figyelmemet, a fülem vadul égni kezd, ahogy megkezdem hosszú sétámat vissza a kastélyba, miközben egyetlen gondolat jár a fejemben.

„Nem válaszolt a kérdésemre."

14. fejezet

Paedyn

Apám gyűrűjének hűvös acélja kevéssé vigasztal, miközben a hüvelykujjamon forgatom.

Gyengéd ujjak suhannak a hajamban, feltűzik és meghúzzák a kócos tincseket. Ellie megnyugtató érintésének és a pipereasztal előtti puha zsámolynak köszönhetően úgy érzem, hogy mindjárt leragad a szemem ültömben, és nyugtalan álomba zuhanok, hiába zakatolnak a gondolataim. Ellie bizonyára észrevette az arcomról sütő aggodalmat és fáradtságot, mert együttérzőn rám mosolyog a tükörből.

- Hogy érzed magad? Mármint az interjúkkal kapcsolatban.

A gyűrűm forgatása egy pillanatra sem lassul, és az idegeim sem nyugszanak meg.

- Hát, fogalmam sincs, mire számítsak. És ha rosszul sikerül... - Elcsuklik a hangom.

Ellie biccent nekem a tükörből, nem várja el, hogy befejezzem a gondolatot.

- Ne gondold túl! Megoldod - nyugtat meg, miközben tűzi tovább a hajamat. - Ráadásul az emberek folyton csak az Ezüst Megmentőről beszélnek.

Az Ezüst Megmentő.

Majdnem felnevetek, hogy milyen nevet aggattak rám. Ha tényleg tudnák, miért voltam képes megállítani a Semlegesítőt, nem neveznének még egyszer Megmentőnek. Sőt, nem neveznének semminek, mert csak egy újabb halott Átlagos lennék a sok közül, aki nem érdemel nevet, címet, emléket.

Elegáns konty ül a tarkómon, amikor Ellie végez, csillogó tűk tartják a helyén, és ezüstszínű göndör hajfürtök keretezik bepúderezett arcomat és sötét szempilláimat.

Hosszas mérlegelés után egy ujj nélküli, világoskék ruha mellett döntünk. Elegáns, de nem túl hivalkodó.

- Jó benyomást kell tenned, és szerintem ez megfelel a célnak - jegyzi meg mosolyogva Ellie.

Amint felveszem a ruhát, a tükör elé rángat, hogy megcsodálhassa a művét. A frizurával, a sminkkel és a testemhez simuló kék ruhával majdnem úgy festek, mint aki ide tartozik. Mintha nem az utcán aludtam volna életem elmúlt öt évében.

Kopognak az ajtón, és ez eléggé megijeszt ahhoz, hogy ne gyönyörködjek tovább a tükörképemben.

- Elkészültetek?

Lenny vár az ajtó előtt. Amikor Ellie kilökdös a folyosóra, lopva félénk pillantást vet a katonára, majd visszavonul a szobámba. Lenny fesztelenül rám mosolyog, majd elvezet a kastély hatalmas főbejáratához és a napfényben fürdő udvarhoz.

Nem csak mi vagyunk kint. A versenyzők többsége feszülten téblából, miközben a többiek is lassan előszállingóznak a kastélyból. Hamarosan királyi katonák vonulnak el mellettünk, és csatlakoznak a tétlenül álldogáló csapatunkhoz.

- Mi folyik itt? - súgom a még mindig mellettem álldogáló Lennynek.

- Elkísérünk benneteket a stadionhoz - int a többi katona felé.

Tekintetem a hatalmas építményre siklik, amely ártatlanul magasodik a közelben. Korábban nem néztem meg a versenyzők interjúit, úgyhogy nem élvezhettem ki, milyen több ezer ilyaival együtt megtölteni az arénát. A hatalmas stadion, ahová még sosem tettem be a lábam, a dómszerű kupolájáról kapta minden eredetiséget nélkülöző nevét. A csapat kényelmes tempóban sétál a Dóm Aréna felé, miközben minden oldalról katonák vesznek körül minket. Alig egy mérföld a palotától, és a kavicsos ösvényen gyalogolva komótosan szemügyre veszem a

környéket. Torz, lekonyuló fák magasodnak fölénk, furcsán tündérmesébe illő, ahogy a nap átsüt a leveleik között, és fénytócsákat rajzol a földre. Ragyogó fehér és világos rózsaszín virágok pettyezik az ágakat, több le is hullik, szirmokkal szórva meg az ösvényt.

Hátramaradok a csapatban, és az előttem vonuló vetélytársaimat figyelem. A fiúk a testhezálló nadrág és a színes, galléros ing valamilyen változatát viselik, míg a lányok elegáns, de egyszerű ruhát vettek fel.

Braxton és Sadie fojtott hangon, tétován mosolyogva beszélgetnek, míg Andy folyton kinyújtja a lábát, hogy beleakadjon Jax bokájába, aki megbotlik benne, a lány pedig nevetgél rajta. A tekintetem Herára téved, aki csendesen ámuldozik a fák alkotta folyosón, amely körbezárja az ösvényt. Ace viszont annyira fenn hordja az orrát, hogy szerintem azt sem látja, ami ott van a szeme előtt.

Végül a pillantásom visszatér a csapatot vezető két magas alakhoz. Kitt és Kai halkan kacarászik, ami láthatóan gyakran előfordul velük egymás társaságában. A leendő király megint

elvegyül a versenyzőkkel, és egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy tényleg részt szeretne venni ezen a szadista viadalon.

Blair befurakodik a két fivér közé, és nevet valamelyikük megjegyzésén. A halványlila haja és sötétkék ruhája egyaránt csillog a napfényben, azt az illúziót keltve, hogy állandó reflektorfény követi. Minden alkalmat megragad, hogy hozzáérjen a fiúkhoz, mint aki a visszafogottságot hírből sem ismeri. Tudja, mit akar: egyértelműen valamelyiket a kettő közül. Szinte csodálom a rugalmasságát.

Halkan lépdelek, nézem a fákról hulló rózsaszín szirmokat, ahogy a föld felé sodródnak a gyenge szellőben...

- Látom, rájöttél, mit szeretnél felvenni.

Megugrom a mély hang hallatán, és az orrom alatt káromkodok, ahogy hirtelen meglátom magam mellett a leendő királyt. Nevetgél döbbent arckifejezésem láttán, én pedig leküzdöm a késztetést, hogy meglökjem, amiért így rám ijesztett. Nagy levegőt veszek, majd a zöld szemébe nézek, a színe megfelel a felettünk lógó leveleknek; ugyanolyan, mint az apjáé.

„A király szeme."

Beleszédülök a hirtelen jött felismerésbe. Elnyomom az undorom a fiú és a korrupt királyság iránt, amelyet az apja nyomdokaiba lépve fog vezetni. Nagy levegőt veszek, és emlékeztetem rá magam, hogy legyek udvarias és jól nevelt.

„Játszd a szereped!"

- Igen, de nem engem illet a dicsőség. - Lenézek a világoskék ruhámra, amely meglibben a gyenge szellőben. - Ellie-nek tartozom köszönöttel.

- Ó, igen. - A leendő király mosolya egyszerre gúnyos és ijesztő. - Ellie, a szobalány, akiről azt mondtad, nincs is rá szükséged.

- Ő lesz az - felelem szenvtelenül. - Tudod, azt hittem, kedvel engem, de most úgy érzem, kínozni akart ezekkel a cipőkkel. - A lábam máris kezd vízhólyagos lenni a túl szoros, szíjas szandálban, amelyhez Ellie ragaszkodott.

Kitt megint felnevet, a nevetése vidám és ragadós, amitől rám tör a nyugtalanság.

- Nem irigylem tőled a vízhólyagokat. - Halovány mosoly játszik az arcán, ahogy tesz felém egy kézmozdulatot. - De ettől még jól áll.

- Köszönöm... - A szó szándékaim ellenére kérdésnek hangzik.

Mindig azt feltételeztem, hogy a leendő király rideg és számító lesz, minimum olyasmi, mint a testvére. De Kitt épp az ellenkezőjének tűnik, amit nem értek, tekintve, hogy ki az apja, és milyen jövő vár rá.

A gondolataimba feledkezve felnézek a Dóm Aréna egyre közelebb magasodó hatalmas körvonalaira, amely a fák alkotta alagút végén vár ránk. Óriási. Csak a királyi palotához fogható.

Érzem, hogy valami a fejemre esik, mire nagyot ugrok ijedtemben. Kitt felnevet, felém nyúl, és kivesz valamit a hajamból, amitől megrezzen az arcom. Ez nem kerüli el a figyelmét, és aggódva összevonja a szemöldökét.

„Nem játszom túl jól a szerepem."

Biztos vagyok benne, hogy az arcomról süt a szorongás, de letörlöm róla, és magamra erőltetek egy halovány mosolyt, miközben a rózsaszín virágra meredek, amelyet most Kitt az ujjai között forgat. Felnézek, és észreveszem a Kitt kócos hajába ragadt szirmokat.

- Tudod - szólal meg halkan, visszaejtve a virágot a fejemre -, ez is jól áll.

Nagy levegőt veszek, és bátrabb mosolyt erőltetek magamra.

- Ezt rólad is el lehet mondani - közlöm, és a szirmokkal teli szőke hajára mutatok.

Viszonozza a mosolyom, a hajába túr, de ezzel nem szabadul meg a beletapadt szirmoktól, ehelyett korona alakul ki belőlük a feje búbján.

- Nos, akkor most már illünk egymáshoz - veti oda figyelmes tekintettel.

Lesütöm a szemem, de még így is érzem, hogy az arcomat fürkészi, miközben én minden erőmmel próbálok higgadtnak és összeszedettnek tűnni.

- Olyan... - Elhallgat, keresi a megfelelő szót. - Idegesnek tűnsz.

„Ennyit a higgadtságról és az összeszedettségről."

Futólag rámosolygok, de a szemem nem ezt tükrözi.

- Akkor reméljük, hogy az idegesség is jól áll.

- Az interjúk vagy valami más miatt?

Halk szavai kíváncsian hatnak.

„Aggasztó."

Találkozik a tekintetünk, de gyorsan lesütöm a szemem, mert mintha a király nézne vissza rám.

- Csak az interjúk miatt, és mert lehet, hogy hülyét fogok csinálni magamból.

- Menni fog. Főleg... az incidens után a testvéremmel a Dézsmán. - Elbűvölően rám mosolyog. - Tudod, az emberek még mindig rólad beszélnek.

Már épp válaszolnék, amikor az arcomat hirtelen elárasztja a napfény. Most veszem észre, hogy a fák alkotta folyosó véget ért, és sebesen pislogok a vakító fényben.

Ám a napsütés ugyanolyan gyorsan eltűnik, mint ahogy érkezett. A csapat elcsendesedik, amikor belépünk a Dóm árnyékába.

Bemegyünk az arénába vezető nagy betonfolyosók egyikébe, a lépteink visszhangoznak a hideg kőfalakról, majd kilyukadunk a stadion legalsó szintjén.

Kapkodom a fejem, tágra nyílt szemmel próbálom felfogni a látványt. Az ovális küzdőteret széles padsorok veszik körbe, minden oldalról beton ülőhelyekkel a stadion lelátóin. A tekintetem bejárja a szektorokat védő vastag üveget. Nem, nem üveg.

„Némító."

Nem olyan régen szereztem tudomást a Tudósok által feltalált ritka anyagról, és a saját szememmel még nem is láttam. Olyan bonyolult módon, ami nekem túl magas, az üvegszerű anyag megakadályozza, hogy az Elitek a lelátón használják a képességüket, és megzavarják a Próbákat.

Elszakítom a tekintetem a furcsa látványról, és tágra nyílt szemmel fürkészem tovább a Dóm Arénát. A földszinten állunk a legalsó padsor mellett, de a homokkal borított küzdőtér így is alattunk terül el. A vastag fémkorláthoz lépek az út mentén, és lenézek. Akár ötméteres is lehet a mélység a küzdőtér aljáig.

A Verem.

Itt zajlanak a Próbatételek, miközben több száz ilyai néz minket a lelátóról.

A katonák elkezdenek beterelni minket az ösvényen, majd megállunk egy vastag üveggel védett széles terem mellett, amely kinyúlik a gyalogútra. Ahogy belesek, meglátok három nagy méretű, drága széket a kifényesített fapadlón, amelyek teljesen elütnek a stadion többi részét fedő szürke, hideg betontól.

A királyi páholy.

„Szóval itt üldögél kényelmesen, és nézi, ahogy meghalunk."

Meglep, de a katonák elkezdenek egyenként beterelni minket az üvegterembe. Felsorakozunk, Kai pedig a helyiség távolabbik sarkába megy. A nyakamat nyújtogatom, hogy lássam, amint meghúz egy rejtett kart a padlón, felnyit egy csapóajtót, majd könnyedén leugrik.

Egy kéz a vállamon sürget, hogy haladjak.

„Hová megyünk?"

Átvágok a zsúfolt termen a padlón várakozó nyílásig. A lenti helyiség árnyékba borul, így lehetetlen kivenni, hogy mennyire mélyen van a padló.

Nagy levegőt veszek, majd lelépek a peremen át a sötétségbe.

A talpam halk koppanással érkezik a padlóra. Miután megbecsülöm, hogy a zuhanás közel két méter lehetett, hálát adok érte, hogy puha padló várt a szandálom alatt. De mivel a szőnyeg puha alattam, és behajlítottam a térdem, hogy enyhítsek a becsapódás erején, önkéntelenül megtántorodom, és próbálok valami szilárd kapaszkodót találni.

Nem. Nem valamit. Valakit.

Erős karok kapnak el, majd meghallom a széles mellkasból áradó mély, zengő nevetést, amelynek nekiütköztem. Nagy kezek fogják meg a derekamat, és amikor a szemem hozzászokik a sötétséghez, ki tudom venni Kai ismerős vigyorát, ahogy lenéz rám.

- Gyenge a lábmunkád, Gray. Nem szívesen lennék a partnered a táncparketten.

A tenyeremmel megtaszítom a mellkasát, mire vonakodva elenged, és sötéten felnevet.

- Hát, akkor az érzés kölcsönös. - Elpirulok, pedig utálom magam miatta. - És csodás a lábmunkám, köszönöm... - Megköszörülöm a torkom, és lesütöm a szemem, mielőtt halkan hozzáteszem: - Ha harcról van szó.

Már megint igaza van. És már megint utálom miatta. Katasztrofálisan táncolok. Lehet, hogy el tudok lépegetni egy bunyóban, de ez a képességem a báltermekre már nem terjed ki.

Megint felnevet, de mielőtt lehetősége nyílna valami elmés megjegyzésre, amit utólag bizonyára megtorolnék, Kitt ugrik le mellém.

- Játszadozol az ellenséggel, fivérem? - kérdezi derűsen, ahogy odalép egy nagy karhoz a falon, és felrántja. A fények zümmögve és villódzva életre kelnek, fájdalmasan emlékeztetve az otthonomra és a néhány elszórtan zúgó lámpára a Dézsma közben.

- Muszáj játszanom az ellenséggel, ha ilyen jó partner - feleli Kai hanyagul vállat vonva.

Már épp mondanék valamit, amit valószínűleg nem kellene, amikor a beszélgetésünk elhal, és a többi Elit szó szerint bezuhan a helyiségbe. Körülnézek, és látom, hogy a helyet puha székek és fotelek töltik meg, egy hosszú asztalon elrendezett rágcsálnivalókkal, amiből egyértelmű, hogy itt kell megvárnunk az interjúk kezdetét.

Mindenki téblából a teremben, leülnek a székekre, és eszegetni kezdenek. Valaki megérinti a vállam, mire összerezzenek, majd megfordulva farkasszemet nézek egy derűs, mézbarna szempárral, amely borvörös hajtincsek mögött rejtőzik.

- Ijedős vagy, mi? - vonja fel Andy a szemöldökét.

- Hát, Kainak hittelek, és épp be akartam törni az orrod.

Hangosan felhorkant.

- Érthető. Az unokatestvérem egy seggfej. Jó nagy. - A fejével Kai felé int, de a mosoly nem tűnik el az arcáról.

- Az... - pislogok. - Az unokatestvéred?

- Igen. Olyan szerencsés, hogy a rokonom lehet. - Mosolyogva elfintorodik a félhomályban. - Mindketten azok.

- Szóval itt nőttél fel a palotában? Velük együtt? - A fiúk felé biccentek, akik láthatóan könyörtelenül cukkolják Jaxet.

- Igen, sajnos. - Andy megcsóválja a fejét, és kuncog. - Hányszor vesztek össze az ételen... - Egy pillanatra elkalandozik, és magában mosolyog. - Mindenesetre a palotában amolyan ezermesternek számítok. Apámmal mindent megjavítunk, ami javításra szorul, és nekem elhiheted, a két srác sok holmit összetört az évek alatt.

Végül leülünk az egyik kanapéra, és tétován társalgunk tovább. Udvariasan szólunk egymáshoz, élvezzük a civilizált beszélgetést, miközben egy pillanatra sem felejtjük el, hogy vetélytársak vagyunk.

A több száz láb mennydörgő trappolása belénk fojtja a szót. A dübörgés betölti a fenti arénát, és nekem elszorul a gyomrom. Itt vannak. Több száz ilyai, sőt talán több ezer. Mind azért jöttek, hogy megnézzék a beszélgetést és a műsort. Hogy kiválasszák, kit akarnak támogatni, hogy ki maradjon életben.

Nem tudom, meddig tart, hogy a padsorok közé érve elcsendesedjen az érkezők lépteinek zaja. De a beszédhangok nem csitulnak. Skandálnak és ujjonganak, várják, hogy versenyzők megmutassák magukat. A katonák visszaterelnek minket a csapóajtó felé, ahol megint sorba kell állnom, arra várva, hogy felmászhassak a fenti üvegkalitkába.

Csak akkor veszem észre magam mellett a leendő királyt, amikor kiszed valamit a hajamból. Összerezzenni sincs időm, máris az arcom elé tartja a virágot, amiről már el is felejtettem, hogy ezüst tincseimbe gabalyodott.

- Bár szerintem jól áll, ne ezzel a fejeden vágj neki az interjúnak! - mosolyogva mutat a virágra. - Túlságosan magadra vonnád a figyelmet. Főleg a méhekét.

„Játszd a szereped!”

Muszáj ezt mondogatnom magamnak. Mert akárhányszor ránézek, csak az apját látom, és az embert, aki egy napon uralkodni fog a korrupt királyságban. De minden undorom ellenére mosolyt erőltetek az arcomra.

- Köszönöm. Megmentettél a megszégyenüléstől és a méhektől.

Braxton lép a kijárat alá, és hálás vagyok az ürügyért, hogy elszakíthatom a tekintetem a leendő királytól. A Behemótnak ugrania sem kell, hogy megragadja a peremet, könnyedén felhúzza magát a padlóról a csapóajtón át. A fiúk egyenként felmásznak a fenti terembe, míg végül csak a két herceg marad lent.

Könnyedén felsegítik a lányokat, Herát szó szerint átemelik a nyíláson. Blair kihasználja a helyzetet, hogy a fiúk mindenhol tapogathassák. Miután Sadie is udvariasan emelést kér, kettesben maradok a fivérekkel.

Felnézek a csapóajtóra, felmérem, hogy mekkorát kell ugranom, amikor Kai a nyakát behúzva mögém lép, így az álla csaknem egy vonalba kerül a vállammal.

- Túl konok vagy, hogy segítséget kérj, Gray?

- Nem - felelem hűvösen. - Túl erős vagyok, hogy rászoruljak.

- Ezt akartam hallani - súgja a fülemhez hajolva.

A testéből áradó melegség eloszlik, ahogy oldalra lép, és vigyorogva a csapóajtóra mutat.

Felugrom, az ujjaimmal megragadom a nyílás peremét, miközben egy pillanatig a magasban himbálózom. Sosem voltam még ennyire hálás érte, hogy annyi éven át gyakoroltam a falmászást. Felhúzom magam, készen arra, hogy átlendítsem a lábamat...

- Ez az átkozott ruha - fújtatok. Annyira merev, annyira szorítja a csípőmet, hogy nem tudok tőle szabadon mozogni.

- Gyerünk - hallom Kai gúnyos hangját a hátam mögül. - Kérj segítséget, Gray!

A szememet forgatva az előttem magasodó falra meredek.

- Nem te mondtad, hogy makacs vagyok?

Hallom Kitt nevetgélését, majd kezek fogását érzem a lábaimon. Döbbenten lenézek a kócos fekete hajtincsekkel borított fejre. Kai a ruhám alsó szegélyét markolja, a tekintetünk összeakad.

- Segíthetek? - hangja halk és derűs.

Nyelek egyet, megint a szememet forgatom, és jobb belátásom ellenére biccentek.

És ekkor Kai elszakítja a ruhámat.

Könnyedén feltépi az anyagot, hogy legyen egy hasíték a combomnál, kiszabadítva a feszes ruha szorításából. Durva ujjaival a bőrömet simogatja, és azt mondja:

- Boldogan letépem rólad a ruhát, Gray. Persze csak hogy segítsek. - Kitt felhorkan, miközben Kai elvigyorodik. - Csak kérned kell.

- Miért kérleljelek, ha úgyis lelkesen felajánlkozol?

Kai nevetése végigkísér, miközben végre felhúzom magam. A karom ég a megerőltetéstől. Amikor talpra állok az üvegkalitkában, megkönnyebbülve látom, hogy az ülőhelyek még mindig üresek. Már a gondolatától is felforr az agyvizem, hogy látni fogom a királyt azok után, hogy olyan nyeglén beszélt az apámról, mintha nem ő gyilkolta volna meg. Vacsora előtt még sosem kellett legyűrnöm a késztetést, hogy villát állítsak valaki nyelőcsövébe.

Nagy levegőt veszek, és kilépek az ösvényre. A tömeg felbődül.

„Kezdődik."

A katonák a páhollyal szemben húzódó korlát átjárható szakaszához vezetnek, ahonnét lépcsőn tudunk lemenni a Verembe.

A lábam a küzdőtér kemény homokját tapossa, miközben a tömeg ujjong, mintha máris elkezdődtek volna a Próbák.

Végigmegyünk a Verem tágas fenekén, és megállunk középen, ahol egy hevenyészett színpad magasodik néhány méterrel a talaj fölé. Tíz párnázott szék szegélyezi a hátulját, kettőt pedig középen elöl helyeztek el. A katonák felterelnek minket a színpadra, és helyet foglalunk. A tekintetem találkozik Lennyével, aki megnyugtatóan biccent, majd felsorakozik a többi katona mellett.

- Üdvözlet, ilyai polgártársaim a hatodik Purgáló Próbatételeken!

A tömeg felbődül, és a magas női hang irányába kapom a fejem. Felénk fordul, barna szeméből süt a lelkesedés, és telt, vörös ajka mosolyra húzódik, ahogy végignéz rajtunk.

„Tealah."

Ironikus, hogy zöldeskék haja illik a nevéhez. Még sosem találkoztam a fiatal nővel, aki a korábbi Próbák beszélgetéseit vezette, de eleget hallottam az egyedi külsejéről, hogy felismerjem.

- Ó, ez ám nem átlagos Próbatétel. - A tömegre mosolyog, kivillantva fehér fogait. - A Purgáló Próbatételek történetében most először száll versenybe egy leendő Végrehajtó.

Szinte érzem, ahogy ezernyi szempár fordul Kai felé. Ő egyértelműen hozzászokott a figyelemhez, és láthatóan teljesen elengedi magát, amint hátradől a székében.

Tealah folytatja.

- És emiatt az idei Próbák egy kicsit... eltérnek a korábbiaktól.

A tömeg őrjöng.

Ellie szavai visszhangoznak a fejemben, aki ugyanezt mondta.

„Eltérnek a korábbiaktól."

Csak mert egy királyi sarj is versenybe száll? Meg akarják nehezíteni a leendő Végrehajtó dolgát?

Nincs időm ezen rágódni, mert Tealah folytatja.

- Készen álltok, hogy találkozzatok az Elitekkel? - A mellkasára szorítja a kezét beszéd közben, és szavai betöltik az egész arénát. A képessége Hangosítóként lehetővé teszi, hogy felerősítse a hangját, és másokét is mindaddig, amíg hozzájuk ér. Közönséges-képesség, de az ő szakmájában hasznos.

A tömeg ujjong, és a lábával dübörög, ami a mennydörgésre emlékeztet.

- Ismerkedjünk meg először Jaxszel! Jax, édesem, megtennéd, hogy feljössz ide mellém?

Jax félénk mosollyal az arcán leül a Tealah irányába fordított székre a színpad elején. Fészkelődik, egyik hosszú lábát mozgatja a földön, miközben a nő semmitmondó kérdéseket szegez neki az életéről és a Próbákról.

- Öööm... szeretek Kitt-tel vívni. Többnyire azért, mert néha hagy nyerni. Kainak... nem igazán szokása.

A tömeg nevetésben tör ki Jax arra a kérdésre adott válaszára, hogy mit élvez a legjobban a Próbákra való készülésben. Félénken Tealah-ra mosolyog, majd a mosolya egyre szélesedik, amint a székében fészkelődve azt látja, hogy Kai hamarjában vállat von.

- Hát nem édes? - Tealah a tömegre mosolyog, majd azt kérdezi: - Hány éves is vagy, Jax?

Tealah a fiú vállára teszi a kezét, hogy kihangosítsa a válaszát.

- Tizenöt.

„A Dögvészre, de fiatal!"

- Tizenöt éves, és máris részesülhet a megtiszteltetésben, hogy részt vehet a Próbákon! - kiált fel Tealah, és biztatást kérve a tömegre néz, amit dobogás és ujjongás formájában meg is kap. - És mondd csak, mi a képességed?

Jax megköszörüli a torkát.

- Teleport vagyok.

- Milyen csodálatos! Mesélj róla azoknak, akik még nem találkoztak ezzel a képességgel!

- Hát... - Jax kihúzza magát a székben. - Egy szempillantás alatt bárhová el tudok... teleportálni. - Elmosolyodik, a közönség felnevet.

- Rendben, Jax, még egy kérdés, mielőtt megmutatnád, mire vagy képes. - Tealah arckifejezése hirtelen elkomolyodik. - Mit várs a Próbáktól?

Jax elgondolkodva oldalra dönti a fejét.

- Hát nem tudom, miből fog állni, de mindenesetre olyasmire számítok, amire büszke lehet a királyságom, a családom... - Elhallgat, és Kaira pillant. - És én magam is.

A stadion tapsban tör ki a Purgáló Próbatételek mottójának hallatán. Tealah feláll, és levezeti Jaxet a színpad lépcsőjén a Verem döngölt homokjára.

- Tiéd a pálya, Jax!

Az egyik pillanatban Jax még a nézőkre mosolyog, a következőben pedig már el is tűnt. Forgok a székemben, hogy hová lett, és arcán huncut mosollyal meglátom közvetlenül Kai mögött. Megborzolja Kai haját, mire a herceg csak hebeg-habog, aztán máris kámforrá válik.

Jax folytatja a kis mutatványát. Ide-oda teleportál, és a tömeg meglepetten felzúdul, amikor egy új helyen bukkan fel. Néhány perc múltán visszatér az eredeti székére, közvetlenül Kai és Braxton közé, ahol előbbi habozás nélkül elkapja a grabancát, és könyörtelenül összeborzolja a haját.

Tealah folytatja a műsorát a versenyzők kikérdezésével, majd az iménti menetrendet követve szabadjára engedi őket, hogy megmutassák a képességeiket.

„Egyszerű tehetségkutató műsor. Bemutató, hogy ki a legerősebb.”

Braxton kőszobrokat dobál és tör össze, amelyeket neki helyeztek el szerte az arénában. Ace az interjúja után, amelyben úgy beszélt, mintha máris megnyerte volna a Próbákat, még magához képest is fellengzően vonult le a Verembe. Olyan élethű illúziókat idézett, hogy az ember könnyedén valódinak hihette őket. Tüzet gyújtott, amely egy sávban égett a homokon, és még a füstszagot is érezni lehetett. Aztán a tűz egy szempillantás alatt eltűnt, és semmi sem maradt a nyomában. Sadie Klónozó lévén azzal szemléltette a képességét, hogy tíz másolatot készített magából, és felvonultatta őket a homokban. Minden egyes másolata röviden integetett a tömegnek, majd sorban visszaültek a székébe.

Sadie után Blair interjúja következett, aki gyomorforgatóan édelgett Tealah-val és a közönséggel, bár nem kerülte el a figyelmemet, hogy újfent milyen csípős hangon beszélt arról, ki fogja megnyerni a Próbákat. Kilépett a letaposott homokra, és a telekinetikus erejét használva óvatosan felemelte Tealah-t a földről, amiből megtudtam, hogy az ereje inkább mentális, mintsem fizikai jellegű. Sőt, valószínűleg

azt a tőrt is, amellyel épp tegnap vágta meg a fülemet, a képességével dobta, nem pedig a kezével.

Hera félénk volt, fészkelődött a székében, és minden szót harapófogóval kellett kihúzni belőle. Szinte láttam rajta, hogy megkönnyebbülve felsóhajt, ahogy végre mehet bemutatni a képességét, és nem kell a közönséghez beszélnie. Hera eltűnik, és egy pillanat múltán vele együtt Tealah is. A tömeg tapsolva mered hűlt helyükre.

Messze Andy volt a legszórakoztatóbb, szégyentelenül mesélte a ciki sztorikat a Kitt-tel és Kaijal töltött gyermekkoráról. A tömeg imádta, nevettek minden egyes megszólalásán. De amikor lelépett a Verem homokjára, hogy bemutassa a képességét, a tömeggel együtt felkiáltottam. A szemünk láttára változott át tigrissé. Sólyommá. Farkassá. És mind ugyanolyan borvörös volt, mint a haja. Miután lazán váltogatott az állatok között, visszaváltozott emberi önmagává, és lila ruhája valahogy mégis sértetlen maradt.

Tealah következőnek Kait választotta, így én maradtam utoljára.

„Remek."

Kai rámosolyog, amitől Tealah mintha elpirulna és zavarba jönne. Egyértelmű, hogy Kai felvette az elbűvölő álarcát, viccelődik, és kommunikál a tömeggel. Amikor Tealah azt kérdezi tőle, mit vár a Próbáktól, ugyanazt válaszolja, mint előtte a többi versenyző. Amire büszke lehet a királyságom, a családom és én magam is.

Amikor a herceg végre végez, rámosolyog a piruló Tealah-ra, majd lelép a színpadról, hogy bemutassa a képességeit. Vagyis mindenki más képességét. Egyenesen a felsorakozott versenyzőkhöz megy, átveszi mindegyikük erejét, és elkápráztatja a közönséget. Láthatóan könnyen, gyakorlottan használja az erejüket, ami többéves edzés eredménye.

Amikor elér a sor végére, találkozik a tekintetünk. Enyhén oldalra döntött fejjel végigmér, szürke pillantása bejárja az arcomat. Elképzelni sem tudom, mennyire zavarhatja, hogy nem tudja használni a képességem, és a gondolattól halovány mosollyal pillantok le rá.

Majd Kai visszaül a székébe, és én elindulok a végzetem felé.

- És végül, de nem utolsósorban, Paedyn Gray! - Tealah hangja visszhangzik az arénában, miközben várakozón megütögeti maga

mellett a széket.
„Játszd a szereped!”

15. fejezet

Paedyn

A tenyerem csúszós a verejtéktől. Leülök a székre Tealah mellett, és lesimítom a ruhám szoknyarészét, de ez csak ürügy, hogy a sima selyembe töröljem izzadó tenyerem. Felnézek a közönségre, és elakad a lélegzetem. Szégyellem, hogy eddig nem néztem meg őket alaposabban, de most nem tudom elszakítani róluk a tekintetem.

A király, a királyné és...

„Kitt."

A kényelmes üvegkalitkájukból bámulnak le rám. A király és a trónörökös közel ül egymáshoz, a hasonlóságuk mellbevágó. Homokszínű hajukkal és smaragdzöld szemükkel egymás tükörképei, olyan egyformák, hogy az egyikük iránti gyűlöletem kiterjed a másikra is.

- Szóval, Paedyn, mesélj nekem az incidensről Kai herceggel!

Visszanézek Tealah-ra, hófehér fogsora és élénk színű haja szinte elvakít. Közelebb hajol, a vállamra teszi puha kezét, hogy mindenkinek felerősítse a hangom.

- Hát, Kai herceg szerint semmiség az egész. De ha engem kérdezel, szerintem csak kicsit szégyelli magát, hogy egy nyomornegyedben felnőtt lány mentette meg. - A szavak azelőtt csúsznak ki a számon, mielőtt észbe kaphatnék.

„A Dögvészre, azt kell elérnem, hogy az emberek megkedveljenek, és a hercegük kigúnyolása valószínűleg nem a legjobb módszer...”

Nevetés.

Mentségemre szóljon, és meg is lepődöm rajta, de a közönség szórakoztatónak talál. Hátrapillantok Kaira, és halovány mosolyt látok az arcán.

„Szóval talán mégis cikizhetem a hercegüket. Ez menni fog.”

- Ami a szíveden, az a szádon! - nevet halkan Tealah, majd rátér a következő kérdésre, amelyik szerintem sokakat érdekel. - Szóval, áruld el, hogy voltál képes legyőzni egy Semlegesítőt? Mármint egyértelmű, hogy állod a sarat egy fizikai harcban, de hogyhogy a Semlegesítő nem hatott rád?

Nagy levegőt veszek, tisztában vagyok vele, mennyire fontos, hogy ezt a részletet mindenki felfogja és elhiggye.

- Hát, Tealah, Látnok vagyok. Ez egy mentális képesség, amely lehetővé teszi, hogy érzékeljem mások erős érzelmeit, és ebből villanásnyi információkat nyerjek ki. Emiatt képes vagyok elbarikádozni az elmémet és megvédeni olyanoktól, mint a Semlegesítő. - Kissé elmosolyodom, majd hozzáteszem. - És szemlátomást olyanoktól is, mint Kai herceg, mivel nem képes sem használni, sem érzékelni a kisléptékű képességemet.

- Azt kell mondjam, elképesztő! Még sosem találkoztam Látnokkal. - Elkerekedik a szeme, láthatóan nagyon felkeltettem az érdeklődését, és biztos vagyok benne, hogy a tömeg is így érez.

- Hát igen, annak ellenére, hogy Közönséges-képesség, meglehetősen ritkának tűnik. - Vidáman elvigyorodom, mintha épp nem hazudnék, mint a vízfolyás.

- Rendben, Paedyn, mesélj nekünk az életedről... - tétovázik, majdnem kimondja, hogy a nyomornegyedben, de inkább azzal fejezi

be a mondatot: - Ilyában!

Elgondolkodom rajta, hogy hazudok még egy kicsit, hogy nem is volt olyan rossz, hogy milyen könnyű az élet a nyomornegyedben. De hirtelen rám tör az őszinteségi roham.

- Mármint a nyomornegyedben? - Tealah pislog, meglepi, hogy ilyen udvariatlanul kijavítottam. - Nincs rajta mit mesélni. Az élet az utcán nem is igazán nevezhető életnek. - Egyenesen a szemébe nézek, majd az elcsendesedett tömeghez fordulok. - Az elmúlt néhány évben csak az jelentette a biztos pontot számomra, hogy mindig éhezem és fázom. De nem csak én. Többtucatnyian alszanak ugyanazokon a kemény utcaköveken, mint én. Tucatnyian, akik bármit megtennének néhány shillingért. - Elhallgatok, és levegőt veszek. - Az élet a nyomornegyedben a legrátermettebbek túléléséről szól. Úgyhogy bizonyos értelemben felkészültebben várom a Próbákat, mint bárki más.

Tealah döbbenten mered rám, egyértelműen nem erre számított. Aztán mintha szánalom csillanna barna szemében. Utálom. Nem azt akarom, hogy ő vagy a tömeg megszánjon. Változást akarok.

Gyorsan a kiképzésemről és a versenytársaimról szóló könnyedebb kérdések felé tereli a beszélgetést.

- Mit gondolsz, ki lesz a legnagyobb vetélytársad?

- Hmm... - A fülem mögé igazítom a hajamat, és elgondolkodom a válaszon.

- Talán Kai herceg? Tekintve, hogy bármilyen képességet tud használni? - veti fel Tealah.

- Ne feledd, hogy az enyémet nem! - Halkan felnevetek, és Tealah követi a példámat. - Vele nem lesz gond. Sőt, majd meglátjuk, meddig jut a viadalon, ha én nem vagyok mellette, hogy megmentsem. -

Kedvesen mosolygok, mire a tömeg nevetésben tör ki, és szó szerint érzem, hogy Kai pillantása lyukat éget a tarkómba.

- Rendben, Paedyn, utolsó kérdés. Mire számítasz a Próbáktól?

Nyitnám a számat, hogy a többiek példáját követve előadjam a Purgáló Próbatételek begyakorolt mottóját. Mint ahogy várják tőlem. De amikor a tekintetem a felettem lévő üvegkalitkára téved, és meglátom a jelenlegi és a leendő királyt, a szavak egyszerűen kicsúsznak a számon, mielőtt még a nyelvembe haraphatnék.

Nem a megfelelő szavak.

- Hogy túlélem. Azt várom, hogy túléljem.

Több ezer szempár szegeződik rám.

Tealah lassan pislant, miközben a gyenge szellő zöldeskék hajtincseket fúj az arcába. Végül megköszörüli a torkát, majd merev mozdulattal feláll, és leterel a színpadról.

- Rendben - mondja, miközben próbál természetesen viselkedni -, mutasd meg, mit tudsz!

Most én pislogok őrá.

„Azt meg hogy a fenébe csináljam?"

- Öööm... - Körülnézek az arénában, és folytatom: - Válassz valakit a tömegből, és... én olvasok róla.

„Mi a Dögvészt zagyválok itt?!"

Tealah mosolyogva bólint, láthatóan boldog, hogy csinálhat valamit. Figyelem, ahogy felmegy a Veremből kivezető lépcsőn, és elindul a padsorok között, közben mosolyog, és integet. Néhány perc gondolkodás után egypár padsorral magasabban ülő fiatal lányra mutat. Szegény, láthatóan ideges, és zavarba jött, de óvatosan feláll, majd Tealah vezetésével lejön a Verembe. Amikor aggódva közel lép hozzám, rájövök, hogy nem lehet sokkal idősebb nálam. Rövid barna haja és az arcát pettyező szeplők ártatlan külsőt kölcsönöznek neki.

Mosolygok, és nyúlok felé, hogy megfogjam a kezét. Látványos műsort szeretnék.

- Ne félj, nem harapok! - mondom halkan, amikor óvatosan hátrál egy lépést. Reményeim szerint barátságosan rámosolygok, amitől lassan felém nyújtja lebarnult kezét. Ahogy óvatosan megfogom, gyorsan szemügyre veszem, majd szorosan lehunyom a szemem.

„Mindent megtudtam, amire szükségem van."

Az elszíneződött láncra gondolok a nyakában, illetve az arról lógó kopott, nagy méretű gyűrűre, amelyet alig lehet észrevenni ingjének ráncai között. Én is megtartottam apám gyűrűjét a halála után, csak én a hüvelykujjamon viselem.

- Gyászt... érzékelek. Te... - Megszorítom meleg kezét, és nagy levegőt veszek. - Elveszítettél egy férfit, aki nagyon közel állt hozzád. Már régebben. Egy apát?

Kinyitom a szemem, és látom, hogy tátva maradt a szája.

- Igen - feleli, a hangja még úgy is halk, hogy Tealah a vállára tett kezével erősíti fel. - Igen, apa négy éve halt meg.

- Részvétem. Tudom, milyen elveszíteni egy apát. - Mélyen a szemébe nézek, bár legszívesebben a királyt figyelném a fényes kalitkájában.

A tömeg egy emberként zúdul fel, ámulnak, honnét tudhatok egy ennyire személyes részletről.

És többet akarnak.

Tealah sorra választja ki az embereket, hogy lejöjjenek a Verembe, mind alig várják, hogy olvassak róluk. Ontom a találomra kiválasztott személyes információkat, amelyekről egy idegen elvileg nem tudhatna.

- Most jöttél rá, hogy várandós vagy...

- Apád foglalkozása kovács...

- Loptad a cipőt, ami rajtad van...

Az érintett és a tömeg minden alkalommal ámuldozik.

Sikongatnak, tapsolnak és ujjonganak. Magammal ragadom a közönséget.

„A Dögvészre, ha tudtam volna, hogy az emberek ennyire imádják, pénzt kértem volna a látnokoskodásért az utcán."

Egy langaléta fiatal férfi áll meg előttem, széles vigyor ül ki az arcára, ahogy várakozóan lenéz rám. Lehunyom a szemem, és felidézem a fakó porgyűrűt nadrágjának jobb térdénél, amikor felém lépdelt. Pillanatok alatt mindent kikövetkeztetek a zsebében lévő kis dobozka halovány körvonalaiból és boldog arcából.

- Örömöt érzékelek. Mert... - Elengedem az egyik kezét, hogy a halántékomra nyomjam az ujjam. - Mert nemrég eljegyzést kötöttél. A mai napon. - Épp időben nyitom ki a szemem, hogy lássam, ahogy tátva marad a szája.

- Igen! Így igaz! Alig két órája kértem meg a kezét. - Arccal a tömeg felé fordul, szélesen mosolyog, mire a közönség megvadul.

- Gratulálok! - A kiáltásomat elnyeli a tömeg ujjongása, miközben a fiú lényegében felszökdécsel a lépcsőn, hogy visszaüljön a helyére. Ezzel sarkon fordulok, és visszaindulok a helyemre, nem várom meg, hogy még valaki elinduljon felém egy újabb mutatványért.

- Íme - Tealah széles karmozdulattal ránk mutat -, a hatodik Purgáló Próbatételek versenyzői! - Szavai visszhangoznak az arénában, majd hamarosan elnyomja a tömeg.

A versenyzők felállnak mellettem, és én is ugyanezt teszem. Integetek és mosolygok a tömegnek, nézem, ahogy skandálnak, dübögnek, és a levegőbe öklöznek.

Felfordul a gyomrom. Úgy érzem, kihasználnak.

„Nekik ez csak egy játék."

De ha életben akarok maradni, játszanom kell a szerepem. Ki kell játszanom őket. A túlélésnek az az ára, hogy bábu leszek a játékukban. Ha elhitetem velük, hogy élvezem, cserébe megkedvelnek.

Úgyhogy kihúzom magam, felszegem a fejem, és kicsit boldogabban mosolygok.

„Nem leszek senki bábja."

16. fejezet

Kai

Vér áztatja a kezemet, a ruhámat, mindent gyomorforgató vörössel mocskol be. A kínzás koszos elfoglaltság, és annak ellenére, mennyi év tapasztalattal bírok benne, egyáltalán nem válik könnyebbé. Vagy éppenséggel tisztábbá.

Ellentétben Kitt-tel, akit gyerekkora óta arra neveltek, hogy legyen józan gondolkodású, igazságos és királyhoz méltó, az én neveltetésem inkább gyakorlati feladatokból állt. Nagyrészt háborús taktikák, orgyilkosságok és a kínzás művészete alkotta. Egyedi és minden részletre kiterjedő képzésemnek köszönhetően utóbbiban kiváló vagyok.

Kivéve, ha a Semlegesítőről van szó, aki a tömlöc padlóján kuporog előttem. Napok teltek el azóta, hogy véres péppé vertem ezt az ember, és mit kaptam cserébe?

„Semmit."

Az nem kifejezés, mennyire dühös vagyok. Egyetlen hasznos szó hagyta el a száját a fülsértő sikolyokon és a könyörgésen kívül, és gyanítom, hogy egy név lehet.

„Micah."

Sóhajtok, és leguggolva az összevert, véres teste fölé hajolok. Vértől összetapadt hosszú haja sötétbarna szemébe hullik. Tágra

nyílt tekintettel néz rám, amitől borzalmasan fiatalnak tűnik. Alig pár évvel lehet csak idősebb nálam.

- Javíts ki, ha tévedek - kezdem megtévesztő kedvességgel -, de nem hiszem, hogy néma lennél. - Megragadom az állát, szétfeszítem a száját, és látom a nyelvén összegyűlt vért, a vörösre festett fogait. - De könnyedén tehetek róla, hogy az legyél. Ki tudom vágni a nyelved. - A kőpadlóra dobom a fejét, és felállok, hogy távozzak, mert máris elkéstem a vacsoráról. Becsapom magam mögött a cella ajtaját, és kurtán biccentek Damionnak. Válaszul lassan fejet hajt, majd a nyomomba szegődik a cellák közti hosszú folyosón.

A lépteink zaját visszaverik a kőfalak, miközben felmegyünk a tömlöc feletti lépcsőn a fényes, napsütötte folyosóra. Szaporán megindulok a trónterem felé, közben elkalandoznak a gondolataim.

Sebesen közelednek a Próbák, és már csak négy nap választ el az első halálos viadaltól. Az elmúlt néhány nap ugyanazt a rutint követte: edzés, evés, beszélgetés és kínzás. És persze incselkedés Paedynnel. Az utóbbi időben ő jelenti számomra a legfőbb szórakozást. Paedyn szórakoztató. Az eszével, a makacsságával és azzal, hogy nyilvánvalóan idegesítem...

„Elég!"

Elhessegetem a Paedynnel kapcsolatos gondolataimat, majd belépek a trónterem hatalmas ajtaján. A kezem lezseren utat talál a zsebembe, annak ellenére, hogy nagyon is tudatában vagyok, a vérfoltos sötétkék ingem nem igazán felel meg a vacsorához elvárt öltözéknek.

A szolgálók már kihozták az ételt az asztalhoz, amely körül mindenki mohón falatozik. Fejek fordulnak felém, amikor meghallják a cipőm kopogását a kifényesített padlón, az arcomról a ruhámra tapadt vérre vándorolnak a tekintetek. Nem veszek róluk tudomást,

tekintve, hogy túl fáradt vagyok ahhoz, hogy átöltözzek, és túl éhes ahhoz, hogy érdekeljen.

- Ó, Kai, örülök, hogy ideértél. - Apám hangja szokás szerint bosszús, miközben leülök.

- Édesem - szólal meg halkan anyám, és felém hajol -, kicsit... véresnek tűnsz. - Elborzadva szemrevételezi a saját fiát.

- Szakmai ártalom, anyám. - Halványan rávillantom azt az édes mosolyt, amit csak neki tartogatok.

Vonakodva bólint, majd megpróbál nyugodtan hátradőlni a székében.

Szinte oda sem figyelek a körülöttem zajló halk csevegésre. Épp megeszem az utolsó falat babot, amikor feltűnik a folyamatos kopogás.

Paedyn hajának ezüst tincsei laza fürtökben keretezik az arcát, a többit pedig rendezetlen kontyban kötötte fel a tarkóján. A tányérjára szegezi a szemét, hüvelykujja és ezüstgyűrűje határozott ritmussal kopog a faasztalon.

És akkor tengerkék szemével felnéz rám.

A kopogó hüvelykujja felé biccentek.

- Mi jár az eszedben, Gray?

Úgy mered rám, mintha eddig észre sem vett volna.

- Mi az ott az ingeden, Azer? - Tekintete a ruhámra siklik, majd elkerekedik. - Vér...?

Biztosan csak képzelem a pillanatnyi aggodalmat az arcán, a nyugtalan pillantást, ahogy az jár a fejében, hogy az akár a saját vérem is lehet.

- Vigyázz, kedvesem! Úgy nézel rám, mintha érdekelne. - Hanyagul rámosolygok, mire hanyagul pofákat vág.

Anyám kedves hangja zökkent ki a gondolataimból.

- Remélem, mind elkezdtetek párokat választani az első bálra!

Körbenézek az asztal körül. Csak ők hárman tűnnek enyhén zavartnak, akik még nem laktak a kastélyban. Hera, Ace és Paedyn nem úgy nőtt fel, hogy ezeket a bálokat nézte, sőt még csak nem is jártak hasonlón. Irigylem őket.

- A hagyománynak megfelelően - folytatja anyám - a versenyzők minden Próbatétel előtt párba állnak a bálra. Bár páratlan számúan vagytok, ne aggódjatok, senki sem marad pár nélkül. - Valahogy még szélesebben mosolyog, miközben folytatja: - Úgyhogy válasszatok partnert, és kezdjétek el gyakorolni a tánclépéseket!

Kitt fészkelődik mellettem, és látom, hogy egy pillanatra Paedynre néz. A hajamba túrok, majd újra az étel felé fordulok, mert le kell kötnöm magam valamivel.

Mivel a lányok többen vannak, mint a fiúk, valószínűleg Kittet osztják be párnak az egyedül maradó mellé. De ettől még ha a kedve úgy tartja, fel is kérheti valamelyiküket.

Nyilvánvaló, hogy Paedyn felkeltette az érdeklődését. De még ha Kitt nem is kéri fel a bálra - bár ezt kétlem -, Paedyn az én partnerem sem szívesen lenne.

„Szeretem a kihívásokat."

Viszont Paedyn már nemegyszer nyilvánvalóvá tette, mit lát bennem: vetélytársat.

Ellenséget.

De ami még fontosabb: én miért nem ezt szeretném?

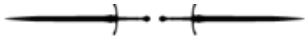

Másnap reggel verejtékben úszva ébredek.

Ebben nincs semmi szokatlan, hiszen általában rémálmok gyötörnek alvás közben.

Ám a mai más, mint a többi. Ma átkozott kánikula lesz. Még csak pirkad, a szobám máris ragacsos a párától.

Kimászok az ágyból, és a fürdőszoba felé indulok, ahol hideg vizet fröcskölök a már eleve nedves arcomra. Nem tart sokáig elkészülnöm: bosszankodva felhúzok egy fehér pamutinget, majd kilépek az ajtón, és...

Ott áll ő.

Lehajtott fejjel kilép a szobájából, halkan becsukja az ajtót, majd felnéz, és szó szerint ugrik egyet, amikor meglát.

- A Dögvészre, Kai, ne ijesztgess!

Pislogok.

Most először szólított a nevemen, és rájövök, hogy meg tudnám szokni, hogy tőle hallom.

Láthatóan feltűnik neki, hogy mit mondott, és megköszörüli a torkát, majd továbbindul a folyosón.

- Nem keltél túl korán egy herceghez képest? - szól hátra a válla felett. - Mi az, nem kapod ágyba a reggelit?

Könnyedén felveszem a tempóját, nagyjából három lépés után mellé szegődöm.

- Ha te nem kapsz ágyba reggelit, akkor én sem. Én csak egy átlagos versenyző vagyok, emlékszel? Már nem egy elragadó herceg.

- Eleve sosem voltál az.

Kuncogok, ahogy befordulunk a sarkon, és meglátom előttünk a konyhát. A pogácsák és tojások onnan áradó illata elég hozzá, hogy irányt váltsak miatta.

- Szóval - kezdi Paedyn feltehetően a következő gúnyos megjegyzését, amelyet nem lesz alkalmam meghallgatni, mert megragadom a csuklóját, és a konyhaajtó felé húzom. Biztos vagyok

benne, hogy ugyanolyan éhes, mint én, és a reggelit még egy óra múlva szolgálják fel.

Mindkettőnknek szívességet teszek.

Paedyn láthatóan nem osztozik az érzéseimben. Megveti a lábát a konyha küszöbénél, tekintete cikázik.

- Mit akarsz... - kezdi, és gyilkos pillantást vet rám, amit már jól ismerek.

- Ss... - Gyengéden a szájára teszem a mutatóujjam, mire a torkán akadnak a szavak. - Innentől örökre nekem kell majd etetnem téged, igaz, Gray? - Ideges arckifejezése láttán elnevetem magam, majd meghallom a cipők csoszogását, és vonakodva elkapom a tekintetem meghökkent pillantásáról.

Meglehetős tömeget vonzottunk magunk köré. Bámészkodó szolgálók állnak körül minket, és az előttük zajló jelenetet figyelik. De hamar eloldalognak kuncogva, miközben próbálnak úgy tenni, mintha lenne valami dolguk.

- Üdv, hölgyeim! - köszönök, és végignézek a helyiségben piruló szolgákon. - Ma Kittnél messze izgalmasabb vendéget hoztam. - Gyengéden Paedyn derekára teszem a kezem, és taszítok rajta egyet.

Egyszerre kérdés, puhatolózó próbálkozás, ártatlan érdeklődés.

„Ez belefér?"

Egy pillanatra megfordul a fejemben, vajon el akarja-e törni a csuklómat, vagy tőrt szorít-e a torkomhoz...

Aztán elengedi magát, nem zavarja az érintésem.

Szavak nélkül is megválaszolja a kérdésemet.

„Igen."

A konyha közepe felé terelem, ahol észrevettem a tűzhely fölé görnyedő Gailt.

- Jó reggelt, Gail! - A szakácsnő megfordul, és az arca felderül, ahogy meglát. - Gyönyörű vagy, mint mindig. - Vigyorogva felugrok a pultra a tűzhelyen sülő ropogós szalonnadarabok mellé.

- Ne hízelegj, Kai! - gúnyolódik, és egy törlőronggyal lazán felém csap. A tekintete megakad Paedynen, és kurtán biccent. - Ó, Paedyn kisasszony. Micsoda öröm!

- Ugyan - sóhajt Paedyn halovány mosollyal. - Nem vagyok kisasszony. Csak Paedyn.

Szó szerint látom Gailen, ahogy elengedi magát, valószínűleg hálát ad a Dögvésznek, hogy nem kell udvariaskodással vesződnie.

- Miért veszteget időt egy ilyen kedves lány egy olyan semmirekellőre, mint ő? - Gail a mutatóujjával felém bök, én pedig kilopok egy csík szalonnát a serpenyőből, mielőtt visszafordulna.

Halkan felnevetek.

- Ó, én nem használnám rá a kedves szót, Gail. Pár napja még kést szorított a nyakamhoz.

- Megérdemelte - vágja rá Paedyn, és vállat von.

- Abban biztos vagyok - feleli Gail, és a lányra mosolyog. - Valószínűleg nekem is ezt kellett volna tennem. - Rám pillant, és Paedyn felé biccent. - Kedvelem ezt a lányt.

Paedyn hátravetett fejjel felkacag. Megdermedek, ahogy a hangja betölti a konyhát. Olyan kedves, olyan derűs. Majd gyorsan összeszedi magát, megköszörüli a torkát, és felém fordul.

- Szóval ti Kitt-tel közel álltok Gailhez?

Oldalra döntöm a fejem, és végig a szemébe nézek.

- Elválaszthatatlanok vagyunk, nem igaz, Gail?

A szakácsnő kurtán elfintorodik.

- Az biztos. Le sem tudom vakarni a hercegeket. - Büszkén csillog a szemem, ahogy összenézünk. - Kizárólag nekem köszönhető, hogy

nem vékonyak, mint a nádszál.

- Ó, igen - sóhajtok -, Gail a mézes buktáival hizlalt fel minket.

Miután Gail büszkén elmesél néhány igen megalázó történetet a gyerekkoromból, fesztelenül csevegünk, ami megszokott közös időtöltésünk a szakácsnővel. A fiáról kérdezem, aki őrként szolgál a

Tűzpuszta közelében, és közben elcsenek néhány falatot, Gail pedig a kezemre csap. A szemem megakad Paedynen, aki kíváncsian méreget, mintha próbálna megfejteni.

„Vicces, általában én nézek így őrá."

Leugrok a pultról, és megpuszilom Gail arcát.

- Remélem, nem fogok nagyon hiányozni.

Ezután Paedynhez fordulok, aki halovány mosollyal az arcán lezseren a pultnak dől. Teszek egy lépést felé. Felszegi az állát, hogy a szemembe nézzen, ahogy közeledek hozzá, olyannyira, hogy érzem bőre finom levendulaillatát. Átnyúlok a háta mögött, az ujjaim hozzáérnek a felsőjéhez.

A lélegzete elakad, mire mosolyra húzódik a szám. Amikor már épp elküldene, lassan előhúzom a kezem, és egy almát tartok az arca elé.

- Én foglak etetni, emlékszel?

Az almára mered, majd kikapja a kezemből, és bosszúsan fortyog. Aztán elmosolyodik, felderül az arca, ahogy káprázatos gesztussal az ingembe törli a gyümölcsöt közvetlenül a szívem felett.

Beleharap, közben mélyen a szemembe néz.

- És még azt mondtad, nem vagy úriember.

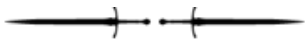

Mire kiérünk a gyakorlótérre, már megint úszom a verejtékben.

Többen is szinte egyszerre vesszük le az ingünket, mert már nem lehet tovább elviselni a hőséget. Kitt-tel laza tempóban körbekocogjuk a gyakorlóteret. Figyelem, ahogy a versenyzők párba állnak a víváshoz, vagy külön-külön kezdenek el edzeni. Andy jelenleg egy vörös párduc alakját viseli, és több Sadie körül köröz az egyik küzdőtéren.

Nem meglepő módon Braxton fekvőtámaszokat nyom a földön, míg Jax azzal foglalja el magát, hogy köveket dobál, amilyen messze csak tud, és teleportálva elkapja őket, mielőtt földet érnének.

Végül álnok pillantásom a megcsillanó ezüstszürke hajzuhatag felé téved. Szokás szerint egy párnázott fát püföl. Mindig ezt csinálja. A mozdulatai gyorsak, visszafogottak, olyan érzés hatja át őket, amelyet nem tudok beazonosítani. Hirtelen megpördül, felemeli a karját, és látom, hogy a csuklója meglendül. Pislogok, és egy tőr mélyen egy fába fúródik tíz méterrel arrébb.

Gyakorlott. Céltudatos. Pontos.

De nem csak én figyelem. Kitt is szinte már kíváncsian szegezi rá a tekintetét. Megköszörülöm a torkom, és szaporázok a lépteimen.

- Hogy érzed magad?

Kitt felém kapja a fejét.

- Ebben a pillanatban? Fáradtan.

Ezen felnevetek, és nem túl erősen hasba vágom.

- Na igen, elhagytad magad, Kitty.

Taszít rajtam egyet a gyerekkori beceneve hallatán.

- Hát, nincs sok okom edzeni.

Bár viccnek szánja, érzem a keserű élt a hangján.

Felsóhajtok, tudom, hogy mire megy ki a játék.

- Tudod, hogy nem lehet.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz.

- Francokat nincs - morgom. - Kitt, te leszel Ilya következő királya. Élve van rád szükségünk. Semmi keresnivalód a Próbákon.

„Basszus."

Amint kimondom, tudom, hogy ezek a szavak felérnek egy pofonnal.

- A saját királyságomban sincs keresnivalóm? - Kedvetlenül felnevet. - Az ördögbe is, a kastélyon kívül semmi sem elég biztonságos a trónörökösnek?

- Kitt...

- Tudom - vág a szavamba, és nagy levegőt vesz. - Tudom, hogy mások a kötelességeink. Mindig mások lesznek. Csak azt kívánom, bár ne lennének ilyen unalmasak. - Ezzel erőtlenül rám mosolyog, próbálja oldani a hangulatot.

Ránézek, várom, hogy vajon kimondja-e, amiről mindketten tudjuk, hogy ki akarja mondani. Hogy csapdába esve érzi magát, hogy úgy érzi, folyamatosan bizonyítania kell, és azt kívánja, bárcsak részt vehetne a Próbákon, hogy ezt megtehesse.

De végül nem mond semmi ilyesmit, és a mosolyával szavak nélkül arra kér, hogy legyünk újra csak fivérek, nem pedig a leendő király és a Végrehajtója. Úgyhogy a kedvéért mosolyt erőltetek magamra.

- Hát, így legalább számíthatok a szavazatodra a Próbákon.

A feszültség mintha eltűnne Kitt tartásából, a mosolya szokás szerint az őszinte érzelmeit tükrözi. Megkönnyebbülten sóhajt, hogy témát váltottunk.

- Ó, nem is tudom, hogy számíthatsz-e a szavazatomra azok után, hogy pár perce tespedtséggel vádoltál, Kuka Kai.

Utálom ezt a gúnynevet, és a seggfej tisztában van vele. Úgyhogy kinyújtom a lábam, és Ilya következő királya eltaknyol a földön, majd engem is magával ránt.

Lefutjuk a köreinket, a tűző napon csöpög rólunk a verejték. Gyorsan nyújtok, majd a küzdőtér felé veszem az irányt Kitt-tel. Körbetáncoljuk egymást, egyszerre használjuk a harcban a képességeinket és a testi erőnket. Felveszem az ismerős ritmust, azon rágódom, amit Kitt mondott, és belefeledkezem a gondolataimba.

A világ fordul velem egyet. Nem, én pördülök meg.

Aztán elterülök a hátamon, és próbálok levegőt szívni a tüdőmbe.

„A fenébe! Nem koncentráltam."

- Padlóra vittelek, Kai - mosolyog le rám Kitt. - Évek óta nem fordult elő, igaz? - Látom rajta, hogy kárörvendene tovább, úgyhogy nem adom meg neki ezt a lehetőséget.

Meglendítem a lábam, eltalálom a bokáját, és ő is elterül mellettem a földön.

- Ne éld bele magad! - mondom, miközben a földön pihentetem a fejem, és felmosolygok az égre.

Amint Kitt levegőhöz jut, felnevet.

- Számíthattam volna rá... - Elharapja a mondatot, ahogy kedvetlenül felállok, és lustán lesöpröm a port a ruhámról, majd felé nyújtom a kezem.

Szétválnak az útjaink, Kitt Blairrel fog vívni, mert a lány ragaszkodik hozzá, én pedig a céltáblák felé veszem az irányt. Lekapom a vékony tőröket a tartóról, és megpörgetem az egyiket a kezemben, mielőtt eldobom.

Fegyverek. Harc. Gyilkolás.

Erre neveltek. Ezért lesz belőlem Végrehajtó, és harcolok én a Próbákon, nem pedig Kitt.

Ökölcsapásokat és halk zihálásokat hallok tőlem pár méterre, a gyakorlóteret szegélyező párnázott oszlopoknál.

„Megint belevetette magát.”

A lány újfent ökölcsapásokkal sorozza az oszlopokot. Vagy talán eleve abba sem hagyta. Frusztráltnak tűnik, dühösnek, slendriánnak. Az ütései gyengébbek, kevésbé ura a mozdulatainak. Elfáradt, és ez meglátszik a tartásán.

Elgondolkodva pörgetek egy tőrt a kezemben, és az égre nézve csóválom a fejem amiatt, hogy mire készülök. Eldobom a kést, amely a levegőt hasítja a célpont felé, majd hátulról odalépek a lányhoz, miközben ő továbbra is a párnázott oszlopot püföli. Most már a háta mögött állok...

Egyetlen gyors mozdulattal megpördül, és az arcom felé lendíti a könyökét. Alig van időm kitérni előle, mielőtt megragadom a karját, és megállítom a levegőben. Felém kapja a fejét, ezüst hajtincsek tapadnak izzadságban úszó arcához.

A szám mosolyra húzódik.

- Még gyakorolnod kell, mielőtt megpróbálsz megütni.

Paedyn felmordul.

- Mintha kiment volna a fejedből, hogy megmentettelek. Tudok harcolni. Nem kell próbálkoznom, ha meg akarlak ütni. - Kirántja a karját a szorításomból, és visszafordul az oszlophoz, szándékosan tudomást sem véve rólam.

„Hát, ez nem fog menni.”

- Annyira nem vagy formában, hogy próbálkoznod kell, Gray.

- Ó, tényleg? - Nem tudom eldönteni, hogy tényleg csodálkozik, vagy azon gondolkodik, hogy ott helyben megüssön-e. Talán mindkettő.

- Igen, tényleg. Slendrián vagy. Nem rád vall - jelentem ki, amitől gúnyosan felnevet.

Megint visszafordul az oszlophoz, és elkezdi ütni, egyértelműen befejezte a bájcsevejt. Az öklei vörösek, lehorzsolódtak, és mindjárt vérezni kezdenek.

„Miért teszi ezt magával?"

A fejemet csóválom, máris tudom a választ. Amiért én is csináltam. Ütöttem oszlopokat, falakat, mindent, amíg nem csöpögött a vér a kezemből. Mindezt azért, hogy kiengedjem a bennem felgyülemlett haragot és frusztrációt.

És Paedyn pontosan ezt teszi.

Még mindig túl nagyot lendít karból, ahelyett, hogy az egész testsúlyát beleadná. Jellemzően nagyon technikás, ha harcról van szó, úgyhogy ez végképp nem rá vall. De most fáradt és frusztrált.

És mindennek tudatában sem tudom legyűrni a késztetést, hogy játszmázni kezdjek vele. Még közelebb lépek a hátához, és a derekára teszem a kezem, elfordítva a testét, amikor üt még egyet. Felugrik, és nekem tántorodik, hátradönti a fejét a meztelen mellkasomnak.

- Ne a karoddal vegyél lendületet, hanem add bele az egész tested! - mondom, és a fejem közel hajtom a füléhez. Nagy levegőt vesz, amikor végigsimítok a hasán, ujjaim gyengéd érintéssel táncolnak a vékony felsője mentén. - Feszítsd meg a törzsed, Gray!

A mellkasa emelkedik és süllyed. Tesz egy lépést előre, testének melege távolabb kerül tőlem. Még mindig a csípőjén tartom a kezem, amikor megfordul, és bosszúsan rám néz.

„Tudja, hogy igazam van. És ezt utálja."

Slendrián volt, és csak most fogta fel, mert túlságosan összpontosított, és túl frusztrált, hogy észrevegye. Rámosolygok, miközben nagyot sóhajtva kifúj egy hajszálat a szeméből, és visszafordul a fához.

- És most üss! - suttogom, és közelebb hajolva hozzáteszem: - Rendesen.

Döbbenetes módon nem ellenkezik, valószínűleg felfogta, hogy azzal nem járna jól. Megfeszíti a vállát, és lábujjhegyen ugrál. Aztán üt, az ökle a párnázott oszlop felé száll, miközben én az ütéssel egy időben elfordítom a derekát. Sokkal nagyobb lendület van benne, és most már látom, mennyivel erősebb lett a rendszeres étkezésekkel és edzéssel töltött rövid idő alatt. Amikor az ökle eltalálja az oszlopot, kirajzolódnak a hátán és a karján az izmok.

- Sokkal jobb - mondom unottan, bár le vagyok nyűgözve. Egy nyilvánvalóan túl hosszúra nyúlt pillanat után végre leveszem a kezem a derekáról. - Most csináld egyedül! Lássuk, mennyire figyeltél!

A fára meredve mozdulatlanná dermed.

És ekkor ezüst hajának villanásával kísérve megpördül, és gyönyörű ütést mér az arcomra.

17. fejezet

Kai

Alig sikerül időben elhajolnom. Csak az éveken át tartó edzés miatt ilyen élesek a reflexeim.

- Ez milyen volt? - kérdezi kedvesen, és váratlanul rám villant egy mosolyt.

Kipréselek magamból egy nevetést.

- És ha nem bukok le, Gray?

- Tudtam, hogy elhajolsz, Azer. - Most már közel van az arcomhoz, és szája gonosz mosolyra húzódik, ahogy megismétli ugyanazt a szófordulatot, amit én mondtam neki, amikor az irányába dobtam egy tőrt.

- Úgy látszik, valaki nagyon verekedni akar. - A pillantásom elidőzik a testén. Lábujjhegyen állva harcállást vett fel, kezét kissé felemelte, és ruhájának minden varrása szorosan az alakjára simul.

- Csak a lehetőségre vártam, hogy levakarhassam a vigyort az arcodról.

Megint üt egyet felém, de jól tudja, hogy ezúttal lebukok előle. Játszik velem.

- Nem ez lenne az első alkalom, hogy valakitől ezt hallom - felelem, miközben körbetáncoljuk egymást. Visszahátráltunk a céltáblák és a szemben lévő fegyvertartók közötti kis térbe.

Felemelem a tenyerem, megadom magam, mielőtt a harc egyáltalán elkezdődne. – Valójában nem akarod ezt, és én sem. Főleg azért nem, mert nem szívesen csúfítanám el a szép arcodat, kedvesem.

Erre csak a szemét forgatja.

- Vicces, mert én habozás nélkül elcsúfítanám a tiédet.

Elvigyorodom.

- Tudtam, hogy szépnek tartod.

Erre még egyszer az arcom felé üt, de könnyedén kikerülöm. Lassan tovább körözünk egymás körül. Nyirkos hajam a homlokomba tapad, beletúrok az ujjaimmal, félresöpröm ragadós bőrömről.

- Ugye tudod, hogy itt helyben nyolc képesség áll a rendelkezésemre, és bármelyikkel elintézhetlek? - közlöm vele vigyorogva, mire szúrósan rám néz.

- Nem a képességeddel akarok megküzdeni... hanem veled. Csak veled.

Továbbra is szúrósan bámul a szemembe, miközben a többi Elit felénk fordul. Sokkal érdekesebbnek találják a harcunkat, mint a saját edzésüket.

- Szóval csak engem akarsz? Képességek nélkül?

- Igen, csak téged akarlak - sóhajtja. Kezdem bosszantani.

Gonoszkás mosolyt öltök.

- Tudtam, hogy vágysz rám, Gray.

És erre a megjegyzésre magasan az arcom felé rúg. A kezemmel kivédem, és leszorítom a lábát. Megint meglep az ereje. De mielőtt még levegőhöz juthatnék, gyönyörű ütést indít az arcom felé, ezzel már keményen el is akar találni. Lebukom a keze elől, majd megragadom kinyújtott csuklóját, a hátát a mellkasomhoz húzom, miközben a lapockájához tekerem a karját.

- Ennél ügyesebbnek kell lenned, Gray! - suttogom mosolyogva a fülébe.

Felmordul, és szabad karjával a gyomromba könyököl. A levegő kiszorul a tüdőmből, Paedyn pedig kihasználja a helyzetet. Megpördül, könyékkel az arcomba vág, és a fejem oldalra nyaklik, amikor eltalálja az állkapcsom. A szorításom enyhül a karján, mire kiszabadulva megpördül, és pontosan ugyanoda bevisz még egy keresztütést.

„A fenébe!"

Továbbra is oldalra fordítom a fejem, és végigfuttatom a nyelvem az arcom belső oldalán, ahogy a szám elkezd megtelni vérrel. És akkor a tekintetem lassan rátalál. Lábujjhegyen áll, harcállásban felemeli az öklét, és rám mered. Ekkor elmosolyodik, egy pillanatra megzavarva a koncentrációmat.

Mély, halk hangon felnevetek, majd vért köpök a földre.

- Sokkal jobb, Gray - mondom, ahogy körözni kezdek körülötte, és ösztönösen felemelem az öklöm. - Lehet, hogy még vissza is kell ütnöm.

Leolvad az arcáról a mosoly, majd hirtelen leguggol, és széles ívben meglendíti a lábát, hogy engem is feldöntsön. Gyors mozdulattal átugrom felette, de Paedyn a másodperc töredéke alatt talpra szökken, és változatos ütésekkel soroz meg. Sorban kapom a felütéseket, egyeneseket és horogütéseket, de kivédem a csapásait. A gyors mozdulataival sikerül bevinnie egy éles ütést a gyomromba, amitől kifut a tüdőmből a levegő.

„Legyen. Ha harcolni akar, megkapja."

Nem akarom bántani. Túlságosan. Ami azt illeti, meglehetősen gyakorlott, és a gúnyolódásom ellenére remek harcos. De miután eltalálta az állam és a hasam, befejeztem a játszadozást.

Elhajol az öklöm elől, és csak a levegőt csépelem. Aztán rúg egyet a bordám irányába. Megragadom a bokáját, mielőtt eltalálná az oldalam, és rántok egyet rajta. Megtántorodik az irányomba, mire az egyik kezemmel az oldalamhoz szorítom a combját, a másikkal pedig arcon vágom. Viszonylag gyenge ütés, de a feje ettől is oldalra bicsaklik.

Elengedem a lábát, ugyanebben a pillanatban a még mindig stabilan megvetett bokája mögé akasztom a lábam, és erősen megrántom. Nagyot esik. Erős köhögés rázza a testét, amint háttal a földre zuhan, és próbál levegőt szívni a tüdejébe.

Mosolyogva fölé hajolok, feltételezve, hogy a párbaj véget ér. Tévedtem. Ágyékon rúg. Tiszta erőből.

Előregörnyedek, és fájdalmas nevetést préselek ki magamból.

- Olcsó húzás, kedvesem.

- Igen, de hatásos. - Zihálva talpra ugrik, de még így is ravaszkásan mosolyog. Feltartott kezével eltakarja az arcát, miközben testének többi részét por borítja. Aztán ütéseket váltunk, és kivédjük őket, játszadozunk egymással. Olyan, akár egy tánc, és Paedyn veszedelmes partner.

De valamiért nem adom bele a teljes súlyomat az ütéseimbe. Visszafogom magam. Nem annyira, hogy ne üssek vissza, de azért eléggé ahhoz, hogy nagyrészt sértetlenül megússza.

Bár ő egyértelműen nem viszonozza a gesztust. Keményeket üt, szakadatlanul támad, fájdalmat akar okozni.

Az egyik percben még flörtölünk, a következőben verekszünk - és a kettő egyszerre is előfordulhat. Nem tudok eligazodni ezen az elvetemült lányon.

Perceken keresztül ütéseket indítunk és védünk ki, mindketten zihálunk az elviselhetetlen hőségben. Verejték csorog le a

szemöldökömön, marja a szemem, miközben a csapat körülvesz minket, ujjonganak és morognak, akárhányszor valamelyikünket ütés éri. Több ökölcsapással támadok rá. A felütésem célba talál az állkapcsán, amitől hátranyaklik a feje. Egy hanyag jobbegyenest küldök utána, de kikerüli, és egyik kezével megragadja a kinyújtott karomat, a másikkal pedig a másik vállamat. Ezután közelebb lép hozzám, és a gyomromba térdel.

A vállamat markoló karját azonban védtelenül hagyta, úgyhogy kihasználom a helyzetet. Mindkét kezemmel megfogom az alkarját és a csuklóját, majd átfordulok, így a hátam a mellkasának nyomódik. Ezután arra használom a lendületet, hogy felemeljem, majd átdobom a vállam felett, és egy koppanással ér földet.

A hátán hever, zihál a becsapódástól a kemény talajon, miközben én lenézek rá, és remélem, hogy feladta. Megint tévedtem. Meglepő gyorsasággal megragadja a bokámat, és minden erejével megrántja. A meglepetés erejével sikerül kirántania alólam a lábamat, és én is elesem, háttal zuhanok a földre.

Egy pillanat alatt felpattan, és rajtam terem, szó szerint a mellkasomra ugrik, kétoldalt átfogva a térdével. Aztán felemeli véres öklét, és diadalmasan elmosolyodik.

Végignézek rajta, ahogy véresen, terpeszben ül rajtam.

- Más helyzetben - pillantok a még mindig támadásra emelt öklére - ez sokkal viccesebb lenne - közlöm halkan, és tetőtől talpig végigmérem, majd belenézek elkerekedő kék szemébe.

Egy másodpercre kizökken.

„Remek."

Megragadom a csuklóját, és átpördítem. Most én ülök őrajta, és leszorítom a csuklóját a porba a feje mellett. Zihál alattam, és dühösen az arcomba mered. Csupa kosz, bizonyára én sem festek

másképp. Egy sötét véraláfutás máris szétterjedt az arccsontján, és vér szivárog az orrából és a szájából is.

- Szép volt, Gray - mondom, közel hajolva az arcához. Ficánkol a szorításomban, de ettől még nem enyhítek rajta. - Lenne néhány kritikai megjegyzésem.

Mozdulatlanná dermed, majd lassan elmosolyodik.

- Tekintve, hogy te vagy a leendő Végrehajtó, nem voltam biztos benne, hogy képes vagy könyörületre. Pedig nyilvánvalóan az vagy. - Lenézek rá, a szavai hallatán arcvonásaim érzelemmentes maszkba rendeződnek. Aztán felemeli a fejét a földről, hogy csak néhány centi választ el minket egymástól, miközben azt suttogja: - Tudom, hogy kesztyűs kézzel bántál velem.

„Ennyire nyilvánvaló volt, vagy a látnoki képességei súgták meg neki?"

Az arcát fürkészem, megakad a szemem a bőrére kenődött koszon és véren, amely eltakarja a halovány szeplőket az orrán.

- Ezt miből gondolod?

Hihetetlenül közel hajol, a pilláit rebegteti, a szája mosolyra rándul, és veszélyesen közel jár az enyémhez. Zihálva beszél, szinte alig hallhatóan azt suttogja:

- Mert ha nem bántál volna velem kesztyűs kézzel, akkor ezt most nem tehetném meg.

Szinte összezavarodni sem marad időm, mert máris lefejel.

Olyan erővel találja el az orromat, hogy csillagokat látok. Kiszabadítja a csuklóját a szorításomból, és mindkét lábát bevetve lelök magáról. Porfelhő vesz körül, ahogy fekszem a porban, és pislogva próbálok

szabadulni a lüktető fájdalomtól. Az ütése erős volt, de nem elég erős ahhoz, hogy ne tudjak talpra állni és szembenézni vele,

miközben vérzik a betört orrom.

Egy pillanatra sem vesztegeti az időt.

Átfogja a nyakam, és újra meg újra a hasamba térdel. Mire lenne időm reagálni, fellép a behajlított lábamra, és egyetlen gyors mozdulattal a vállamra veti a lábát. Kihasználva a lendületet és a körém tekert végtagját, a földre ránt mindkettőnket. Elterülök a porban, ő átfordul, egy másodpercet sem vesztegetve máris rám ugrik. És megint a térdével szorítja le a karom.

- Milyen formában vagyok, hercegem? - zihálja véres ajkakkal. - Akad még kritikád?

Rám nehezedik, és kipréselek magamból egy nevetést.

- Lenne pár megjegyzésem.

- Úgyszintén. - A keze a csizmájához ugrik, és vékony pengét húz elő a kopott bőr alól. - Először is, nem értékelem, ha az ellenfelem kesztyűs kézzel bánik velem. - Megcsiklandozva a bőrömet, gyengéden végighúzza a kés hegyét az arccsontomon.

A helyzet ellenére elvigyorodom, és izzó tekintettel a szemébe nézek. Pillantásom ekkor az arcán lévő vágásokból és sebekből csorgó vérre siklik.

- Úgy látszik, a legjobb szándékaim ellenére elcsúfítottam a szép arcodat.

- Ó, ez semmiség - nevet elfúlva. - Látnod kéne, hogy én mit műveltem a tiéddel.

A szám mosolyra húzódik, ahogy közelebb hajolok hozzá.

- Ó, kedvesem, amíg szépnek tartasz, cseppet sem érdekel, hogy nézek ki.

Döbbenten pislog rám a kék szemével, majd bosszúsan fintorog. Fújtatva áthelyezi a testsúlyát, és talpra áll. Követem a példáját, és mindketten leporoljuk magunkat.

Mielőtt távozhatna, ezt mondom neki:

- Sokkal szórakoztatóbb vívópartner vagy, mint Kitt. Máskor is megismételhetnénk.

Enyhén oldalra dönti a fejét, és ravaszul elmosolyodik.

- Ki nem hagynám a lehetőséget, hogy szétrúgjam a hátsódat, hercegem.

Ezzel távozik, miközben távolodó alakját nézem.

- Ó, és Kai! - szól vissza fesztelenül.

Ekkor lebukok.

Paedyn megpördül, és olyan váratlanul dob felém egy tőrt, hogy alig marad időm elhajolni előle, mielőtt pár méterrel a hátam mögött belefúródik a fa céltáblába.

- Nem szorulok rá a könyörületre. Ha legközelebb harcolunk - látom a szemében izzó tüzet -, nyűgözz le!

Halk füttyentés hallatszik a tömegből. Kitt az, természetesen. Nem foglalkozom vele, a fejemet csóválom, Paedynre vigyorgok, miközben ő hátat fordít nekem.

„Tényleg elvetemült lány."

18. fejezet

Paedyn

Szinte biztos, hogy nem vagyok Átlagos. Lehet, hogy az a képességem, hogy hazudok, mint a vízfolyás. Hazudok arról, hogy mi vagyok, hogy kiben bízom, és hogy milyen boldog vagyok, hogy itt lehetek.

Igen, a Próbatételek fizikai vetélkedők sorából állnak, de a mentális játszmák ugyanilyen halálosak. Megnyerni az emberek jóindulatát, meggyőzni őket, hogy ugyanúgy imádom a viadalt, mint ők. Azért akarom a szavazatukat, hogy életben maradjak, de szükségem is van rá, ha meg akarom nyerni ezt a rohadt versenyt. Körbepillantok a vacsoraasztal körül, a merev vállakat és az elharapott beszélgetéseket figyelem. Szinte fojtogató a feszültség a helyiségben, és kínos csendre kárhoztat minket, amelyet nagyrészt csámcsogás tölt ki. Bizton állíthatom, hogy mostanában mindenki nyugtalan. Olyannyira, hogy Ace és Braxton összeverekedett a gyakorlótéren, amit nem meglepő módon az előbbi kezdeményezett. Elképzelni sem tudom, mit művelt Ace, amivel kihozta Braxtont a sodrából, de négy királyi katonának kellett szétválasztania őket, mind egy halomban a két versenyzőre vetették magukat.

Tekintetem lassan végigsiklik a többieken, és megakad egy zöld szempáron, amely már eleve rám mered. Beszívom a levegőt, és

ellenállok a rám törő haragnak, amely minden alkalommal elönt, amikor a királyra nézek...

Nem, ez nem a király.

Kitt néz vissza rám, a szeme annyira hasonlít az apjáéra, hogy pislognom kell, nehogy a királyt lássam magam előtt, és a velem szemben ülő fiúra koncentrálhassak. A mosolya kedves, a pillantása bejárja az arcomat. Viszonzom a gesztust, majd gyorsan másfelé nézek, kétségbeesetten próbálom kerülni a pillantását, mire a tekintetem egy másik szempárral találkozik.

Hirtelen elnyel a sötét pillákkal keretezett, viharos acélszürke szempár. Kai enyhén megdönti a fejét, és mosolya láttán idegesen forgatni kezdem a gyűrűt a hüvelykujjamon.

Remélem, hogy őt is kezdi az őrületbe kergetni, hogyan igazodhatna ki rajtam. Pillantása a hüvelykujjamra és a gyűrűre téved. Csillogó szemmel hajol felém az asztal felett.

- Nyugtalanít valami, Gray?

„A Dögvészre, hogy lehet valaki egyszerre ilyen dühítő és szédítő?"

- Honnan veszed, hogy nyugtalan vagyok?

- Hm - mélázik, és végigsimít az állán. - Kezdjem azzal, hogy forgatod a gyűrűdet, vagy ami még látványosabb, hogy marokra fogod a kést?

Pislogok, majd lenézek. Tényleg egy sülthús-kést szorongatok, bár nem tudom, hogy került a kezembe. Rámeredek, és kipréselek magamból egy nevetést, majd leveszem az ujjaimat a nyeléről. Amikor tekintetünk újra találkozik, az övé fürkésző, lágyabb, mint eddig.

És ami még bosszantóbb, ugyanúgy nézek rá, mint ő énrám, bár nagyon más dolgokat látunk magunk előtt.

Én egy fiút látok, aki egyszerre zavarba ejtő és elragadó, öntelt és számító. De minél több részletet tudok meg vele kapcsolatban, annál kevésbé érzem úgy, hogy ismerem. Csak azokhoz viszonyul gyengéden, akiket szívből szeret, ez egyértelmű. Viszont falakat húzott fel, védi magát, álarcokat öltött magára, ami miatt bosszantóan nehéz eligazodni rajta.

A gondolataim visszatérnek a harcunkhoz, hogy milyen volt a testemen érezni határozott és erős kezét. Őt nézni verekedés közben olyan, mintha egy táncost néznék, aki a lelkében, a csontjaiban érzi a zenét. Harcra született. Arra nevelték, hogy öljön.

„És ezt észben kell tartanom."

Egy szolgáló zökkent ki a gondolataimból, aki a tányéromért nyúl. Ösztönösen elcsenek egy-két zsömlét, mielőtt elviszi őket. Még mindig nem szoktam hozzá, hogy mindennap rendszeres, ráadásul tápláló étkezésekben legyen részem, és folyamatosan küzdenem kell a tolvajösztöneim ellen, amelyek üvöltenek, hogy szerezzek meg minden ételt, amire rátehetem a kezem.

Székek nyikorognak a márványpadlón, mivel a körülöttünk ülők távozni készülnek. Légiesen kifinomult hang szól oda szedelőzködés közben, és mind felé fordulunk. A királyné elegánsan összefonja ujjait makulátlan sötétkék ruhája előtt, amely csillog a lemenő nap fényében.

Ránk mosolyog, és a csillogás a szemében halványan Kaira emlékeztet.

- Már csak néhány nap az első bálig. Hölgyeim, bízom benne, hogy mind kiválasztották a ruhájukat, vagy megbeszélték a szobalányukkal, hogy készítsen elő egyet.

Nyilvánvalóan ezek egyikét sem tettem meg.

- Ó, és ne feledjék el gyakorolni a táncot! - teszi hozzá mosolyogva a királyné. - Bízom benne, hogy jó benyomást szeretnének tenni az emberekre.

„Ó, az biztos, hogy rám emlékezni fognak."

Egy biccentéssel utunkra bocsát minket, és én sebesen megindulok az ajtó felé. Vissza akarok osonni a szobámba, és kikérni Ellie tanácsát a ruhámról.

- Paedyn.

A lábam elbizonytalanodik, és megállok. A kedves hangból és abból, hogy a nevemen szólított, gyanítom, hogy nem Kai áll mögöttem.

Hanem a fivére.

Sarkon fordulok, és figyelem, ahogy Kitt elindul felém, szőke haja kócos, a mosolya elbűvölő. Nyelek egyet, ahogy közel lép hozzám, és rám néz a smaragdzöld szemével, amelyet egy gyilkostól örökölt.

- Szia - mondja kedvesen -, zavarna, ha elkísérnélek a szobádba?

„Igen."

- Cseppet sem - felelem erőltetett mosollyal.

Elindulunk a folyosón a kastély versenyzőknek fenntartott szárnyába.

- Még nem is gratuláltam az interjúdhoz - közli enyhe büszkeséggel a hangjában. - Mondtam, hogy simán menni fog.

Felidézem az interjút, ahol sikerült azt az egy mondatot is elrontani, amelyet vártak tőlem.

„Hogy túlélem. Azt várom, hogy túléljem."

Majdnem felnevetek az emlékre.

- Hát, jó tudni, hogy a leendő király nem veszi a fejemet, amiért elszúrtam a birodalom mottóját.

A nyelvembe harapok, de már túl késő, mert a szavak kicsúsztak a számon.

Kitt felnevet.

Erőteljes hangjától elönt a megkönnyebbülés. Még mindig kuncogva megdörgöli a tarkóját.

- Valójában ez volt a kedvenc részem.

Csodálkozva pillantok rá.

- Tényleg?

- Igen. - A nevetés eltűnik a hangjából, ahogy megtorpan a folyosó közepén, és rám néz. - Ez volt a legőszintébb dolog, ami valaha elhangzott az interjúk során.

Az arcát fürkészem, próbálom figyelmen kívül hagyni halovány hasonlóságát az apjával.

- Úgy érted, a legostobább dolog.

Kedves nevetése megint visszhangzik a falak között.

- Előfordulhat. - Elhallgat, és lenéz rám. - De ha ettől jobban érzed magad, nem hiszem, hogy rosszul tetted, amikor azt mondtad, túl akarod élni, és csodállak, amiért őszintén megfogalmaztad az érzéseidet.

Annyira megdöbbent nyíltsága, hogy felnevetek.

- Akkor gyakran csodálhatsz, mert a kelleténél többször kimondom, amit gondolok.

„Ez így is van."

A tekintete ezeket a szavakat sugallja, miközben az enyémet fürkészi, elárulva valamit, amit ő maga sosem mondana ki. És most először tudok úgy a szemébe nézni, hogy nem azt érzem, a király nézne vissza rám.

Megköszörülöm a torkom, megfordulok, és megint elindulok a folyosón. Kitt mellettem van, amikor megállunk a szobám előtt, és

már nyitom az ajtót, amikor megszólalok.

- Köszönöm, hogy elkísértél. - Haloványan visszamosolygok rá. - Most már mondhatom, hogy elkísért a leendő király.

Belépek az ajtón, amikor hadarva azt feleli:

- Igen, és ha megengeded, máskor is megtenném.

Megpördülök, hirtelen közvetlenül a hátam mögött találom.

- Micsoda?

Mosolya már-már túl félénk egy királyi sarjhoz képest.

- Gray kisasszony, lenne a partnerem a bálon?

Majdnem fuldokolni kezdek a következő levegővételtől. És mégis, ahelyett hogy válaszolnék, ziháló nevetés kíséretében egy értelmetlen kérdés csúszik ki a számon.

- Mióta vagyok Gray kisasszony?

Félénk mosolya ravaszkássá válik, ami egy pillanatra a fivérére emlékeztet.

- Amióta a leendő királyként kezdtél el hivatkozni rám.

- És ez nem tetszik? De hát te vagy a leendő király.

A kíváncsiságom kényszeríti ki belőlem a kérdést, mivel azt feltételeztem, hogy Kitt meglehetősen ragaszkodik a címhez és a vele járó hatalomhoz.

- Nem szeretem, ha olyan címmel illetnek, amiért még nem dolgoztam meg, és amihez még nem nőttem fel - feleli egyszerűen.

- Ezért neveztelek leendő királynak.

Elmosolyodik, elégedetten hagyja, hogy elhúzódjon köztünk a csend, majd azt mondja:

- Nem válaszolt a kérdésre, Gray kisasszony.

Érzem hangján a felajánlkozást, látom a tekintetében a kimondatlan kérdést, amelyet igyekszem kikerülni. Ha igent

mondok, akkor egyszerűen Kitt és Paedyn leszünk. Ha nemet, megmaradnak a címek.

Mondj igent, és játszd a szerepet!

Mondj nemet, és lemondasz a lehetőségről, hogy az emberek kedvében járj.

A magam részéről nem tölt el örömmel a gondolat, hogy a leendő király karjába kapaszkodjak, és egy olyan arcra nézzek fel, amely apám gyilkosára emlékeztet, de Ilya lakói másként éreznének. Tagadhatatlanul magamra vonnám a figyelmüket - ami ijesztő, ugyanakkor csábító lehetőség.

Elvigyorodom a gondolatra, hogy egy korábbi gettólakó és a leendő király egymás szöges ellentéteként kéz a kézben jár.

A legnagyobb hatalmú férfi párban a hatalom nélküli nővel.

- Megtiszteltetés, ha a partnered lehetek, Kitt - felelem halkan, és haloványan elmosolyodom.

„Játszd a szereped!"

Kitt megkönnyebbülten felnevet.

- Reméltem, hogy ezt válaszolod, Paedyn.

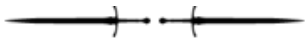

- Ellie! Kérlek! Segíts!

A ruhásszekrényemre meredek, majd megőrülök a mindenféle színű és stílusú ruhák látványától.

- Melyiket vegyem fel a bálra? Jó benyomást kell keltenem...

- Így igaz, és ezekkel nem fog menni - vág a szavamba Ellie halkan nevetve.

Hátravetem a fejem, és felnyögök.

- Mi a baj velük? - mutatok a rendelkezésemre álló szemkápráztató ruhákra.

- Azok - bök Ellie a szekrényre - nem báli ruhák. Bár nyilván emlékezetes hatást keltene, ha ezek valamelyikét viselnéd. Csak nem a jó értelemben.

- Akkor most mi lesz? - Nem tudom visszatartani a felszínre törő bosszúságot. Egyértelmű, hogy Ellie-nek is feltűnt, mert halkan azt feleli:

- Csináltatni kell neked egy öltözetet. Azonnal. Remek varrónőket ismerek, akik seperc alatt készítenek neked egyet, csak ki kell választanod a stílusát, és hogy a zöld melyik árnyalata legyen.

Köztudott, hogy a nők általában zöldet viselnek a bálokon, tekintve, hogy a smaragdzöld az Ilya királyság színe. Ez ugyan nincs kőbe vésve, de egyszerűen mindenki ehhez igazodik. Megszokott. Hagyományos.

„Unalmas."

Ellie tovább beszél az általa ismert varrónőkről, és hogy milyen gyönyörű munkát végeznek.

És ekkor leesik. Ismerek egy varrónőt, együtt is éltem vele.

Hirtelen nyomasztani kezd, hogy mit tettem. Nem is: inkább, hogy mit nem tettem.

„Adena."

Az ígéretem visszhangzik a fejemben, és rájövök, hogy elfeledkeztem róla. Megfogadtam, hogy meglátogatom, és mégis csak akkor jut eszembe, amikor nekem is kényelmes.

Fojtogat a bűntudat, alig kapok tőle levegőt. Nyelek egyet, és halkan korholom magam az önzőségem miatt.

De nem ez lenne az első alkalom, hogy önzőn viselkedem Adenával szemben.

Önző voltam azon az éjjelen is, amikor egy bolt tetején rám talált két évvel ezelőtt, sebesülten, hisztérikusan és azt remélve, hogy

valaki egyszerűen megért. Esőcseppek csorogtak az arcomon, miközben a csillagokat néztem. Elkeveredtek a könnyeimmel, és marták a friss sebeket, amelyeket egy királyi katonától szereztem aznap reggel. Adena felhúzta magát a tető peremén, majd elfúló hangon közölte velem, biztos volt benne, hogy idefent talál, mint ahogy abban is, hogy soha többé nem mászik fel egy bolt tetejére.

Ám a mosolya lehervadt, amikor látta, hogy a térdemet átölelve remegek a zuhogó esőben. Fáradt voltam. Belefáradtam, hogy olyasmi próbáltam lenni, ami nem vagyok, miközben senki sem ismerheti a valódi énemet.

Úgy döntöttem, hogy aznap éjjel az eget fogom nézni, és megtalálom kettőnk között a hasonlóságokat. Magányos voltam, abban az értelemben, ahogy a csillagokat is magányosnak képzelem, amelyeket mindenki nézeget, mégis túl messze vannak ahhoz, hogy ténylegesen lássák őket.

És most az egyszer azt szerettem volna, hogy engem is lásson valaki.

Önző dolog volt mesélni Adenának a múltamról, a jelenemről és a dolgokról a kettő között. Csupán azzal veszélybe sodrom, hogy tudja, mi vagyok, ennek ellenére mégis egyre közelebb kerültünk egymáshoz.

Adena hitt nekem. Meghallgatott, ahogy zokogva kifakadt belőlem az igazság, és velem maradt azután is, hogy megtudta, mi vagyok.

És pillanatnyi gyengeség még sosem okozott ekkora megkönnyebbülést.

- Ellie - kezdem lassan és elszántan. - És ha én is ismerek egy varrónőt?

Egy pillanatra elgondolkodik, majd vállat von.

- Úgy is jó. Itt ismerkedtél meg vele? A palotában?

- Nem, a Dézsmán él. - Ellie kétkedő pillantást vet rám, de én folytatom. - Hihetetlenül ügyes. Biztosíthatlak, hogy olyan szép ruhát készít, amilyet még nem láttak Ilyában.

- Hát, lehet, hogy tudok beszélni Lennyvel, hogy kísérjen el, hogy idehozzátok. Már ha megengedik neki - teszi hozzá gyorsan.

Összevonom a szemöldököm.

- Idehozzuk?

- Persze. Ha engedélyt kapsz rá, hogy elhagyd a kastélyt, akkor ő is visszajön veled, és a Próbák végéig a személyes szabódként fog szolgálni. Vagy amíg... - Elharapja a mondatot.

A folytatást elnyomja a fülemben zúgó vér, és a szívem, amely olyan szaporán ver, mintha egy harc közepén lennék.

„Adena itt fog lakni. Velem."

Kap ételt, kifizetik. El kell mennem hozzá. Biztonságban lesz. Elönt a megkönnyebbülés, erőtlenül próbálja kiszorítani a bűntudatot.

Ellie megígéri, hogy beszél Lennyvel, hogy elvigyen a Dézsmára, majd jó éjszakát kíván, és kisurran az ajtón.

Az ágyba zuhanok, és a míves mintázatot nézem a mennyezeten. Nem tudom, meddig hevertem ott, hagyva, hogy átjárjon a remény és a boldogság a gondolatra, hogy épen és egészségesen fogom viszontlátni Adenát.

És ekkor halkan kopognak az ajtón, kizökkentve a gondolataimból.

19. fejezet

Paedyn

„Mindjárt éjfél, ki a Dögvész lehet az?”

Megragadom a tőröm markolatát, és kicsúsztatom a párnám alól, lazán az oldalam mellett tartva, miközben végigtipegek a padlón. Amikor kinyitom az ajtót, tekintetem a szürke szempárral találkozik a túloldalon.

Kai pillantása a tőrre ugrik, majd vissza az arcomra, megállapodik a lehorzsolt arccsontomon és a felhasadt ajkamon, amellyel oly nagyvonalúan ő ajándékozott meg ma reggel. A büszkeségem megakadályozott abban, hogy Gyógyítók lássák el a sérüléseimet, és nem meglepő módon a herceg láthatóan ugyanezzel a problémával küzdött. Halovány véraláfutások díszelegnek az állkapcsán a tőlem kapott ütések mementójaként.

- Megint a torkomnak akarod szegezni? - A szája mosolyra rándul, ahogy a kezemben szorongatott tőr felé biccent.

- Ne kísérts! - felelem, és végigfuttatom az ujjam a penge sima, egyenletes élén. - Visszavágót szeretnél?

Testhez simuló sötét nadrágjának zsebébe dugja a kezét, majd keresztbe veti a bokáját, és nekidől az ajtókeretnek.

- Ne kísérts! - Ébenfekete haja a homlokába hullik, és szürke szempárja előbukkan a tintafekete hullámok mögül. Egyértelműen

nem borotválkozott, borosta árnyéka fedi markáns állát, amit csak még jobban kihangsúlyoznak a tőlem kapott sötétlő véraláfutások.

- Mit akarsz, Azer?

- Te is hiányoztál nekem, Gray - feleli Kai, és szórakozottan levesz valamit a zavarba ejtően vékony ingéről. Ekkor összeakad a tekintetünk, hosszú szempillái teljesen elütnek világos színű szemétől. - A leckéd miatt jöttem.

- Hogy micsodám miatt? - nevetek gúnyosan.

- A leckéd miatt. - Vicces tanácstalansággal oldalra dönti a fejét. - Látnok vagy. Ezt nem láttad előre?

- Te is tudod, hogy ez nem így működik - felelem egyszerre bosszús és értetlen hangon. - Miről beszélsz...

- Szóval tényleg a fivérem lábujjait akarod taposni a bálon? - Sóhajt és felnevet. - Komolyan teli vagy meglepetéssel.

- Nem, sosem lépnék a lábára. Lehet, hogy megbotlok a sajátomban... - Elharapom a mondatot, látva, hogy még szélesebben vigyorog. A gödröcske az arcán gúnyolódik rajtam, arra csábít, hogy használjam türelmesen a kezemben tartogatott tőrt. És ekkor végre felfogom a szavait.

- Tánccleckék? Ezért jöttél? - Nagyot sóhajtva felnevetek, arra gondolok, hogy biztosan viccel.

- Végre leesett. - Eltolja magát az ajtótól, és tesz felém egy lépést. - Gyere, nem érünk rá! - Gúnyosan elhúzza a száját. - Hacsak nem akarod az egész éjszakát a szobádon kívül tölteni.

Meg se moccanok.

- Nem. Kizárt. Nem kell a segítséged, nem szorulok rá. - Gúnyosan rávigyorgok. - De jó tudni, hogy bármikor készséggel felajánlod.

Megfogom az ajtó peremét, és már épp becsuknám, amikor a fényes cipőjével megakasztja. Könnyedén kifeszíti, és minden

tiltakozásom ellenére erős karjával visszatolja. Tenyerével még mindig a fának támaszkodva közelebb hajol, és azt suttogja:

- Mint mindig, most is túl makacs vagy ahhoz, hogy belásd, a segítségemre van szükséged.

- Arra van szükségem, hogy eltűnj a szobámból. - Rámosolygok, de inkább vicsorgásnak hat.

Ám szavaim hiába állítanak mást, tudom, hogy igaza van. El kellene fogadnom az ajánlatát, és gyakorolnom, hogy ne csináljak bolondot magamból a leendő király oldalán. De nem örülök neki, hogy később ezen lovagolhat, és annak sem, hogy segít nekem. Már megint.

- Amire szüksége van az embernek, és amit szeretne, az két külön dolog. - Megcsap a fenyőillat, ahogy Kai közel tolja a fejét az enyémhez, és kénytelen vagyok a szemébe nézni. - Gyere már, Gray, ennél okosabb vagy. Tudod, hogy jó benyomást kell keltened a bálon. És a fivérem oldalán sokkal több szem fog rád szegeződni, mint normális esetben.

Mintha olvasna a gondolataimban, összefoglalná őket, és visszaköhögné nekem. Szúrós pillantást vetek rá. Tudom, hogy igaza van, és ő is tudja.

Bizonyára látja a szememen, hogy elillant belőlem a harci kedv, mert mosolyra húzódik a szája.

- Örülök, hogy megjött az eszed. Menjünk!

Felszegett fejjel elfurakszom mellette. Én döntöttem úgy, hogy vállalom ezt, nem pedig rajta múlt, és ezt észben kell tartania.

- Hová megyünk? - kérdezem, miközben mutatja a folyosón az utat. A végén felmegyünk egy széles csigalépcsőn, amelyet smaragdzöld bársonyszőnyeg borít.

Egy mosoly árnyéka ül ki az arcára.

- Oda, ahol van helyed csetleni-botlani.

Miután elértük a lépcső tetejét, végigvezet egy festményekkel szegélyezett széles folyosón, amelynek gyöngyházfényű minták díszítik a falait és a mennyezetét. Nem kerüli el a figyelmemet a falra akasztott képkereteket borító vékony porréteg.

„Régen járt bárki is idefent."

Azon kevés emeletek egyike, amelyeket még nem fedeztem fel, pedig éjnek évadján többször kiosontam a szobából, hogy megtanuljam a kastély elrendezését és a szóba jöhető kijáratokat. Tekinthetjük személyiségjegynek vagy paranoiának, de legalább annyira megijeszt, ha nem ismerem a környezetemet, mint maguk a Próbatételek.

Mivel Lenny nem őrzi az ajtómat, nem tudok ellenállni a késztetésnek, hogy körbeszaglásszak. Sőt, egész ritkán szoktam látni a katonámat, és meglepő módon a gondolatra hirtelen szomorúság hasít belém. Megdöbbent, hogy mennyire élvezem a társaságát, és még inkább meghökkent, hogy ilyeneket gondolok egy királyi katonáról.

A lábam beleakad egy felgyűrődött szőnyegbe, amitől arccal zuhanni kezdek a padló felé. Már épp elterülnék a spirálmintás szőnyegen, mire egy kar nyúl határozottan és bosszantóan ismerősen a felsőtestem alá.

- Ettől a slendrián lábmunkától fogunk megszabadítani - jegyzi meg Kai, és a hangjából jól tudom, hogy szemtelenül vigyorog.

Felsegít, de idegesen elhessegetem, úgy érzem, tartanom kell tőle a távolságot. Feltartja a kezét, és gúnyosan hátrál egy lépést, majd újra elindul a folyosón. Ahogy megyünk tovább, végre kicsúszik a számon a kérdés, amit már eddig is fel akartam tenni:

- Miért csinálod ezt?

Megtorpan előttem. Lassan megfordul, mintha szórakoztatná a kérdés.

- Tényleg egyszerű okból. A fivéremmel mész a bálba, és a lehető legjobb benyomást kell keltenie.

Az arcát fürkészem, miközben apránként repedezik a maszkja, megmutatva a fivére iránti szeretetét és odaadását, hogy mennyi mindent hajlandó lenne megtenni érte. Mintha kötelességtudatból cselekedne, mintha máris ő lenne a Végrehajtó, és ez túlmutat azon, hogy megakadályozza, hogy a fivére lábára lépjek.

Ezzel hirtelen visszatér a maszkja, és már megint a rideg arcával nézek farkasszemet, amelyről eltűntek a korábbi érzések. Mivel nem jut eszembe frappáns válasz, inkább elindulok. Lefordulunk jobbra egy kisebb folyosóra, és az utolsó balra lévő ajtó felé vesszük az irányt. Kai megfogja a kilincset, és kinyitja az ajtót, megmutatva mögötte a hálószobát, amelyet csak az ablakon beszűrődő holdfény világít meg.

Fényűzőnek tartottam a szobámat, de ennek nyomába sem ér. Kétszer akkora, mint az enyém, inkább tűnik háznak, mint egyszemélyes hálószobának. Bár van benne egy baldachinos ágy, egy fésülködőasztal és egy íróasztal - mint az enyémben -, ezen a szobán látszik, hogy valaki lakik benne. A polc túlzsúfolt, a könyveket ferdén pakolták rá, hogy elférjenek. A kopott borítókból kiderül, hogy a nagy részük stratégia, harctéri ismeretek és... költészet.

„Érdekes."

A szobában minden otthonosabb, mint az enyémben, ugyanakkor használt és kopott.

„Ez a szobája. Az igazi szobája."

Az asztalon sötét tintafoltok díszelegnek, és páncélöltözetek állnak halomban a sarokban. Tekintetem a vágásokkal borított

ágyoszlopokra téved, amelyek sötét faanyagából jókora darabok hiányoznak.

„Kardvágások."

Egy életlen karddal esett az ágyoszlopnak. Többször is.

Azt hiszem, jobb, mint ha egy emberre támadt volna vele, bár biztos vagyok benne, hogy az is előfordul. A tekintetem visszatér Kaira. Az ajtófélfának dől, és kíváncsian méreget, miközben én a szobája közepén állok, bár nem emlékszem rá, mikor merészkedtem ennyire bentre. Biccentek a hatalmas ágy lepattogzott oszlopai felé, de fogalmam sincs, mit mondjak, miközben ő rám mered.

- Érdekes stresszoldó elfoglaltság.

- Mint addig ütni a kinti cölöpöket, hogy már vérzik az öklöd. - Haloványan rám mosolyog, majd zsebre dugott kézzel az asztalához megy, és piszmogni kezd a rajta lévő ismerős szerkezettel.

Apának is volt egy lemezjátszója, széles aranykürttel, amelybe gyerekkoromban gyakran beledugtam a fejem. Tisztességes pénzt keresett köztiszteletnek örvendő Gyógyítóként a nyomornegyedben, de még így is a lemezjátszó volt a legdrágább holmija. Régen az volt a szokása, hogy a lábfejére álltam, hogy táncolhassunk a konyhában. Mármint hogy ő táncolhasson. Én csak együtt mozogtam vele. De nem nyílt rá lehetősége, hogy tényleg megtanítson úgy táncolni, hogy ne lépjek rá senki lábára.

Ismerős a lemezhez érő tű sercegése, bár az ezt követő könnyed keringő hangjai már nem azok. Kai megfordul, lezseren félig kigombolja az ingjét, amitől próbálok másfelé nézni, hogy ne a lebarnult mellkasát és az örvénylő tetoválását bámuljam. Majd hirtelen ott terem előttem, egy halovány mosollyal tetőtől talpig végigmér, és még mélyebb gödröcske ül ki arcának jobb oldalára. Pillantása felér egy simogatással, és nem kapja el. Csak azért sem

húzódok el állhatatos tekintete elől, mert tudom, hogy mennyire tetszene neki, ha fészkelődnék. Mivel nem szeretnék szégyenben maradni, erőteljes arcvonásaira és még erősebb testére szegezem a tekintetem. Minden porcikája észveszejtő. A mosolya. A szeme. A ravasz elméje.

- Biztos vagy benne, hogy képes leszel a táncra koncentrálni, vagy túlságosan zavarlak, kedvesem?

A szavai megijesztenek, és újra találkozik a tekintetünk.

- Menni fog, köszi.

Kétkedő pillantást vet rám.

- Úgyis kiderül, nem igaz?

Arra számítok, hogy kinyúl felém, és bevon a táncba, és már a gondolatra kalapálni kezd a szívem, a kezét előre érzem a testemen. De Kai nem mozdul, nem is próbál közelebb jönni hozzám.

„Helyes."

- Egyelőre kezdjük azzal, hogy megtanulod az átlagos keringő lépéseit - mondja. - Leginkább azért, mert nem szeretném, ha letaposnád a lábujjaimat.

Még mindig kezét a zsebében tartva Kai előrelép, és vissza, jobbra és balra, megmutatva nekem az alapokat. Olyan kecses, elegáns, olyan természetes.

„Harc. Számára a harc is tánc."

Merevnek érzem a testem, és hirtelen nagyon elbizonytalanodom magamban. Még úgy is, hogy ki sem veszi a kezét a zsebéből, Kai könnyedén követi a lépéseimet, bár nem merészkedik olyan közel, hogy ügyetlenül megtaposhassam.

Sóhajtok, bosszankodom saját magam és a vigyorgó herceg miatt is.

- Nyugi - suttogja velem szemben Kai, nem kevés humorral a hangjában. - Túl sokat gondolkodsz. Ne számolgasd, csak mozogj együtt a zenével! - Felnézek rá, és ő máris visszavigyorog rám. - Ugye tudod, hogy ez egy tánc, igaz? Úgyhogy szükségtelen harcállást felvenned.

Csak ekkor tűnik fel, mennyire görcsösen feszült a testem, a kezem enyhén felemelem, mintha ütni készülnék. Kihúzom magam, és végigsimítok a laza fonatomból kilógó hajszálakon. Furcsamód... ideges vagyok. Ami őrülten idegesít.

„Sokkal könnyebb lenne, ha Kai nem bámulna."

Véget ér egy újabb keringő, és egy lassú, andalító dallam veszi át a helyét. Lehajtom a fejem, hajtincsek hullanak az arcomba, miközben figyelem, hogy a lábam együtt mozdul a zenével.

Megugrom az érintéstől a derekamon.

A kezem reflexből megindul a ruhám ráncai közé rejtett tőr felé, de egy bőrkeményedéses kéz megfogja a csuklómat.

- Kések nem szükségesek a tánchoz - mondja Kai halkan nevetve. A szemembe néz, durva ujjai lassan a csuklómról a tenyeremre csúsznak, majd a kezembe teszi a kezét, és a magasba emeli.

Ám az én figyelmemet a másik keze köti le, amit kényelmesen a derekamra helyez. Amivel maga felé húz. A vacsorához felvett ruha vékony anyagán keresztül érzem, ahogy a tenyere átmelegíti a derekamat.

Ránézek, miközben közelebb húz magához. Nem mintha nem tudtam volna, hogy ez fog történni. Csak nem számítottam rá ilyen hirtelen. Várakozó arckifejezéssel rám néz, majd halkan kuncog, és lecsúsztatja a kezét a hátamról, én pedig hirtelen fázni kezdek a hiányától. Megfogja a másik kezem, és a vállához emeli, a vékony

ingjére ejtve a tenyerem. Érzem, ahogy mozognak az izomszálai, ahogy visszateszi a kezét a hátamra, határozottan a ruhámra simítva.

- Lássuk, mit tanultál! - mondja halkan, miközben a lába elkezd a zenére mozogni. Ügyetlenül követem, és sikerül utánozni a lépéseit. Könnyedén, magabiztosan vezet tánc közben.

Végigpásztázom a helyiséget, majd lenézek a lábamra, miközben minden egyes lépést számolok. A nyomás hirtelen eltűnik a hátamról, amikor ujjak érnek az államhoz, és megemelik a fejem.

- Nem fogsz tanulni, ha a lábadat bámulod, Gray. Engem figyelj! - Elmosolyodik, és a kezét visszateszi a hátamra. - Annyira nem lehet nehéz.

A szememet forgatom, már tennék egy frappáns megjegyzést, de helyette egy kérdés csúszik ki a számon.

- Honnan tudsz róla, hogy Kitt elhívott a bálra?

Kai sótlanul, üresen felnevet.

- Nem vagyok Látnok, de így sem volt nehéz összerakni a nyomokat. - Amikor válaszul csak rámeredek, folytatja. - Ismerem a fivéremet, és emiatt tudtam, hogy el fog hívni.

- Ez borzalmas válasz - vágom rá.

- Te pedig még mindig borzalmas táncos vagy, úgyhogy a munkám még messze nem ért véget.

Felhorkanok.

- Ó - teszi hozzá mintegy mellékesen -, de az is előfordulhat, hogy említette, hogy elhívott.

Megint kiszökik belőlem egy nevetés, mielőtt megakadályozhatnám, és összeszorítom a szám, hogy elnyomjam a hangját. Tekintetem a mellkasára siklik, túl közel van hozzám, és arra emlékeztet, hogy vetélytársakhoz, ellenfelekhez képest túl közel kerültünk egymáshoz.

És mégis itt vagyok, itt táncolok vele a hálószobájában. Kettesben a sötétben.

Ha lehetséges, hirtelen még merevebb lesz a testem, mint korábban. Kai érzi, hogy megfeszülök a karjában, és hihetetlenül közel hajol.

- Merev vagy, akár egy deszka, Gray. Engedd el magad!

„Ezzel. Nem. Segítesz."

Megpróbálok elolvadni a karjában, mint egy táncpartner tenné. Menthetetlen vagyok. Menthetetlenül túlvállaltam magam.

De a herceg nem adja fel ilyen könnyen. Nem, ő teljesen a derekam köré fonja a karját, és magához ránt. Húzom a lábam, nem akarom megszüntetni a kevés távolságot, ami köztünk maradt.

Egy őrjítő gödröcske kandikál elő, a gyenge fényben alig észrevehető.

- Szóval, mit tanultunk ma? - kérdezi Kai bosszantóan derűsen, mint mindig. - Egy: nincs szükség tőrökre a tánchoz; és kettő: tényleg közel kell lenned a partneredhez tánc közben. És döbbenetes módon utóbbi mintha nehezedre esne.

- Jobban örülnél, ha az előbbi esne nehezemre, és tőrt nyomnék a torkodhoz? - Hatásszünetet tartok. - Megint.

- Olyan kiszámítható - kuncog, és hangja átjárja a testem, majd azt suttogja: - Mindig olyan veszélyes vagy, és alig várod, hogy ledöfhess.

Nagyon közel van hozzám. Túlságosan is közel.

És mivel ennyire eltereli a figyelmemet, a lábam az övén köt ki, megbotlok, és izmos testének ütközöm. Mindkét kezével átfogja a derekam, és felsegít, mielőtt észbe kapok, és eltolom magamtól. Mély nevetés rázza a mellkasát egy őszinte mosoly kíséretében, amilyet eddig csak a testvére közelében öltött fel.

„Halálos."

- Hogy lehet egy harcosnak ilyen gyenge lábmunkája? - Értetlenkedve a szemembe néz. - Teli vagy meglepetésekkel.

- Hát, meglepetés, befejeztem a tanulást - jelentem ki kerek perec, és elhúzódom a szorításából. Már háttal vagyok neki, amikor elkapja a csuklómat, és megpördít, visszahúzva magához.

- De még mindig tartozol nekem egy tánccal. - Hullámos haja a szemöldökére hullik, a pillantása szinte már könyörög, hogy játsszak vele.

- Rendben - felelem, és belemegyek a játékba. - Még egy tánc, ha válaszolsz egy kérdésre.

Felvonja a szemöldökét.

- Meg akarsz vesztegetni, Gray?

- Ezek a feltételeim. Ha tetszik, ha nem, hercegem.

Válaszul csak halkan felkuncog. Elgondolkodva elfordul tőlem, majd visszanéz rám.

Lassan újra felemeli a kezem, a másik kezét pedig kényelmesen visszateszi a derekamra.

- Legyen!

Elkezdődik a következő lassú keringő, és elmerülök a táncban, miközben leköt a zene és a lépések. Nem tudom figyelmen kívül hagyni az érzést, hogy tekintetét ádázul rám szegezi, és végül találkozik a pillantásunk.

- Oké, mit szeretnél annyira tudni? - kérdezi, miközben vezeti a táncot.

„Fogalmam sincs."

Rám néz, belém lát, várja a választ. Szürke szempárja olyan, akár a jégdarabok, az üvegszilánkok. Éles és szúrós. Rideg, de magával ragadó. Olyan gyönyörű, amilyenek csak a halálos dolgok lehetnek.

És ezzel hirtelen egy árva kérdés sem jut eszembe. Pörgetem az agyam, de végül az első dolgot nyögöm ki, ami eszembe jut.

- Szeretnéd, ha te lennél az? - Pislog, sötét szempilláit rebegteti. - Szeretnél te lenni Ilya leendő királya? A trónörökös?

Egyáltalán nem ezt a kérdést akartam feltenni, de már kicsúszott.

- Nem - vágja rá, és állja a tekintetem.

Kérdőn felvonom a szemöldököm. Amikor Kai nem válaszol, visszakérdezek.

- Ennyi? Nem?

- Megkaptad a válaszod, jár nekem a tánc. Ebben egyeztünk meg, kedvesem.

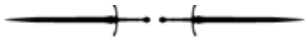

Alig kapok levegőt.

Adena olyan szorosan öleli át a nyakam a vékony karjával, hogy csillagok táncolnak tőle a szemem előtt. Kiabált és sikongatott, amikor észrevette, hogy az Erődnél várakozom.

A legjobb barátom. Szó szerint a bűntársam. Épen és egészségesen. Gyönyörű és lelkes, mint mindig.

Lenny korábban érkezett a szobámhoz ma reggel, hogy elvigyen a Dézsmára, és elhozzuk az új varrónőmet. Láthatóan megkapta rá az engedélyt, bár annyira izgatott voltam, hogy rá sem kérdeztem a részletekre. Lehet, hogy még én is sikongattam.

- Hogy micsodád leszek? - sikoltja Adena.

Sóhajtok, bár inkább hangzik nevetésnek.

- A személyi varrónőm. - Mostanra legalább háromszor elmondtam neki a részleteket. - Persze ha nem szeretnéd az állást...

- Megőrültél? Persze hogy szeretném, Pae! - Szó szerint ugrándozik, miközben elmegyünk a hintóhoz, amely a Dézsma másik

végében vár ránk. Szemügyre veszem a piacteret és a széles utcát. Az otthonom ugyanolyan szürkének és nyomasztónak tűnik, mint amikor elhagytam. Elárasztanak a káromkodások és az alkudozások hangjai, a halak és fűszerek szaga. Mind olyan ismerős. Mind változatlan.

Lenny kinyitja a hintó ajtaját, és Adenával mindketten beülünk, majd elrobogunk az egyenetlen macskaköves utcán a palota felé.

- El sem hiszem, hogy ez történik - közli Adena ámuldozva, miközben kinéz az apró ablakon. Visszafordul hozzám, és elkerekedett szemmel végignéz az utcai ruhán, amelyet Ellie adott rám. - Ezt nem hiszem el! - Felkapja a szoknya szegélyét, és alaposan szemügyre veszi.

- Ehhez... ne szokj hozzá! - mutatok a ruhára. - Napközben általában nadrágot hordok, de Ellie ragaszkodott hozzá, hogy kiöltözzek, és jó benyomást tegyek az emberekre, akik látnak a Dézsmán.

És tényleg sok emberről van szó. A korai időpont ellenére a piactéren nyüzsögtek a férfiak, nők és gyerekek, és mindegyiküknek tátva maradt a szája, ahogy elhaladtam előttük.

Fogalmam sincs, milyen benyomást tettem rájuk, de valamilyet biztosan.

- Úgy tűnik Ellie-vel remekül ki fogunk jönni - mondja Adena, és szélesen elmosolyodik.

- Ó, ebben biztos vagyok - nevetek fel, majd folytatom: - És kapsz majd fizetést, kosztot, és éjjelente igazi ágyban alhatsz. Úgy hallottam, van egy varrószoba, ahol az időd nagy részét töltheted, teli mindenféle anyagokkal, amikről eddig álmodni sem mertél.

Adena szeme könnybe lábad a gondolatra.

- Mennyország. Megérkeztem a mennyországba.

Mindent elmesélek neki: a gyakorlást, az interjúkat, a versenyzőket. Ő viszonozza a szívességet, elmondja, mi történt a Dézsmán a távollétemben.

- Már kezdtem azt hinni, hogy elfeledkeztél rólam! - mondja Adena nevetve, és legyint a gondolatra. - Erre visszajöttél, és magaddal hozol!

Hullámokban önt el a bűntudat, azzal fenyeget, hogy belefulladok.

Nyelek egyet, mielőtt belefognék, hogy bocsánatáért esedezzem, hogy elmondjam neki, sajnálom, hogy...

- Sosem feledkeznék el rólad, A.

„Soha többé."

Felderül az arca, miközben a szívem vadul kalapál a mellkasomban. Annyira jó ember, én pedig annyira rossz vagyok. Gyengeségre vall elhallgatni előle az igazságot, de minden szívdobbanásommal megesküszöm, hogy soha többé nem teszek ilyet.

- Ó, várj! Kivel mész a bálba? - Adena magas hangon feltett kérdése zökkent ki zavaros gondolataimból.

Nyilván tud róla, hogy a Próbáknak ezen a szakaszán mindannyiunknak párba kell állni a bálhoz. Imádja az ilyesmit. A hajamba túrok, és kifésülöm az arcomból.

- Hát... Kitt-tel.

Adena pislog. Aztán felsikolt.

- Kitt-tel? Mármint a trónörökössel? - Szó szerint kapkodja a levegőt, és legyezi magát a kezével.

- Nem nagy dolog, A. Csak éppen jól kell kinéznem - felelem, próbálom megnyugtatni.

- Hát, akkor jó helyre jöttél - mondja magabiztosan. - Hű, oké, tényleg nagyon jól kell kinézned. - Félresöpri a szemébe hullott

göndör fürtöket. - Hát, a zöld több gyönyörű árnyalata közül választhatunk. Adhatunk rád smaragdzöldet vagy zsályazöldet...

Feltartom a kezem, és mosolyra húzódik a szám.

- Ami azt illeti, másik színre gondoltam.

20. fejezet

Kai

Tengernyi feketeségben állok. Fekete kabátok, fekete nyakkendők, fekete cipők. A báltermet megtöltő emberek tintaként kavarognak a fehér márványpadlón, akár egy darab fényes pergamenre sebtében felfirkantott szavak.

Szolgálók táncolnak körbe a teremben, bár zene nem kíséri a mozdulataikat, ahogy utat vágnak maguknak a tömegben. Rójják köreiket, bort, pezsgőt és fényűző falatkákat szolgálnak fel a még fényűzőbb tálcákon.

Tekintve, hogy idén a Próbák eltérnek a korábbiaktól - hála nekem és annak, hogy próbára teszik a leendő Végrehajtót -, nem meglepő, hogy a bálok is elütnek az átlagostól. A Próbák báljai általában csak egyszerű bálok. Többórányi táncolásból és fárasztó csevegésből állnak, amelyek egyaránt jelentős mennyiségű alkoholt igényelnek, hogy túlélje őket az ember.

Ám az idei Próbák első bálja bankettel kezdődik.

Feketébe öltözött emberek pettyezik a termet, minden korosztályból nyüzsögnek itt vendégek. Pontosabban minden korosztályból, akik vagy nemesek, vagy királyi vérből származnak,

vagy valahogy sikerült meghívót szerezniük a Purgáló Próbatételek első báljára.

Miután órákon át társaságról társaságra járok, és üres beszélgetéseket folytatok öregekkel és fiatalokkal, barátokkal és ellenségekkel, minimum fogytán a türelmem, és unatkozom. Kitt-tel félrevonulunk a báltermet szegélyező számos gyönyörű asztal egyikéhez, amelyet megpakoltak italokkal.

Azzal ütöttem el az időt, hogy századjára is alaposan megcsodáltam az egyik kedvenc termemet a kastélyban. Márványoszlopok és hatalmas, padlótól a plafonig érő ablakok szegélyezik, éteri külsőt kölcsönözve neki. Gyémántokkal megrakott csillárok lógnak elegánsan a mennyezetről. Két, smaragdokkal díszített, egyforma lépcsősor vezet lefelé a magasan lévő balkonról a márványpadlóig. Aranyberakásos ajtók nyílnak a tánctérre néző félkör alakú emelvényre, amely olyan fényes, hogy látom benne a saját unatkozó tükörképemet.

Belekortyolok a második pohár boromba, és azt kívánom, bárcsak lenne valami erősebb italom.

„Már nem sokat kell várni."

Az elegáns bálterem távoli sarkában ülő kisebb zenekar abban a pillanatban zendít rá, hogy a balkon tetején kitárulnak a fényes ajtók. Egy smaragdzöld selyembe öltözött gyönyörű nő a korláthoz lép, és lenéz a lenti tánctérre.

„Anyám."

Elmosolyodik, szó szerint felragyog. Aztán kimért, könnyed léptekkel kecsesen elindul lefelé a jobb oldali lépcsőn. Néha elfeledkezem róla, hogy ha úgy tartja kedve, ő is halálos módon képes használni a Voltképességét, amellyel az elektromosságot manipulálja.

Cipője sarka kopog a márványpadlón, ahogy átvág a báltermen. Az emberek szétválnak előtte, és utat nyitnak, miközben a helyiség másik végében ülő apám felé tart.

A király rámosolyog. Őszintén rámosolyog. Ez ritka gesztus tőle, amelyet csak akkor gyakorol, ha anyám is a közelben van. Apám feláll, és a terem közepén találkozik anyámmal, majd megfogja a kezét.

A király körülnéz, szemrevételezi az őt szemrevételező embereket.

- Kezdődjék a Purgáló Próbatételek első bálja! - Az emberek ujjonganak, ahogy a király és a királyné együtt elindul, megszólítva és üdvözölve azokat, akik előtt elhaladnak.

„Hát elkezdődött."

Nők - fiatalok és idősek - jönnek be egyenként az aranyszínű ajtón. A hagyománynak megfelelően mindig a férfiak lépnek először a terembe - így tisztelegnek a királyné előtt, aki annak idején késve érkezett a bálra, amelyen megismerkedett apámmal, és minden szempár rászegeződött, amikor belépett. Azóta minden nő részesül abban a lehetőségben, hogy az érkezését megcsodálják.

Tucatnyian jönnek le a lépcsőn, mind a zöld különféle árnyalataiban. Ahogy leérnek a tánctérre, a partnerük lecsap rájuk, és leülnek a számtalan asztal egyikéhez a terem távolabbik végében.

Kitt-tel a borunkat kortyolgatva nézzük a nők felvonulását, és távolról csodáljuk őket. Nem előre megszabott rendben érkeznek, a rang és a státusz nem befolyásolja, hogy ki léphet be következőként az ajtón. Nézem, ahogy az unokatestvérem belibben a mentazöld ruhában, amely éles kontrasztot alkot borvörös hajával. Andy Jaxre mosolyog, aki bugyuta vigyorral az arcán a lépcső aljában várja. A lány a versenyzőknek megterített nagy asztal felé húzza, amelyet

középen helyeztek el, hogy a vendégek tökéletesen ránk lássanak. Vacsora és műsor.

Figyelem, ahogy leülnek, majd újra a balkon felé fordulok, és észreveszem, hogy a nők addig egyenletes áradata apadni kezd. Hera és Ace átvág a tömegen, egyikük sem tűnik igazán boldognak, hogy egymással kerültek párba. Tekintetem visszatér az ajtóhoz, amelyen Sadie lép be, csillogó barna bőre elüt zöld ruhájától, ahogy lejön a lépcsőn a várakozó Braxtonhoz.

Halványlila árnyalaton akad meg tekintetem. Blair áll a lépcső tetején, és lenéz a korlát felett. Erdőzöld szövet simul a derekára, kirajzolja az alakját, és leomlik a lábához. A haját feltűzte, és kifésülte az arcából, amelyre máris ravasz mosoly ül ki, ahogy észrevesz.

- Sok szerencsét, fivérem! - suttogja Kitt, és vidámságot érzékelek a hangjában.

Miután pár estével korábban sarokba szorított, Blair ragaszkodott hozzá, hogy együtt jöjjünk a bálba. És tekintve, hogy nem volt más választásom, egy vonakodó igenen kívül nem felelhettem neki mást.

Bosszús sóhajjal Kitt kezébe nyomom a borospoharamat.

- Vigyázz erre! - biccentek a kupa felé. - Egyértelműen szükségem lesz még rá.

Kitt mély nevetése elkísér, amint a lépcső aljáig érek, és ott találkozom Blairrel. Kinyújtom neki a karom, és ő mohón megszorítja.

- Lehengerlően nézel ki, Blair - mondom halkan, mert tényleg gyönyörű a maga hűvös és elegáns módján.

- Nahát, köszönöm, Kai - mélázik, lesüti sötét szempilláit, miközben végigméri az öltözékemet, a hajamat és az arcomat. - Mint te is.

Az asztalhoz vezetem, amelyet mostanra nagyjából elfoglaltak a mereven ülő versenyzők. Amikor leülök Jax mellé, szokás szerint viszonzom vidám mosolyát.

- Nézzenek oda, J.! Szépen kikupáltad magad - mondom, miközben szemügyre veszem makulátlan öltönyét és sötét nadrágját, amelynek most az egyszer elég hosszú a szára, hogy eltakarja a bokáját. - Nem is látszik rajtad, hogy kifektettelek ma reggel a küzdőtéren.

Hallom, hogy Andy felhorkan Jax másik oldalán, majd közelebb hajol, és hozzáteszi:

- Nem te vagy az egyetlen.

Jax a szemét forgatja a gúnyolódásunkra, de a mosoly nem hervad le az arcáról.

- Hol van Kitt? Ő az egyetlen közületek, aki kedves velem.

Andy a mellkasára szorítja a kezét, és úgy tesz, mintha megsértődött volna, miközben én nem is próbálom tagadni, hogy igaza van.

- Az lehet, de el kell ismerned, hogy én sokkal szórakoztatóbb vagyok - felelem.

Jax válaszra nyitja a száját, de ehelyett hűvös női hang üti meg a fülem.

- Tényleg? Mert én unatkozom.

Lassan Blair felé fordulok, azt is elfelejtettem, hogy itt van. Borzalmas bálpartner vagyok, bár gyanítom, ezt vállalta, amikor felkért, úgyhogy nem vesztegetem vele az időmet, hogy rosszul érezzem magam miatta.

- Nagyon sajnálom, hogy téged nem szórakoztatlak, Blair. - Hallom, hogy Andy felhorkan, majd hozzáteszem: - Hogy telik az estéd?

Elmosolyodik, láthatóan örül neki, hogy osztatlan figyelmemben részesítem. Csak erre várt, hogy elkezdhessen panaszkodni a kényelmetlen hajtűkről a frizurájában, majd áttérjen a ruhája anyagára, erősködve, hogy meg kellene tapogatnom, milyen puha.

Jax mindvégig mellettem kuncog, képtelen elnyomni a nevetését, akárhányszor egyetértően hümmögök vagy bólogatok mondandójára, amelyre nem is igazán figyelek. Ám amikor letesznek elém egy kupát, az kizökkent unott kábulatomból.

- Gondoltam, ezt szeretnéd visszakapni, fivérem.

Megfordulok, és Kittet pillantom meg a székem mögött, majd tekintetem a ragyogó lányra siklik mellette.

Tetőtől talpig maga az Ezüst Megmentő.

Csillogó ezüstszínű szövet simul a testéhez. Vékony pántok fogják át a vállát, megtartva a ruha mély dekoltázsát, és megmutatva lebarnult bőrét és éles kulcscsontját. Úgy simul a csípőjére és a derekára, akár az olvadt pénzérmék, és eszembe jutnak az ezüstök, amelyeket az első találkozásunkkor lopott el tőlem.

Paedyn rám emeli a szemét, miközben én is végigmérem. A haja függönyként fedi a ruháját, és nehéz megállapítani, hol érnek véget az ezüst fürtök, és hol kezdődik a fényes ruha. A szövet szétnyílik a bokája körül, megmutatva a lábánál végigfutó jókora hasítékot, amely arra a szakadásra emlékeztet, amit én téptem a ruháján az interjúk napján. A combjára szíjazva pedig egy ezüsttőr, hogy mindenki lássa. Elnyomom a mosolyom a szédítő öltözettel párosított halálos fegyver láttán: oly szép és mégis oly halálos.

Minden egyes porcikáját ezüstbe öltöztette. Nem zöldbe. Nem abba, amit vártak tőle. Gyönyörű, merész, és kilóg a sorból.

Egy állítás. Emlékeztető, hogy ki ő, és mit tett.

A nőktől nem feltétlenül követelik meg, hogy zöldet viseljenek a bálokon, és úgy fest, Paedyn kihasználta ezt a kiskaput.

Egy villanásra összeakad a tekintetünk, majd Kitt az asztal másik oldalához vezeti.

Nekem sem kell több, hogy lehúzzam az italomat, és kétségbeesve azt kívánjam, bárcsak véget érne az este. Felnézek, a tekintetem találkozik az övével. Állja a pillantásomat, csak akkor fordítja el a fejét, amikor Kitt halkan mond mellette valamit, ő pedig tengerkék szemét a fivéremre szegezi.

Szégyentelenül megbámulom, ahogy halkan beszélgetnek, és nem zavartatom magam, hogy ki lát meg közben. Paedyn feszültnek tűnik, tekintete rendre Kitt ingjének gallérjára kalandozik, ahelyett, hogy a szemébe nézne. Figyelem, ahogy lassan forgatja a gyűrűjét az ujján, szinte már megmosolyogtató, mennyire illik a ruhájához. De Kitt-tel mindketten bólogatnak, nyilván maradéktalanul tudatában vannak, hogy tucatnyi szempár bámulja őket a környező asztaloktól.

Szolgálók özönlenek be a bálterembe, és gőzölgő étellel megrakott tálcákat hoznak.

Hamarosan csendben eszegetjük a fűszeres lazacot vajas spárgával, és nem hallani mást, mint a villák kaparászását és a körülöttünk ülő vendégek csevegését.

És én szeretném is, ha így maradna. Talán most az egyszer még élvezném is a bált, ha mind csak ülhetnénk itt csendben. De ehelyett a partnerem úgy dönt, hogy kinyitja a száját.

- Gyönyörű a ruhád, Paedyn. - Blair gúnyos hanghordozással beszél, és a szája gonosz kis vigyorra húzódik.

Sóhajtva felnézek a tányéromról, és látom, hogy Paedyn haloványan elmosolyodik.

- Nahát, köszönöm. - Végignéz Blair zöld ruháján. - A te ruhád pedig nagyon... eredeti - közli, miközben célzatos pillantást vet a bálterem többi részére és a hasonló árnyalatot viselő nőkre.

Blair összevonja a szemöldökét.

- Nem tudom, hogy megtanították-e neked a nyomornegyedben, de hadd világosítsalak fel! Ilya királyságának a színe a zöld. Nem az ezüst.

Ledermedek arra, hogy a nyomornegyed szót szinte fröcsögi, amivel még a halkan beszélgető Sadie és Braxton figyelmét is magára vonja, akik aggodalmas pillantásokat vetnek rá az asztal felett. Mind visszafojtott lélegzettel várjuk Paedyn válaszát.

És ő nem okoz csalódást.

Lassan belekortyol a poharába, és Blair izzó szemébe néz.

- Hm... És téged a palotában tanítottak meg arra, hogyan legyél ekkora picsa?

Blairnek eldurran az agya.

Pislogni sem jut időm, a Paedyn tálcája mellé tett kés máris a mellkasa elé emelkedik, és a szívét célozza.

A látványtól elönt a döbbent harag, de a hangom sokkal hűvösebb, mint a hirtelen támadt dühöm.

- Nyugalom, hölgyeim! - Kölcsönveszem Blair Tele-képességét, és egy csörrenéssel visszarakom a kést az asztalra, figyelmen kívül hagyva a lány gyilkos pillantását. - Normális esetben nem én szoktam megakadályozni a harcokat, de ne öljétek meg egymást a Próbák kezdete előtt!

Vendégek súgnak össze körülöttünk, és lelkesen bámulják a versenyzőket. Elképzelni sem tudom, mennyire szórakoztató látványt jelenthettek erőtlen próbálkozásaink a számukra, hogy

udvariasak legyünk egymással, miközben holnap már a legkevésbé sem leszünk azok.

Ace felnevet, hangja gőgös és humortalan.

- Ez a szándékod, Kai? Megölnél minket? - Amikor végre hajlandó vagyok ránézni, nem kerüli el figyelmemet a csillogás a szemében és a kihívás a hangjában.

A szemébe nézek.

- Győzni szándékozom.

- Mint mi mindannyian - feleli Ace, majd kuncogva az olajos hajába túr. - Mármint kivéve Paedynt, akinek egyetlen szándéka a túlélés.

A lány válaszán gúnyolódik az interjúról.

Hera fészkelődik a székén Ace mellett, láthatóan ugyanolyan kényelmetlenül érzi magát, mint mindenki más. És amit mondani készülök, az csak átkozottul rontani fog a helyzeten.

- Elég!

Kitt hangja töri meg a feszültséget, és minden szempár felé fordul. De ő csak egyetlen emberre figyel: a lányra mellette csillogó ruhában.

- Felkérhetlek egy táncra? Kérlek? - kérdezi tőle.

Paedyn csak egy pillanatig habozik, majd bólint.

Nézek utánuk, ahogy kivonulnak a tánctérre, ahol több másik pár is keringőzni kezdett.

Blair váratlanul mond nekem valamit, talpra ránt, és kirángat a tánctérre. Nem emlékszem, mikor kezdtünk el táncolni. Hirtelen a karomban tartom, és pörgünk a márványpadlón. Érintése idegen a számomra azok után, hogy az éjszakákat Paedynt ölelve töltöttem. Éjszakák, amelyekről nem meséltem Kittnek.

„Szívességet tettem neki."

Tekintetem a tánctérre vándorol, majd megállapodik a fivéremen és a lányon a karjában. Megesz a sárga irigység. Nézem, hogy egyszerre lépnek arra a keringőre, amelyet múlt éjjel én mutattam meg Paedynnek. Elegánsnak néz ki, csábítónak és elbűvölőnek.

„Mi a franc ütött belém?"

Elfordulok a pörgő alakoktól, dühös vagyok magamra, amiért féltékenységet és birtoklási vágyat érzek az egyetlen lány miatt, aki egyértelművé tette, hogy nem kellene.

Úgyhogy elterelem a figyelmemet. Táncolok Blairrel és a többi gyönyörű nővel, akik magukkal visznek a tánctérre. Flörtölök és játszadozom velük, arra a lányra koncentrálok, aki ott áll előttem, nem pedig arra, aki a fivérem közelében táncol.

Rajtakapom, hogy engem figyel, és amikor a tekintetünk összeakad, szikrák csapnak fel közöttünk.

Ő a rossz választás megtestesülése. A veszély és a vágy ikertestvére. A vékony határ halálos és isteni között.

És érzem, hogy fuldoklom.

21. fejezet

Paedyn

Forog velem a világ, összemosódnak a zöld és a fekete színek. Levegőért kapok, váratlanul ér a pördülés, ahogy hirtelen magukhoz húznak az erős karok, eláraszt a fűszerek enyhe illata és a mély hangú nevetés.

- Bocs, azt hittem, készen állsz rá - kuncog Kitt, és kihívóan rám néz.

- Egy jobb táncos készen állt volna - felelem halovány mosollyal, a tekintetem bejárja a helyiséget ahelyett, hogy az ő szemébe néznék. Még sosem láttam hasonlót, mint ez a bálterem az ablakaival, az oszlopaival és a gyönyörű öntvényeivel. A puszta méretétől és eleganciájától ledermedek. A helyet megtöltő emberek tökéletesen illenek a környezetükbe, mind ápoltak és kecsesek. A férfiak szénfeketébe öltöztek, a nők pedig a zöld legkülönfélébb árnyalataiba.

Kivéve persze engem.

Amikor először elmondtam neki, hogy ezüstszínű ruhát szeretnék, Adenának a döbbenettől elakadt a szava. Feltűnőnek kell lennem. Emlékeztetnem kell az embereket az Ezüst Megmentőre. És mivel nem létezik olyan szabály, mely szerint a nőknek kötelező zöldet

viselni, az ezüst ruha azzal az egy veszéllyel járt, hogy többen fognak rám figyelni, ha eltaknyolok a tánctéren.

Rengeteg szempár, rengeteg ember figyelt, amikor lejöttem a lépcsőn. Rengeteg pillantás siklott végig a testemen, a felvágott szoknyán és az alatta rejtőző tőrön. Még most is figyelnek. Mind változó mértékű érdeklődéssel merednek rám, egyesek kíváncsian, mások alaposan felmérve. Nem vagyok benne biztos, hogy ma este elnyerem ezeknek az embereknek a szavazatát, de ezek után biztosan nehezebben felejtenek el.

Felnézek Kittre, a szőke haja még világosabbnak tűnik a testhez álló sötét öltönyében. Olyan... jóképűnek tűnik. Elbűvölőnek.

„Mint az apja. Úgy néz ki, mint az apja."

- Készen állsz a holnapra? - kérdezi halkan, lassan még mindig engem pörgetve. Akaratlanul összeakad a tekintetünk.

- Készen kellene állnom?

Majdnem elneveti magát, de inkább azt feleli:

- Nem. Nem kellene.

- És ezt te igazságosnak tartod? - csúszik ki a számon a kérdés.

- A Próbákat?

A dal véget ér, és vele együtt a táncunk is. Tekintete még azután is az arcomat fürkészi, hogy másfelé néztem, mintha ott keresné a választ. Aztán Kitt felsóhajt.

- Nem szerzünk inkább egy italt? - Pislogok. Annak ellenére, hogy kitért a kérdésem elől, bólintok. Körülnéz a táncteret elárasztó embereken, hirtelen többen minket bámulnak. - És gyanítom, mindenki mással is osztoznom kell rajtad, még ha csak néhány tánc erejéig is. - Elmosolyodik, majd enyhén fejet hajt, és elsétál.

Amint a leendő király hátat fordít nekem, egy magas fiatal férfi lép oda hozzám a tánctéren, és méltóságteljesen meghajol.

Udvariasan elfogadom a felkérését, és idegeskedni sincs időm, máris átkarol. Nem tehetek róla, de csipetnyi büszkeséget érzek, hogy milyen jól tartom a tempót hosszú lépéseivel, miközben fecserészünk és pörgünk a parketten.

Amikor újabb keringő zendül fel, egy másik partner csap le a kezéről. Hirtelen egy fiatal férfi karjában találom magam, aki látszólag egyidős velem, és fakókék haját pedánsan a feje tetejére fésülte.

- A külsőd alapján nem hittem volna, hogy egy Közönséges vagy a nyomornegyedből - közli, miközben éhesen végigfuttatja pillantását a testemen. A derekamat szorítja, és én kényelmetlenül fészkelődöm, miközben érzem a combomra szíjazott tőr megnyugtató súlyát. Ha nem épp az emberek jóindulatát próbálnám elnyerni, ezért a kis megjegyzésért kiérdemelne egy öklöt az arcába. Halkabban folytatja: - Álomszép vagy.

- Tényleg az, nem igaz?

A szívem kihagy egy ütemet. A hátam mögül érkező hang olyan hűvös, hogy majdnem beleborzongok. Kai megsimítja a karom, ahogy ellép mellettem, és szembenéz a döbbent fiúval, aki magához szorít.

- Lecsapom a kezedről - közli egyszerűen Kai, bár maradéktalanul tisztában van vele, micsoda udvariatlanság a kellős közepén megzavarni egy táncot. De hát ő herceg, a következő Végrehajtó, egy pökhendi majom.

A férfi lassan leveszi a kezét a derekamról, még egyszer utoljára rám villantja a tekintetét, majd sebtében meghajol Kai előtt, és ellép az útjából. A herceg egy pillanatra sem esik ki a ritmusból. Még azelőtt a karjában találom magam, hogy a zenészek befejeznék a kitartott hangjegyet.

Túlságosan ismerősnek érzem.

Tökéletesen összeillünk, mint egy kirakós helyére került darabjai. Nem lenne szabad elengednem magam, miközben hozzám ér. Nem lenne szabad hagynom, hogy a feszültség elhagyja a testem, amikor a karjában tart. De semmit sem tehetek, hogy megakadályozzam. Minden, de tényleg minden erőm elhagyott.

A tenyere határozottan a fedetlen hátamra simul, a bőrkeményedései dörzsölik kipirult bőrömet.

- Úgy tűnt, kimentésre szorulsz - közli, és egy pillanatra látom gúnyos vigyorát, mielőtt megpörget.

- Most az egyszer - sóhajtok - egyet kell értsek veled.

- Biztos vagyok benne, hogy más dolgokban is egyetértenénk.

- Ó, tényleg? És mik lennének azok?

- Például, hogy igaza volt - feleli Kai halkan. - Álomszép vagy. Meggyőződésem, hogy ebben mindketten egyetértünk.

Nyelek egyet, a szívem szaporán verni kezd, de nem veszek róla tudomást. Nem tudom, mit felelhetnék neki, úgyhogy inkább azt kérdezem:

- És miben értünk még egyet?

- Hmm - hümmög elgondolkodva, miközben végignéz az arcomon. - Jól érzed magad ma este?

Rápislogok.

- Hát...

- Nyögd ki, Gray!

- Oké - fújtatok. - Nem mondanám, nem.

Elmosolyodik.

- Akkor mindketten egyetértünk, hogy ezek a bálok hihetetlenül unalmasak.

Önkéntelenül felnevetek.

- Mi van, ha miattad nem érzem jól magam?

- Ha így állna - vigyorog rám -, akkor valószínűleg mostanra már letapostad volna a lábujjaimat, vagy tőrt szegeztél volna a torkomnak.

- Ne adj ötleteket, hercegem!

Halkan kuncog.

- Igazad van. Utálom összevérezni az öltönyömet.

Tovább pörgünk a tánctéren, miközben nem törődöm vele, hogy milyen közel van hozzám, és körülnézek a csevegéstől, nevetéstől és zenétől zajos teremben. Meglátom Andyt, aki Jaxszel nevetgél, miközben a tánctéren botladoznak, és nem tart sokáig megtalálnom a többi versenyzőt sem a tömegben.

Miközben a pillantásom megállapodik Kitten, meglepetten veszem észre, hogy ő már eleve engem néz. Egy csapat hízelgő lány veszi körül, de a szemét ránk szegezi, ahogy Kaijal táncolunk, mégsem tesz semmit, hogy megzavarja a fivérét, és visszaszerezze a partnerét. A kezében két pohár italt tart, az egyik teljesen tele van, a másik viszont már majdnem kiürült.

Épp visszafordulnék a partneremhez, amikor a szemem megakad az egyik szolgálón. A fiú sötét, göndör haja minden egyes lépéssel ugrik egyet a feje tetején, miközben egy tálcán buborékos italokat visz keresztül a tömegen. Barna szemével végignéz a termen, mintha keresne valakit vagy valamit.

„A fiú a Dézsmáról. Aki megvette a bőrt. Akitől loptam. Akinél volt egy levél az otthonom címével."

A kérdések szökőárként árasztják el az elmém. Mit keres itt? Azt hittem, hogy tanonc, nem szolgáló. Engem keres, vagy a papírdarabot, amit elloptam tőle?

Kizökkenek a gondolataimból, ahogy Kai megpörget, és akaratlanul a szemébe nézek.

Hiba volt.

Éjfekete haja kócos, selymes hullámokban hullik a homlokába. Füstszürke szemével elbűvölően, bizsergetően néz rám. Megfeszült állkapcsa ellazul, szája önelégült vigyorra húzódik, amikor látja, hogy őt nézem.

Gödröcskék. Mindkettővel engem cukkol.

- Tetszik a látvány, Gray? - duruzsolja, tudja, hogy ezzel fel tud húzni. Fújtatok, elkapom a tekintetem, le akarom győzni a pírt, amely kiütközött az arcomra. Durva ujjait a hátamról az államhoz emeli, és gyengéden visszafordítja az arcomat az övéhez. - Mindenesetre folytasd! Nem fosztanám meg magam a lehetőségtől, hogy nézhetem, ahogy engem nézel.

- Na és miért nem? - kérdezem színlelt közönnyel.

Gonoszul elmosolyodik.

- Mert úgy sokkal szórakoztatóbb figyelni téged, ha közben te is azt csinálod.

Majdnem megfulladok a nevetéstől.

- Ne hízelegj magadnak, hercegem! Nem téged meg a hülye gödröcskéidet csodálom - szakad ki belőlem, és próbálok úgy tenni, mintha tényleg nem ezt csináltam volna.

Még szélesebben mosolyog, amitől a gödröcskék az arcán zavaróan elmélyülnek.

- Hazug.

Frusztrált hang szökik ki belőlem, szúrós pillantást vetek rá, de nem adom meg neki az örömöt, hogy átható tekintete előtt lesütöm a szemem. Táncolunk tovább a lassú dallamra, miközben a mozdulataink is lelassulnak, ahogy Kai azt kérdezi:

- Szóval most hogy áll a pontverseny?

- Micsoda? - A hirtelen témaváltástól kérdőn összevonom a szemöldököm, ugyanakkor meg is könnyebbülök.

- Hányszor is segítettelek ki, háromszor? Vagy van az már négy is? - Elszántan fürkészi az arcomat. - Akkor az állás négy az egyhez.

Kipréselek magamból egy nevetést.

- Először is, én nem kisegítettelek, hanem megmentettelek, emlékszel? - Felvonom a szemöldököm. - Ez egy pontnál biztosan többet ér. Ráadásul nem tudtam, hogy számoljuk.

- Jogos. - Enyhén vállat von. - Akkor legyen az állás kettő az egyhez. Elég nagyvonalú.

Felcsillan a szemem.

- Nézzenek oda! A herceg végre belátja, hogy megmentettem.

Felnevet, a hangja zeng a mellkasában, és ráncokat vet a szeme sarkában.

- Egy szóval sem mondtam...

Fülsértő sikolyok fojtják belé a szót.

Egy pillanatra megdöbbenek, csak az zökkent ki a kábulatból, amikor fájdalom hasít a bal alkaromba. Lenézek a feltépett, véres húsomra.

„Dobótőr."

Hirtelen a padlóra zuhanok, és egy erős, izmos test érkezik rám. Nem, egy erős, izmos test védelmez. Robbanások rázzák meg a termet, cseng tőlük a fülem. Érzékelem a füsthöz társuló hőhullámot és a felénk repülő kődarabokat.

Kai nagy alakja fölém magasodik, a keze közé fogta a fejem hátulját, a koponyám ezért nem tört be a kemény márványon, amikor a padlóra lökött mindkettőnket. Védi a testemet a teremben szálló törmeléktől és tőröktől. Lassan visszatér a hallásom, minden egyes sikoly felerősödik, ahogy a fülem egy pukkanással és egy

csendüléssel magához tér. Hallom a rettegést és a taposó lábakat körülöttünk, férfiak és nők igyekeznek a kijáratok felé, próbálnak szökni az őrület elől.

Kai talpra ránt, mélyen lehajol, és félig-meddig a fal felé vonszol, próbál kijuttatni minket a szabadba.

- Mi folyik itt?! - kiabálom túl a robbanások zaját és a sikolyok visszhangjait. De Kait leköti, hogy parancsokat vessen oda az őröknek és a körülöttünk lévőknek, közölve velük, hogy mit és hogyan csináljanak. Ízig-vérig leendő Végrehajtó.

A báltermet teljesen elborítja a káosz. A robbanásokból származó törmelék beteríti a korábban makulátlan padlót. Dobótőrök hasítják csillogva a levegőt, a maroknyi menekülő alak dobta el őket, akik az arcuk felső részét eltakaró fekete bőrcsíkokat viselnek.

Mint a királyi katonák maszkja.

„Kik ezek az emberek?"

Testek hevernek a padlón, némelyik vérben úszik, másokat összezúztak a robbanásban szétrepült hatalmas kődarabok, és most küzdenek, hogy kiszabaduljanak. Ám a meglepetés ereje elmúlt, és az Elitek, akik percekkel ezelőtt még vidáman táncoltak, felveszik a kesztyűt a maszkos alakok ellen. Őrök özönlenek a terembe, néhány Villám, Tűzkeltő és Behemót.

A Pajzsok itt-ott lila erőtereket húznak fel, megvédve a körülöttük lévőket a támadástól, miközben a fegyverek ártalmatlanul lepattannak a világító kupolákról. Kai gondolkodás nélkül átveszi a Pajzsok képességét, hogy ő is erőteret vonjon körénk.

- Nincs idő magyarázkodásra. - A szeme tágra nyílik, ez az egyetlen jele, hogy aggódik. - Mennyire súlyosan sérültél meg? - Felém nyúl, de én ellépek a közeléből, a hátam a kemény falnak

ütközik. Fájdalom hasít a karomba, de összeszorítom a fogam, és nem veszek róla tudomást.

- Jól vagyok, de mi ez...

- El kell jutnod az egyik óvóhelyre. Az őrök elvisznek...

- Kai, nem megyek el...

Teljesen a falhoz nyom, két karja ketrecbe zár a fejem két oldalán. A szeme vad, akár a lobogó tűzből kavargó füst.

- Szerinted nem kaplak a vállamra, és viszlek le magam az óvóhelyre? Ezt szeretnéd?

Én is tudom, hogy megtenné. Kai nem él üres fenyegetésekkel. Elnézek a néhány maszkos alakra a válla felett, akik menekülni próbálnak, és harcolva keresik a kiutat. Felkészületlennek tűnnek, inkább fegyvereket használnak, amelyekkel nem sokra mennek az ellenük bevetett képességekkel szemben.

Nézem, ahogy elszabadul a káosz, zavarosak a gondolataim. Hol vannak a Szikrák, akik a robbanást okozták? A termet fürkészem, majd a tekintetem megakad egy kerek üvegtárgyon, amelyben sötét folyadék lötyög, és egy maszkos alak szorongatja.

„Házi készítésű bombák."

És ekkor megértem.

„Azért nem használnak képességeket, mert nincs nekik."

Mert ők Átlagosak.

- Hadd segítsek! - zihálom, és kérlelő pillantást vetek Kaira. Közelebb kell jutnom. Látnom kell, kik ezek az emberek, és honnan jöttek.

- Ne!

- Tudok vigyázni magamra.

Szenvtelenül felnevet.

- Bizonyítsd be! Menj csendesen az óvóhelyre! Most azonnal!

- Győzz meg! - Szó szerint rámordulok összeszorított fogaimon keresztül.

Nem lett volna szabad ezt mondanom.

Elkapja a tekintetét, kifújja a levegőt, és a fejét csóválja.

- Ahhoz is túl makacs vagy, hogy vigyázz magadra, Gray.

És ekkor feje tetejére áll velem a világ.

Átfogja a térdem hátulját, és a felsőtestemet átveti a válla felett, így most a hátán lógok. Csapkodok a szorításában, de erősen fog. Úgy érzem magam, akár egy hisztiző óvodás, de kicsit sem szégyellem.

- Tegyél. Le. - A hanghordozásom lassú és fájdalmas halált ígér, de Kai így is elengedi a füle mellett.

- Ha képes lennél követni a parancsokat, nem kellene dobáljalak, akár egy rongybabát - feleli hűvösen.

Veszedelmesen felbőszülve a tőrömet markolászom.

- Kai, szó szerint hátba foglak szúrni, ha nem...

- Ha szerinted egy szúrt seb megállít, súlyosan alábecsülöd a képességeimet, kedvesem.

Bár ezüst hajzuhatag hullik az arcomba, eleget küszködök ahhoz, hogy lássam, amint a megmaradt maszkos alakok elmosódva elsuhannak az erőtérbuborékunk túloldalán. És ekkor a tekintetem megakad a boglyas, sötét fürtökön.

„Ő az."

A maszkja második bőrként simul az arcára, és amikor találkozik a tekintetünk, lassan beszívom a levegőt. Megtorpan, mindketten egymást nézzük.

„Közéjük tartozik. És felismer."

A levél. A találkozóhely.

„A bőr."

Persze mindannyian bőrmellényt és álarcot viselnek.

„Páncél. Páncélt készített nekik.”

Hirtelen megállunk a királyi katonák köre mellett, akik próbálnak kordában tartani valamit. Kai átfurakszik a tömegen, én pedig meglátom Kittet a szemem sarkából, és csapkodva küszködik az őrök ellen, akik igyekeznek lefogni.

- Megmondtam, hogy vigyék ki innen - mondja Kai mély, halálos hangon.

- Uram, nem hajlandó... - kezdi az egyik katona, de Kitt a szavába vág, még sosem láttam ilyen agresszívnak.

- Nem bújok el, Kai. Ez az én királyságom is. - A hangja szigorú, nem sok hiányzik, hogy a testvére arcába ordítson.

- Kitt, ha meghalsz, nem marad királyság, amiben uralkodhatnál - vág vissza Kai ridegen. - Meg kell húznod magad, amíg el nem múlik a veszély. Lehet, hogy ellened próbáltak meg merényletet elkövetni.

- Nem, itt maradok!

- Azzal mindannyiunk vesztét okozhatod! - Végre megtörik a hűvös felszín, és tüzes harag hullámzik Kai körül. Nagyot sóhajt, igyekszik egyenletesen szedni a levegőt. - Élve van rád szükségünk, Kitt. Nekem van rád élve szükségem. Csak... - Elhallgat, gyorsan összeszedi magát, és újra felölti az álarcát. - Most húzd meg magad! A királyságért. Miattam.

Méregetik egymást, szavak nélkül kommunikálnak, ahogyan csak az egymáshoz lehető legközelebb álló fivérek képesek. Hirtelen elfog az

érzés, hogy efféle harcok gyakran kitörhetnek közöttük, amikor újra meg újra egymásnak feszül az akaratuk.

Látom, hogy Kitt elfintorodik, a falai leomlanak. Látom, hogy feladja.

- Legyen! Úgy látszik, az a sorsom, hogy mindig meghúzzam magam a harcok alatt, igaz?

Kai nem válaszol, ehelyett finoman letesz maga elé a földre. Anélkül, hogy egy pillantást vetne rám, azt mondja:

- Vidd őket az óvóhelyre a többiekkel együtt!

És máris rohan vissza a harc sűrűjébe, majd képességek tucatjai villannak meg a bőrén, mígnem végül kiválaszt egyet.

A tüzet.

22. fejezet

Paedyn

Kitt megállás nélkül fel-alá járkál, amióta belöktek minket a túlzsúfolt óvóhelyre. Legyűrtem a késztetést, hogy a padlóra rántsam, és elmagyaráztassam vele, mi történik, inkább csak figyeltem, hogy az elmúlt órában magában motyogva köröz a helyiségben. Figyeltem, ahogy időnként előtört a Duál-képessége: az ujjai lobogó gyertyaként lángra kaptak, így adta ki magából a benne tomboló tüzes haragot.

Vékony verejtékréteg borítja a testem, valószínűleg úgy nézek ki tőle, mint egy mázzal bevont mézes bukta. Lerogyok a kőből épült óvóhely padlójára, a meztelen hátamhoz érő hideg fal csupán enyhe megkönnyebbülést jelent a tucatnyi összezsúfolt emberi testtől felhevült helyiségben, akik mind vastag ruhákat és keményített öltönyöket viselnek.

Az óvóhelyet egy méretes fémajtó határolja, melyet mindkét oldalán őriznek, és velünk együtt a fullasztó fülledtséget is beszorította ide. Kittet és engem ugyanabba a terembe zsúfoltak be, mint a királyt és a királynét meg a többi versenyzőt és más vendégeket, akik eljutottak idáig. Viszonylag nagy, dísztelen, és teli van emberekkel.

A jókora tömegben csak két Gyógyítót találni. Sürgölődnek, ellátják a sebesülteket és a sérülteket, miután gondoskodtak a királyról, a királynéról és Kittről. Egy idő után sötétzöld ruhát viselő hölgy lép oda hozzám, és egy szó nélkül begyógyítja a vágást a karomon. Koncentrálás közben összevonja a szemöldökét, érzem, ahogy melegség árad a sebbe, és lenézve látom, hogy szinte teljesen el is tűnt, és csak egy vékony, rózsaszín heg maradt utána.

A szívem viszont jobban fáj, mint a sebem, úgy érzem, jobban szétszabdalták, mint a testemet bármikor. Láttam, ahogy apám megannyi emberen segít ugyanígy. Láttam, ahogy életeket ment. Sebeket lát el. Az én sebeimet látja el. Azt kívánom, bárcsak itt lenne, hogy ellássa a szívemnek nevezett sérült, szétroncsolt szervet. A szívemet, amely akkor tört össze, amikor elvesztettem őt.

„Amikor meggyilkolta a férfi, aki itt ül velem ebben a teremben."

A királyra és a királynéra pillantok, akik fojtott, sürgető hangon beszélgetnek egymással és a köréjük gyűlt néhány megbízható tanácsadójukkal. Kétségkívül azt vitatják meg, hogy mi a Dögvész történt az imént, és mihez kezdenek vele. Kittet számtalanszor az apjához hívatják, hogy halkan egyeztessen a tanácsadókkal, de utána mindig folytatja a fel-alá járkálást a teremben.

Kimászok Jax és Andy közül, akik ragadnak az izzadságtól, és Kitt elé perdülök.

- Szia - mondom bárgyún, mivel ennél jobb felütést nem tudok kitalálni.

Majdnem elmosolyodik, aztán felsóhajt.

- Szia.

„Ha azt akarom, hogy beszéljen velem, játszanom kell a szerepemet."

Nagy levegőt veszek, majd a fedetlen karjára teszem a kezem. Zakóját már rég levette, és könyékig feltűrte a fehér ingjét. A bőre tűzforró. Halk szisszenéssel elkapom a kezem, miközben tekintetem az ökléből kicsapó lángokra téved.

Pislogok, mire a lángok eltűnnek, és csak a durva bőr marad utánuk.

- Megégettelek? - nyögi ki riadtan. Felém nyúl, de meggondolja magát, és inkább beletúr a kócos hajába. - Még az átkozott erőmet sem tudom kordában tartani - motyogja, és elfordul tőlem.

- Nem... nem, jól vagyok. - Rám se néz. Ismét a hajába túr, majd végigsimít az arcán. - Hé - kezdem, de süket fülekre találok. Megint járkálni kezd.

„Muszáj rávennem, hogy koncentráljon."

Hirtelen késztetéstől hajtva felé nyúlok, és a kezem közé fogom az arcát. Csak bőrének természetes melegét érzem a tenyerem alatt. Szükségem van egy pillanatra, mielőtt a szemébe néznék, de muszáj megtennem, ha el akarom érni, hogy rám figyeljen. Rám néz, a pillantása zöld és üde, akár a frissen vágott fűhöz tapadó harmat. Akár egy szerencsét hozó négylevelű lóhere, a napfényen csillogó smaragd.

„Akár egy gyilkos szeme. A király szeme."

- Állj már meg! - A felszólítás erélyesebbre sikerült, mint terveztem, úgyhogy hozzáteszem: - Kérlek.

Lehajtja a fejét, meleg kezét gyengéden a csuklóm köré fonja, és lefejti a tenyeremet az arcáról.

Majd a terem legkevésbé zsúfolt sarkába visz, lehúz maga mellé a padlóra, és a karját megpihenteti a térdén.

- Bocsánat, hogy ilyen... ideges vagyok - sóhajtja. Sosem láttam még ennyire komolynak, ennyire szigorúnak, ennyire

királyszerűnek. - Nem szeretem, ha mások vívják meg a csatáimat. - Elharapja a szavakat, mintha utálná az ízüket a szájában.

- Azt hiszem, ez olyasmi, amihez királyként hozzá kell szoknod - felelem halkan.

- Mármint ahhoz - kezdi gúnyosan -, hogy a testvérem folyamatosan kockára teszi az életét, miközben én karba tett kézzel nézem? - Hullámokban árad belőle a forróság, és hirtelen megfordul a fejemben, hogy részben miatta ilyen fülledt a terem. Ekkor meglátom, hogy zöld szeméből süt a féltékenység és az irigység. Látom személyiségének azt a részét, amelyik azt kívánja, bárcsak belevethetné magát a harcba, és győzelmet arathatna, mint a fivére. Azt kívánja, bárcsak az erejével nyerhetné el az apja jóindulatát, és nem az eszével. Bárcsak ő lehetne a hős, nem pedig az, akit a hős védelmez.

De mégsem érzek sajnálatot az előttem lévő fiú iránt. Kait irigyelni olyan, mintha egy gyilkost irigyelne az embert.

„Játszd a szereped! Verd át!"

- Arra gondolok - mondom lassan -, hogy neked is megvannak a kötelességeid, és Kainak is. Mindketten a királyságért harcoltok, csak más eszközökkel.

Látom rajta, hogy nem győztem meg, de így is rám mosolyog, és mosolya szinte már a szemében is tükröződik.

- Remek tanácsadó lehetne belőled, tudsz róla?

- Hát, ha túlélem a Próbákat, talán felfogadhatsz. - Ezen halkan kuncog, amire apró mosollyal reagálok. - Viszont - sóhajtok -, a tanácsadóidnak tudniuk kell, mi folyik körülöttük, és halálbiztos, hogy nekem fogalmam sincs.

„Gyerünk! Beszélj! Bízz bennem!"

Kitt felsóhajt.

- Rendben, jogod van tudni, mi folyik itt, tekintve, hogy majdnem levágták a karod. - A hüvelykujjával végigsimít a fedetlen karomon, a tekintetével a heget követi. Elhúzódom az érintésétől, és ez neki is feltűnik.

Kitt megköszörüli a torkát, és elveszi a kezét.

- Az Ellenállásnak nevezik magukat. - Hangja halk és határozott, a szavait csak nekem szánja. - Egy csapat Átlagos, akik évekkel ezelőtt szövetkeztek. Harcolnak a király és a királyság ellen amiatt, amit a fajtájukkal tettek.

„A fajtájukkal. Az én fajtámmal."

Erőt veszek magamon, és elnyomom a feltörő undort, miközben Kitt folytatja.

- Eleinte nem jelentett igazi fenyegetést ez a nevetséges forradalom. Titokban tartottuk a kis csapatot, és most már jó néhány éve elhallgatjuk a nép elől. Az utóbbi időben ez egyre nehezebb. Egyértelműen nagyobbak és erősebbek, mint korábban.

Azt hiszem, elakadt a lélegzetem. Csak a fülemben doboló vért hallom, miközben emésztem súlyos szavait.

„Egy csapat Átlagos hadat üzent a királynak és a birodalomnak."

- Hogy lehet? - Rekedten ejtem a szavakat, majdnem elnyomja őket a beszélgetések háttérzaja. - Hogy jöhetett létre ilyen nagy csapat Átlagos? Hogy jelenthetnek most már fenyegetést?

- Szemlátomást sokkal több Átlagos rejtőzik Ilyában, mint azt a száműzésük után gyanítottuk, és amíg szaporodnak a birodalomban, a számuk folyamatosan növekedni fog. - Gondterhelten sóhajt. - De az

Ellenállás nem csak egy csoportosulás, inkább egy közös ügy. Szétszóródtak az egész városban, nyílt színen rejtőznek. Ami még inkább megnehezíti a dolgot, mivel egyáltalán nem egy helyen

gyűlnek össze. És ami még rosszabb, szerintünk nem egyedül dolgoznak.

Kérdőn felvonom a szemöldököm, mire ő folytatja.

- Elitek segítik őket. Nagy erejű Elitek. Akik dühösek apámra és a birodalomra.

Zavartan ráncolom a homlokomat, próbálok rájönni, hogy ez mit jelenthet. És abban a pillanatban összeáll a kép, ahogy Kitt is megfogalmazza.

- A Végzetesek. A Semlegesítők, a Gondolatolvasók és az Irányítók. Apám a Tisztogatás során az Átlagosokkal együtt száműzte őket, mert más Elitekre is nagy veszélyt jelentenek, ezért mindegyikből csak egyet tart az udvarában, aki hűséges hozzá. De néhányan még léteznek a világban, és jelenleg is van egy alattunk a tömlöcben. - Apró mosollyal biccent felém. - Neked köszönhetően.

„A Semlegesítő."

- Várj - mondom lassan, próbálom összerakni a dolgokat -, ha a Végzetesek tényleg az Ellenállásnak dolgoznak, akkor miért nem vettek részt a támadásban? Úgy sokkal súlyosabb károkat okozhattak volna.

Kitt a hajába túr.

- Nem tudjuk biztosan. Talán nem támogatták a támadást. Felkészületlenek voltak a hihetetlen túlerővel szemben, amitől szöget ütött a fejembe, hogy egyáltalán miért jöttek.

A szavak csak úgy kicsúsznak a számon, semmit sem tehetek, hogy megállítsam őket.

- És te mit gondolsz az Ellenállásról?

- Ezekről a bűnözőkről? - Az orrán keresztül fújja ki a levegőt, és a fejét csóválja. - Megértem. Szerintem ez nem helyes, de megértem, miért csinálják. - Egyenesen a szemembe néz. - De ha életben hagyjuk

őket, az Elit faj lassan ki fog halni. Ki tudja, hány Elitet fertőztek meg már eddig is a köztük rejtőző Átlagosok? Biztos vagyok benne, hogy az emberek máris kezdik érezni a hatását, ahogy gyengül az erejük. -

Elhallgat és sóhajt. - Az Átlagosok feláldozása elengedhetetlen a birodalom érdekében.

„Persze, kiment a fejemből, hogy én *fertőzött* vagyok."

Az arcát nézem, az erőteljes vonásait, amelyekre most kiült a feszültség és a stressz.

- És te ezt elhiszed?

Tudom, hogy tartanom kellene a számat, és egyetértően bólogatni, ahelyett, hogy árulásnak minősülő kijelentéseket kockáztatok. De van valami ebben a fiúban, ami meggondolatlanná tesz, ami arra sarkall, hogy megmutassam neki, mekkorát téved a torz lelkű birodalmával kapcsolatban.

- Én ennyit tudok - mondja halkan, és a szemembe néz, mígnem elkapom a tekintetem, képtelen vagyok nem apám gyilkosát látni.

- Tudhatsz valamit úgy is, hogy nem hiszel benne. - Remeg a hangom, és remélem, hogy a félelemnek tulajdonítja, nem a haragnak. - Az ember szabadon dönthet, Kitt. Mindig van választásod.

Kuncog, de a humor hiányzik belőle.

- Ha mindig lenne választásom, akkor most nem az óvóhelyen gubbasztanék. Odakint harcolnék a fivérem oldalán.

A tekintetem az ujjait nyalogató lángokra téved, amelyek a tehetetlen dühéről árulkodnak. Felemelem a fejem, és nagy levegőt veszek, mielőtt a szemébe nézek.

- Nem szeretnél király lenni?

- Nem szeretnék gyáva lenni - vágja rá habozás nélkül. Erőt veszek magamon, hogy álljam a tekintetét, és látom a szemében az

értetlenséget meg azt is, hogy elgondolkodott. - Ezt még sosem kérdezte tőlem senki.

- Hát, majd meglátod, hogy gyakran teszek fel olyan kérdéseket, amiket nem kellene - felelem, és másfelé nézek.

- Ne szokj le róla! - vágja rá halkan. A tekintetem visszatér hozzá, és megpihen az inge legfelső gombján. - A kérdéseidet, a gondolataidat, az ellenvéleményedet... mindet hallani akarom.

Válaszra nyitom a szám, amikor hűvös levegő csap az arcomba, és a vastag fémajtó egy csattanással kinyílik. A csapat királyi katonára nézek, akik a király és a királyné felé tartva berontanak a terembe.

- A bálterem biztonságos, felség - közli az őr lehajtott fejjel, komor hangon, mire a király kurtán biccent.

Ha a szemébe akarnék nézni, biztosan látnám a benne kavargó kérdéseket. Hogy hányan haltak meg, hány Átlagost kaptak el, mekkora kár esett. De nem meri megfogalmazni a gondolatait, közönség előtt nem, és főleg nem úgy, hogy még mindig próbálja eltitkolni, mi is történik valójában.

A király feláll a hatalmas faszékéről, és megköszörüli a torkát, amitől a már eleve visszafogott terem csak még jobban elcsendesedik.

- Sajnálatos, ami ma történt, és biztosíthatlak benneteket, hogy még egyszer nem fordul elő. - Majdnem felröhögök az üres ígéret hallatán. - De nem fogjuk hagyni, hogy ez az incidens megijesszen, tönkretegyen minket, és a hatása alá vonjon. Ezért pedig a terveknek megfelelően folytatjuk a Próbákat.

Erre döbbent sugdolózás fut végig a tömegen, bár nem mondanám, hogy engem meglep a bejelentés. A királynak fent kell tartania az erő látszatát, nem mutathat félelmet.

- Mi vagyunk az Elit. Mi vagyunk a hatalom. - Elhallgat, a zsúfolt termet fürkészi, ám én kerülöm a pillantását. - Tedd büszkévé a királyságod! Tedd büszkévé a családod! Légy büszke te magad is!

A körülöttem összegyűlt emberek visszhangozzák a szavakat, és Ilya mottóját szavalják. Az én ajkam is mozog, játszom a versenyző szerepét, aki büszke rá, hogy itt lehet. Aki ugyanolyan Elit, mint ők.

Az őrök elkezdik kiterelni a vendégeket és a nemeseket a fülledt teremből, ám mielőtt felállhatnék a padlóról, majdnem agyontaposnak a hegyes cipősarkak és a kifényesített csizmák.

- Szívesen visszakísérnélek a szobádba, de sajnos egy másik tömött helyiségre kell cserélnem ezt a termet. Apánk valószínűleg az első próba kezdéséig megbeszéléseket tart a ma esti eseményekről velem és Kaijal. - Kitt hangja fáradt és feszült. - De az őrök gondoskodnak róla, hogy biztonságban elérj a szobádba, nem mintha most már bármilyen igazi veszély is fenyegetne. - Tekintete a mindenki számára jól láthatóan a combomhoz simuló tőrre siklik. - És ha fenyegetne is, biztos vagyok benne, hogy tudsz vigyázni magadra. - Rám mosolyog, ám nekem alig sikerül viszonoznom.

Figyelme a terem hátsó része felé kalandozik. Követem a tekintetét, és észreveszem, hogy a király és a királyné is engem bámul. Minden erőmre és rutinomra szükség van, hogy ne viszonozzam az uralkodó szúrós pillantását.

- A próba után találkozunk - zökkent ki Kitt hangja a gondolataimból. - Tényleg találkozunk. Túl akarod élni, emlékszel?

Lehajtom a fejem, és akaratom ellenére elmosolyodom.

Pontosan tudom, mit fogok tenni, ha túlélem az első próbatételt: megkeresem az Ellenállást.

A göndör hajú fiúnak és a tőle ellopott levélnek köszönhetően pedig pontosan tudom, hol találom őket.

- Akkor viszlát - mondom az ingje legfelső gombjának, majd egy pillanatra a szemébe nézek. Tekintetében némi melegség és aggodalom bújik meg, ami miatt egyre kevésbé emlékeztet az apjára.

A kiözönlő emberek az ajtó felé taszigálnak, és kisodródom a folyosóra. Őrökkel és vendégekkel van tele, mind egyik helyről a másikra sietnek. Végigterelnek a folyosón, és elnyel a körülöttem lévők tengere. Elhaladunk a bálterem betört ajtaja előtt, és a nyíláson keresztül látom a romokat és a vörös foltokat a padlón.

Képtelen vagyok szabadulni a kíváncsiságtól.

Nem nehéz meglógni a királyi katonák és a többi vendég elől. Tökélyre fejlesztettem az észrevétlenül és láthatatlanul közlekedés művészetét. Kinyitom a bálterem ajtaját, de az őrök tudomást sem vesznek rólam a felfordulásban.

Vérfürdő fogad. Legalábbis a maradványai. Néhol még mindig sötét vérfoltok terjengenek a padlón, bár mostanra nagy részüket már tisztára sikálták a tüsténkedő Hidrók vízsugarai, melyek nyomában csak a gyöngyházfényű csempe maradt.

A Telék megtisztítják a báltermet a törmelék nagyobb darabjaitól, míg a Széltámasztók a levegőt használva elfújják a kisebb törmelékeket és a port a padlóról. A termet pillanatok alatt helyrehozzák, és makulátlan eredeti állapotába állítják vissza. Mintha mi sem történt volna.

Már épp kiosonnék az ajtón, amikor kócos fekete hajtömegen akad meg a szemem. Kai egy nagy kődarabnak veti a hátát, csuromvéresen ül a terem távolabbik végében.

A szívem kalapálni kezd.

„Megsérült. De ami fontosabb: miért érdekel ez engem?”

Kettesével szedve a lépcsőfokokat, lebotladozok a lépcsőn. A gyilkos magas sarkúm miatt majdnem kificamítom a bokámat, majd

ügyetlenül lerúgom a cipőt a lábamról, hogy leguruljon a lépcsőn, mielőtt én jutok ugyanerre a sorsra.

Pillanatok alatt átvágok a termen a fiúhoz. Térdre ereszkedem, és a véres, koszfoltos arcára nézek. Szürke szeme csak egy pillanatig tűnik ijedtnek, majd végignéz rajtam, ugyanúgy sérülések nyomait keresi, mint én őrajta.

- Mi történt? Hol sérültél meg? - hadarom a szavakat. Körülnézek, a termet fürkészem. - És hol vannak azok az átkozott Gyógyítók?

- Ahh, Gray. Pont te hiányoztál. - Az összeszorított fogain keresztül szűri a szavakat, bár még mindig hűvösen, összeszedetten viselkedik.

- Mi történt? - kérdezem, miközben végignézek szakadt ruháján és fedetlen mellkasán, amit most mély vágások borítanak.

A kezén és a teste nagy részén vér szárad, bár biztos vagyok benne, hogy a nagyja nem a sajátja.

- Mielőtt erre rátérnénk - küszködik, hogy arca ne torzuljon fájdalmas fintorba -, ellátott téged egy Gyógyító? - Elfeledkezve a fájdalmáról, tekintete hirtelen elkomorul.

Egyszerre bosszant és összezavar: úgy látszik, ez gyakran előfordul velem.

- Micsoda? Igen, jól vagyok. - Legyintve a kérdésére, közelebb húzódok, és enyhén kinyújtom a kezem. - Veled ellentétben.

- És én még azt hittem, utálsz engem meg a hülye gödröcskéimet. Meghat, hogy ennyire aggódsz a jóllétem felől, Gray. - Bár egyértelműen fájdalmak gyötrik, még így is elmosolyodik. Amellett, hogy állati nagy seggfej.

- Ó, ne értsd félre az indítékaimat, hercegem! Csak addig akarlak életben tartani, amíg letörölhetem a képedről azt az önelégült vigyort.

Újfent.

Válaszul éles szavaimra nevetést présel ki magából, miközben a testtartását változtatva még többet mutat meg a hátából.

Levegőért kapkodok.

- Mi a franc ütött beléd?

- Kedvesem, ez nagyon bonyolult kérdés.

Eleresztem a fülem mellett a megjegyzését, miközben képtelen vagyok elszakítani a tekintetem a dobótőrről, mely jobb lapockájánál mélyen a testébe ágyazódott.

- Végig egy kés állt ki a hátadból, és te csak hagytad, hogy szövegeljek? - hebegem.

Gödröcske társul ferde mosolyához.

- Ó, a hangod kellemesen eltereli a figyelmemet a fájdalomról.

Ezt is elengedem a fülem mellett, majd felállok, hogy alaposabban szemügyre vegyem a mélyen a hátába fúródott kést. Sóhajtok, és azt motyogom:

- Hát, most hallhatod, ahogy közlöm veled, hogy tiszta hülye vagy.

- Ez még így is az egyik legkedvesebb dolog, amit valaha mondtál nekem, úgyhogy elfogadom - vágja rá, és látszólag egyáltalán nem zavarja, hogy egy fémdarab fúródott a testébe.

„Elképzelni se tudom, milyen fájdalmakat állhat ki, miközben azt mutatja, hogy képes elviselni ezt a sebet."

- Oké - kezdem lassan -, mondd meg, mit tegyek!

- Ezt úgy kéred, mintha most az egyszer tényleg hajlandó lennél hallgatni rám - nevet fel feszülten.

- Kai, még egy kést szúrok a hátadba, ha nem...

- Csak szeretném, ha kihúznád.

Pislogok. Ezt olyan fesztelenül közli, hogy azt hiszem, viccel.

- Aztán szereznünk kell egy Gyógyítót, aki begyógyítja a sebet, amint eltávolítottuk a kést.

Fulladozva felnevet, az izmok mozognak szakadt inge alatt.

- Rosszulesik, hogy ennyire kételkedsz a képességeimben. Van nem messze egy Gyógyító. Érzem a képességeit. Meggyógyítom magam.

- Persze. Oké. - Nagy levegőt veszek, és megragadom a kés nyelét. - Ez fájni fog.

- Tudod, szomorú, hogy nem fejezhettük be a táncot - mondja. - Ez volt az első alkalom, hogy tényleg rád tudtam koncentrálni, és nem arra kellett figyelnem, hogy a kétballábadat kerülgessem.

Egyetlen kecses mozdulattal kirántom a hátából a kést. Felmordul, és előregörnyed a kövön. Haloványan elmosolyodom, sikerült bosszút állnom a tánctudásomról tett megjegyzéséért, bármennyire is igaza lehet.

Megkerülöm a törmeléket, és leguggolok vele szemben, közel hajolok hozzá, miközben a fájdalom átjárja vonzó arcát. Megpördítem a kezemben a kést, amely még mindig iszamós a vértől.

- Áruld el, fájt annyira, mint a kétballábam?

Nyersen, fájdalmasan felnevet. Felállok, és figyelem, ahogy a vállához nyúl, és a sebre nyomja a kezét, amelyből most szabályosan ömlik a vér. Figyelem, ahogy a feltépett bőr magától összeforr. Figyelem, ahogy a hús és az izmok a szemem láttára meggyógyulnak, és nem marad más, csak egy újabb szabálytalan sebhely a hátán a többi között.

Merev vállából eltűnik a feszültség, és megkönnyebbülten felsóhajt.

- Sokkal jobb. Köszönöm. - Épp azon tűnődöm, vajon milyen sűrűn hagyja el a száját az utóbbi szó, amikor talpra áll. - Ki hitte volna,

hogy te leszel az, aki kihúzza a hátamból a kést, nem pedig beleszúrja? - mosolyog.

- Ne aggódj, hátba szúrásra még rengeteg időnk van.

Elvigyorodik, a fehér fogai kiragyognak koszos arcából. Majd megmozgatja a nyakát, és nyújtózik, úgy viselkedik, mintha nem pár perccel ezelőtt nyársalták volna fel.

Hirtelen felém nyújtja a kezét, én pedig üres tekintettel meredek a bőrkeményedéseire. Amikor nem mozdulok, lassan a kezemre teszi az övét, és a csuklóm körül összezárja durva ujjait.

A szívem szaporábban ver, és én átkozom ezt a hülye szervemet. Maga felé húzza a karom, a kezem. Azt, amelyik még mindig a dobótőrt szorongatja. Majd a másik kezével megsimítja a tenyeremet, gyengéden kifeszegetve a tőr nyelét az ujjaim közül.

- Van sajátod, hogy hátba szúrj vele, nem igaz? - kérdezi halkan, még mindig a csuklómat fogva, ujjai alatt valószínűleg érzi a hülye, zabolátlan pulzusomat. - Úgyhogy ezt inkább megtartom.

Ellépek a szorításából, távolságot kell teremtenem kettőnk között.

- Nem kellene most neked valamilyen fontos megbeszélésen lenned? - kérdezem, mert más nem jut eszembe.

- Előfordulhat. - Sóhajt, és a hajába túr. - Gyanítom, Kitt mindent elmondott. - Bólintok, mire ő folytatja: - Apám nem fogja lefújni a Próbákat. Ez persze hatalmi gesztus. És végül tájékoztatnia kell az embereket, hogy mi folyik itt. A ma este után nem titkolhatja tovább, hogy kicsoda és micsoda az Ellenállás.

- Mi történt? - zihálom, mert hirtelen felbosszant, ahogy eszembe jut, mit művelt. - Mi történt azután, hogy seggfej módjára kivittél a teremből, pedig segíthettem volna?

Most ő nevet ki engem.

- Folyton elfelejted, ki vagyok, Gray.

- Elnézést, felség. Mi történt azután, hogy királyi seggfej módjára kivittél a teremből?

- Hát, ez is fejlődés, fogjuk rá. - Elmosolyodik, átható pillantásával ismét végigmér. - És kérdésedre a válasz az, hogy ez nem a te harcod volt. Arról nem is beszélve, hogy nem kockáztathatom meg egy versenyző halálát, mielőtt az első próba egyáltalán elkezdődött volna.

Keserűen felnevetek.

- Átkozottul jól tudod, hogy tudok vigyázni magamra.

- Te pedig átkozottul jól tudod, hogy egyedül is el tudom intézni...

- Már elfelejtetted, hogy leszúrtak?

- Szakmai ártalom.

Egymásra meredünk, az arcunk közel jár egymáshoz. Érzem rajta a verejték, a vér és a kosz szagát és a bőrét körüllengő fenyőillat maradványait. Nehezen szedem a levegőt, majd a kelleténél egy pillanattal később végre ellépek tőle.

- Hányan haltak meg? - kérdezem kimérten.

Másfelé néz, beszívja a levegőt, majd azt feleli:

- Csak két Elit, de többen megsérültek. Négy halott Átlagos, kettőt pedig foglyul ejtettünk. - A tekintete visszatér hozzám, miközben folytatja: - Eleve egy tucatnál is kevesebb Átlagos volt, úgyhogy felmerült bennem a kérdés, mi lehetett az igazi küldetésük, mert nem hinném, hogy egy Elitekkel teli báltermet akartak megostromolni.

Bólintok, elgondolkodom az információn.

- Tehát néhányan megszöktek?

Megremeg egy izom az állkapcsán.

- Sajnos. - Ezzel hátrálni kezd tőlem, de nem veszi le rólam a szemét. - Holnap találkozunk, Gray.

- Viszlát holnap, Azer.

Végül megfordul, és átvág a báltermen, miközben nézem, ahogyan távozik. Ekkor visszaszól a válla felett.

- Megtennél nekem egy szívességet, kedvesem?

- Mi lenne az?

- Ígérd meg, hogy életben maradsz addig, hogy hátba szúrhass.

Hangosan felnevetek.

- Mindvégig ez volt a célom, hercegem.

23. fejezet

Kai

Majdnem lenyelek egy adag nyirkos földet. A szemem felpattan, és a nedves talajra köhögök alattam, amitől átázott a ruhám, így most kényelmetlenül tapad a testemre. A hátamra fordulok, moha, gallyak és kavicsok recsegnek alattam, ahogy a fölém magasodó fák között átszűrődő napfénybe pislogok.

„A Dögvészre, hol vagyok?"

A csiripelő madarak éneke ébreszt fel a nehéz, mély alvásból.

„Elkábított alvásból."

Fák takarják el fölöttem a kék eget, a legtöbbjük magas, baljós fenyő, amely hegyes lombkoronájával a felhők közé tör. Ezer közül is felismerném őket. Az ember megszokja a fákat, amelyeket számtalanszor kénytelen volt megmászni, hogy legyőzze a tériszonyát.

A Suttogó.

A rohadt erdőben vagyok.

Felállok, szédülök, kimerült vagyok, és kába. Különös nyomást érzek a jobb alkaromon, és amikor lenézek, meglátom körülötte a vékony bőrpántot, amelynek a végét szorosan összekötötték. Ha még szorosabbra húzzák, teljesen elzárja a vérellátást, és végképp használhatatlan lenne a karom.

Tűz rám a nap, ahogy lassan körbefordulok, és felmérem a környezetem. Semmi és senki, csak fák, sziklák és egyenetlen erdei talaj, a lombok ketrecbe zárnak.

„Mi az ördögöt keresek a Suttogó-erdőben?"

Nyilván tisztában voltam vele, hogy a Próbákat így is megtartják. Múlt éjjel négy órán keresztül beszéltünk erről és az Ellenállásról. A trónteremben töltöttem az estét és a kora reggelt Kitt-tel, a királlyal és a tanácsadóival.

A torkom kiszáradt, és kapar a többórányi vitatkozástól és egyezkedéstől arról, hogy mi lenne a legjobb lépés az Ellenállás jelentette fenyegetés ellen. Az embereimmel minden korábbinál nyomatékosabban azt a feladatot kaptuk, hogy keressük meg az Ellenállás tagjait, és végezzünk velük.

Megpróbálom lesöpörni a ruhámra tapadt földdarabokat, miközben végignézek az ismerőssége ellenére is ijesztő helyen. A Suttogó nem mesebeli erdő. Gyilkos fenevadak ólálkodnak hatalmas területén, és még gyilkosabb növények sarjadnak rajta. Én már csak tudom, tekintve, hogy számtalan órát töltöttem itt edzéssel, miközben apám parancsokat intézett hozzám, mintha egy katona lennék, nem pedig a fia.

„De most mit keresek itt?"

Arra számítottam, hogy legalább a saját ágyamban ébredhetek, hogy legalább kihallgathatok néhány foglyot, mielőtt visszamegyek a stadionba az első próbatételre. De holtbiztos, hogy arra nem számítottam, hogy elkábítanak, és az erdőbe vonszolnak.

„Eltér a korábbiaktól."

Tealah így fogalmazott. Még sosem rendeztek Próbát a Dóm Arénán kívül, ahol nem lehet jelen a közönség, hogy röhécseljenek rajtunk, és ujjongjanak nekünk.

Megreccsen egy ág, mire megpördülök, és harci testtartást veszek fel.

A tőlem pár méterre álló sovány férfira meredek, egyszerű fehér ruhát visel, amely elüt sötét bőrétől. Visszanéz rám, szeme üveges és rezzenéstelen.

„Egy Látó."

Ekkor megérzem. Az ereje bizsereg a bőröm alatt, túlságosan lekötöttek a gondolataim, hogy érzékeljem a képességét, amellyel rögzít és kivetít mindent, amit a saját szemével lát. És most épp ezt csinálja.

Mindig nyugtalanítónak tartottam, ahogy rezzenéstelen tekintettel bámulva rögzítik, amit látnak, de hozzászoktam, mivel tucatszámra szoktak jelen lenni a Próbákon. Cikáznak a stadionban, dokumentálják az eseményeket és a versenyzőket, miközben arra használják a képességüket, hogy a látottakat a magasan a Verem padlója felett elhelyezett vásznakra vetítsék ki.

És úgy fest, a Próbáknak ezen a változatán ugyanezt teszik. Csak éppen nem vetíti ki, amit lát, hanem eltárolja a képeket későbbre. Több tucat lehet belőlük, mind az erdőben mászkálnak, követik a versenyzőket, és rögzítik az első próbát, hogy aztán visszajátsszák a közönségnek, ha véget ért.

Egy lépést sem teszek az irányába. Tilos kapcsolatot létesíteni a Látókkal vagy bármilyen formában hozzájuk érni a Próbák során. Ők egyszerűen azon közönség szeme és füle, amelyik személyesen nem lehet itt.

A férfi végül pislant, tekintete némiképp kitisztul, amikor szemlátomást megszerezte a felvételeket, amelyeket rólam akart. Tesz egy lépést, és elindul, kétségkívül azért, hogy további képeket készítsen más versenyzőkről. Ekkor megtorpan, a szemembe néz, és

hosszú, sötét ujjaival megütögeti a nadrágzsebét, mielőtt visszakotródik az erdőbe.

Nézek utána, majd elszakítom róla a tekintetem, és lepillantok a saját zsebemre. Azokkal a holmikkal dobtak ki ide, amelyek nálam voltak, amikor kimásztam az ágyból, eltekintve a cipőtől, amelyet oly nagyvonalúan a lábamra húztak. Ezenkívül egyetlen kiegészítőt adtak rám - a furcsa bőrpántot a karomon. Hálát adok a Dögvésznek, hogy éjszakára magamon hagytam a vékony ingemet, mert túl kimerült voltam, hogy levegyem.

A vékony nadrág zsebébe nyúlok, és az ujjaim összezárulnak egy durva papírdarab körül. Óvatosan kinyitom, és meglátom a pedáns, lendületes hurkokkal díszített kézírást.

Üdvözöljük a legelső próbán,
Mely a Suttogóban vár rád.
A becsület és a méltóság játékán,
Reméljük magadra találsz.
Nem titok a viadal célja,
A győztest majd a közönség tapsolja.
Gyűjtsd össze a pántokat, és nyerhetsz,
Ellenséged karjáról mindet meg kell szerezned.

Vágd le ellenfeleid pántját,
Mert nélkülük pórul járnál.

Gyűjtsd a legtöbbet a győzelemhez,
És mi dicséretét zengjük majd nevednek.

De már közeleg a vég.
Mert a játék ideje hat éj.
Üdvözlünk a hatodik Próbánkon,
A túlélésért a Dögvészhez imádkozz!

Viszonylag egyszerű feladatnak tűnik, hogy szerezzem meg a lehető legtöbb karpántot: már ha életben tudok maradni egy hétig az erdőben. De közben olvasok a sorok között.

„Arra kényszerítenek minket, hogy harcoljunk egymás ellen."

Senki sem fog könnyedén lemondani a karpántjáról. A Próbákon sokkal kevesebbért is ontottak már vért. Összegyűröm a papírdarabot, és a zsebembe süllyesztem, majd a felkaromra húzott bőrpántra nézek. Szoros. Olyan szoros, hogy csak úgy lehet levenni ezeket a Dögvész verte holmikat, ha kivágják az ember bőréből, ami a legnagyobb óvatosság mellett is óhatatlanul vért fog fakasztani.

Szándékos és ravasz.

„Apám idén túltett magán."

Verejték csorog le a szemöldökömön, és marja a szemem. A hőség csak a Tűzpusztához mérhető, és lehámozom magamról az inget, hogy megtöröljem a nedves arcomat. A torkom máris kiszáradt, kitikkadtam a délelőtti tűző napon.

„Első a víz. Aztán foglalkozom az ellenfelekkel."

Felállok, a talpam alatt recseg a növényzet és a durva talaj. Sóhajtok, és felnézek az utamban magasodó egyik fenyegető fenyőre.

Megrázom a fejem, a vállam, próbálok szabadulni az idegességtől. Aztán megragadom a legalsó ágat, és fellendítem rá a lábam.

Igen, többször megmásztam ezeket a fákat, és igen, legyőztem a magasságtól való félelmemet. De csak mert valaki legyőzte egy félelmét, még nem jelent élvezetet újra meg újra szembekerülni vele. Mégis itt vagyok, fára mászok, lassan, ágról ágra.

Fúj a szél, és vakító a napsütés, ahogy egyre magasabbra mászok a fenyőre, hogy vizet keressek. Percekkel, talán órákkal később, sajgó végtagokkal és kalapáló szívvel végre elérem a csúcsát. Mármint az utolsó ágat, amelyik elbírja a súlyomat. Most már pár száz méterre vagyok a levegőben, csak egy vaskos ág tart meg a talpam alatt. Rögtön megbánom, ahogy lenézek.

„Szedd össze magad, Kai!"

Szánalmas lenne, ha úgy halnék meg a Próbán, hogy leesem egy fáról, ez még a halálom után is teljesen tönkretenné a híremet. Ezt észben

tartva kapaszkodom a fa immár elvékonyodott törzsébe, miközben a levelek között elnézek a többi fa lombkoronája felett.

Úgy érzem magam, mintha visszatértem volna a bálterembe, és a tengernyi zöld árnyalatot szemrevételezném. Levelekkel teli ágak ringatóznak a szélben, akár a drága ruhákba öltözött nők a tánctéren tegnap.

„Ott."

A tekintetem megakad egy résen a fák sorában, egy kihagyásban a levelek táncában. Egy folyószakasz, egy patak, egy vízforrás. Jelen pillanatban az sem érdekel, ha egy átkozott pocsolya.

Óvatosan lemászok a szilárd talajig, közben hevesen zihálok. Mire földet ér a lábam, a nap már végigaraszolt az égbolton, tudomásomra hozva, hogy máris késő délután lett.

És aztán elindulok. Elindulok a víz irányába, amelyre minden versenyző szomjazik, miután elkábították, és kénytelen volt órákon át vánszorogni az erdőben. Apám csapdát állított nekünk, és mi készséggel belesétáltunk.

Órák. Ide jutottam, hogy hosszú, fáradalmas órákon át caplatok az erdő sűrűjében. Találkoztam több mérges kígyóval és mérgező növénnyel, amelyek arra biztattak, hogy menjek csak a közelükbe.

Rohadtul unatkozom.

A szemem és a testem éber, ahogy vánszorgok tovább, bár az elmém legalább olyan messzire kalandozik, mint a testem. A Próbákon gondolkodom, a versenyzőkön...

És aztán a lányon. „Elég!"

Ha Paedyn annyira utálni akar, akkor nagyon-nagyon megkönnyíthetném a dolgát. Nem kell sok hozzá. Viszont önző és gyenge vagyok, és csak megnehezíteni tudom számára, hogy ellökjön magától.

Az a lány legalább annyira elképesztő, mint amennyire megtévesztő. Mond valamit a gyönyörű szájával, viszont a tengerkék szeme egészen másról árulkodik. Kihúz egy kést a hátamból, majd azt mondja, egy másikat fog belém döfni. Zavarba ejtő, elragadó, és egyetlen lehetséges szempontból sem illünk egymáshoz. Ő a láng, én pedig meg fogom égetni magam. Ő az óceán, én pedig bele fogok fulladni.

Végigsimítok az arcomon, legszívesebben a kiszáradásra fognám, hogy kezd elmenni az eszem.

Sosem volt rám még ilyen hatással egy lány, ami teljességgel, dühítően képtelenség. De aztán elvigyorodom, eszembe jut az ujjaim alatt verő pulzusa, ahogy mindig elakad a lélegzete, akárhányszor

hozzáérek, a tekintete, ahogy alig tud betelni a mosolyommal és az állítólag oly utálatos gödröcskéimmel.

Bizonyára kölcsönösen érezzük, hogy milyen bosszantóan képtelen, ha valaki ilyen hatással van ránk, bár meggyőződésem, hogy ő egy torkomnak szegezett tőr kíséretében ezt letagadná.

„Annyira elvetemült az a lány!"

Valami megcsillan a lenyugvó nap fényében, és odakapom a szemem.

Tőlem jobbra az egyik ágon egy kard lóg egy hüvelyben, ezüstnyele csillog a fényben. Egy percbe sem telik felmászni, leoldozni a szíjat az ágról, majd leugrani a fáról.

Valószínűleg szerte az erdőben fegyvereket és más holmikat rejtettek el, hogy használjuk őket.

„Így könnyebb vért ontani. Könnyebb izgalmassá tenni a dolgokat."

Alacsonyan a derekamra csúsztatom az övet és a hüvelyt, majd a karddal elkezdem átvágni magam a sűrű növényzeten.

„Majdnem ott vagyok."

A talajt árnyékok borítják, és időközben már egy nyulat is fogtam, amit meg kell sütnöm, hogy megtömjem éhes gyomromat. Találtam egy dobócsillagot mélyen az egyik fa kérgébe ágyazódva, és használtam a gyanútlan nyúlon, amely most az övemre kötve lóg.

Megállok, és még azelőtt meghallok valamit, mielőtt meglátnám.

Áldott, csörgedező víz. Egy apró, sekély patak bukkan elő a fák között, víz csobog át a mederben lévő köveken. Tétovázok, a látszólag békés helyet fürkészem.

Minden tiszta. Egyelőre.

Elosonok a patak partjáig, beletérdelek, de közben minden másodpercben a hátam mögé tekintek, egy pillanatra sem akarom

védtelenül hagyni a hátam. Hideg vizet fröcskölök az arcomra, hagyom, hogy lecsorogjon a bőrömön és a fedetlen mellkasomon.

A bugyogó csermely egypár méterrel távolabb lévő kisebb forrásból indul, a víz tiszta, üde és hűvös.

„Emberi kéz készítette."

És friss. Kétségkívül a Hidrók munkája, az ivóvíz apró ajándékában részesítettek bennünket. Hálát adok a Dögvésznek, hogy a víz ennyire áttetsző, ennyire tiszta, így nem kell azzal fáradnom, hogy valahogy felforraljam.

Gyújtóst és tűzifát keresek a környéken, amikor beütöm a fejem az egyik fáról lógó valamibe, amit elrejtenek az árnyékok. Kulacsok. Kettő is lengedezik az esti szellőben.

Ismét hálát adok a Dögvésznek.

Összedörzsölni két fadarabot pont olyan szórakoztató, mint amilyennek hangzik, de a többévnyi gyakorlásnak és a türelemnek hála hamarosan tűz ropog előttem. És bár egy nyulat hosszúkarddal megnyúzni épp olyan nehéz, mint amilyen idegesítő, hamarosan a lángok felett sül az is.

És ekkor...

Energia járja át a testem, szikráznak az idegszálaim, és ismerős borzongás fut végig a gerincemen. A tarkómon feláll a szőr, érzem az erőt, ami elönti a testemet.

„Jön valaki. És tudom, ki az."

Gally reccsen tőlem balra. Majd még egy.

Nem emlékszem, mikor egyenesedtem fel, de most lábujjhegyen lépek egyik lábamról a másikra, képtelen vagyok ellenállni az ismerős harci vágynak, és várom a dominanciáról és pusztításról szóló táncot. A küzdelem a kedvenc keringőm, és fejből tudom a lépéseket.

Braxton csörtet át a fák között, vérben forog a szeme, amikor találkozik a tekintetünk. Meglátta a tűzből származó füstöt, és arra jutott, rajtaüt, bárki is gyújtotta. De balszerencséjére már azelőtt éreztem a közeledtét, hogy meghallottam a rohanó lépteit az erdőben.

Látom, hogy tétovázik, mintha azon tanakodna, hogy megkockáztasson-e velem egy összecsapást, vagy inkább vonuljon vissza. Ám a bizonytalanság eltűnik az arcáról, ahogy lassan közelebb húzódik. Belép a tűz fényéből kirajzolódó körbe, és látom hatalmas, lomha testének körvonalait.

- Üdv, Brax. Örülök, hogy beugrottál.

Felém dönti a fejét, ahogy mindig szokta.

- 'Estét, Kai.

A Behemót sosem volt a szavak embere, mindig is inkább a csendes megfigyelést választotta, mielőtt akár egy szót szólt volna. Ebben furcsamód hasonlít Sadie-re. Lassan, szótlanul körözni kezdünk egymás körül, méregetve a másikat.

- Gyanítom, a karpántomért jöttél, és nem baráti csevejre ugrottál be. - Sóhajtok, és teszek felé egy lépést.

- A feltételezésed helyes lehet. - Vet egy pillantást a sülő nyúlra. - Ha magadtól ideadod, békén hagylak, és visszatérhetsz a vacsorádhoz. Kár lenne, ha elfajulna a helyzet.

Nem látok nála fegyvert, úgyhogy én sem nyúlok az enyémhez. Gyerekkorunk óta ismerjük egymást, és ha tehetek érte, továbbra is fent szeretném tartani ezt az ismeretséget.

- Mindketten tudjuk, hogy nem adhatom oda a karpántom, Brax.

„Mert az a küldetésem, hogy megnyerjem a Próbatételeket."

Látom, ahogy bólint az egyre mélyülő sötétségben, aztán hirtelen nekem ront. Lehajolok, arra használom a lendületét, hogy átdobjam

a vállam felett, és hallom, hogy súlyos puffanással a földre érkezik. Éveken keresztül együtt edzettem Braxtonnal. Kiszámítható, de ettől még nem lesz kevésbé erős. Egy szempillantás alatt talpra ugrik, felemeli az öklét, és készen áll kiverni a fogam.

És ekkor elszabadul a kiszámított káosz.

Repülnek az öklök, billegnek a fejek, mozognak a lábak. Egy tánc. Könyörtelen, véres, gyönyörű tánc. Hirtelen egyenlő ellenfelek leszünk, mivel hagytam, hogy az ereimből a felszínre törjön a képessége. Az ütéseim könyörtelenek és gyorsak a lángok pislákoló fényében.

Az ökle eltalálja az állkapcsomat, és majdnem eltöri, amitől forró vér gyűlik a számba. Megtántorodom, ahogy mögém lép, és vaskos karjával fojtófogásba kapja a nyakam. Érzem a tétovázását, mielőtt hátracsapom a fejem, és a koponyám gyomorforgató reccsenéssel eltalálja az orrát. Meginog, vér szivárog az orrából és a szájából.

A másodperc töredéke alatt megszórom ütésekkel, amelyeket alig képes kivédeni. Aztán gyorsan magához tér, és erős öklével a bordáim felé csap. Lebukom a következő parasztlengője elől, és állon vágom.

Ördögi kör. Megütöm. Ő visszaüt. Javára legyen mondva, le vagyok nyűgözve. Sosem láttam még ennyire összeszedettnek, ennyire elszántnak. Sosem harcoltam még vele ilyen jót. Kár, hogy véget kell vetnem neki.

Sötét kéz száguld az arcom felé. Könnyedén hátrálok egy lépést, és a sarkam beleütközik valamibe, majd forróságot érzek a lábam hátuljától a tarkómig.

„A tűz."

Sarokba szorított a tűznél.

„Okos."

Lebukom az orromnak szánt ökle elől, és erősen gyomron vágom. Felmordul, összegörnyed, de egyetlen gyors mozdulattal megragadja a karom. Megtekeri, majd mindkét karomat a hátam mögé húzza, a mellkasomat pedig a tűz felé tolja. Fájdalom kúszik fel a vállamon, ahogy a lángok ragyognak előttem.

„Talán többet kellett volna beleadnom."

Erőből a térdhajlatomba rúg, majd a lábam fájdalmasan a még keményebb talajnak csapódik, ahogy összeesem. A lángok most már nagyon közel járnak hozzám, szinte a meztelen mellkasomat nyalogatják.

- Csak hadd vágjam le a karpántodat, Kai! - kérlel Braxton fölém magasodva. Jó tudni, hogy nem igazán tetszik neki az ötlet, hogy elevenen megsüssön. - Azzal véget vethetünk az egésznek. - A hangja mély, de enyhe remegést hallok ki belőle. Váratlanul érte, és megdöbbentette, hogy a lángok fölé tarthat, akár a nyulat, amely mostanra megégett mellettem.

Hanyag voltam, és fáradt, ostobán alábecsültem, és most a markában tartja a leendő Végrehajtót.

- Ez volt az eddigi legjobb harcunk, Brax, tényleg le vagyok nyűgözve - zihálom, és a tűz nyomán izzadságcseppek ülnek ki az arcomra. - De meg kell égetned, ha meg akarod szerezni a karpántot.

Nehéz sóhajt présel ki magából.

- Sejtettem, hogy ezt fogod mondani. - Elhallgat. - Bár ne kellene így lennie!

A hús találkozása a tűzzel.

A bőr találkozása a perzselő, forró lángokkal.

Arra számítok, hogy egy kiáltás szakad ki a torkomból, de csak egy fojtott sikoly csúszik ki a számon. Braxton a hátamba térdel, elfordítja a testem, és a lángok közé tolja a mellkasom bal oldalát.

Égek, lángolok, a bőröm felhólyagzik, miközben lent tart, majd végül visszahúz, megengedve, hogy elborítson a hűvös levegő. Zihálok, miközben a másik kezével a kardért nyúl az oldalamon. Kész kihúzni a hüvelyéből, hogy levágja a karpántomat, mivel már kába vagyok a fájdalomtól.

Ó, viszont átéltem én már sokkal rosszabb fájdalmat is.

Ahogy karjával elnyúl mellettem, belekapaszkodom, és ugyanezzel a mozdulattal felállok, miközben az adrenalin elnyomja a megégett testem fájdalmát. Áthúzom a karját a vállam felett, és előredöntöm a testem. Kihasználva a lendületet és Behemót-erejét, felemelem a földről, és átdobom magam felett, egyenesen a lángok közé.

Felüvölt, de nem sokáig marad a tűzben. Kiabálva kipattan a lángok közül, a földre veti magát, és hemperegve próbálja eloltani a ruhájába és a bőrébe belekapott lángokat. Füst gomolyog az égett ruháiból, miközben leguggolok hozzá.

- Én is azt kívánom, bár ne kellene így lennie - mondom halkan, miközben erősen zihál előttem. - De van nálad valami, amire szükségem van.

Levágom a pántot az alkarjáról. Óhatatlanul megvágom, és még több vért fakasztok. Rekedten zihál, miközben átkutatom a zsebeit, hátha más pántokat is megszerzett, de egyet sem találok. Felállok, lenézek rá, és egyetlen szót mondok:

- Eredj!

Egy pillanatra felnéz rám, majd felmordul a fájdalomtól, és feltápászkodik, olyan gyorsan sántikálva el a fák közé, amennyire csak összeégett teste engedi. Figyelem, ahogy távozik, hallom, hogy nehezen utat tör a sötét erdőben, és tudom, hogy nem merne visszajönni. Aztán megfordulok, és egyenesen a Látóra nézek, aki rögzítette az egész harcot.

- Remélem, élvezték a műsort - közlöm, és gúnyosan fejet hajtok. Amint kiejtem ezeket a szavakat, a fehérbe öltözött nő pislog, és eltűnik az erdőben.

Zsebre vágom Braxton karpántját, miközben kínoz a fájdalom. Vakító, tüzes fájdalom. Lenézek a vörös, összeégett bőrterületre a tetoválásom felett.

Az adrenalin hatása elmúlt, és nekem csak a testemet átjáró fájdalom maradt. A kulacsaimhoz botladozok, lecsavarom az egyik kupakját, és az égésre öntöm hűs tartalmát. Összeszorított fogakkal sziszegek, miközben a víz hozzáér megégett bőrömhöz, de így is némi megkönnyebbülést jelent.

Előveszem az összegyűrt ingemet a zsebemből, a fogammal letépek róla egy hosszabb csíkot, majd óvatosan a karom alatti égésre tekerem az anyagot. Az eredmény egy hevenyészett fásli, amellyel a fertőzés esélyét próbálom csökkenteni. Hosszú távra azonban kevés lesz. Gyógynövényeket kell találnom, valamit, bármit, amivel kitisztíthatom a sebet.

Mert nem halhatok meg.

És az is kizárt, hogy elbukjak a Próbán.

24. fejezet

Paedyn

- Kitekerem a nyakad, ha nem hallgatsz el!

A madár elereszti a füle mellett a nagyon is komoly halálos fenyegetésemet, és tovább vartyog egy ágon a fejem felett.

Csaknem fél órája vijjog, aminek eredményeként legalább egy tucat követ dobtam az irányába.

Bosszús vagyok, dühös, ideges, ráadásul majd éhen halok. Persze mindez csak a mellékhatása annak, hogy a vadon mélyén ébredtem, és csak az a ruhám van nálam, amelyikben lefeküdtem aludni. Lenézek a szoros szövetnadrágomra és a még többet szabadon hagyó ujjatlan felsőmre. Hiányos selyemholmi. Már megbántam, hogy valaha felvettem, tekintve, hogy innentől kezdve egy hétig ez lesz az egyetlen felsőm.

„Egy hétig."

Ilyen sokáig kell életben maradnom az erdőben. A Suttogó-erdő rengetegében. A helyen, ahol a legkülönfélébb ellenfeleim nyüzsögnek, bár mindjárt dél, és egyelőre az egyetlen ellenfél, amivel találkoztam, a kígyó volt, amelyik majdnem leharapta a lábamat. Azóta caplatok a sűrű növényzetben, hogy arccal a porban pislogva arra ébredtem, egy vakító fehérbe öltözött nő bámul.

Egy Látó. Azért van itt, hogy kémkedjen a játékosok után. Hogy rögzítse az átkozott Próbát. Hogy dokumentálja, amit a közönség nem láthat a saját szemével.

Biztos vagyok benne, hogy Ilya többi lakója ugyanilyen értetlenül áll az idei Próbák előtt. Bár nem állíthatom, hogy nem figyelmeztettek minket.

„Eltér a korábbiaktól. Ennyi figyelmeztetést kaptunk."

Csak éppen az „eltérés" távolról sem fedi, mennyire drasztikusan megváltoztak a Próbák. Az elmúlt három évtizedben egyetlen Próbát sem tartottak a stadion falain kívül, távol a közönség kíváncsi tekintetétől. De gyanítom, csak a legjobb, legbrutálisabb és legvéresebb próbák alkalmasak arra, hogy kihívás elé állítsák a leendő Végrehajtót. Csak azt kívánom, bár én ne lennék a része.

Mindannyiunkat akaratunk ellenére vetettek a halálos Suttogóba, hogy az elemek vagy az ellenfeleink végezzenek velünk. Zseniális. És nem tudom, hogy tapsoljak vagy sírjak.

„Nem is vártam kevesebbet a királytól."

Tekintetem a jobb karomra téved, amelyre szoros bőrpántot kötöttek.

„Szerezd meg ellenfeleid pántját, mert nélkülük pórul járnál."

Keserűen felnevetek a környező ürességben. Azt akarják, hogy harcoljunk, ténylegesen harcoljunk ezekért a bőrcsíkokért. Úgyhogy annak érdekében, hogy elég sokáig életben maradjak, és találjak egy ellenfelet, elindulok vizet keresni. A fák hatalmasak és félelmetesek, magasan az égbe törve karcolgatják az alacsonyan szálló felhőket. Egy örökkévalóságig tart megmászni az egyiket és megkeresni a legközelebbi vízforrást, és az elmúlt igencsak unalmas órák azzal teltek, hogy reményeim szerint egy patak felé caplattam.

Csak éppen most egy fa alatt ülök, és egy madárral vitatkozok. A rend kedvéért hajítok felé még egy követ, majd visszafordulok a mellettem heverő botokhoz. A kezembe fogok még egy nyílhegyet, a nagylelkű ajándékok egyikét, amelyekkel minket segítenek, és amit menet közben szedtem össze, hogy rögzítsem az egyik bot végén. Túl régóta foglalatoskodom azzal, hogy nyílvesszőket készítsek az íjhoz és a tegezhez, amelyeket egy fatörzsnek támasztva találtam, és épp kapóra jöttek.

„Mintha az Eliteknek szükségük lenne fegyverre."

A tollat a bosszantó, mégis hasznos madár szolgáltatta, és ezzel el is készült a vessző. Apró mosollyal nézegetem a művemet, szemügyre veszem a tegezben lötyögő hét vesszőt. Apámnak hála, nem ez volt az első alkalom, hogy nulláról kellett nyílvesszőt fabrikálnom, és most elmosolyodom a távoli emlékre.

A vállamra veszem a tegezt, és keresztbe vetem az íjhúrt a mellkasomon, elköszönve a madártól, amely még mindig a fán ücsörög.

Nehezen sóhajtok egy nagyot, és ismét útra kelek a víz felé, amelyre kétségbeesetten szükségem van. Óvatosan és csendben lépdelek az erdőben, nyitva tartva a szemem, hátha meglátok egy ehető állatot.

„Ott."

Egy zsíros nyúl ugrik elő a bokrok közül pár méterre tőlem, és fogalma sincs ártó szándékaimról. Előveszem az íjat, mellé meg egy nyilat a tegezből. Felajzom, célzok, és mély levegőt veszek, ahogy apám tanította. Aztán kilövöm a vesszőt a célpont felé. Egyenesen a nyúl szemébe fúródik.

Holtan rogy össze. Felkapom az állatot, megtörlöm a nyílhegyet egy közeli növényben, amely reményeim szerint nem mérgező, és

visszateszem a tegezbe.

„Keress vizet! Gyújts tüzet! Egyél!”

És ezzel gyalogolok tovább, fák gyökerein és kövekben botladozva.

„Pompás!”

Hagyom elkalandozni a gondolataimat, miközben egyenletes ritmusban haladok a növények között, és az ellenfeleimen tűnődöm, a bálon, a bőrkeményedéses kézen a hátamon és az arcomat fürkésző szürke szempáron.

Bosszúsan fújtatok, és a kelleténél erősebben rúgok bele egy kőbe. Káromkodásfüzér hagyja el a számat, egyszerre szidom a követ, magamat és a pökhendi majmot, akit azért utálok, amiért nem tudom teljesen utálni.

A nap leereszkedik az égbolton, miközben én tovább caplatok a növények között, káromkodok a rám tapadó pókhálók és a bennük lakó hatalmas pókok miatt.

Utolér egy Látó, és minden erőmmel próbálom figyelmen kívül hagyni a jelenlétét. Amint megelégszik a felvételekkel, hogy fújtatva csörtetek az erdőben, sarkon fordul, és távozik.

Meleg, késő délutáni napsugarak szűrődnek át a fák között, és aranyszínű árnyékokba vonják az erdőt. Egy pillanatra gyönyörködöm a kísérteties hely baljós szépségén.

És ekkor valami eltalálja az arcomat.

Pontosabban én találok el valamit. Majdnem hanyatt esem, köpködök, és azon kapom magam, hogy egyenesen nekisétáltam egy alacsony ágról lelógó nagy pamutingnek. Lekapom az ágról, és még akkor is azon morgolódom, hogy nem szorulok rá a király kedvességére, amikor felveszem a ruhadarabot.

Gyalogolok és gyalogolok.

Unatkozom. Unatkozom az átkozott Próbák alatt.

Majd a szemem sarkából meglátom, hogy valamin megcsillan a fény. Abba az irányba pördülök, közben levelek recsegnek a lábam alatt. Majdnem eltátom a szám, amikor észreveszem, mi húzódik alig harminc méterre tőlem.

Egy kristálytiszta vízzel teli mély tavacska csillog a napfényben, és apró hullámokat vet a meleg szellőben. Hívogató és csodálatos. Pislogok. Észre sem vettem, amikor a magas fáról felderítettem a terepet. A csillámló vizet fák veszik körül, és majdnem teljesen eltakarja a növényzet.

Konkrétan megbotlok, amikor sietve elindulok felé.

„Víz. Víz. Víz."

Rettentő szomjas vagyok, alig várom, hogy annyit igyak, amennyit csak tudok. Aztán tüzet rakok, megsütöm a nyulam...

Van valami a vízben, a felszínén lebeg.

Mostanra jóval közelebb értem, a napfény már nem csillog olyan vakítóan a tiszta vízfelszínen, és ki tudom venni az alak körvonalait. Egy ember körvonalait. Közelebb húzódva leveszem az íjat a mellkasomról, és a kezemben szorongatom.

Az alak nem mozdul.

Piszkosszőke haja lebarnult homlokához tapad.

Ugyanolyan üvegzöld szeme van, mint a királynak. Vakon mered a kék égboltra.

Fulladozó sikoly szakad ki a torkomból, mire a madarak felröppennek a körülöttem lévő fákról.

„Kitt."

„Meghalt."

Levegőért kapok, és elbotladozom a tó partjáig. Lehet, hogy utálom az apját és a birodalmat, amelyben egy napon uralkodni fog, de ettől még nem szeretném holtan látni. A gondolat engem is

meglep, figyelembe véve, hogy a királynak viszont, akire annyira hasonlít, nagyon is ezt a sorsot kívánom. És ha az ismerős arcvonásokon túl nincs bennük semmi közös? Ha van remény a herceg számára, hogy kitörjön az apja árnyékából, hogy ne lépjen a nyomdokaiba, és változást hozzon a birodalomban?

Erőt veszek magamon, hogy belenézzek üveges szemébe, amelyben most kizárólag a hercegben rejlő lehetőségeket látom, nem pedig az apja jelenlétét. Az a valaha derűs zöld szempár soha többé nem fog ráncokat vetni a nevetéstől. Ehelyett tágra nyílt szemekkel mered felfelé a semmibe, tompán, megfosztva az élettől. Soha többé nem ékesíti az a sanda mosoly. Ehelyett vékony vonalban szorítja össze a száját, elkékülve a halál hűvös csókjától.

A tóba vetem magam, ki akarom vonszolni a hullámsírjából.

Ám a talpam szilárd talajra érkezik.

A csontjaim csak úgy csengenek a becsapódástól, mindjárt megrepednek az erejétől.

Pislogok, hogy elmúljon a fájdalom, bár az értetlenségem ellen nem sokat használ. Hirtelen nincs tó a talpam alatt, és Kitt sem lebeg holtan a felszínén. Hitetlenkedve nézek le a földre, próbálom összerakni, mi történik.

- Segíts!

A húrra helyezek egy vesszőt, és megfeszítem az íjat, majd a megtört, vékony hang tulajdonosa felé fordulok.

Elakad a lélegzetem.

„Én vagyok az."

Sötétkék szempár néz a szemembe: szomorú, éhes tekintet. Hosszú, ezüstszürke haj lóg gubancosan összetapadva a kislány fejéről. A lány - én - kicsi, nagyon kicsi. Gyenge, kimerült, és elkerekedett szemmel mered rám. Felém nyújtja csontos ujját.

- Kérlek - suttogja, nyöszörgi.

Hátratántorodom a hang - a hangom - hallatán, majdnem kicsúszik alólam a talaj, ahogy tesz felém egy bizonytalan lépést.

„Ez nem a valóság."

Megfordulok, kész vagyok elmenekülni a rémálom elől, de majdnem nekiütközöm egy másik Paedynnek, akinek az arca beesett, a tekintete pedig üres.

„Képzelődöm. Kiszáradtam."

A nyelvembe harapok, hogy ne sikoltsak fel, amikor jobbra fordulok, és meglátom, hogy egy másik kiéhezett változatom mered vissza rám.

Körülvettek. Teljesen körülvettek a kérlelő Paedynek. Tesznek felém egy lépést, könyörögnek, hogy segítsek nekik, miközben kinyúlnak, és próbálnak megragadni.

Ezúttal meg sem próbálom elfojtani a sikolyomat.

Közelebb jönnek, körülvesznek. Felkiáltok, zavarodott vagyok...

„Nem ment el az eszem."

Felém tántorognak, segítséget kérnek, de nem tudom megadni nekik.

„Ez Ace."

Még ennek tudatában sem tudok rájuk, magamra nézni. Képtelen vagyok elviselni, hogy segítségért könyörögnek, miközben én semmit sem teszek. Ez én voltam. Én voltam valamikor ez az éhező és szomorú kislány. Mert amikor apám meghalt, a lelkem egy darabja is meghalt vele együtt.

„Ez nem a valóság. Ez nem a valóság. Ez nem a valóság."

Felkiáltok, térdre zuhanok, a fejemet fogom tehetetlenségemben.

- Tudom, hogy te vagy az, Ace - kiáltom összeszorított fogakkal.

Fennhéjazó nevetést hallok, amely egyre hangosabb lesz, ahogy Ace közelebb jön hozzám. Nagy levegőt veszek, és felállok, remegek az undortól és a haragtól, felkészülve rá, hogy beteg Paedynek vesznek majd körül.

Ám a könyörgés abbamarad, a Paedynek kámforrá válnak, és csak Ace áll előttem. Tekintete a mellkasára szegezett nyílvesszőre ugrik, majd vissza rám. Van képe elvigyorodni.

- Üdv, Paedyn! - köszönt önelégült hangon, és felvonja a szemöldökét. - Élvezted a találkozást a korábbi éneddel?

- Te beteg vagy - fröcsögöm, és megfeszítem az íjhúrt.

Ace sóhajt, máris beleunt a társalgásba. Büszkén felszegi az állát, és azt feleli:

- Csak add ide a pántodat, és már itt sem vagyok! - Elhallgat. - Sőt hagyom, hogy magadnak vedd le, így nem foglak megvágni.

- Milyen nagylelkű. - Ezt konkrétan morogva közlöm vele. - De inkább nem élnék a lehetőséggel. - Vicsorgok, hajszál választ csak el attól, hogy egy nyílvesszőt lőjek a fekete szíve irányába.

Rám pislog, bosszús sóhajjal kisimítja barna haját az arcából.

- Rendben. - A tekintete elkomorul. - Legyen, ahogy akarod! Nem bánom, ha be kell piszkolnom a kezem.

Ezzel megindul felém, és a karomért nyúl. Habozás nélkül nyílvesszőt eresztek a combjába, úgy célzok, hogy csak megsebesítsem, de ne öljem meg. Nem fogom megadni a királynak és a népének azt, amire vágynak: a halált.

Csak éppen a vessző nem ér hozzá a bőréhez, nem mélyed a testébe. Egyenesen átrepül rajta. Az illúzió szertefoszlik, akár a füst a szélben, és én tehetetlen dühömben majdnem felsikoltok.

Újabb Ace lép elő egy fa mögül pár méterre tőlem, levelek recsegnek a talpa alatt, miközben lassan összecsapja a tenyerét.

- Hűha. Szép volt. - Éles lándzsát szorongat a kezében, és vigyorog, mint a fakutya.

- Ne rejtőzz el az illúzióid mögé, te gyáva féreg! - Dühöngök, az adrenalin szétárad ereimben.

Ez az igazi Ace, biztos vagyok benne. A falevelek árulták el, recsegtek, amikor rájuk lépett, ellentétben az első alkalommal, amikor keresztülsétált rajtam. Úgy látszik, észrevette, hogy rájöttem, és amint beléeresztenék egy vesszőt, egy tucat másolattal veszi körül magát, és elrejtőzik közöttük.

Mind kórusban szólalnak meg, ahogy elkezdenek bekeríteni, elnyomva a levelek recsegését.

- Ha most ideadod a karpántod, nem foglak bántani. - Gyomorfogató nevetésük mintha visszhangozna a koponyámban.

Körbefordulok, nem tudom, melyikükre célozzak. Már csak hat vesszőm maradt, és egyet sem pazarolhatok el. Egyre közelebb jönnek, hogy végezzenek velem.

„Találd meg az igazi Ace-t!"

Könnyű azt mondani. Mind ugyanúgy néznek ki, és ugyanúgy mozognak, mind lándzsát tartanak a kezükben, és készek ledöfni vele, bár csak az egyikük képes igazi sérülést okozni.

- Ez jól fog esni, Paedyn - közlik mosolyogva.

Végignézek mindegyikükön. Felmérem egyforma testtartásukat, az egyforma arckifejezésüket, az egyforma mindenüket.

„Nem fogok meghalni. Nem fogok meghalni. Nem fogok meghalni."

És ekkor megakad a szemem az egyikükön, amelyik ugyanolyan, mint a többi.

„Megvagy."

A halántékán lecsorgó apró verejtékcsepp elegendő ahhoz, hogy lebuktassa, az egyetlen jele az illúziók megidézéséhez szükséges erőfeszítésnek.

Abban a pillanatban vonom fel a szemöldökömet, hogy meglódul felém. Oldalra vetődök, de így is fájdalom hasít a hasamba. Égető, szúrós fájdalom, de figyelmen kívül hagyom, amikor kilövöm a vesszőt, és az egyenesen a lábába fúródik.

Ace felüvölt, térdre rogy a porban, és remegő keze a combjából kiálló vesszőre tapad. De én vissza sem nézek rá, sem a minket figyelő Látóra, inkább máris sarkon fordulok, és eliszkolok.

Nem tudom, milyen messzire jutottam. Nem tudom, mekkora távot tettem meg, mire az adrenalin kifogy a szervezetemből, emlékeztetve rá, hogy én is vérzek. A tüzes fájdalom visszatér, és olyan erővel vág gyomron, hogy levegőért kapok.

Leveszem a laza ingemet, és meglátom alatta az áttetsző, immár véráztatta ujjatlan felsőt. Nagy levegőt veszek, lehúzom a ruharéteget a sebről, de elborzadok a látványtól. Hosszú, véres seb húzódik a bőrömön közvetlenül a bordám alatt.

Lándzsavágás.

Bizonytalan, felszínes zihálással kapkodom a levegőt.

„De legalább élek."

Viszont holtbiztos, hogy nem érzem magam élőnek. Kínszenvedés. Mardos az izzó fájdalom, égnek tőle az idegszálaim. Óvatosan levetem a bő inget, összerezzenek, és fájdalomkiáltásokat fojtok vissza a jobb karom minden egyes mozdulatára. A mozgástól a bőrömmel együtt a seb is megfeszül, amitől még több vér buggyan elő.

Letépem az ing szegélyét, szerezve így egy széles, fehér szövetsávot. Olyan gyorsan tényked ek, amilyen gyorsan csak a

sérülés engedi, és óvatosan a derekam és a seb köré tekerem a ruhafoszlányt. Levegőért kapok a hasogató fájdalomtól, de kipislogom a könnyeket a szememből, ahogy meghúzom az ing maradványait, amely még így is olyan széles, hogy elfedi a hasamat.

Vizet kell találnom.

Bizonytalanul nagy levegőt veszek, de már pusztán ettől is éles fájdalom hasít a testembe, miközben továbbindulok az erdőben.

Nem. Továbbtántorgok. Ez helytállóbb kifejezés.

25. fejezet

Paedyn

„Maradj ébren! Maradj ébren! Maradj ébren!” Ólomnehéznek érzem áruló szemhéjamat. Minden pislantásnál félek, hogy nem nyílik ki többé a szemem. Mintha órák óta vánszorognék a patak felé az árnyékos erdőben, remélve, hogy még mindig a megfelelő irányba tartok.

Fáradt vagyok. Rettentő fáradt. Nem vágyom másra, minthogy leroskadjak egy fa mellé, és egy percre lehunyjam a szemem. Csak egy áldott, békés pillanat...

„Nem.”

Erősen a karomba csípek, mire kókadozó szemhéjam felpattan.

„Ha elalszom, valószínűleg nem ébredek fel többet.”

Pocsék állapotban vagyok, és nem kell hozzá egy Gyógyító lányának lennem, hogy ez feltűnjön. Rengeteg vért vesztettem, szédülök, miközben igyekszem talpon maradni. A fejemet rázom, próbálom figyelmen kívül hagyni a láztól forró bőrömet és remegő testemet. Mint ahogy figyelmen kívül hagyom azt is, hogy a kötésnek használt ruhacsík máris átázott a vértől, vörösre festve a pamutot.

Mihamarabb ki kell tisztítanom a sebet. Ha nem teszem, azzal aláírom a halálos ítéletem.

„Vízre van szükségem.”

Minden egyes porcikám ég. Ég a fájdalomtól, a szomjúságtól és az éhségtől. Ha tudnék szerezni némi vizet, legalább kimoshatnám a sebet, tehetnék a kiszáradás ellen, és eléggé magamhoz térnék ahhoz, hogy gyógynövényekből kenőcsöt keverjek, és kitisztítsam a vágást.

„Remélem."

Aztán az étel miatt kezdek aggódni: alig tudom megfeszíteni az íjat, és a lelőtt nyulat rég ott felejtettem, ahol Ace rajtam ütött.

Így védtelen maradtam, és éhes.

„Juss el a patakhoz! Juss el a patakhoz! Juss el a patakhoz!"

Halovány, narancssárga derengés bukkan fel a fák között, elmosódik lecsukódó szemem előtt. Hunyorgok, nem vagyok benne biztos, hogy hallucinálok-e, vagy sem. Izzadó kezemmel szorosabban megmarkolom a máris felajzott íjat, bár lényegében haszontalan, ha nem tudom visszahúzni az átkozott húrt, hogy lőjek vele. Közelebb osonok a tőlem néhány tucat méterre lobogó tűzhöz, melyet senki sem őriz.

Fénye egy csillogó felületről verődik vissza a közelében.

„A patak."

Megkönnyebbült, elfúló nevetés szökik ki belőlem, ahogy óvatosan haladok tovább. Természetesen ez meggondolatlanság, de ebben az állapotban nem igazán érdekel. Valaki gyújtotta ezt a tüzet, és én egyenesen felé tartok. De meghalok, ha nem tudok vizet szerezni. Bár az is lehet, hogy így is megölnek.

„Valószínűleg mindkét lehetőség a közeli halálomhoz vezet. Csodás."

Már csak pár méterre vagyok a tűztől, és az árnyékok között keresem az illetőt, aki gyújtotta.

„Juss el a vízhez! Juss el..."

- Nem tudod távol tartani magad tőlem, igaz, Gray?

Megtorpanok, a szívem kalapál.

Derűs a hangja, szinte látom magam előtt a vigyora két oldalán kandikáló gödröcskéket. Nagy levegőt veszek, és felkészülök a gyötrelmes fájdalomra, melyet hamarosan el kell majd viselnem.

Megpördülök, felemelem az íjat, és megfeszítem a húrt. Elfojtom a fájdalomkiáltást, amikor érzem, hogy a mozgástól felszakad a sebem.

„Nem láthatja meg, hogy megsérültem. Színészkedj! Juss el a vízig!"

A szívére irányítom a nyíl hegyét, épp csak látom fedetlen mellkasát a táncoló fényekben. Úgy fest, nem én vagyok az egyetlen versenytársa,

akivel találkozott ma este, és nem is én vettem először célba a szívét. Egy ruhacsíkot tekert a karja alatti seb köré, közvetlenül az örvénylő tetoválása felett.

Újra a szemébe nézek, elűzöm a gyötrelmet arcvonásaimról. Szuggerálom Kait, hogy fenyegetésnek lásson. Nem tudok eligazodni az arckifejezésén, de nem vagyok olyan hangulatban, sem állapotban, hogy megfejtsem.

- Menj innen, vagy lövök! - A karom remegni kezd az erőfeszítéstől és a fájdalomtól, ahogy rászegezem az íjat.

Csak kuncog, és tesz felém egy lépést.

- Én is örülök, hogy látlak, Gray.

- Azt hiszed, viccelek. Milyen édes - fröcsögöm a szavakat, a mellkasom zihál.

- Miért, mi lesz? Lelősz? - húzódik mosolyra a szája. - Abban mi az élvezet?

- Ó, én élvezni fogom, efelől biztosíthatlak. - A hangom remeg. Én is remegek.

Kai tesz felém egy lépést, fejét oldalra dönti. Lezseren zsebre dugja a kezét, miközben végigmér.

- Nem értelek. Ugye tudod, hogy a próba célja az, hogy megszerezd a karpántom? - Még szélesebben vigyorog. - Vagy legalább megpróbáld.

- Hát, olcsón megúszod azzal, hogy elengedlek. - Szavaim a legkevésbé sem hatnak fenyegetően. Bizonytalanul állok a lábamon, forog velem a világ.

„Nem sokáig bírom."

Érzem, hogy a vér forrón áramlik a hasamban a felszakadt sebhez, és fekete foltok táncolnak a szemem előtt, azzal fenyegetve, hogy teljesen elnyelnek.

„Nem ájulhatok el. És ha nem ébredek fel? Ha meghalok, mert nem voltam elég erős? Mert egy gyenge Átlagos vagyok..."

- Gray...

Lecsukódó szemhéjam mögött látom, hogy Kai tétován tesz felém egy lépést, minden vidámság eltűnt az arcáról. És biztosan hallucinálok, mert mintha aggodalmat látnék megvillanni a szemében.

- Gray, mi történt? - Lassan tesz felém egy lépést, de én nem tudom tovább tartani az íjat. Valami megmagyarázhatatlan okból a földre célzok, és nem rá. Elengedem az íjhúrt, hagyom, hogy a vessző a földbe álljon a lába alatt, majd az íj kicsúszik a kezemből.

Annyira cseng a fülem, hogy szinte nem is hallom Kai kiáltását.

- Gray!

Fel sem fogom, hogy a földre zuhanok.

Az arcom a letaposott földnek csapódik, de alig érzem. Az egész testem ég, alig kapok levegőt, miközben belülről lángok mardosnak.

- Paedyn! Hé, Pae, nézz rám!

Durva kezek fogják meg az arcom két oldalát, kényszerítve, hogy kinyissam a szemem. Érzem hűvös érintésüket a láztól felhevült bőrömön, amely most csúszós az izzadságtól, és látom az aggodalmat Kai gyönyörű arcán, ahogy fölém hajol. Sosem láttam még őt ennyire aggódni, ennyire tele érzelmekkel. Rideg maszkja megrepedt, összetört, millió darabra hullott, miközben felemel a földről, és maga felé húz, hogy tágra nyílt, szürke szemével végignézzen az arcomon.

És ekkor eltűnik. Sötétség.

- Hé, hé, hé! - Bőrkeményedéses kezek söprik félre nyirkos hajamat a homlokomról, hallom az arcom közelében elsuttogott szavakat. - Pae, maradj velem! - A hangja szigorú, annak ellenére, hogy pánik fűti minden egyes szavát.

Lassan ráveszem magam, hogy kinyissam a szemem, közben rekedten mormolok résnyire nyitott ajkammal olyan szavakat, amelyek hirtelen nagyon fontosnak tűnnek.

- Még sosem neveztél így.

Csak egyszer hallottam, hogy kimondja a valódi nevemet: amikor a sikátor falához szorított, és először elismételte. De azóta nem hallottam, hogy elhagyta volna a száját. Nem hallottam, ahogy kimondja ezt a két szótagot.

És biztosan nem hallottam, hogy Paenek szólított volna.

Most felmosolygok rá, bárgyún vigyorgok. Nem bírom abbahagyni. Elment az eszem. Tagadhatatlanul elment az eszem.

Viszont ebben a pillanatban nem akarok meghalni. Bárcsak ki tudnám mondani a nevét még egyszer!

„Elment az eszem. Tisztára elment az eszem."

Hirtelen mozdulatlanná dermed. Tekintetem az arcát fürkészi, a szája résnyire nyílik, ahogy végigmér. Aztán pislog. Egyszer. Kétszer. Sötét pillái megrebbennek, szürke szemével a szemembe néz.

- Majd emlékeztess rá, hogy olyankor is megnevettesselek, amikor nem haldokolsz, hogy bőven legyen időm az emlékezetembe vésni a látványt!

Most én pislogok őrá. Egyszer. Kétszer.

Csak ez a megjegyzése kellett, hogy felébredjek, mert a tekintetem most nem akar elszakadni az övétől. Biztosan rosszul hallottam. Annyira elment az eszem, hogy az elmém játszik velem, játszik az érzéseimmel, az érzelmeimmel.

A testemet simogató kezeket viszont biztosan nem képzeltem. Zihálva beszívom a levegőt, miközben ujjai megsimítják a bokámat, és lassan felkúsznak a lábamon.

A sebet keresi. Nyitnám a szám, hogy elmondjam neki, hol találja, de forog velem a világ, a határán járok, hogy elveszítsem az eszméletemet a fájdalomtól. Nehezen szedem a levegőt, próbálom megnyugtatni a lüktető koponyámat és a szívemet.

Ujjai a sebet keresik, óvatosan böködve és tapogatózva bejárják a lábam. Amikor elégedetten nyugtázza, hogy kifogástalanul működik, keze a csípőmre csúszik, és enyhén felemel a földről, hogy megtapogassa a derekamat. Összpontosítva összevonja a szemöldökét, miközben az ujjaival kitapintja az alhasamat. Mozdulatai gyorsak, határozottak és magabiztosak. Nem most csinálja először.

A keze felkúszik a hasamon, a derekam körül...

Amikor az ujjai elérik, elmondhatatlan fájdalom hasít a sebbe, és fojtott nyögés szakad ki a torkomból. Annyira gyötrelmes érzés, hogy mindjárt elájulok. És azon kapom magam, hogy el is akarok ájulni, csak szűnjön meg ez a kín.

Elmosódottan látom, ahogy felemeli a megviselt ingem szegélyét, felfedve alatta a vértől átázott selyemfelsőt. Orrán keresztül beszívja

a levegőt, majd feltűri a felsőt, lecsupaszítva felhevült bőrömet a hűvös estében. A pillantása élesen megvillan, ahogy elkezdi a hasam felett óvatosan levágni a véres ruhadarabot.

Az állkapcsa megfeszül, egy izom megremeg az arcán, amikor meglátja a bordáim alatt húzódó, szabálytalan szélű sebet. Pillantása annyira megtelik érzelmekkel, amilyennek még sosem láttam, miközben végignéz a hasamon éktelenkedő csúnya seben. Aztán lehunyom a szemem, kizárva Kai látványát.

Hátrahagyva a világban, amely kezd elsötétülni.

- Paedyn. - Messziről hallom a hangját, a távolból, miközben elnyel a sötétség. - Paedyn, nyisd ki a szemed! - Keményen és határozottan rám parancsol. Én pedig eleresztem a fülem mellett. Jellemző. A testem még haldokolva sem hajlandó engedelmeskedni a leendő Végrehajtó parancsainak. - Nyisd ki a szemed, a Dögvész verje meg!

„Fáradt. Annyira fáradt vagyok."

Távolról, nagyon távolról hallom, ahogy egy férfihang pánikba esve azt motyogja:

- Megöllek, ha meghalsz itt nekem!

26. fejezet

Kai

Paedyn túl makacs ahhoz, hogy meghaljon, én pedig túl makacs vagyok ahhoz, hogy hagyjam meghalni. Végigsimítok a homlokán, lázas bőre perzseli a tenyerem, felszínes zihálással kapkodja a levegőt. Kiszáradt, magánkívül van, az éhhalál küszöbén jár…

Egyszerűen haldoklik.

A tekintetem visszatér a bordái alatti véres vágásra, amely begyulladt, és kétségkívül elfertőződött. Leveszem a gyűrött ingem maradványait, és elkezdem törölgetni a sebet, próbálok felitatni némi vért, hogy pontosan lássam, mivel van dolgom. Bőre szabálytalan vonalban felszakadt, és így, hogy nem takarják árnyékok, sokkal rosszabbul fest. De ami még nyugtalanítóbb, hogy fogalmam sincs, miként segítsek rajta. Nincsenek hozzá eszközeim, és nincs a közelben Gyógyító-képesség, amelyből erőt meríthetnék, hogy ne legyek teljesen hasznavehetetlen.

A hasznavehetetlen, tehetetlen kezemben tartom az életét.

Felállok, a kulacsomat keresem a félhomályban. Vízre van szüksége.

Elvégre ezért jött ide, ezért kockáztatta meg, hogy egyenesen besétál valaki más táborhelyére. Vízre volt szüksége. Szomjas volt, le kellett mosnia a sebét. De ez nem fogja megmenteni.

Nem tudom megmenteni.

Tehetetlen dühömben csak sóhajtok, mindjárt elvesztem az eszem, miközben a hajamba túrok, és még mindig az átkozott kulacsokat keresem. Közben az agyam folyamatosan újrajátssza a jelenetet, szüntelenül a történteken kattogok.

Tudtam, hogy valami nincs rendjén, amikor láttam, hogy reszket a karja. Láttam, hogy remeg az erőfeszítéstől, miközben rám szegezi az íjat, hogy állja a szavát, és lelőjön. Aztán láttam, hogy megremeg a térde, láttam, hogy kialszik a tűz parázsló kék szemében. De mindenekelőtt nem játszadozott velem, nem gúnyolódott, és nem húzódott a szája ravasz mosolyra, amit annyira vonzónak találok. És ez aggasztott a legjobban.

Most pedig hirtelen dühös vagyok rá.

Azt akarta, hogy elmenjek. Egymaga próbálta megoldani a helyzetet. Egyedül meghalt volna. De olyan átkozottul makacs, hogy inkább ellenkezett velem, amíg össze nem esett, csak nehogy észrevegyem rajta, hogy megsérült. Beleborzongok az emlékébe, ahogy láttam a földre rogyni, és ez enyhít a fellobbanó haragomon. Az ember azt hinné, mostanra érzéketlen lettem a fájdalom látványára, miután annyiszor végignéztem, ahogy a halál újabb áldozatot szed. De amikor Paedyn összeesett, valami meghasadt bennem. Az, hogy a megszokott önmagához képest ennyire legyengülve, ennyire sebezhetően, ennyire másmilyennek láttam, elegendő volt ahhoz, hogy összetörje a lelkem egy darabját, amelyről már azt is elfelejtettem, hogy létezik.

Megbotlok valamiben a sötétben. Végre.

Lehajolok, hogy felkapjam a kulacsot, csak éppen az ujjaim egy apró bádogdobozt találnak helyette. Közelebb lépek a tűzhöz, és hátranézek a ziháló Paedynre.

Erre nincs időm.

Tehetetlen dühömben már épp eldobnám a dobozkát, amilyen messzire csak tudom, amikor a fény megcsillan a tetejére festett szimbólumon, és felkelti az érdeklődésem. Fakó, zöld gyémánt díszeleg a tetején, mire habozás nélkül kinyitom, és egy tintasötét folyadékkal teli apró fiolát találok benne.

Rámeredek. Rámeredek a gyógyító kenőcs formájában megjelenő csodára, amelyet maguk a Gyógyítók készítettek, és elég erős ahhoz, hogy még a legsúlyosabb sebeket is begyógyítsa.

Majd érzelemmentesen felnevetek, képtelen vagyok abbahagyni. A dolog abszurditása és mélységes valószínűtlensége hisztérikus nevetésbe taszít. Biztosan Braxton találta valahol az erdőben, és elejtette a harcunk során.

A megváltás Paedyn számára mindvégig itt rejtőzött az árnyékban.

- Hála a Dögvésznek! - motyogom, és hitetlenkedve rázom a fejem, amikor a lábam végre megtalálja az egyik kulacsot is a földön.

Pillanatok alatt letérdelek a lány mellé, a mellkasa már alig emelkedik a felszínes lélegzetvételektől. Kiveszem a kenőcsöt a dobozból, találok alatta egy tűt és egy vastag cérnát a sebek összevarrásához. Megint azon kapom magam, hogy nevetek.

Hihetetlen. Átkozottul hihetetlen.

Óvatosan öntök valamennyit a sötét folyadékból a megmaradt ingem egyik tiszta sarkára. Ez csípni fog, úgyhogy kapóra jön, hogy Paedyn nincs eszméleténél, amikor a sebre nyomom a ruhát, és hagyom, hogy felszívódjon a kenőcs.

Lassan végigmegyek a vágáson, figyelem, ahogy az egyenletesen ömlő vér lassulni kezd. A vágás egyik különösen mély részéhez

nyomom az inget, mire Paedyn szeme felpattan, majd keze az arcom felé lendül.

A francba!

A pofonja döbbenetesen erős olyasvalakihez képest, aki nemrég a halál torkában járt. Még mindig oldalra fordítom a fejem az ütés erejétől és a döbbenettől, amit okozott, de lassan elmosolyodom.

- Aú! - Végül Paedynre nézek, aki rám szegezi vad, kék szemét. Zihál, egyértelműen össze van zavarodva. - Így köszönöd meg, hogy megmentettem az életed? - Az arcát fürkészem, és megkönnyebbülve látom, hogy visszatért rá némi szín, és a szemében újra az ismerős tűz csillog.

- Nekem kellene jajgatnom. Mi a rosseb volt ez? Csíp. - Kifulladt, és egész testében remeg. Tekintete a kitisztított sebéről a kezemben tartott kenőcsre ugrik. És ekkor megpróbál felülni. Szép próbálkozás, annak ellenére, hogy felnyög a fájdalomtól.

- Nyugalom, kedvesem! - A sértetlen oldalára teszem a kezem, és lassan visszanyomom a talajra. - Pofozz, amennyit csak akarsz, ha már meggyógyultál, de addig vigyázz a kezedre!

- Hogy maradtam életben? - Hangja olyan halk, hogy a kérdését majdnem elnyomja a tücskök ciripelése. Szemét az égboltra szegezi, nem mer rám nézni.

- Braxtonnak kell megköszönnünk. - Fogom a vizeskulacsot, és a szájához nyomom. - Igyál! Kiszáradtál. Bár elég vicces vagy kifordulva önmagadból. - Szúrós pillantást vet rám, miközben megdöntöm a kulacsot, hogy mohón kortyolhasson a vízből. Várakozón rám néz, mire felsóhajtok, majd elmagyarázom neki: - Nem olyan régen beugrott hozzám Braxton, és biztosan elejtette a kenőcsöt a verekedésünk során. Kétlem, hogy örül a dolognak, tekintve, hogy maga is hasznát vehette volna.

Eltolja a kezem, és nem hajlandó többet inni, amíg nem kap válaszokat.

Makacs nőszemély.

- Szóval te nem... - A tekintete a bekötözött sérülésemről az arcomra ugrik, próbál eligazodni rajtam.

- Nem, nem öltem meg - felelem unottan, megválaszolva a pillantásával feltett kérdést. Furcsán rám mered. Eddig csak párszor láttam ezt a nézését. Megköszörülöm a torkom, és elkapom a tekintetem, miközben Paedyn továbbra is méreget. - A gyilkolás nem a hobbim, ha nem tudnád. - Úgy éreztem, ezt ki kell mondanom. Úgy éreztem, be kell vallanom neki és magamnak is. Hogy amit teszek - amit tettem -, annak lennie kell értelmének, céljának. Így is szörnyeteg vagyok, csak nem az a fajta, amelyik élvezi a gyűlöletes tetteit.

Megint úgy néz rám. Mintha egyenesen átlátna a rengeteg maszkomon, mintha ledöntené a falaimat, és puszta tekintetével lecsupaszítana. Utálom és imádom. Egyszerre szabadnak érzem magam, és csapdába esve. Félelmetes a gondolat, hogy egyetlen kék szempár ennyire sebezhetővé, védtelenné változtat.

Úgyhogy azt teszem, amihez a legjobban értek: hárítok.

Megköszörülöm a torkom, majd közelebb hajolok, és megfogom a rongyos ingemet. A krémbe mártogatom a maradék anyagot, és gyengéden a sebre nyomom. Paedyn felszisszen, és izzó pillantást vet rám, mire elnevetem magam.

- Ó, még csak nem is ez a legrosszabb része, kedvesem. Össze is kell varrjalak.

Bizonytalan pihegés helyett egyenletesen kezdi szedni a levegőt, rebegve hunyja le hosszú szempilláját.

- Miért csinálod ezt? - kérdi.

Felettébb jogos kérdés, bár nem áll szándékomban megválaszolni, amíg én magam sem kapok néhány választ. Megfogom a kegyetlenül tompa tűt, és gondosan elkezdem befűzni a vastag orvosi fonalat.

- Inkább én kérdezek. - Ráemelem a tekintetem, hajthatatlanul és érzelemmentesen. De ez egyszerűen csak egy újabb maszk, tekintve, hogy fortyog bennem a harag. - Melyikük tette ezt veled?

Felpattan a szeme, és minden korábbinál zavarodottabbnak és bizonytalanabbnak tűnik. De hamar összeszedi magát, és tétován felnevet. Felém fordul a mohából, földből és levelekből készült fekhelyén.

- Nem számít. - Csak erre a válaszra méltat, majd a pillantásomat kerülve visszafordul a csillagos égbolt felé.

Az ujjaim rátalálnak az állára, és magam felé fordítom a fejét, hogy a szemébe nézhessek.

- Még egyszer kérdezem. Ki tette ezt veled?

Még mindig az állát fogom, az erős állkapcsát, miközben ő állja a tekintetem.

- Mit érdekel az téged? - Keserűen felnevet, hangja remeg az ujjaim alatt.

- Nem tűröm, hogy más is játsszon a játékaimmal. - Ezt biztosan utálni fogja.

- A micsodáddal? - Elhallgat, izzik a tekintete, kezdi felkapni a vizet. - Annak tartasz? Valakinek, akivel játszadozhatsz?

- Igen. És nyilvánvalóan elég törékeny játékszer vagy. - A Dögvészre, ezután biztosan pokolra jutok.

Hebeg-habog. Konkrétan hebeg-habog. Még sosem láttam, hogy ennyire kifogyott volna a szavakból, és azt kell mondjam, elég szórakoztató.

- Mi a fene ütött beléd? Szóval azt hiszed, törékeny vagyok? Majd megmutatom neked, mennyire vagyok törékeny...

- Kész - közlöm halkan, fenyegetőzés közben belé fojtva a szót. - Mindig az első öltés a legrosszabb, főleg egy ilyen tompa tűvel.

Pislog, becsukja a száját, majd lenéz a tűre, amelyet anélkül szúrtam át a seben, hogy észrevette volna, mert túlságosan dühös volt ahhoz, hogy feltűnjön neki a fájdalom. És pontosan ebben reménykedtem.

- Te... te...

Megint hebeg-habog, úgyhogy kedvesen befejezem helyette a mondatot.

- Intelligens? Ellenállhatatlan?

- Számító, pökhendi és önelégült szemétláda - zihálja.

- Én is épp ezt akartam mondani. - Mosolyra húzódik a szám. - Örülök, hogy elég jól érzed magad ahhoz, hogy sértegess. - Megint megfogom a tűt, és összecsippentem a bőrt a sebe körül, készülök még egy öltést tenni a tűz fényénél.

- Elterelted a figyelmem - motyogja, mintha még mindig emésztené az információt. Majd kiprésel magából egy nevetést, és hozzáteszi: - Elterelted a figyelmem azzal, hogy seggfejként viselkedtél, de mindenesetre bevált.

Egy pillanatra felnézek rá, majd azt felelem:

- Igen, seggfej voltam. De tudnod kell, hogy nem gondoltam komolyan, amit mondtam. - Beszéd közben a bőrébe szúrom a tűt, megint figyelemelterelésre használva a szavaimat, bár még így is halkan felszisszen. - Nem vagy a játékszerem, és a legkevésbé sem vagy törékeny. - Nézi, ahogy dolgozom, és össze kell szednem magam, hogy ne érzékenyüljek el izzó tekintete alatt. - Mesélj az

otthonodról! A Dézsmáról. - A kéréssel próbálom elterelni a figyelmét a bőrét átszúró tűről.

- A Dézsma nem igazán az otthonom. - Halkan beszél, és észreveszem, hogy rágja a szája belső oldalát. - Valamikor volt igazi otthonom. Csak apám és én, de... de boldogok voltunk. - Eltorzul az arca, ahogy teszek még egy öltést, de a következő szavai ugyanolyan kegyetlenek, akár a tű.

- Aztán meghalt, és utána Adena jelentette számomra az otthont. Együtt szereztünk megélhetést a Dézsmán. Elérte, hogy érdemes legyen ott élni.

- Mióta élsz az utcán?

- Öt éve. Tizenhárom éves voltam, amikor apám meghalt, és azóta azon a szemétrakáson élek, amit Adena nagyvonalúan az Erődnek nevez. - Ezen keserűen felnevet. - Tizenhárom és tizenöt éves korom között épphogy életben tudtunk maradni. De aztán felnőttünk. Megértettük, hogyan működnek a dolgok, és felvettünk egy szokásrendszert, ami segített ételhez és ruhához jutnunk. Mindkettőnknek voltak készségei, amelyek segítettek életben maradni.

Hagyom ülepedni a szavait, a történetét. Magamban azon gondolkodom, hogy mi történhetett az édesapjával, vagy ha már itt tartunk, az édesanyjával.

- Tehát akkor apád tanított meg harcolni? - kérdezem kíváncsian.

- Gyerekkorom óta erre tanított. Tudta, hogy a képességem használhatatlan fizikai harcban, úgyhogy gondoskodott róla, hogy ne legyek teljesen védtelen. - Megremeg a hangja, ahogy a seb legmélyebb részébe szúrom a tűt. Felkapja a kezét, és megragadja az alkaromat, a körme a bőrömbe váj, miközben ő a nyelvébe harap, hogy ne kiáltson fel a fájdalomtól.

- És a tőr, amit annyira szeretsz a combodon hordani - megköszörülöm a torkom -, az apádé volt?

- Igen, az övé... - Feszülten felnevet. - Azt hiszem, neki kell megköszönnöd az erőszakos hajlamaimat.

Felnézek rá, és elmosolyodom, majd puhatolózva azt kérdezem:

- És édesanyád? Neki a csodálatos tulajdonságaidat kell megköszönnöm?

- Meghalt - közli érzelemmentes hangon. - Nem sokkal a születésem után. Nem ismertem.

Eszembe jut Kitt, és hogy az ő anyja hasonló körülmények között halt meg. Ez a tragédia közös bennük.

Szorosabban markolja a karomat, ahogy újra és újra átdöföm a tűt a bőrén, haladva a vágás végéig. A fájdalomtól lehunyja a szemét, nem hajlandó sem sírni, de még csak felkiáltani sem.

Olyan makacs. Olyan erős.

- Csak még egy kicsit, Pae - suttogom.

Megremeg, és a mozdulat nem kerüli el a figyelmemet. Vagy a fájdalomtól, vagy attól, hogy végre kimondtam a nevét, nem tudhatom biztosan. Eszembe jut róla, amikor a földre rogyott. Amitől elvesztettem az eszem, kikeltem magamból, és hirtelen rájövök, hogy a találkozásunk óta nem mondtam ki a nevét.

És ebben a pillanatban rájövök, hogy ki akartam mondani, azt akartam, hogy a számból hallja. Rájöttem, hogy ha meghal, soha többé nem nézhetek bele ebbe a kék szempárba, és nem mondhatom ki a két szótagot, amelyek folyamatosan a fejemben járnak.

Úgyhogy újra és újra kimondtam a nevét. Végre megengedtem magamnak. Hagytam, hogy a kötődés utolsó részlete is a helyére kattanjon. Valahogy a puszta gesztus is intimnek és személyesnek érződött.

És most azt szeretném, hogy a neve mindörökre itt legyen a nyelvem hegyén, és addig ismételgethessem, amíg csak meg nem részegülök az ízétől és a hangjától.

Mi a fene ütött belém?

Találkozik a tekintetünk, szeme úgy csillog, akár a vízfelület a tűzfényben.

- Miért csinálod ezt?

A pillantása azt sugallja, hogy ezúttal nem kerülhetem meg a kérdést, bár abban sem vagyok biztos, hogy magamnak meg tudom válaszolni. Csak a késztetést érzem, hogy megvédjem, vele legyek, incselkedjek vele, megérintsem.

Rémisztő.

- Mi abban a szórakoztató, ha valakit eleve győztesnek szántak? - kérdezem inkább. - Milyen úriember lennék, ha elvettem volna a bőrdarabodat, és sorsodra hagytalak volna?

Felemeli a fejét a földről, tekintetével az enyémet keresi, miközben méltatlankodik.

- Szóval azt akarod mondani, hogy azért tetted mindezt, mert úriemberként viselkedsz?

- Miért tartod ezt olyan meglepőnek?

- Talán mert ahhoz úriembernek kellene lenned.

- Ki szerint nem vagyok az?

- Megnéznék valakit, aki annak tart.

Rámosolygok, gyönyörködöm arcának összes apró részletében. Már épp tennék valami elmés és kirívóan helytelen megjegyzést, amikor tőlem balra megreccsen egy gally. Egy Látó figyel minket üveges tekintetével, dokumentálva az előtte zajló jelenetet. És elszégyellem magam, mert fogalmam sincs, mióta áll ott, hiszen minden figyelmemet lekötötte az előttem fekvő lány.

Csak elképzelni tudom, mit fog rólunk gondolni apám. Arról, hogy segítek egy lánynak a nyomornegyedből, hogy megmentem, és élvezem a társaságát. Nem ez lenne az első alkalom, hogy csalódást okozok neki, és bizonyára nem is az utolsó.

A Látó pislog, kitisztítja homályos látását, majd eltűnik az éjszakában. Visszafordulok Paedyn felé, ő még mindig a Látó hűlt helyére szegezi a tekintetét. Aztán lenézek a fedetlen hasára és az immár teljesen összevarrt sebre.

Elkezdem a seb és a dereka köré tekerni a bő ing maradványait. Paedyn a tekintetével követi a mozdulataimat, figyeli a kezemet, és az arcomat fürkészi.

- Nem válaszoltál a kérdésemre - jegyzem meg sokkal felszabadultabban, mint amilyennek érzem magam.

- Ennél pontosabban kell fogalmaznod, Azer.

- Azt kérdeztem, ki tette ezt veled.

Elutasítóan felnevet, és elfordul tőlem.

- Ja, hogy arra a kérdésre. Nem számít.

- Ha nem számít, nyugodtan elárulhatod.

Bosszús pillantást vet rám, majd sóhajt egyet, és beadja a derekát.

- Ace. Most örülsz? Illúziókkal csalt közel magához. - Paedyn hirtelen megint elsápad. - Rávett... hogy dolgokat lássak.

Sosem láttam még ilyen zaklatottnak, és megdöbbent, hogy ennyire nincs ínyemre.

- Megölted?

- Nem - feleli halkan. - Nem öltem meg.

Elhallgatunk, és végigsimítok a durva kötésén, megbizonyosodva róla, hogy biztosan tart, miközben Paedyn rám néz. Átnyújtom neki a vizeskulacsot, majd belétukmálok némi megégett nyúlhúst.

A kis táborhely körül teszek-veszek, és amikor visszanézek Paedynre, miközben felszítom a kialvó tűz lángjait, a szemhéja lecsukódik, és a szempillái alvást ígérve megrebbennek. Aztán látom, hogy vacog a feltámadt éjszakai szélben.

Hát ez így nem lesz jó.

Letérdelek mellé, alányúlok, majd felemelem a földről, és közelebb viszem a tűzhöz. Kótyagosan morog a mellkasomhoz bújva, majd leteszem a letaposott földre, és nézem, ahogy a mellkasa határozott lélegzetvételekkel emelkedik és süllyed, ellentétben a korábbi nehéz, fuldokló pihegésével.

Aztán csak üldögélek mellette. Képtelen vagyok levenni róla a szemem, ahogy elalszik a tűz mellett, elevenen és mélyeket lélegezve. Megint megremeg, és azt kívánom, bárcsak lenne számára egy takaróm vagy valamim. Gyomrosként ér a gondolatban rejlő igazság.

Semmit sem tudok nyújtani.

Rossz vagyok, rosszat teszek neki. Ő túl bátor, túl merész, átkozottul túl jó hozzám. Talán lehetnék jobb ember. Talán lehetnék olyan, mint Kitt, aki nem titkolja az érzéseit, és süt róla a boldogság. Talán a leendő Végrehajtó ledönthetne néhány falat, és olyan emberré válhatna, aki több, mint az álarc, amelyet a nép között visel.

De amióta Paedyn rájött, hogy herceg vagyok, és ellenségeknek nyilvánított bennünket, én belementem a játékba, nem akartam alulmaradni. És jó szórakozás. Mindkettőnk figyelmét leköti, hogy játszadozunk és incselkedünk egymással.

És most?

Ha az ellenségévé kell lennem, azért akarok azzá válni, mert utálja magát, amiért vágyik rám.

27. fejezet

Paedyn

A sajnos már ismerős madár vartyogására ébredek.

„Felébredek.”

A vakító napsütésben hunyorogva, óvatosan végigsimítok megviselt ruhám ráncain, amelyek a gyógyuló sebemet rejtik.

„Élek. Lélegzem. Gyógyulófélben vagyok.”

Majd az ujjaim rátalálnak a szorosan a karom köré tekert bőrcsíkra. Megdöbbent, hogy még a helyén találom. Megdöbbent, hogy Kai első dolga nem az volt, hogy levágja a haldokló testemről. Megdöbbent, hogy megmentette az életem, meggyógyított, és hagyta, hogy megtartsam azt a hülye bőrdarabot.

Szemlátomást azért csinálta végig mindezt, hogy sportszerű legyen, mert egy „úriember”.

„Francokat!”

- Jó reggelt! Mármint igazából már mindjárt délután van.

A hátam mögül érkező mély hangja felé kapom a fejem. És ő ott áll, zsebre dugott kézzel, bokánál keresztbe vetett lábbal dől neki egy alacsonyan lógó ágnak. Most, hogy nem hajszál választ el a haláltól, hihetetlenül zavaró, hogy így néz ki, és nincs rajta felső. Gyorsan elkapom a tekintetem, bár így is látom az arcára kiülő vigyort, amikor észreveszi, hogy bámulom.

„Idegesítő, arrogáns seggfej."

- Meglep, hogy még itt vagy. És a bőrpántom is - jegyzem meg, mintegy mellékesen leporolva a ruhámat.

Halk nevetést présel ki magából a hátam mögött.

- Szeretnél megszabadulni tőlem, kedvesem?

Megköszörülöm a torkom, és szembefordulok vele, megtámaszkodom a tenyeremen, miközben kíváncsian méregetem. Haja kócos tincsekben tapad a homlokára ezüstösen csillogó szeme felett. Sötétlő borosta borítja éles vonalú állát, és csak halovány mélyedést látok a jobb oldali gödröcskéje helyén, ami egyszerre zavaró és ellenállhatatlan.

Nem bírom.

- Szóval, mi a terv? - kérdezem, miközben kézmozdulatot teszek kettőnk irányába.

- Milyen terv? - Enyhén oldalra dönti a fejét, rám mered, játszik velem. Pontosan tudja, mire gondolok.

- Kettőnk terve.

- Kettőnk. Tetszik a hangzása, neked nem?

A szememet forgatom, és elengedem a fülem mellett.

- Most mihez kezdünk?

- Ez nagyon nehéz kérdés, Gray.

Pislogok. Nem mondta ki a keresztnevemet. Pedig valami őrjítő okból szeretném, ha kimondaná.

Egyszerre haragszom magamra is, és rá is, úgyhogy természetesen rajta vezetem le.

- Miért nem vetted el a pántomat? És miért nem próbálod elvenni most, hogy meggyógyultam?

Jót derül a megjegyzésemen, ahogy ellöki magát a faágtól, és elindul felém.

- Ez egy másik nehéz kérdés. - Elmélyül a jobb oldali gödröcskéje. - Először is, nem gyógyultál meg teljesen. Másodszor, miért mondanék le a lehetőségről, hogy összedolgozhassunk? Tudod, hogy nagyszerű csapatot alkotunk. És harmadszor - leguggol előttem, hogy a szemünk egy vonalba kerüljön -, édes, hogy azt hiszed, megpróbálnám elvenni tőled a pántodat.

Most mindkét gödröcskéjével rajtam gúnyolódik.

- Hát, ha ilyen magabiztos vagy, gyerünk és próbáld meg! - Az arcom közel van az övéhez, a hangom kihívással teli. - Biztosan emlékszel rá, hogyan ért véget a legutóbbi harcunk.

- Elfelejtetted, hogy még mindig sérült vagy?

- Te sem nézel ki jobban - felelem, és összevont szemöldökkel a bekötött vállára nézek, bár a vér nem ütött át a fehér szöveten.

- Félted az új társad? - Gonosz vigyor ül ki az arcára, ahogy a szemembe néz. Közel van hozzám. Túl közel. Olyan az illata, mint a fenyőnek, az esőnek és a verejtéknek. A Dögvészre, másra kell figyelnem!

Elszakítom tőle a tekintetem, és miközben felállok, előveszem az íjam és a tegezem. Pontosabban csak próbálok felállni. Kai az egyik kezével megfogja a vállam, a másikkal megtámasztja a sebesült oldalam. Távolabb akarok lépni tőle, bosszant, hogy azt hiszi, a segítségére szorulok. De egyszerre érzem a lábam zselésnek és nehéznek, mint a kő, ami azt bizonyítja, hogy nagyon is rászorulok a segítségére, amikor nekitántorodom izmos alakjának. Durva nevetéstől remeg a mellkasa, amivel csak még jobban irritál.

- Persze nem hinném, hogy nagy gondot okozna, hogy megpróbáljam megszerezni tőled ezt a karpántot. - Az ujjával végigsimít a pánton, és közben a bőrömhöz is hozzáér.

Elkapom a csuklóját, és felnézek rá.

- Hát, ha társak leszünk, nem kell próbálkozással gyötörnöd magad.

Végigmér, enyhén felvonja a szemöldökét.

- Szóval akkor egyetértesz? Összefogunk?

Elgondolkodom a dolgon, számba véve, hogy szívesebben harcolok a leendő Végrehajtó oldalán, mint ellene.

- Honnan tudjam, hogy megbízhatok-e benned? - kérdezem a homlokomat ráncolva.

- Az semmit sem jelent neked, hogy megmentettem az életed? - méltatlankodik.

- Én pedig a tiédet. Ez még nem jelenti azt, hogy bízol bennem.

- Ezt honnan veszed?

Egymásra meredünk.

„A Dögvészre, mibe keveredtem?"

Talán túl gyenge vagyok ahhoz, hogy szembeszegüljek vele, de az is lehet, hogy a lelkem egy része nem szeretné, ha magamra hagyna.

- Oké. Társuljunk!

Sérült válláról a magas fatönkre nézek a háta mögött, majd a mellkasára teszem a kezem, a bőre forró a tenyerem alatt. Taszítok rajta egyet, a lába nekiütközik a tuskónak, majd lenyomom a vállát, hogy leüljön velem szemben.

Füstszürke szemében komiszság csillog, miközben felnéz rám.

- Mit művelsz, Gray?

- Kikupálom a társam - vágom rá, és elkezdem lefejteni róla a hevenyészett kötést. Majd mosolyogva hozzáteszem: - Nem sok hasznodat veszem sérülten.

- Szívmelengető, hogy ennyire aggódsz a jóllétem miatt - közli szenvtelenül.

Eleresztem a fülem mellett, és megrántom a makacs kötést, amely hozzátapadt a bőréhez. Magamban káromkodok, majd meglátom az összeégett, felhólyagosodott bőrterületet a kulcscsontja alatt. Begyulladt, és ragacsos, nem kell hozzá az összeszorított állkapcsát tanulmányozni, hogy lássam, milyen hihetetlen fájdalmat okoz neki.

Kaira nézek, és máris olyan átható pillantást vet rám, hogy nyelek egyet.

- Hol a gyógykenőcs? - kérdezem.

- Elfogyott - feleli üres arckifejezéssel.

Pislogok, hogy elűzzem az értetlenségemet, de nem járok sikerrel.

- Mindet elhasználtad rajtam?

- Habozás nélkül. - Hűvös, nyugodt, összeszedett. Tipikus Kai.

- Hát ez... - hebegem, keresem a megfelelő szót.

- Önzetlenség?

- Ostobaság - fejezem be a mondatot. Nagyot sóhajtok, és azt morgom: - Muszáj mindig megnehezítened a dolgomat, igaz?

Sarkon fordulok, és elmegyek a patak partjáig. Érzem magamon Kai tekintetét, miközben letérdelek, és olyan növényeket keresek, amelyekből magam is rögtönzött kenőcsöt keverhetek. Nem fogja varázslatosan begyógyítani a sebét, mint egy Gyógyító kenőcse tenné, de jelentősen csökkenti a fájdalmat és a gyulladást.

Szerencsére a legtöbb növény, amelyre szükségem van hozzá, vízközelben nő, úgyhogy könnyen megtalálom őket. Viszek magammal némi sült nyulat rágcsálnivalónak, amíg keresem a hozzávalókat. Jó darabig fel-alá járkálok a patak partján, miközben szúnyogok lakomáznak belőlem, végül egy kővel összetöröm a leveleket és a szárakat, amiket találtam. Vizet adok a pépesített növényekhez, és kész a sűrű, zöld massza.

Megfordulok, és látom, hogy Kai még mindig engem néz, amikor közel fél órával később visszaérek hozzá. Nem törődve pillantásával, megállok előtte, miközben a sebéhez emelem a kenőcsöt.

- Teli vagy meglepetésekkel. - A zöld trutyi felé biccent az ujjaimon. - Tehetséges vagy, nem igaz?

A sebre kenem a kenőcsöt, és ő felszisszen, amikor csípni kezdi.

- Elfelejtetted, hogy egy Gyógyító lánya vagyok?

- Nehéz számontartani a rengeteg tudásodat. - Megint felnyög a fájdalomtól, majd bosszúsan hozzáteszi: - A Dögvészre, Paedyn, mi a franc ez?

- Ki gondolta volna - horkantok fel -, hogy a leendő Végrehajtó egy anyámasszony katonája?

Még több kenőcsöt kenek a bőrére, ő pedig a fogát csikorgatja.

- És ki gondolta volna, hogy egy lány a nyomornegyedből ennyire ért a kínzáshoz?

- Ugyan már! Ne hisztizz!

- Tudod, nem vagyok teljesen biztos benne, hogy nem megölni próbálsz épp.

- Szóval mégsem bízol bennem? - kérdezem, és felvonom a szemöldököm.

- Ebben a trutyiban nem bízom - feleli, és kétkedőn a zöld masszára néz, amelyet a sebébe dörzsölök.

A fejemet csóválva hangosan felnevetek.

Hirtelen megdermed az érintésem alatt, a szemembe néz, miközben apró mosoly ül ki az arcára.

Megköszörülöm a torkom.

- Szóval. - Találgatom, hogy mit mondhatnék, végül úgy döntök, hagyom, hogy ő beszéljen. - Te már tudsz az én otthonomról, most te mesélj a tiédről! Milyen volt a palotában felnőni?

Üres arckifejezéssel mered rám.

- Nem olyan kellemes egy kastélyban élni, mint amilyennek tűnik. Hideg, túlzsúfolt. Nem beszélve a folyton leskelődő kíváncsi szempárokról. - Halványan elmosolyodik. - De Kitt-tel belaktuk. A Dögvészre, mi voltunk a palota királyai. Mi... - Összeszorított foggal felszisszen, elharapva a mondatot. - Basszus, Paedyn, biztos vagyok benne, hogy meg akarsz ölni.

- Ugyan már! - nevetek, és még több kenőcsöt kenek a sebébe. - Csak csíp.

Hasba bök, óvatosan kikerülve a vágást.

- Te pofon vágtál, amikor csípett a sebed, úgyhogy én is panaszkodhatok egy kicsit.

Rámeresztem a szemem.

- Ezt nevezed egy kis panaszkodásnak? - Összevont szemmel rám néz, de látom rajta, hogy jól szórakozik. - Bocsánat - sóhajtok. - Folytasd a történeted és a kis panaszkodást!

- Mint mondtam - fújtat -, Kitt-tel otthonunkká tettük a palotát. Összebarátkoztunk a szolgálókkal, futkároztunk a folyosókon, meglógtunk a bálokról, hogy beszökjünk a pincébe, és berúgjunk, hogy mindenről elfeledkezzünk, és csak nevessünk hajnalig. Valószínűleg verekedtünk már a palota minden egyes termében. Kétszer is. - A fogát csikorgatja, amikor még több kenőcsöt teszek a sebbe, és bosszúsan rám néz, mielőtt folytatja. - Viszont szükségünk volt rá. A folytonos kakaskodásra meg a hülye csínyekre, amiket Gaillel és a többi gyanútlan szolgálóval űztünk. Mert amikor nem nevettünk, vagy próbáltuk elterelni a figyelmünket, mindketten edzettünk és tanultunk. Bár ez kettőnk esetében nagyon eltérően zajlott.

Elnéz mellettem a festői kék égboltra, szürke szemével a felhőket fürkészi, majd érzelemmentesen folytatja.

- Nem emlékszem az életemre azelőtt, hogy én lettem a leendő Végrehajtó. Egyetlen napra sem azelőttről, hogy elkezdődtek a tesztek, a próbatételek és a kiképzés. Mintha mindig is így lett volna. - Örömtelenül felnevet, majd felsóhajt. - A sors fura, szeszélyes dolog, nem hagy választást, hogyan éld az életed.

Befejezem a kenegetést, és határozottan ránézek.

- És a kiképzésed? Az milyen volt?

Nehezet sóhajt, amitől elgondolkodom rajta, hogy egész pontosan mi mindent kellett elviselnie rövid élete alatt.

- Nagyon másként neveltek, mint Kittet. Míg a leendő király kiképzése mentorálásból és oktatásból állt, hogyan vezesse majd egy napon a királyságot, az enyém inkább... gyakorlati jellegű. A leendő Végrehajtóként nemcsak a csaták stratégiáját tervezem meg, de harcolok is bennük. Nemcsak megtanultam a kínzás művészetét, de el is viseltem.

A kezem megáll a mellkasa felett.

- El is... viselted?

Egy pillanatig méreget, láthatóan azon gondolkodik, mit feleljen, majd megelégszik egy egyszerű válasszal.

- Igen. Gyakran.

- Ki... - nyelek egyet - ki tette azt veled?

- Nem számít - feleli apró mosollyal, megismételve a szavaimat tegnap estéről.

Úgyhogy hasonlóan teszek.

- Ha nem számít, nyugodtan elárulhatod.

Szélesebben elmosolyodik.

- Örülök, hogy figyelsz rám, amikor beszélek, Gray.

- Ez nem válasz - mondom halkan.

Sóhajt egyet, az arcáról eltűnik a mosoly.

- Az apám... a király rendszerint maga vállalta a kiképzésemet. Persze tanítottak további mentorok és tábornokok is, de ha nem velük, akkor az apámmal töltöttem az időt. Fogalmazzunk úgy, hogy a módszerei... kemények voltak.

Nem akarom tudni. Nem akarom tudni, mit tett a király a fiával, milyen borzalmaknak vetette alá. Felfordul tőle a gyomrom. És mégis, nem lenne szabad meglepődnöm. Elvégre a király megölte az apámat is, és az iránta érzett gyűlöletem miatt tudnom kell, hogy milyen beteges bűnöket követett még el. Úgyhogy lassan formálva a szavakat, azt kérdezem:

- Mit tett veled?

Kai egy elnyújtott pillanatig hallgat.

- Gray, nem hiszem...

- Kérlek - vágok a szavába. - Nem kell elmondanod, ha nem akarod, de szívesen meghallgatlak, ha szeretnél erről beszélni.

Van valami az erdő csendjében, a fák menedékében, amitől az ember eléggé biztonságban érzi magát ahhoz, hogy titkokat áruljon el. Abban, hogy az ember tudja, hogy talán meg sem éri a holnapot, amikor olyan dolgokat kell tennie a túlélésért, amiket később bánni fog. A Próbáknak nem az a célja, hogy bizalom épüljön fel a másik iránt, de mégis ide jutottunk, lelkünk legmélyebb titkaiba avatjuk be egymást. Lehetőséget adunk az ellenfélnek, hogy mélyebbre szúrhasson, mint bármilyen fegyverrel.

Kai megint a szemembe néz, és folytatja:

- Megkíméllek a részletektől, de megmutatta, mit jelent a kínzás. Milyen, ha kínoznak. Ő tanított meg mindenre, amit tudok. Kiképzett testileg és szellemileg is, amíg elégedett nem lett a teremtményével.

- Nagy levegőt vesz. - Kitt kapcsolata apánkkal nem olyan, mint az enyém. Iratokba bújva töltik az idejüket, és a státuszuk szorosabbra fűzi kettőjük viszonyát, mialatt apám arra tanítja a testvéremet, hogyan lépjen a nyomdokaiba. És Kitt ezt is fogja tenni. Bármit megtenne, hogy a király büszke lehessen rá, ez mindig is így volt. Én viszont... - Kai örömtelenül felnevet. - Nem én vagyok a trónörökös. Csak a feláldozható fiú. A leendő Végrehajtó, akit apám formált meg, és éveken át küldetésekkel látott el. - Felsóhajt, majdnem elmosolyodik. - A fivéremmel nagyon eltérő a szerepünk, és az apánkkal való viszonyunk is nagyon eltérő. De épp emiatt lesz Kittből remek király. Én pedig a gyilkosa.

Hallgatok, rászegezem a tekintetem, miközben kimondja az utolsó szavakat.

„Én pedig a gyilkosa."

Semmi. Nincsenek érzelmek az arcán, kifejezéstelen marad. Egy pillanatig rámeredek, azon gondolkodom, hogy a maszk, amelyet magának készített, talán annak az eredménye, hogy el kellett fojtania az érzéseit a király előtt. És talán a király pontosan azt akarta, hogy a leendő Végrehajtója látszólag érzéketlen legyen.

- Azt kérdezted egyszer, hogy szeretnék-e király lenni - folytatja Kai. - És kitartok a válaszom mellett. Nem akarom átvenni Kitt szerepét az életben, mert akkor át kellene rá ruháznom az enyémet. A testvérem nem gyilkos, ő jobb ember nálam.

Hagyom ülepedni a szavait, majd megköszörülöm a torkom.

- És ezért változtak meg idén a Próbák? Ez is csak egy újabb küldetés, amin részt kell venned?

- Nem egyszerűen részt kell vennem rajta. Meg kell nyernem - vágja rá. - A Próbák újabb módjai annak, hogy bizonyítsak a népem előtt, bizonyítsam, hogy értékes vagyok a király számára.

Ránézek, tudni akarom, mi jár a fejében. Még sosem mesélt ennyit az életéről, hogy min ment keresztül gyerekkorában. Hogy min megy keresztül a mai napig. Ő az oka, hogy idén ennyire megváltoztak a Purgáló Próbatételek, és mi többiek egyszerűen bábok vagyunk egy játszmában, amelyet nem is nekünk szántak.

Még több kenőcsöt kenek a sebébe, és megvárom, hogy befejezze a morgolódást, miszerint meg akarom ölni, majd felteszem a kérdést, amelyik a legjobban piszkál.

- A szereped az életben leendő Végrehajtóként. Mit gondolsz róla?

- Szerintem ez a kötelességem.

Összevonom a szemöldököm.

- Szerintem pedig ennél többre tartod az életed, Kai. Téged kérdeztelek, Kai. Nem a herceget, és nem a leendő Végrehajtót. Csak téged. - Elhallgatok, ő pedig engem méreget, miközben megismétlem: - Te mit gondolsz róla? A szerepedről. Az életedről.

Egy pillanatra elhallgat, majd mosoly suhan át az arcán.

- Ha Kaiként válaszolok, békén hagysz ezzel a trutyival? - Szúrós pillantást vet a kezemben lévő masszára.

Elmosolyodom.

- Igen, békén hagylak a trutyival.

Halovány mosolya lehervad az arcáról, és megfeszíti az állkapcsát.

- Szóval az igazat?

- Mindig az igazat - sóhajtom.

Végül érzelemmentes hangon szólal meg.

- Sosem akartam ezt. Nem akartam az lenni, aki ma vagyok. Ám a szörnyeket létrehozzák, nem maguktól születnek. És nekem nem volt választásom. Most sincs. De nem fogom tagadni, mi vagyok, és megteszem, amit kell a birodalmamért. A királyomért.

A szavai pörölycsapásként érnek, a jelentésük még inkább. Pontosan tudja, mi ő, és mit csinál. Egy kihasznált báb egy játszmában, amelyben örökre csapdába esett, és borzalmas tetteket követ el a feladatköre és Ilya nevében.

Viszont ez a fiú a szemembe nézett, és bevallotta, hogy egy szörnyeteg, és a leghalványabb rémület nélkül belátta, hogy mivé tették. Az arca elfogadást sugall azzal szemben, hogy mindörökre ilyen szerepre kárhoztatták.

A gondolataimba feledkezve nyúlok felé, hogy még több kenőcsöt kenjek a sebébe, mire elkapja a csuklómat.

- Megegyeztünk, Gray. Lehet, hogy hozzászoktam a kínzáshoz, de a kenőcsöd elviselhetetlen.

Önelégülten somolyog, egyértelműen fel akarja dobni a hangulatot. Azt tenni, amiben a legjobbak vagyunk: játszadozni egymással. Úgyhogy belemegyek a játékba.

- Igazad van. Az üzlet az üzlet. - Gyorsan a fűbe törlöm a kezem, majd hozzáteszem: - Köszönöm, hogy meséltél... magadról. - Erre kiprésel magából egy nevetést, mire a szavába vágok. - És majd juttasd eszembe, hogy kövessem a példádat, és lógjak meg a következő bálról lerészegedni Kitt-tel!

Esküdni mernék, hogy szavaim hallatán enyhén megfeszült.

- És miért választanád őt, amikor én sokkal szórakoztatóbb vagyok?

Halkan felnevetek.

- Szórakoztató alatt azt értve, hogy többet flörtölsz? Mert az biztosan így van.

Gonoszan széles mosolyt villant rám, mire a szívem ostobán megdobban.

- Nem tehetek róla, bizonyos társaság ezt hozza ki belőlem.

- Persze - nevetek gúnyosan -, ha a bizonyos társaság kiterjed az egész birodalomra, mert mintha minden egyes nővel kikezdenél Ilyában.

A számtalan nőre gondolok, akikkel a bálban táncolt, és közben elbűvölően mosolygott rájuk.

A pillantása az enyémet fürkészi.

- Mi az, csak magadnak akarsz...?

A tenyerem csattan az arcán, belé fojtva a szót. Pislog. Értetlenség és enyhe derültség suhan át az arcán a pofonom nyomán. Amikor végre visszafordul felém, elé tartom a tenyerem, hogy megmutassam neki a közepén szétkenődött rovart.

Ártatlanul rámosolygok.

- Szúnyog. Szívesen.

- Milyen kedves tőled - feleli szenvtelenül.

Megjátszott kedvességgel rámosolygok, miközben újra a sebe és a válla köré tekerem a ruhaanyagot, lefedve a kenőcsöt a megviselt kötszerrel.

- Csak vigyázok az új társamra.

- Tényleg?

- Ühüm - dünnyögöm szórakozottan, miközben a szám belső oldalát rágom, és szemrevételezem a művemet.

- Nos, ez esetben... - Kai feláll, közelebb lép, és gyengéden arcul csap.

Örömtelenül felnevetek, az ujjaimmal megérintve az arcomat. Majd a vidám szemébe nézek. Vállat von, mintha mi sem történt volna.

- Szúnyog.

- Bizonyítsd be!

A szája mosolyra húzódik, miközben a kezébe fogja az arcomat.

- A bizonyíték történetesen szétkenődött az arcodon. - Visszatartom a lélegzetem, miközben a hüvelykujjával gyengéden megsimítja a bőröm, majd elém tartja a kilapított rovart. - Csak vigyázok a társamra.

A hangja gúnyos, de ennek ellenére kibuggyan belőlem a nevetés.

Nem tehetek róla, nem tudok uralkodni a vihogáson. Végtelenül vicces, hogy úgy pofozkodunk egy halálos viadal kellős közepén, akár a gyerekek. Most az egyszer remélem, hogy egy Látó is figyel minket.

A Kai arcára kiülő értetlenség és aggodalom láttán még erősebben ráz a nevetés, és a lüktető sebemre szorítom a kezem.

„Lehet, hogy még mindig nem vagyok észnél."

Hangosan horkantok, és csak ennyi kell hozzá, hogy Kai is velem együtt nevetni kezdjen - vagy inkább rajtam. A hangja érzelemdús és mély, és bosszantó módon azon kapom magam, hogy elcsendesedem, hogy jobban halljam. Majd hirtelen elhallgat.

Ő engem néz, én pedig őt. Nem tudom, mit kellene mondanom vagy gondolnom vagy csinálnom, miközben a tekintete bejárja az arcomat, felmérve piszkos és zilált külsőmet.

„Másrészt viszont ő ugyanolyan bosszantóan vonzó, mint mindig."

Kiűzöm a gondolatot a fejemből, és a kócos hajamba túrok, miközben keresem a szavakat. Eközben Kai elégedetten figyeli, ahogy kínlódva próbálok kitalálni valamit, amivel megtörhetem a ránk telepedett súlyos csendet.

Tekintetem a bekötött sebre ugrik, és azt hebegem:

- Gyanítom, Braxton tette ezt veled.

Kai kuncogva a hajába túr, amitől a kócos, fekete fürtök csak megint a szemébe hullanak.

- Látnod kéne, ő mit kapott tőlem. - Olyan fesztelenül veti oda a szavakat, hogy már azt hinném, viccel, ha nem tudnám, mire képes.

- Nahát. - Elnézek másfelé, készülök olyasmit mondani, ami nagy valószínűséggel fel fogja bosszantani a herceget, amikor megfogja a kezem, és belém fojtja a szót.

- Ne mozdulj!

- Mi az, megint egy szúnyog...? - kérdezem nevetve.

A számra szorítja a kezét, majd a derekamnál fogva megpördít, és izmos testéhez húz. Egy pillanatra ledöbbenek, majd azon kezdek gondolkodni, hogy megharapom a számra tett ujjait. De attól, ahogy szaporábban szedi a levegőt, abbahagyom a menekülés tervezgetését. És miközben a hátamhoz szorítja a mellkasát, érzem, milyen gyorsan kalapál a szíve. Túlságosan is gyorsan.

Mozgást látok a szemem sarkából, tekintetem a nagy, homályos alakra ugrik, amely a fák sűrűjén keresztül közelít felénk. Ezüstszürke bunda csillan a napfényben, együtt mozog az erős teste minden lépésével. Sárgán ragyogó szempár néz a szemembe, miközben a fenevad megtorpan, és távolról figyel minket.

„Egy farkas."

Nem. Egy egész falka.

A fákat fürkészem, és észreveszek négy másik bundás állatot, mind eltérő árnyalatú. Öten figyelnek minket, félig eltakarják őket a fenyőfák, miközben éhes tekintettel méregetik a következő vacsorájukat. A szívem kalapál a bordáim mögött, apró kortyokban kapkodom a levegőt. Szerencse, hogy Kai keze még mindig eltakarja a számat, mert majdnem felkiáltok, amikor az ajka megsimítja a fülcimpámat.

- Sosem hallgatsz rám, igaz?

A szememet le sem véve a farkasokról, lassan felnyúlok, megfogom a csuklóját, és elhúzom a számtól.

- A szó szoros értelmében hallgattam rád. Beszéltem, nem mozogtam - suttogom válaszul csípősen.

Érzem, hogy a fülem mellett elmosolyodik.

- Okostojás.

- Szóval, mi a terv? Mihez kezdünk? - kérdezem sürgető hangon, miközben a farkasokat figyelem.

- Egyedül intézem - feleli halkan, majd elenged, lassan megkerül, és megáll előttem. - Te még mindig sérült vagy - suttogja -, és nem kockáztatom meg, hogy feltépd a varrataidat.

„Hallani sem akarok róla."

Bosszankodva odalépek mellé.

- És mi lett azzal, hogy társak vagyunk?

- Hát, nem leszünk sokáig társak, ha ragaszkodsz hozzá, hogy megölesd magad - motyogja, miközben lassan kihúzza a kardot az oldalán lógó hüvelyből.

- Ezért egyedül fogsz megküzdeni öt farkassal? Azt felejtsd el! - suttogom nyersen. Kizárt, hogy hagyom egyedül harcolni. A büszkeségem nem engedi.

- Egyértelműen alábecsülsz, Gray.

Lassan, nagyon lassan leveszem az íjat a hátamról, közben a farkasokat figyelem. Nem mozdulnak, bár közelebb húzódnak a talajhoz, készülnek ránk vetni magukat.

A húrra illesztek egy nyílvesszőt.

- Megint fel fog hasadni a sebed, és akkor a semmiért mentettelek meg - sziszegi Kai. Hangja sürgető és feldúlt.

Hátrahúzom és megfeszítem az íjhúrt, miközben a varrataim is megfeszülnek, és azzal fenyegetnek, hogy felszakadnak. Fájdalom

hasít a hasamba végig a bordáim mentén, de a nyelvembe harapok, és nem törődöm vele.

Halványan elmosolyodom.

- Bocs, hogy tönkretettem a munkádat, társam.

- Pae, ne merészeld...

Tüzelek.

A nyíl a mellkasán találja el a legközelebbi farkast, és mélyen az ezüstösen fénylő bundájába fúródik. A többi megindul felénk, mielőtt észrevennék, hogy a barátjuk összeesett. Máris előveszek még egy vesszőt, a húrra illesztem, és a közelebbi elmosódott barna foltra szegezem, amely ugrani készül. Újabb éles fájdalom hasít a hasamba, miközben útjára engedem a vesszőt, és eltalálom a farkas hátsó lábát.

Két másik fenevad levált a többiektől, és körözni kezd körülöttünk, én pedig Kai hátát érzem, hogy az enyémnek nyomódik, miközben szembenéz velük. Figyelmen kívül hagyom a sánta farkast, amelyiket eltaláltam, és a felém szökellő felé fordulok. Próbálom lelassítani pánikoló zihálásomat, majd kilövök egy nyilat az állat felé. Káromkodok, amikor elvétem; a nyíl elsuhan a farkas füle mellett, és a földbe fúródik a háta mögött.

Kai már nem nyomja hozzám a hátát, és fogalmam sincs, mi zajlik mögöttem. Csak acsarkodást hallok, a bőrnek és csontnak csapódó kardpengét. De nincs időm megfordulni, mert előttem is ott áll egy acsarkodó fenevad. Vérfoltos bundája majdnem olyan fényesen csillog, mint kivicsorított fehér fogsora. Alig két méterre áll meg tőlem, majd lehasalva araszol hozzám egyre közelebb. Hatalmas, fenyegető, és úgy néz rám, mintha én lennék a következő vacsorája.

Érzem, hogy vérzik a sebem, és könyörtelenül fáj. Ha még egyszer megfeszítem az íjat, valószínűleg fel fogom tépni a varratot, ha eddig

ugyan még nem sikerült volna. Viszont nincs más fegyverem, sem hatalmam, sem elég erőm a harchoz.

A farkas morogva közelebb settenkedik. Játszik az ételével.

„Mit tegyek? Mit tegyek? Mit tegyek?"

Megfeszítem az íjat. A farkas elrugaszkodik.

Nagy, erős ugrással veti felém magát, tátott szájában látszanak pengeéles fogai, készen arra, hogy cafatokra tépjenek.

Hirtelen ötlettől vezérelve leveszem a nyilat az íjról, marokra fogom a szárát, majd a fémhegyével felfelé döfök, hogy a magasban találja el a farkast. A vessző mélyen a szívébe fúródik, és forró vérrel fröcsköl össze, mielőtt a ragadozó egy puffanással a földre zuhan.

Zihálok, próbálom feldolgozni a történteket, amikor morgást hallok a hátam mögül. Épp időben fordulok meg ahhoz, hogy lássam, ahogy Kai a kardja pengéjével egy farkas oldalára sújt le, egyetlen könnyed mozdulattal kettéhasítva az állatot. Majd gyorsan a másik fenevad felé fordul, amely felé araszol, és máris elszenvedett egy könyörtelen szúrt sebet, bár így is morogva halad előre. Amikor a farkas egy utolsó próbálkozással felé lódul, hogy belemélyessze a fogát, Kai széles ívben felfelé lendíti a pengét. A kard könnyedén felhasítja az állat mellkasát, és amikor a farkas a földre rogy, Kai mindkét kezével megragadja a markolatot, és a horpaszába mélyeszti a kard hegyét.

Egy pillanatra megáll, és minden ízében látszik, hogy gyilkosnak nevelték. Aztán kirántja a kardot, és a döglötten heverő állat bundájába törli a véres pengét. Felém fordulva azt kérdezi:

- Élsz még?

Felszisszenek, amikor meglátom a mély harapást a vállán. Vér szivárog a szaggatott fognyomokból, patakokban csorog a karján és

az ujjain. Rám néz, majd hirtelen elkerekedik a szeme, miután észrevesz valamit a vállam felett.

- Bukj le! - utasít, és én habozás nélkül leguggolok. Egy villanással dobócsillagot kap elő a zsebéből, és elhajítja a levegőben, ahol másodpercekkel ezelőtt még a fejem volt. Valami nehéz puffan a földön, és megfordulva meglátom pár méterrel mögöttem azt a farkast, amelyiknek eltaláltam a lábát, és közelebb osonva épp készült megölni. Csak most éppen döglötten hever a földön, és egy dobócsillag áll ki a szeméből.

Lassan felállok, miközben azt suttogom:

- Igazad van. Remek csapatot alkotunk.

Másfelé néz, szenvtelen nevetéssel csóválja a fejét.

- Persze, eltekintve attól az apróságtól, hogy nem engedelmeskedsz a parancsoknak.

- Parancsoknak? - mordulok fel. - Kai, nem az egyik katonád vagyok.

- Igaz, tényleg nem vagy az. - Odalép hozzám, és hirtelen megijeszt, hogy ilyen véresen látom. Mégis erőt veszek magamon, hogy álljam a sarat, amikor megtorpan előttem. Ilyen közelről látom, ahogy a füstszürke pillantása jéghideggé válik. - A katonáim semmit sem jelentenek nekem. Könnyen pótolható fogyóeszközök. - A mellkasa emelkedik és süllyed, közben rám szegezi a tekintetét. - Szóval jól mondod, Gray. Nem az egyik katonám vagy.

Eltátom a számat, de szavak nem jönnek ki rajta. Kai lehunyja a szemét, mélyet sóhajt, és majd csak akkor nyitja ki újra, amikor visszatért közönyös és összeszedett önmagához. Az ideges, zilált férfi minden nyoma eltűnt. Érzem rajta, hogy visszaváltozik az öntelt hétköznapi énjévé, ahogy próbálja feldobni a hangulatot.

Lassan körbefordul, végignéz a mészárszéken körülöttünk, és egyszerűen megjegyzi:

- Hát, úgy fest, ma este nem maradunk éhesen.

Belemegyek a játékba, de a hangom erőtlen.

- Jó tudni, hogy nem azért éltünk túl egy farkastámadást, hogy éhen haljunk.

Tekintete elkomorul, ahogy a ruhám alatti vérző sebemre siklik.

- A varratod. Felszakadt...

Felhúzom a felsőmet, és belesek az átvérzett kötés alá.

Elönt a megkönnyebbülés, amikor látom, hogy a fonál még mindig összefogja a bőröm.

A harc okozta megerőltetéstől csak megfeszültek a varratok, és vérezni kezdett a seb, de szerencsére nem szakadt fel. Azt hiszem, máskülönben sokkal rosszabb állapotban lennék.

- Nem - suttogom -, nem szakadt fel.

A hajába túr, majd a hüvelyébe dugja a kardját, de nem kerüli el a figyelmemet, hogy sérült válla miatt enyhén összerezzen a mozdulattól. A fatönkre mutatok a háta mögött.

- Ülj le!

Most én osztogatom a parancsokat.

Kai jó képet vág hozzá, és elhúzza a száját, miközben leül, én pedig megint fölé magasodom.

- Csuromvér vagy - jegyzi meg túlságosan is lazán.

- Bagoly mondja. De szerencsédre - mosolyodom el kedvesen -, ehhez pont tudok keverni egy megfelelő kenőcsöt.

Sóhajt, és az égre meredve csóválja a fejét.

- Sejthettem volna. Meg fogsz ölni a kencéiddel.

- Tudod - suttogom, közelebbről megvizsgálva a harapást -, kezdem azt hinni, hogy élvezed, ha bajod esik, mert így mindenhol

megtapogathatlak.

Halkan felnevet. Szinte érzem, ahogy legelteti rajtam a szemét.

- Ó, ez nem rajtam múlik, kedves. Ha szeretnéd, hagyhatsz elvérezni.

Mert csak akkor tapogass, ha neked is van hozzá kedved!

Szürke szemébe nézek, amelyet máris rám szegez. Nagyon veszélyes játékot játszom.

Pengeélen egyensúlyozok, és reménykedem, hogy nem vágom meg magam. A tűzzel játszom, és remélem, hogy nem éget meg. Veszélyes áramlatok között úszok, és remélem, hogy nem fulladok meg.

Kai veszélyes.

És hiába visszhangzik ez a fejemben, állom a tekintetét, és megérintem.

28. fejezet

Kai

A farkas három napja harapott ki egy darabot belőlem. Paedyn három napja érintett meg, miután közöltem vele, hogy csak akkor tegye, ha ő is szeretné. És nem hiszem, hogy azóta sikerült magamhoz térnem. Akárhányszor rám néz, mintha levegőt sem kapnék. Utálom ezt az érzést.

„Hazug."

Három hosszú és unalmas nap volt. A leghasznosabb dolog, amit sikerült elérnünk, hogy találtunk egy inget, amit felvehetünk. Egy újabb ajándék a versenyzők számára. A patak és a körülötte lévő kis tisztás lett a főhadiszállásunk, bár napközben nem töltünk ott sok időt. Izgalmas napirendünk abból áll, hogy szétválunk az erdőben, és más versenyzőket keresünk. De erőfeszítéseink, hogy több karpántot szerezzünk, még így is nemcsak hogy hiábavalóak, de elviselhetetlenül unalmasak is voltak. Nem szívesen válok külön tőle. Egyszerűen sokkal szórakoztatóbb, ha Paedyn is mellettem van, de ő ragaszkodott hozzá, hogy külön-külön nagyobb területet tudunk bejárni.

„Eddig sok hasznát vettük."

A nap sebesen ereszkedik, kezd eltűnni éjszakára, és csillagok pettyezik az égboltot. Visszaindulok a táborhely felé, és azzal

vezetem le a frusztrációmat, hogy séta közben levagdosom az utamban lévő növényeket.

Semmi. Egyelőre egyikünk sem találkozott ellenféllel. Csak kígyókkal akadtunk össze, azokból viszont sokkal. Az utóbbi időben a prérifarkasok mellett csak kígyók látogattak meg minket, hogy elbánjunk velük.

Már messziről hallom a patak csobogását. Meglátom a kis tisztást és vele együtt Paedynt. Egy fatönkön ül, azt a vastag ezüstgyűrűt forgatja a hüvelykujján, miközben üres tekintettel a tűzbe réved, haja lobog a gyenge szellőben.

Felkapok némi aprófát, és odamegyek hozzá, rakok a tűzre, majd leülök a vele szemben lévő fatönkre.

- Hát, nem látok rajtad friss sebet, szóval gyanítom, hogy nem volt szerencséd.

- Rosszulesik, hogy azt hiszed, nem úsznék meg sértetlenül egy harcot. - Miután kétkedő pillantást vetek rá, végül azt morogja: - Nem. Ma sem volt szerencsém.

Alaposan megfigyelem, nézem, ahogy rágja a szája belső oldalát, forgatja az ezüstgyűrűt a hüvelykujján, és toporog a lábával.

Feszíti a felgyülemlett energia, emészti a szorongás. De hagyom gondolkodni, adok neki időt, mielőtt arról faggatnám, hogy mitől ilyen feszült. Csendben ülünk, én inas nyulat rágcsálok, miközben Paedyn továbbra is a szája belső oldalát.

A nap leereszkedett a látóhatárra, sötét narancssárgára és halovány rózsaszínre festette az égboltot, és ekkor végre egy sóhajtással megtöröm a csendet.

- Oké, mi a baj? Ki vele!

- Hm? - A tűz helyett a szemembe néz, majd úgy dönt, a lángok sokkal érdekesebb látványt nyújtanak. - Semmi. Jól vagyok.

Majdnem felnevetek. A magam kárán tanultam meg, hogy nem szerencsés ezeket a szavakat hallani egy nőtől, és nyilvánvaló, hogy Paedyn a legkevésbé sincs jól. Megpiszkálom a tüzet, és felsóhajtok.

- Borzalmasan hazudsz, Gray.

Végre hajlandó rám nézni. És ekkor hangosan felnevet. Visszatartom a lélegzetem, figyelem, ahogy felpillant az égboltra, ezüst haja a hátára omlik, a szeme sarkában ráncokat vet a derű.

Túl gyorsan visszanéz rám, remélem, már nem ül ki a leplezetlen sóvárgás az arcomra.

Paedyn annyira gyönyörű, konok módon mégsem vesz róla tudomást, hogy a naplemente a háta mögött elszürkül az ő kisugárzása mellett.

„Mi a fene ütött belém?"

- El kell árulnom, hogy remekül hazudok. - Alig tudja kiejteni a szavakat kuncogás nélkül, mintha viccet mondott volna, és nekem nem esik le a poén.

- Hm. - Bekapok egy falat húst. - Kénytelen vagyok ellentmondani.

- Ó, komolyan?

- Komolyan.

Előrehajol, a könyökével megtámaszkodik a térdén.

- Világosíts fel, hercegem!

„Helyes. Hadd tereljem el a figyelmed!"

A szám mosolyra húzódik.

- Van egy árulkodó jeled.

- Nincs is. - Már nem nevet, és szinte már bánom, hogy bármit is mondtam.

- Topogsz a bal lábaddal, amikor hazudsz, igaz, csak nagyon kicsit. - Leesik az álla, mire én elvigyorodom. - Akkor vettem észre, amikor

azt mondtad, hogy utálod a gödröcskéimet. Pedig mindketten tudjuk, hogy ez szemenszedett hazugság.

Behúzom a fejem, mielőtt a felém dobott kővel eltalálná. Most én nevetek fel. Visszafordul a tűz felé, próbálja elnyomni a mosolyát.

- Nem tudtam, hogy ilyen alaposan megfigyeltél.

- Múlt időben? Kedvesem, még mindig figyellek.

Rám néz, miközben egy meghatározhatatlan érzés hullámokat vet tengerkék szemében.

„Érdekes."

- Miért csinálod ezt? - Szavai kizökkentenek a gondolataimból, és ránézek, bár ő az előttünk lobogó tűzre szegezi tekintetét. - Miért nem veszed el egyszerűen a pántomat, és hagysz itt?

Fejemben visszhangoznak a kimondatlan szavai.

„Hagyj itt meghalni!"

Ekkor rám néz, a tekintete megtelik érzelmekkel. Választ akar. Szüksége van a válaszra, hogy miért nem viselkedem szörnyetegként, ha annak neveltek.

Nyitom a számat, abban bízva, hogy sikerül kiköhögnöm egy jó magyarázatot. Hiú ábránd.

- Tudod, nem fejeztük be a táncot - felelem végül egy sóhajtással.

Paedyn pislog.

- Ez nem válasz.

- Mert még nem táncoltunk. Mostanra tudhatnád, hogy működik a dolog, Gray. Táncolunk, és megkapod a válaszod. Vagy nem táncolunk, és akkor rágódhatsz magadban a velem kapcsolatos égető kérdéseiden.

Kiprésel magából egy nevetést.

- Te most viccelsz. Ne kezdd már megint!

- De kezdem. - Felállok, és odalépek a fatönk elé. - Szóval - nyújtom felé a karom hanyag meghajlással -, táncolunk, vagy sem, Gray?

A szemét forgatja, próbálja elnyomni a szájára kiülő mosolyt.

- Legyen!

A kezembe helyezi a kezét, a puszta érintéstől szaporábban ver a pulzusom.

„Mit tett velem ez a lány?"

Pár lépéssel távolabb megyünk a tűztől, haloványan ránk süt a hold, és pislákolnak a csillagok. A vállamra irányítom a kezét, a másikat pedig megfogom, óvatosan, hogy ne tépjem fel a varratait. A derekára teszem a szabad kezemet, hátulról átkarolom, és közelebb húzom magamhoz. Olyan otthonosnak tűnik a karomban, alig tudok betelni a látványával, és minden egyes mozdulatát az emlékezetembe vésem.

Egyszerre kezdünk tánclépéseket tenni pusztán a saját szívverésünk és a körülöttünk ciripelő tücskök ritmusára. Elnyel minket a sötétség, csupán árnyékok leszünk a tűz bizonytalan fényében.

- Nincs zene - közli Paedyn enyhe derültséggel a hangjában.

- Hát, így nem fogjuk tudni, mikor hagyjuk abba a táncot. Milyen szomorú. - Az államat hozzáérintem a feje búbjához, majd a föld felé döntöm, amitől meglepetten felsóhajt.

- Ne akard, hogy rálépjek a lábadra! - fenyeget elfúló hangon.

Lassan újra felemelem, és azt felelem:

- Ó, arról szó sem lehet. Még mindig gyógyulófélben vagyok a legutóbbi táncunk után.

Egy pillanatra elcsendesedünk, hallgatjuk a talpunk alatt recsegő gallyakat és a tűz ropogását. A vékony felsőjén át érzem, milyen

forró a teste, érzem a bőrét a tenyerem alatt.

„Őrjítő."

Halk hangon töri meg a csendet, mintha vonakodna elrontani a pillanatot.

- Szóval mi a válasz a kérdésemre?

„Ja. Hogy az."

- Tényleg ennyire megdöbbentő, hogy nem szeretném, ha meghalnál? - Enyhén hátradőlök, hogy a szemébe nézhessek. - Ennyire megdöbbentő, hogy segítek valakinek?

- Igen - vágja rá habozás nélkül.

Majdnem felnevetek.

- Nem állítom, hogy megleptél.

- Egyszerűen arról van szó - elhallgat, a szemembe néz, mintha abban keresné a választ -, hogy azt hittem, jobban hasonlítasz apádra.

A szavai pörölycsapásként érnek. Apám... hát, ő a király. Rideg, szigorú, és nagyon ritkán lehet a kedvében járni, még a saját fiainak is nehezen megy. Azt hiszem, bizonyos értelemben engem is a maga képére formált, megtanított rá, hogyan viselkedjek, hogyan érezzek, és ami még fontosabb, hogyan ne érezzek. Neki köszönhetően kialakítottam egy rakás különböző álarcot, amelyeket kedvemre cserélgethetek.

Egy roncs vagyok. Elfojtott érzelmekből és masszív falakból álló roncs.

De mivel magam sem igazán tudom a választ Paedyn kérdésére, inkább visszakérdezek:

- Ezért utálsz ennyire? Mert azt hitted, hogy olyan vagyok, mint az apám, akit nyilvánvalóan nem szívelsz?

- Nem utállak - vágja rá gyanúsan gyorsan, majd elhallgat, és elgondolkodik azon, hogy ez volt-e a helyes válasz, én pedig azon, hogy miért nem mondta hamarabb.

Sandán elmosolyodom.

- Ó, hát nem utálsz? Szóval akkor a halálos fenyegetésekkel a szeretetedet fejezed ki?

- Azt mondtam, nem utállak, hercegem. Attól még megvethetlek.

Lehajtom a fejem, a pillantását fürkészem.

- Szerintem azt utálod, hogy nem utálsz.

Tátva marad a szája, majd becsukja, és szúrós tekintettel méreget. Úgy látom, elakadt a szava.

„Hát, ilyen sem fordult még elő."

- Használd a szádat, Gray! - Elmosolyodom, megpörgetem, és visszahúzom magamhoz. - Mondd csak, tévedek?

- Azt hittem, itt én kérdezek - feleli megfontoltan, miközben lehengerlő mosolyával teljesen megzavar.

„És még rám mondja, hogy számító vagyok."

Elfordítja tekintetét, az arca belső oldalát rágja, majd visszanéz rám.

- Segítettél volna a többieknek is? - Szünet. - Bárkinek Jaxen és Andyn kívül?

Bárkinek a néhány emberen kívül, akik tényleg fontosak nekem.

- Kedvesem - mosolyodom el lassan -, kétlem, hogy bárki halálának látványa olyan hatással lenne rám, mint az, hogy téged épen és egészségesen látlak.

Nyel egyet.

- Gátlástalanul flörtölsz, Azer.

- Csak veled.

- Hm. Most meg úgy fest, gátlástalanul hazudozol is.

Halkan kuncogok, majd azt felelem:

- Most én kérdezek.

Szóra nyitná a száját, valószínűleg azért, hogy vitatkozzon, de a szavába vágok.

- Szóval a rengeteg ember közül, akik a Dézsmán jártak aznap, miért engem ért a szerencse, hogy megkopasztottál?

Becsukja a száját, majd elmosolyodik.

- Megfelelsz a típusnak.

- A típusnak?

A legkevésbé sem kedves a mosolya.

- Igen. Beképzeltnek tűntél, a zsebed meg tele volt ezüsttel. A kedvenc célpontjaim.

Közelebb hajolok hozzá.

- Hát, ez a célpont rájött, hogy megloptad.

- De túl későn.

- Vicces. Én úgy emlékszem, nem sokkal utána elkaptalak.

Önelégülten elmosolyodik.

- Csak mert visszajöttem, és megmentettelek. - Erre felnevet. - Mi az, nem hiszed, hogy még egyszer észrevétlenül ki tudnálak fosztani?

- Szerintem figyelek minden mozdulatodra. Úgyhogy nem.

Elhallgat, az arca közel jár az enyémhez, egy pillanatra megdöbbentik a szavaim. Elmosolyodom, élvezem a látványt, hogy zavarba jött. Lassan, halkan teszi fel a következő kérdést.

- Ez kihívás, Azer?

- Ez tény, Gray.

- Komolyan? - vágja rá, hirtelen meglóbálva valamit az arcunk között. - Érdekes, mert ezt rögtön azután csentem el tőled, hogy táncolni kezdtünk.

Hunyorgok a félhomályban, és magamban káromkodok, amikor rájövök, mit tart a kezében. Braxton bőrpántját, amely korábban biztos helyen volt a zsebemben, de most az ujjai közé fogva himbálózik az orrom előtt.

- Le vagyok nyűgözve, Gray - vonok vállat, majd hozzáteszem: - Döbbenetes, hogy nem vettem észre, pedig nagyon alaposan megfigyeltelek.

- Figyelemelterelés - forgatja a szemét.

Gyorsan végignézek rajta, majd viszonzom a mosolyát.

- Elég jó vagy benne, nem igaz?

Elhallgat, rám mered, majd másfelé néz. Én is lesütöm a szemem, felkészülök a következő tolakodó kérdésére.

- Mi a kedvenc színed?

Hirtelen felé fordulok.

- Tessék? - Majdnem megfulladok a nevetéstől.

- A kedvenc színed. Mi az?

A döbbenet és a merő ámulat hatására ezúttal majdnem én lépek rá az ő lábujjára.

- Az összes dolog közül, amit megkérdezhetnél, téged a kedvenc színem érdekel? - Képtelen vagyok letörölni a mosolyt az arcomról.

Bosszúsan kifúj egy hajtincset az arcából.

- Úgy érzem, nem tudok rólad sok mindent, úgyhogy arra jutottam, az alapoknál kezdem. - Derűsen felsóhajt. - Megúsztad egy könnyű kérdéssel, úgyhogy ne okozz csalódást! Mi a kedvenc színed?

Megpörgetem, hogy ezzel is szerezzek magamnak némi gondolkodási időt. Korábban még sosem gondolkodtam azon, hogy mi a kedvenc színem. Nem tűnt fontosnak. Addig nem, amíg bele nem néztem a tengerkék szemébe, és rá nem jöttem, hogy bele fogok fulladni ebbe a gyönyörűségbe.

Amíg bele nem néztem a tüzes kék szemébe, és rá nem jöttem, hogy talán nem is fáj, ha megéget.

Amíg bele nem néztem az égszínkék szemébe, és rá nem jöttem, hogy zuhanni talán békés.

Azért nem gondolkodtam eddig azon, hogy mi a kedvenc színem, mert egyet sem láttam, amelyik méltó lenne a címre. Eddig.

- A kék - felelem halkan.

- Hm. - Elgondolkodva rám néz, és nyíltan végigmér. - Nem gondoltam volna.

„Én sem."

- És a tiéd? - kérdezem.

Kinyitja a száját, aztán becsukja, mintha eltűnődne valamin. Aztán megfeszíti az állát.

- Nincs kedvenc színem. - Vállat von, majd azt kérdezi: - Kedvenc étel vagy desszert?

- A Próbák kellős közepén vagyunk, és te a kedvenc ételemről faggatsz?

Elereszti a füle mellett a megjegyzést.

- Hát azt tudom, hogy nem a nyúl az. Láttam, hogy fintorogsz evés közben...

- Nem fintorogtam... - hallgatok el vigyorogva. - A számat figyelted, Gray?

- Csak válaszolj az átkozott kérdésre, Azer! - mordul fel.

Kuncogok, és lassan megpörgetem.

- Ez könnyű. Citromtorta.

- Most viccelsz, ugye? - prüszköli. - Citromtorta? Gazdag herceg vagy, aki a világon bármilyen ételt megengedhetne magának, és te a citromtortát választod?

- Igen, a citromtortát - utánzom a hanghordozását. - És most már enned kell velem, ha végre kijutottunk innen.

- Csak a holttestemen keresztül.

Gonoszan rámosolygok.

- Ez megoldható.

Máris állja a szavát, és megtapossa a lábujjaimat, tekintve, hogy jelenleg a lába az egyetlen fegyvere.

- Hupsz.

- Gonosz lány - mormolom halkan.

- Ha te azt tudnád, hercegem!

- Ó, remélem, hogy egy napon megtudom.

Egy pillanatra elhallgatunk, egymást méregetjük, mire végül megszólalok.

- Akkor áruld el, mi a kedvenc ételed, ha azt hiszed, annyival jobb a citromtortánál!

- Ó, nekem elhiheted, hogy sokkal jobb a citromtortánál.

- Hát, akkor ne tarts bizonytalanságban, Gray!

Oldalra dönti a fejét, majd magabiztosan rávágja:

- Vajkaramella.

- Vajkaramella - ismétlem, az emlékezetembe vésve az információt.

- Igen. - Elmosolyodik, de látom rajta a szomorúságot. - Apám édességet osztogatott a betegeinek. És akárhányszor ellátta valamelyik sérülésemet, vagy segítettem neki ellátni valaki mást, afféle jutalomként vajkaramellát ettünk utána.

Egy pillanatra mindketten elhallgatunk.

- Nagyon közel álltatok egymáshoz.

- Közel - jelenti ki. - De ez rád és apádra nem igaz, jól mondom? Azok után, amiken keresztülmentél miatta.

Hálás vagyok, hogy nem érezni szánalmat a hangján, bár az undor egyértelmű. Keserűen felnevetek.

- Nem, inkább katona vagyok, mint gyermek, ő pedig inkább király, mintsem apa. Nehéz közel kerülni valakihez, ha csak az edzések alkalmával töltötök együtt időt, és nem állítom, hogy lelkesen vártam ezeket a találkozásokat.

- És édesanyád?

- Tőle megkapok mindent, amit lehet - jelentem ki egyszerűen. - Mindent, amire kisfiúként szükségem volt. Ő volt a kevés állandó dolgok egyike az életemben, a kedvesség és a gondoskodás forrása.

- És még így is - kezdi Paedyn vonakodva - hagyta, hogy apád ezt tegye veled?

Némi hallgatás után tovább beszélek hozzá, miközben visszaemlékszem.

- Nem igazán volt választása. És az a kötelességem, hogy én legyek a leendő Végrehajtó, függetlenül attól, hogy milyen eszközökkel jutok el idáig.

Olyan arckifejezéssel méreget, amit nem igazán tudok hová tenni. Csodálkozás? Értetlenség? Az egyik pillanatban olyan, akár egy nyitott könyv, a következőben a lapok közé sem tudok belesni.

És ezután kérdésekkel áraszt el. A többségük véletlenszerű, bár a maga részéről ő mindet ugyanolyan fontosnak tekinti. Történeteket mesél arról, hogyan nőtt fel, és én ugyanígy teszek, hallgatom, ahogy azon nevet, milyen hülyék voltunk Kitt-tel.

- Szóval áruld el, mitől volt felrepedve a szád, amikor találkoztunk? - kérdem, felvonva a szemöldököm.

Felnevet, a hangjától libabőrös lesz a hátam.

- Nem hazudtam, amikor azt mondtam, hogy az egyik katonádtól kaptam ajándékba.

- Persze. Akkor mesélted, amikor a torkomhoz nyomtad a tőröd, jól emlékszem?

- Nagyjából.

- Hát, egy kicsit még így is homályosak a részletek. - A tekintetem elsötétül a gondolatra. - Nem veszem jó néven, ha a katonáim nőket vernek.

- Tényleg? Akkor talán tudnod kellene róla, hogy nem ez volt az első alkalom. - Félvállról, nyersen veti oda a választ. - Dióhéjban annyi, hogy nem hitte el, hogy Látnok vagyok, mire én bebizonyítottam. És nyilvánvalóan nem tetszett neki, amit hallott.

Hitetlenkedve meredek rá.

- És erre csak úgy kaptál egy pofont?

- Igen, de előtte kicsit a büszkeségébe gázoltam.

- Miért nem lepődöm meg ezen?

Ravaszul rám mosolyog.

- Valószínűleg azért, mert hozzászoktál, hogy leoltalak, hercegem.

- Ez jogos. - Elhallgatok, végignézem. - Folyton csak ámulok rajtad, Gray. - Elvigyorodom, miközben elengedem a kezét, és finoman megpöccintem az orrát.

Egy mordulással félrecsapja az ujjam.

- Te pedig folyton csak idegesítesz.

Megint megfogom a kezét, és visszateszem a karomra, hogy mindkét tenyere a vállamon legyen. Aztán átfogom a derekát, óvatosan a sérült oldalánál, miközben közelebb húzom magamhoz.

És ezután csak ringatózunk.

Nincsenek bonyolult lépések, nincs keringő, amihez igazodni kell. Csak mi ketten egy erdő kellős közepén, körülöttünk több ezer pislákoló csillaggal. Megrebben a szempillája, és az ujjaival átfogja a nyakamat.

Tapintható a feszültség, mintha egy láthatatlan kötél kapcsolna össze minket. Szaporábban ver a szívem, és az ő légzése is felgyorsul, a mellkasa sebesen süllyed és emelkedik.

- Folyton csak idegesítesz, mi? - Az arcát nézem, miközben hihetetlenül közel húzom magamhoz. - És most? Ez a kivétel?

Nagyot nyel, és lehajtja a fejét. Nem hajlandó válaszolni. Haloványan elmosolyodom, ahogy próbálom szóra bírni: korábban nem akadt ilyen problémám.

- Pae?

Még mindig nem felel.

Az ujjaimmal megfogom az állát, és gyengéden magamra irányítom a pillantását. Az arcáról süt a zavarodottság, és bizonytalanul felnevet.

- Az idegesít, hogy nem talállak idegesítőnek.

A kezem megfeszül a derekán, mintha tüzet foghatna az érintésétől. Zavarba hoz, hogy ez a lány ennyire leköti a figyelmemet, megrémít, hogy milyen hatással van rám. Egyszerre érzem magam elgyengülve és csodálatosan. Riadtan, mégis elevenen.

- Miért nem lőttél le, Paedyn?

A kérdés kíváncsian és halkan csúszik ki a számon. Paedyn oldalra dönti a fejét, engem méreget.

- Ennél pontosabban kell fogalmaznod, Azer!

„Hárít."

Elmosolyodom, tudom, hogy nagyon is tisztában van vele, mire gondolok.

- Pár napja lelőhettél volna, de a földbe eresztetted a nyilat. Tudni szeretném, miért.

Elhallgat, eltűnődik a válaszon. Aztán rám szegezi a tekintetét.

- Csak mert a halál küszöbén jártam, még nem jelenti azt, hogy neked is ezt kívántam.

Végigsuhan rajtam a tekintete, lubickolok a pillantásában.

Ekkor elhúzódik tőlem.

A keze visszatér a vállamra, merev és makacsul mozdulatlan. Aztán az égre emeli a tekintetét, inkább a csillagokat nézi, mint engem. Az orrán keresztül kifújja a levegőt, és csendben összeszedi magát.

Én ugyanezt teszem, próbálom összekapni magam azok után, hogy elhúzódott tőlem.

Igen, ellenfelek vagyunk. Igen, én vagyok a leendő Végrehajtó. Igen, egy gyilkos vagyok, akinek nincs joga ahhoz, hogy meg akarja tartani. De van még valami... valami, ami miatt nem hajlandó belátni, hogy zavarba ejtő kapcsolódás köt össze minket.

„A Dögvészre, én is dühös vagyok, hogy ezt bevallottam magamnak."

A maszkjaim még mindig készenlétben, a falaim még mindig a helyükön, de Paedyn lassan letöri a színjátékaimat és erődítményeimet.

És hirtelen dühös leszek magamra, amiért hagyom neki. Amiért hagyom, hogy fontos legyen számomra. Amiért hagyom, hogy ne csak vetélytársként gondoljak rá.

Mert ő egyértelművé tette, hogy én csak az vagyok a számára.

- Kai... - Kizökkent a gondolataimból, ahogy a nevem halkan elhagyja a száját. - Én...

Halk női hang vág a szavába.

- Bocs a zavarásért, de van nálatok valami, amire szükségem van.

29. fejezet

Paedyn

A hangja minden irányból visszhangzik körülöttünk. Szétrebbenünk Kaijal, ösztönösen megpördülünk, hogy egymásnak vessük a hátunkat. Hunyorgok a gyenge fényben, amelyben kezdenek kirajzolódni a magas, sötét alakok körvonalai. Tétova sóhaj hallatszik a sötétségben, amit felerősítenek a körülöttünk lévő alakok.

„Csapdába estünk."

Mind tesznek előre egy kimért lépést, a testükkel zárnak minket ketrecbe. Tucatnyi mogyoróbarna szempár csillog a tűz fényében, amely visszaverődik a sötét hajukról és a bőrükről.

„Sadie."

- Csak a pántotokat kérem, és már itt sem vagyok. - Majdnem elmosolyodik, ahogy a másolataira néz. - Vagyis itt sem vagyunk.

Kai sóhajt, láthatóan bosszantja ez az egész.

- Tudtad, hogy nem fogjuk odaadni a pántunkat, de így is megzavartál.

- Hát legyen! - vágja rá Sadie. - Adjatok egy pántot, és senkinek sem esik bántódása.

A tekintetem a pár méterre heverő íjamra ugrik. Csak pár méterre, de a Sadie-k sorfala mögött. Nincs fegyverem, amellyel megvédhetném magam. Még sosem voltam ennyire védtelen. Mintha

meztelenre vetkőztettek volna. Szinte érzem apám tőrének kísértetét a combomon, és mindennél jobban azt kívánom, bárcsak magammal hoztam volna.

Még mindig a hátunkat egymásnak vetve állunk, miközben a sok-sok mogyoróbarna szempár minket méreget, végül megállapodik rajtam.

- Nem akarlak bántani titeket, de megteszem, ha szükséges. - Elhallgat, és egyenletes, érzelemmentes hangon hozzáteszi: - Ha ez kell a győzelmemhez.

Már épp válaszolnék valamit, amikor bőrkeményedéses kéz fogja meg a kezemet, és megszorítja a hátam mögött. Majdnem megugrom az érintéstől, de Kai szétfeszíti az öklömet, és valami hűvös, kemény dolgot csúsztat a tenyerembe, mielőtt összecsuknám körülötte az ujjaimat. Majd ugyanilyen gyorsan el is tűnik a keze.

A valami szúrja a bőröm, élesek a hegyei. Ellenállok, hogy ne mosolyodjak el, amikor rájövök, mit kaptam tőle.

„Egy fegyvert. Esélyt adott rá, hogy megvédjem magam."

Apróság, de akkor is fegyver. Az öklömbe zárom a dobócsillagot, nem érdekel, ha az éles hegye megszúrja a bőrömet. Ezen az apró tárgyon élet és halál múlhat.

Kai egyedüli eszköze az övön lógó kardja, viszont ő maga is fegyver. Megdöbbentő, hogy nem érzékelte, miként lopózott a közelünkbe Sadie, de nem hibáztatom, tekintve, hogy a rajtam tartott keze, szavainak mögöttes értelme, a kalapáló szívverésem, amikor túl közel jött hozzám az én figyelmemet is elterelte.

Mély levegőt veszek.

„Egyszerre egy problémával foglalkozzunk!"

- Akkor azt hiszem, bántanod kell, ha a pántomat szeretnéd - zihálom a Sadie-ket méregetve, miközben egy lassú lépést tesznek

előre.

A fejét csóválja, mintha csalódást okozott volna neki a döntésem.

- Rendben. De ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek!

Ekkor előttem terem, és egy rövid tőr hegyét szorítja a nyakamhoz. Mielőtt a szívem még egyet dobbanhatna, megrántja a karomat, és háttal a mellkasához húz. A nyakamhoz szorított penge minden egyes apró lélegzetvétellel egyre mélyebbre vág a bőrömben.

- Utoljára kérem. - Sadie éles hangon beszél, ami elüt a tőle megszokott lágy hanghordozástól. - Add ide a bőrpántod, Kai, vagy elvágom a torkát!

A herceg pislogva nézi az elé táruló látványt, mintha egy cseppet sem izgatná.

Tisztában van vele, hogy tudok vigyázni magamra, és bár hízelgő a gondolat, a jelen helyzetben jól jönne a segítsége. A vér forrón csorog le a nyakamon, de erőt veszek magamon, hogy nyugodt maradjak.

Kai egyszerűen vállat von a fenyegetés hallatán.

- Hajrá! - A torkomnak szegezett tőr felé biccent. - Szerinted érdekel? Elvégre vetélytársak vagyunk. Legalább fogynak az ellenfelek.

Szó szerint hallom, ahogy Sadie pislog a hátam mögött. Egyértelműen megdöbbentette Kai érdektelensége, pláne, hogy percekkel ezelőtt látott minket együtt táncolni. Én is megdöbbennék, ha nem szoktam volna hozzá Kai maszkjaihoz - ha nem tudnám, hogy most csak felöltötte az érzéketlenség álarcát.

Sadie megdermed a hátam mögött.

- Nem veszem be a blöfföd, herceg.

Érzem, hogy a keze remegni kezd, és még mélyebbre vág a bőrömbe. Aztán lecsapok.

Hasának puha húsába vágom a pengeéles dobótőrt, mélyen belé szúrom, miközben ellököm a nyakamtól a kést szorongató kezét. Felsikolt és félreugrik, amitől nekitántorodom Kainak. Vagyis az egyik Kainak. Több izmos alakot látok, mindet ugyanolyan kócos fekete hajjal és viharszürke szempárral. Átvette Sadie képességét.

A mellkasának csapódok, majd erős kezek ragadják meg a karom oldalát. Amikor felnézek rá, van képe kacsintani.

- Szép munka volt, Gray. Mindig számíthatok az erőszakos hajlamaidra. - Ezzel megpördül, és Sadie egyik másolatába döfi a kardját.

Sadie-k sokasága veszi körül Kait és a másolatait, lefoglalják, hogy ne tudjon a valódi közelébe kerülni és gyorsan lezárni ezt a harcot. Eszembe jut egy edzéssel töltött nap a kastélyban, amikor figyeltem, ahogy Sadie Braxtonnal vív. Küzdöttek, és körbetáncolták egymást, mígnem Braxton eljutott az igazi Sadie-hez, elintézte, és véget vetett a harcnak.

Pontosan ezt fogom tenni. Csak épp ellentétben Ace illúzióival, amelyekhez már volt szerencsém, Sadie és a másolatai képesek megérinteni, árthatnak nekem. Ezzel a nyugtalan gondolattal a fejemben támadóállást veszek fel. Elfordulok a Kait körülrajzó másolatoktól, mert a Végrehajtó tud vigyázni magára. Már csak három Sadie maradt, közülük kettő az igazit őrzi, aki a hasán lévő sebre szorítja a véres kezét. Felém kapják a fejüket, és alig marad időm harcállást felvennem, mielőtt az egyikük nekem ront.

Balszerencsémre Sadie tud harcolni. Mivel a képessége egyszerűen annyiból áll, hogy lemásolja saját magát, automatikusan túlerőbe kerül. De a kiképzésének köszönhetően az egyes másolatok ereje sem elhanyagolható.

Jobbhorog száll az arcom felé, elhajolok előle, majd gyors ütést mérek a hasára. Sadie egy mordulással megtántorodik, és én arra használom a lehetőséget, hogy oldalba rúgjam. Elkapja a lábam, és maga felé ránt. Pontosan erre számítottam. Megragadom a vállát, és ugrom, a másik térdemet a hasába mélyesztem. Felkiált a fájdalomtól, és a lábamra roskad, én pedig a középső ujjamra húzom a gyűrűm, majd öklöllel a halántékára csapok. Káromkodva morgok, miközben a sajgó kezemet rázom, de Sadie elveszíti az eszméletét, mielőtt egyáltalán a földre zuhanna.

Egy kéz markol erősen a hajamba, és hátrarántja a fejem. Fojtottan felkiáltok, mire egy alkar fogja át a nyakam, összepréselve a légcsövemet. Nem kapok levegőt, szédülök a fájdalomtól, miközben foltok úsznak a szemem előtt. De így is a lábára taposok, majd erősen a hasába könyökölök. Lazít a szorításán, mire megpördülök, hátulról elkapom a nyakát, és a felhúzott térdembe verem az orrát. Köpköd, és meglendíti az öklét, eltalálja az államat. Nem veszek tudomást a sajgó fájdalomról, leguggolok, széles ívben meglendítem a lábam, és kirúgom alóla az övét. Egy puffanással elterül a földön, de én máris másfelé figyelek.

Megtalálom az igazi Sadie izzó mogyoróbarna szempárját. Tesz felém egy lépést, vér szivárog az ujjai közül, amelyekkel eltakarja a sebét.

- Csak hogy tudd, nem akarom ezt tenni - mondja feszült hangon. - De muszáj.

És ekkor az öklével horgok, egyenes ütések és felütések kombinációját küldi felém. Lenyűgöző, mennyi gyorsaság és erő maradt benne még azok után is, hogy megszúrtam, és így is védekezésbe kényszerít. Kikerülöm az ütéseit, majd én is beviszek neki egyet egyenesen az állára.

Felmordul a fájdalomtól, majd pörgőrúgással eltalálja a halántékomat. Alig tudom kivédeni, és a cipősarka így is súrolja a fejem oldalát. Körbetáncoljuk egymást, változatos összeállításban küldünk ütéseket és rúgásokat a másik felé. Az ökle eltalálja a számat, oldalra csapódik a fejem, majd vért köpök. Erőből a már eleve sérült oldalába rúgok, mire felüvölt a fájdalomtól. Majd megütöm alulról az állát, aztán a sebét, végül pedig halántékon rúgom.

Felkiált, próbál eltalálni egy felületes ütéssel, de én könnyedén elkapom a csuklóját, és furcsa szögben kitekerem, majd a hasába térdelek. Az egyik kezemmel megragadom az ingjét, míg a másikat ütésre készen, ökölbe szorítva felemelem. Meglendítem az arca felé, készen arra, hogy egyetlen ütéssel véget vessek ennek a harcnak.

Csak éppen a kezem nem moccan.

Hűvös kezek fogják meg mindkét csuklómat, és szorosan a hátam mögé feszítik a karomat. Annyira megdöbbenek, annyira kimerült és fáradt vagyok, hogy nem tudok szembeszegülni az erős szorítással, és semmit sem tehetek, hogy kiszabadítsam a kezem.

Gyorsan hátranézek, és meglátom a véres orrú Sadie-t, akivel épp az imént harcoltam.

- Nézz rám, Paedyn! - A valódi Sadie felé kapom a fejem, aki véres kezében most egy kést szorongat előttem. A hátam mögött álló Sadie felé lendítem a lábam, mire ő térdhajlaton rúg, és én a földre zuhanok.

„Tehetetlen. Erőtlen."

Sadie fölém magasodik, mintha elgondolkodna valamin, miközben előtte térdelek.

- Sosem adod fel a harcot, igaz? - Válaszul tekergőzök a szorításában, kétségbeesve próbálok szabadulni. A fejét csóválja, és

sajnálkozva rám néz. - Talán Kainak mégis igaza volt. Minél kevesebb vetélytárs, annál jobb.

Mindkét kezével megragadja a tőr markolatát, és a fejem fölé emeli.

Szóval így fogok meghalni.

Egész eddig életben maradtam Átlagosként, most mégis így ér véget.

Egy vacak tőrrel. Nem tudom, hogy sírjak-e, vagy nevessek.

Sadie a fejem fölé emeli a kést, arra készülve, hogy szaporán verő szívembe mélyeszti, miközben azt suttogja:

- Mondtam, hogy nem akarom ezt tenni. De muszáj.

„Kai dühös lesz, hogy a semmiért mentette meg az életem."

- Sajnálom - préseli ki magából Sadie, miközben a tőr hegye sebesen megindul a szívem felé. És felfoghatatlan, hihetetlen módon készen állok rá.

„Hamarosan találkozunk, apám."

Semmi.

A penge centiméterekre áll meg a szívemtől.

Remegek, a tekintetem a késről a majdnem gyilkosomra siklik. Vér buggyan ki Sadie száján, amit bugyborékoló hörgés követ. Elkerekedett szemmel lenéz, én pedig követem a tekintetét a mellkasából kiálló kard felé.

A tőr majdnem kicsúszik az ujjai közül, miközben könnyek csorognak le az arcán. Hátratántorodik, és levegőért kapva nekiütközik egy széles mellkasnak. Kai átkarolja, és kedvesen a föld felé irányítja, miközben gyomorforgató hörgés szökik ki a száján.

Aztán hirtelen elhallgat, vakon és üvegesen tágra nyíló szemével a fekete égboltra mered.

A Sadie-k körülöttünk vibrálva megszűnnek létezni, amint az igazi elereszti a kezem, mire a szám elé kapom, hogy elfojtsak egy kiáltást. Próbálom felmérni, mi történt, próbálok erőtlenül zihálva levegőhöz jutni.

Kai térdre ereszkedik mellettem, és aggódva összevonja a szemöldökét.

- Megsérültél? - Tekintete végigsiklik rajtam, ujjai gyengéden járják be a testemet sérüléseket keresve, pont, mint néhány éjszakával ezelőtt.

- Paedyn, nézz rám! - Kérges tenyerei közé fogja az arcomat, és maga felé irányítja a tekintetem. - Áruld el, megsérültél?

- J-jól vagyok. - Nem vagyok jól.

Utálom ezeket a Próbákat, mert embereket ölnek közben, amit most a saját szememmel láthattam. A része voltam. Nem akartam részt venni benne, nem akartam, hogy bárki meghaljon. És most a Próbák egy újabb áldozata hever mozdulatlanul pár méterre tőlem.

„Mondtam, hogy nem akarom ezt tenni. De muszáj."

Sadie nem akart megölni, mégis azt kívánom, bárcsak így lett volna. Bárcsak lenne okom gyűlölni őt, hogy ezt a sorsot kívánhassam neki! De ezek a beteges Próbák kényszerítették rá, hogy remegő kezével a fejem fölé emelje a tőrt, arra, hogy majdnem elvegyen egy életet.

Lenézek véres testére, amely ernyedten hever a földön, zavaróan közel hozzám. Egy kép villan be előttem apámról: a lány helyét, aki meg akart ölni, átveszi az apa, aki ölt volna értem. Hasonlóan hal meg, és próbálom elhessegetni a képet. De apám véres teste meg sem moccan...

- Hé, rám nézz, rendben? Ne őt nézd, hanem engem!

Kai még mindig gyengéden fogja az arcomat, amikor a szemébe nézek, és próbálok valami másra koncentrálni az előttem heverő holttest helyett. Csak épp a herceg maga is a halál megtestesülése, egy két lábon járó fegyver.

- Koncentrálj a szememre! Tudom, mennyire szeretsz szemezni velem.

Szürke pillantásában derű csillog, és mosolyra húzza a szája sarkát, miközben én tátogok. Elég jól ismer ahhoz, hogy tudja, már épp készülök beolvasni neki válaszul a kis megjegyzésére, úgyhogy a számra nyomja az ujját, mielőtt lehetőségem nyílna rá.

- Koncentrálj a gödröcskéimre, amikről próbálod elhitetni magaddal, hogy utálod őket, pedig tudom, hogy megbámulsz, akárhányszor elmosolyodom. - Persze még szélesebben vigyorog, és az áruló tekintetem a szája körüli gödröcskékre téved. Az ujjával végigsimít az alsó ajkamon, elterelve ezzel a pillantásomat, hogy a szemébe nézzek. - Koncentrálj a számra! - Suttogva beszél, a szavai cirógatóak, akár az ujjai az arcomon és a számon. - Ne félj, tudom, hogy nem ez az első alkalom.

A tekintetem a szájára siklik, követi érzéki vonalát. Olyan könnyű megbámulni, megcsodálni. Mindene olyan bosszantóan vonzó, olyan könnyen elvonja a figyelmemet...

„Elvonja a figyelmemet."

Amikor felcsillan a szemem a felismeréstől, hogy mit is művel, gúnyos mosolya elárulja, hogy igazam van. Ez a számító fiú épp elterelte a figyelmemet egy halottról pusztán a testét használva.

- Biztos, hogy csak a figyelmemet akartad elvonni, nem pedig az egódat hizlalni? - kérdem megtévesztően nyugodt hangon.

- Miért ne lehetne mindkettőt?

- Seggfej - motyogom.

Még így is tovább mosolyog rám.

- Lehet, hogy seggfej vagyok, de megmentettem az életed. - Ezzel a mosolya minden előjel nélkül eltűnik, és komoly arccal alaposan végigmér. - Hogy vagy? Megnyugodtál?

Levegőt veszek, egy pillanatra lehunyom a szemem. Bevillan a fejemben Sadie véres holtteste, majd az apámét látom magam előtt.

- Most már jól - hazudom, és utálom, hogy ilyen feszültnek hangzom.

Kai a fejét csóválja.

- Megmondtam. Borzalmasan hazudsz, Gray.

Bizonytalan nevetés szakad ki belőlem. Ez annyira helytelen, amikor a közelünkben hever egy holttest, de nem tudok uralkodni magamon. Ezen a ponton két lehetőségem van: vagy nevetek, vagy sírok, és ez utóbbit nem vagyok hajlandó megtenni.

Kai az arcomat tanulmányozza, valószínűleg látja a bennem dúló ellentmondásos érzelmeket. Egy szó nélkül átkarolja a derekam, és talpra segít. Tudom, hogy el kellene tolnom magamtól, meg kellene mondanom neki, hogy nem szorulok rá a segítségére. De több szempontból is gyenge vagyok, és jelenleg a közelsége az egyetlen vigaszom.

Egy fatönkhöz irányít, és leültet rá, majd elém guggol, hogy a szemembe nézhessen.

- Pae - mondja ki halkan -, maradj itt, és nyugodj meg, rendben? Még mindig sokkos állapotban vagy.

Kábán bólintok, majd újra végigmér. A tekintete egy pillanatra sem szakad el az enyémtől, miközben lassan felemeli a kezét, hogy az enyémbe fűzze az ujjait, mintha keresne valamit. Az ujjai megállnak a hideg acélon, majd lustán forgatni kezdik a gyűrűt, utánozva a túlságosan is jól ismert mozdulatot.

- Tereld el a figyelmedet! Forgasd ezt, ahogy mindig is szoktad, hogy lekössön, hogy elterelje a gondolataidat!

Rápislogok, megdöbbent, hogy ismeri a szokásaimat, hogy tudja, hogyan segítsen. Megdöbbent, milyen nyugodt és összeszedett azok után, hogy megölt valakit, bár nem lenne szabad meglepődnöm rajta. Erre nevelték, gyilkossá tették, aki érzéketlen az általa osztott halálra. Elnyomok egy borzongást a gondolatra, hogy milyen borzalmakat követhetett el ez az űzött fiú. Hogy milyen borzalmakat állhatott ki. Kai feláll, és távozni készül.

- Megyek... feltakarítok. Mindjárt jövök. És most az egyszer - sóhajt -, hallgass rám, és maradj nyugton!

És ezzel magamra hagy, hogy nyugtalanul forgassam a gyűrűmet.

30. fejezet

Paedyn

Nem meglepő módon nem hallgatok rá. Amint az átkozott fatönkön üldögélve elzsibbadt a hátsóm, felálltam, és körbejártam a táborhelyünkön, majd hideg patakvizet fröcsköltem az arcomra és a testemre. Aztán a hátsóm fázni kezdett, és közelebb mentem a tűzhöz, hogy lefeküdjek az annyira ismerős kemény talajra.

Nem voltam hajlandó végignézni, ahogy Kai a vállára kapja Sadie holttestét, és elsétál vele. Fogalmam sincs, hol szabadult meg tőle. És rájöttem, hogy nem is akarom tudni. Mégis hagyom elkalandozni a gondolataim, miközben Kai az erdőben mászkál egy hullával a vállán.

Az oldalamon fekve nézem a kihunyni készülő tüzet, és a fejem alá dugott karom hajlatát használom kényelmetlen párna gyanánt. Most már szabályosan szedem a levegőt, a maradék adrenalin és sokk okozta remegés is elmúlt. Lehet, hogy órákon át hevertem a földön, de nem is próbáltam mérni az időt.

Hirtelen árnyék vetül rám, valaki mögöttem guggol.

Megmarkolom Sadie késének a nyelét, mire egyetlen gyors mozdulattal megpördülök, és az illető nyakához szorítom a pengét, bárki is hitte okos ötletnek, hogy a közelembe osonjon. Meglátom a viharszürke szempárt, ami inkább tűnik vidámnak, mint ijedtnek.

- Nyugi - suttogja Kai, durva kezével gyengéden megfogja a csuklómat, és elhúzza magától a tőrt. - Csak én vagyok. - A szája sarka mosolyra rándul. - Bár kétlem, hogy ez megakadályoz abban, hogy a torkomnak szegezd azt a kést.

Halványan elmosolyodom a gondolatra, és a kócos hajamba túrok, miközben felnézek a mellettem guggoló fiúra.

- Mivel már társak vagyunk, egyelőre nem kell aggódnod, hogy leszúrlak.

Mély hangon kuncog, és én remélem, hogy a félhomály elrejti a mosolyomat.

- És ha már nem leszünk társak? Onnantól féltsem az életem?

- Igen, az bölcs dolog lenne.

Alig hallom a suttogását:

- Elvetemült lány.

Egy pillanatra elhallgatunk, és a mosolyom lassan lehervad az arcomról. Kimerültem, és meglepően kényelmesen fekszem a keményre taposott talajon, úgyhogy nem veszem a fáradságot, hogy megmozduljak.

- Te nem...

- De igen - vág a szavamba, megkímélve attól, hogy beszélnem kelljen Sadie holttestéről.

A tekintetem a kezét borító vékony koszrétegre téved. Bement a körme alá, felfröccsent a karjára. Sárga port veszek észre az ujjhegyein, finom szemcsék tapadtak a bőrére.

„Kosz. Virágpor."

A suttogásnál alig hangosabban szólalok meg.

- Eltemetted. - Kai ledermed mellettem. - Ráadásul - nézek fel lassan a szemébe - virágokat tettél a sírjára.

Szinte szomorúan elmosolyodik, kimerültség árad belőle.

- Semmi sem kerüli el a figyelmedet, Kis Látnok. - Kinyújtja a kezét, és megpöccinti az orrom hegyét, ahogy tánc közben is tette. A gesztus valahogy sokkal intimebbnek érződik, mint bevallanám, mintha szavak nélkül is valami értékes dolgot kaptam volna tőle.

Megfogom a kezét, mielőtt elhúzza tőlem, próbálom figyelmen kívül hagyni bőrkeményedéseinek érintését.

- Köszönöm, Kai. Szép volt tőled, hogy megtetted érte.

A szája megremeg, és a tekintete az összefűzött ujjainkra siklik, mielőtt újra a szemembe néz.

- Ó, nem miatta tettem.

Olyan áthatóan néz rám, hogy nyelek egyet, de nem kapom el a tekintetem. Nem akarom elkapni. A hüvelykujjával végigsimít a kézfejemen, a mozdulata gyengéd és megnyugtató.

Oldalra dönti a fejét, és engem méreget.

- Hogy érzed magad? - Szóra nyitom a számat, de Kai megelőzi a begyakorolt válaszomat. - És nehogy azt mondd, hogy jól, mert mindketten tudjuk, hogy ez hazugság.

Megint megsimogatja a hüvelykujjával a kézfejemet.

- Én... - Pislogok, és lehunyom a szemem, nagy levegőt veszek. - Úgy érzem, majdnem meghaltam. Nyomaszt, hogy összecsaptak a fejem felett a hullámok. Dühös vagyok, és frusztrált, mert nem tudom, miként érzek az egész iránt. - Elhallgatok, és Kai türelmesen megvárja, hogy folytassam. - És úgy érzem, köszönettel tartozom neked. Ha te nem mentesz meg, meghaltam volna.

Közelebb hajol, a szemében izzanak az alig palástolt érzések.

- És újra meg újra meg fogom menteni az életed, értelmetlenül azt remélve, hogy megengeded, hogy a része maradjak.

Egymásra meredünk.

A szép szavaitól kalapálni kezd a szívem, az agyam próbálja összerakni, hogy mit jelenthetnek. Tapintható kettőnk között a feszültség, és elakad a lélegzetem, ahogy Kai végigmér. Próbálom kitalálni, mit mondhatnék, de túlságosan leköt, hogy egyenesen őt bámuljam.

És ekkor halkan kicsúszik a számon a kérdés, megtörve a feszültséget kettőnk között.

- Hogy lehetsz ennyire nyugodt a történtek után?

Tudom a választ, de mégis azon kapom magam, hogy a saját szájából akarom hallani.

- Nem voltam mindig ilyen - mondja halkan. - De gyakorlás teszi a mestert, és én sokat gyakoroltam.

Szótlanul egymásra meredünk, és én megint keresem a szavakat. Aztán eszembe jut a bőrpánt, amit elloptam tőle, és elhúzom a kezem, hogy elővegyem a zsebemből.

- Hát, azt hiszem, egyedül így tudom viszonozni a szívességet. Bár ez eleve a tiéd.

Hanyagul vállat von.

- Megtarthatod.

- Nem szorulok rá a szánalmadra - mordulok fel.

- Ez nem szánalom, Paedyn. - Sóhajtva mondja ki a szavakat, a nevemet. - Ráadásul én is szereztem egyet, és Sadie-t közösen állítottuk meg. - Egyenesen ránézek, ellenkezni készülök, mert mindketten tudjuk, hogy nem igazán volt szüksége a segítségemre Sadie ellen. Nem kerüli el a figyelmét a harciasság a tekintetemben. - Csak fogadd el a rohadt bőrdarabot, Gray!

„Ha fel akarja nekem ajánlani az egyetlen dolgot, ami segít megnyerni a Próbákat, ám legyen!”

Elfogadom az átkozott bőrdarabot. De előtte még szórakozok egy kicsit. Mosolyra húzódik a szám.

- Mondd, hogy kérlek!

Elkapja a tekintetét, és a csillagos égbolt felé emelve csóválja a fejét.

- Alig vártad, hogy kimondhasd, nem igaz?

- Tűkön ültem.

A behajlított térdén pihenteti az alkarját, miközben közelebb hajol, az arca közel jár az enyémhez. A mosolya ugyanolyan hanyag, mint az arcomat fürkésző tekintete.

- Kérlek, Pae.

Gyengéd hangjától libabőr fut végig a hátamon.

- Mintha idegen nyelven beszélnél, hercegem.

- Hála neked, úgy érzem, igencsak meg fogom szokni. Keveseknek van akkora hatalmuk, hogy rávegyenek a könyörgésre.

Nyelek egyet, próbálom elereszteni a fülem mellett a szavait, ahogy zsebre dugom a bőrdarabot, majd átfordulok a tűz felé, hirtelen fázni kezdtem, és jólesik a csend. A levegő jelentősen lehűlt ma éjjel, és a vékony felsőm nem sokat segít, hogy melegen tartson.

- Viszont lenne egy feltételem.

A szememet forgatom.

„Számíthattam volna rá."

- És mi lenne az? - vetem oda foghegyről, rá sem nézve.

Átkarolja a felsőtestemet, óvatosan kikerülve a sebemet, miközben széles mellkasához húz. Megriaszt a hirtelen érintés, mire halk nevetést hallok a fülem közelében.

- Használhatlak arra, hogy melegen tarts.

Némileg tétovázik, csak az ehhez hasonló pillanatokban engedi, hogy lássam a félénk oldalát. Nem fog szorosan, gyengéd, mintha a

törékeny kölcsönös érzéseinket összetörhetné, ha gondatlanul bánik velük.

Kérdés járja át minden sóvár érintését, minden elnyújtott pillantását, minden rétegünket, amit felfedünk egymásnak. Miközben átölel, óvatos ujjai és tétova szorítása többet mond ezer szónál.

„Rendben van ez így?"

Nagyot nyelek. Kiszáradt a torkom.

Gyötrelmesen lassan válaszolok, ahogy közelebb csúszok hozzá.

„Nagyon is rendben van."

A vágy olyan érzés, amelyet mindig rá tudtam fogni a körülményekre, és kétségbeesetten azt kívánom, bárcsak ne irányítaná a döntéseimet.

Hallom Kai légzését, és csak most tűnik fel, hogy visszatartja a levegőt.

Majd a tétovaság maradéka is eltűnik.

A derekam túlsó felére teszi a kezét, ahol lassan elkezd felcsúszni a felsőm. Nem vesztegeti az időt, magához von, érzem, ahogy emelkedik és süllyed a mellkasa, ahogy határozottan ver a szíve a hátam mögött.

- Áruld el, ez is idegesít? - kérdezi, halkan zihálva a fülem közelében.

Az én szóhasználatomat ismétli, és szinte megint érzem, hogy elvigyorodik. Bosszantani akar. Felpiszkálni, hogy dühítsen az ujjai érintése.

„Szemétláda."

Ezt egyszerűen nem engedhetem meg. Úgyhogy hamis magabiztossággal azt felelem:

- A legkevésbé sem. Nem tudsz felhúzni, Azer.

- Helyes - feleli hűvösen. Aztán a karomra és vállamra fekteti a fejét, puha, tintafekete haja csiklandozza a bőrömet. - Kinek kell párna, amikor itt vagy te?

Sóhajtok, és remélem, hogy hallatszik rajta a bosszúság. Kainak köszönhetően teljesen kiment a szememből az álom, és nem tudok másra koncentrálni, mint a hozzám simuló meleg testére.

Végül leveszi a fejét a vállamról, és lerakja a tarkóm mögött, lényegében bebújva a hajam alá.

- Szép álmokat, Pae.

- Szép álmokat, Kai.

Válaszul a nevére, keze enyhén megszorul a derekamon. És ekkor a hüvelykujja lusta, könnyed mozdulatokkal simogatni kezdi a vékony felsőm anyagát. Elnyomok egy borzongást, nyelek egyet, és lehunyom a szemem.

„Csak aludj el!"

Könnyű azt mondani.

Túlságosan is a simogató hüvelykujjára koncentrálok, a szorosan ölelő karjára, az emelkedő és süllyedő mellkasára a hátam mögött.

Utálom, hogy nem utálom. És akkor leesik. Figyelemelterelés. Megint ezt csinálja. Eltereli a figyelmemet a halálesetről, amelynek az imént voltam a szemtanúja, a tényről, hogy végignéztem, amint megöl valakit, aki engem akart megölni. Ő az egyetlen dolog, ami eltereli a figyelmemet Sadie holttestéről, az egyetlen, ami elűzi a rémálmokat ma éjjel, mert túlságosan kitölti a gondolataimat.

És ezzel a figyelemeltereléssel mindketten jól járunk.

Azon kapom magam, hogy mosolygok a számító fiún a hátam mögött.

A számító fiún, akinek valamiért fontos vagyok.

31. fejezet

Kai

Azzal töltjük az utolsó napunkat a Suttogóban, hogy próbálunk kijutni az erdőből. Késő délután egy Látó zavarta meg a napirendünket, amelynek során épp inas nyúlhúst ettünk. A félénk, fiatal lány ledobott egy összehajtott pergament egy közeli fatönkre, majd eltűnt a rengetegben.

Nem meglepő módon a levél hihetetlenül talányos volt. Nem tartalmazott részleteket, csak tájékoztatott róla, hogy legyünk a Suttogó szélén naplemente idején.

Úgyhogy miután megmásztunk még egy Dögvész verte fenyőfát, hogy lássuk, merre induljunk, nekivágtunk az erdőnek. És többórás menetelés után minimum nyugtalanokká váltunk. Hallom, hogy Paedyn káromkodva botladozik mögöttem:

- Retkes kígyók!

Épp időben fordulok meg, hogy lássam a kezében megpörgetett tőrt, amelyet a pengéjénél fogva meglendít, majd könnyedén a lába mellett tekergőző kígyó fejébe állít. A sziszegéssel együtt az állat élete is véget ér, és Paedyn laza mozdulattal kirántja a tőrt a koponyájából.

Visszafordulok a csapás felé a sűrű növényzetben, mosolygok a lányon a hátam mögött. Majd motyogást hallok, amit káromkodások

sora követ, és még szélesebben vigyorgok.

- Bocs, mit mondtál, Gray? - kérdezem hátra sem nézve.

- Csak azért terelnek az erdő szélére, hogy vérfürdőt rendezzünk - fortyog, és elfurakodik mellettem.

- Nagyjából igazad lehet - sóhajtom.

Az égbolt gyorsan sötétedik felettünk, és a fák alatt még kevesebb a fény. Paedyn megfordul, nyitná a száját, hogy tegyen valamilyen okoskodó megjegyzést, de becsukja, amikor reccsenő gallyakat hallunk a közelünkben.

Megtorpanunk, a végeláthatatlan fákat és növényeket fürkésszük magunk körül. Bármi is zajong, nehéznek hangzik, és felénk tart. Ekkor fojtott beszédhangot hallok, amely közeledve egyre hangosodik.

- Kérlek, kizárt, hogy innen el tudsz teleportálni a Suttogó széléig.

- Pedig egyértelműen el tudok. Csak már besötétedett, ezért nem megy. És túl sok fa takarja el a kilátást. De ha ezek nem lennének, simán menne.

- Persze. Jó kifogás.

- Irigykedsz, mi?

- Hitegesd csak magad!

Visszhangzó nevetést hallok, majd dulakodás zaját, amely kétségkívül játékos lökdösődésből fakad. A két ellenfél ereje beissza magát a csontjaimba, de nem kell felismernem a képességeket ahhoz, hogy tudjam, kik azok.

Paedyn tétován követ, amikor elindulok feléjük. Átnyomakszom a fák és növények között, a szívem szaporábban ver az izgatott várakozástól. Félretolok egy ágat, és meglátom a felénk tartó két alakot.

Andy kinyújtja a lábát, és beleakasztja Jax bokájába, aki majdnem hasra esik a földön. Halk nevetésük hirtelen elhal, amikor meglátnak, és megtorpannak.

- Hát, nem úgy tűnik, mintha örülnétek, hogy láttok - jegyzem meg szenvtelenül, és teszek feléjük egy lépést.

- Kai? - Jax hunyorog a növekvő sötétségben, de a szemében felismerés csillan. Pár hosszú lépéssel ott terem előttem, én pedig a karom hajlatába fogom a fejét, hogy a tiltakozása ellenére megdörzsöljem a rövid haját.

Andy mosolyogva lép oda hozzám.

- Örülök, hogy életben vagy.

- Igen, ez remek - ért egyet Jax a fejét vakarva. - De nem hiányzott a szokásos üdvözlésed.

- Szóval, hogy éreztétek magatokat a Suttogóban...? - Andy elharapja a mondatot, és elnéz valamire a vállam felett.

Paedyn lép oda mellém, és tétován elmosolyodik. Nem bízik bennük, és nem hibáztatom érte. Viszont egyértelmű, hogy bennem megbízik, különben elfutott volna, nem pedig utánam jön. Elnyomok egy mosolyt a gondolatra.

- Mindketten eseménydús napokat töltöttünk az erdőben.

Andy Paedynre mosolyog, és biccent, Jax pedig félénken elmosolyodik. A tekintetem a sötétedő égboltra téved.

- Jobb, ha megyünk tovább - sóhajtok -, ha pirkadat előtt el akarjuk érni az erdő szélét.

Megfordulunk, és elindulunk keresztül a sűrű növényzeten, botladozva kicsit a sötétben.

- Szóval, meséljétek el, min mentetek keresztül!

Andy keserűen felnevet.

- Jobb kérdés lenne, hogy min nem mentünk keresztül.

- A harmadik napon találkoztunk össze - vág a szavába Jax -, de előtte eléggé meghúztam magam, mert a képességem nem működik jól ilyen zsúfolt környezetben. Egyszer láttam Blairt, de felteleportáltam egy fára, mielőtt észrevett volna, nehogy leszedje a pántot a karomról.

- És a Dögvészre, meg is tenné! - morogja halkan Andy, miközben Paedyn egyetértően hümmög.

Jax vállat von, és folytatja.

- De rajta kívül nem találkoztam senkivel. A legnagyon kihívás az volt, hogy egyedül életben maradjak az erdőben.

- És te, Andy? - kérdezi kíváncsian Paedyn.

- Hát, ellentétben Jaxszel, nekem volt olyan szerencsém, hogy egymagam találkoztam két ellenféllel. - Bosszúsan forgatja a szemét. - Összetalálkoztam Blairrel, és a harc... durva volt. De sajnos a picsa megszerezte a karpántomat. Utána pedig - nyújtja el a szavakat -, egy nappal azelőtt, hogy összefutottam volna Jaxszel, Hera is megtalált. Az éjszaka közepén arra ébredtem, hogy egy láthatatlan kés próbálja lenyesni a bőrpántot a karomról. Végül én szereztem meg az ő pántját, de nem volt könnyű, tekintve, hogy az idő nagy részében nem is láttam.

- Aztán Andy rám talált, és azóta együtt vagyunk. - Kihallom a fesztelen mosolyt Jax hangjából. - Összefutottunk Braxtonnal, de miután... hát, nagyrészt Andy... legyőzte, észrevettük, hogy nincs nála a bőrpánt. - Jax szeme elkerekedik, és izgatottan hozzáteszi: - Ó, és ilyen csúnya égések borították. Undi volt.

Megköszörülöm a torkom.

- Igen, nekem köszönhetően.

- Ez a legkevésbé sem meglepő - nevet fel Andy.

- Ó! Beleestünk egy kígyóverembe is! - szúrja közbe Jax a vállát vonogatva. - Ezek a dögök rosszabbak, mint maguk a Próbák.

- Igen - horkan fel Andy. - Meglep, hogy nem hallotta minden versenyző az erdőben, hogy Jax úgy sikoltozik, akár egy kislány.

Erre Jax csak vállat von, meg sem próbálja tagadni.

- Aztán megtaláltuk Ace-t. Ketten nem volt nehéz legyőzni és elvenni a pántját. - Jax a fejét vakarja, és elgondolkodik valamin. - Főleg, hogy csúnyán sántított.

Bár a sötétség kezd elnyelni minket, még így is látom Paedyn villanásnyi mosolyát.

- Ami pedig nekem köszönhető.

Paedynnel gyorsan elmeséljük nekik, hogy mi mindent kellett kiállnunk az elmúlt héten, bár gondosan kerüljük az együtt töltött idő intimebb részleteit.

- Szóval Sadie meghalt? - kérdezi Andy, de inkább kijelentésnek hangzik.

- Igen - vágom rá. - Meg.

Még sokáig beszélgetünk, miközben sétálunk tovább az erdő széle felé. Végül óhatatlanul kifogyunk a szóból, és csak a madarak csicseregnek a fejünk felett, és a levelek meg gallyak ropognak a talpunk alatt.

Meglátok egy rést a fák között, miközben az égbolt kezd világosodni. Pár száz méter választ el a szabadságtól, ahol a fák ritkulnak a Suttogó szélén. Megszaporázzuk a lépteinket, mind alig várjuk, hogy kiszabaduljunk erről a helyről, közben a nap versenyre kel velünk, és úgy tart a látóhatár felé, mint mi a szabadság felé.

Embertömeg válik láthatóvá a fák között. Alig egy mérföldre az erdő szélétől százak gyűltek össze a tágas mezőn, és türelmesen várják, hogy nézhessék a műsort.

„Közönség.”

Mind elhallgatunk, ahogy végre elérjük a fák utolsó sorát. A nap tempója lelassult, lusta felkelni. Szóval a Próba még nem ért véget. Elnézek az embertömeg felé, mind az irányunkba mutogatnak. Bár a képességeiket pont nem tudom elérni, érzem körülöttünk a jelentőségteljes Látókat, akik készülnek dokumentálni a finálét.

Mozgást látok a szemem sarkából. Mind abba az irányba fordulunk. Paedyn máris elővette az íját, és a fák közül kilépő alakra szegezi a nyílt mező másik végében.

Kócos halványlila haj hullik Blair arcába, a szája gúnyos vigyorra torzul, ahogy végignéz rajtunk. Paedynre szegezi rideg tekintetét.

- Nem tudtátok, hogy elrontja a mókát, ha szövetkeztek?

- Mondanám, hogy örülök, hogy még élsz - sóhajt Paedyn -, de nyilván rosszul hazudok, úgyhogy nem erőltetem magam.

Elmosolyodom a szavai hallatán, és ekkor Braxton lép ki a fák közül. Felénk pillant, és mindenre elszántnak tűnik, hogy szerezzen egy pántot a Próba lezárulta előtt.

És megoldás gyanánt meglódul Blair irányába.

Reccsenést hallok a hátunk mögül, és leveszem a szemem Braxtonról. Megfordulva viszont csak a tiszta levegőt látom. Ekkor Jax előregörnyed a váratlan és láthatatlan ütés hatására.

- Aú! - zihálja.

Megérkezett Hera.

Andy farkasalakot ölt, és a levegőbe szimatolva keresi Herát, majd hirtelen meglódul a lány feltételezett irányába.

Kutatva kapkodom a fejem.

„Már csak egy Elit maradt.”

És ekkor megpillantom. Ő áll tőlünk a legtávolabb, összefonja a karját a mellkasa előtt, és önelégült vigyorral az arcán szemléli az

elharapódzó káoszt. Találkozik a tekintetünk. Még szélesebben vigyorog.

„Megtaláltam a célpontomat."

Összemosódnak körülöttem a véres testek. Paedyn és Andy Braxtonnal és Blairrel harcol, míg Jax és Hera hol eltűnve, hol újra megjelenve körbetáncolják egymást, kemény ütéseket mérve a másikra.

Így Ace teljesen rám marad.

Szemem se rebben a körülöttem dúló erőszakra, átveszem Hera képességét, és belevetem magam a káoszba. Csak akkor kapcsolom ki a Fátyol-képességet, amikor közvetlenül ott állok előtte, így gyomorforgató reccsenéssel orron vághatom. Hátratántorodik, a törött csontra szorítja a kezét, miközben a szemembe néz.

És hirtelen nem látok semmit. Vastag kőfal vesz körül, valami mégis az oldalamba döf. Az éles fájdalomtól kiélesednek az érzékeim, emlékeztetve rá, hogy ez csak illúzió, bár az oldalamba hasító fájdalom a legkevésbé sem az. Átlépek a falon, mire az eltűnik egy füstfelhőben, és megjelenik Ace, aki egy lándzsát szorongat a véres kezében.

Ugyanazt a lándzsát, amellyel majdnem megölte Paedynt.

Mögé teleportálok a Jaxtől elvett képességgel, és a hátába térdelek. Aztán körbeteleportálok, habozás nélkül kemény ütéseket mérve rá. Játszadozom vele.

Hamar és könnyedén lezárhatnám a harcot, de nem tagadom, hogy szörnyeteg vagyok, aki előbb egy kicsit szórakozni akar.

Miután állkapcson vágom, hirtelen a szemem láttára megsokszorozódik. Tucatnyi Ace vesz körül, mind mozognak, és elvegyülnek egymás közt, csak találgatni tudom, hová menekülhetett az eredeti.

Átpörgetem a rendelkezésemre álló képességeket, bizsereg a bőröm alatt a közelben lévő versenyzők ereje. Blair Tele-képessége járja át az ereimet, szinte könyörög érte, hogy használjam.

„Ez vicces lesz."

Már csak meg kell találnom az igazi...

Fájdalom hasít a lábamba, amikor a lándzsája hegye beleáll. A fogamat csikorgatva felé fordulok.

- Hát itt vagy - mosolygok, miközben pusztán az elmém erejével felemelem a földről.

Fuldokolva levegőért kap, miközben elszorítom a légcsövét, a lába egy bő méterrel lóg a talaj felett. Mozog a szája, furcsa hangokat ad ki, ahogy próbál levegőt szívni üvöltő tüdejébe.

- Mi az? - kérdezem még mindig mosolyogva. - Nem hallak. - A másolatai füstté válnak körülöttem, és a csatakiáltások elhalkulnak, ahogy őrá koncentrálok. Az életére, amelyet az elmém erejével a markomban tartok.

Ám ezután nem az ő fájdalomkiáltását hallom.

Felismerem a hangot. Magamban azt reméltem, soha többé nem fogom hallani. A földre rogyott alak felé kapom a fejem, nagyon közel van hozzám, ezüstszínű haj tapad a felhevült arcához, és könnyek csordulnak le halovány szeplőin. Vér buggyan ki a bordái alatti szabálytalan vágásból, és fojtott sírás szökik ki a száján.

- Kai... segíts! - Paedyn halkan suttog, egyetlen levegővételre a haláltól. Vér borítja a kezét, a haját, a testét, undorító vörösre festve őt. - Kai, fáj! - kiáltja elgyötörten, a testét zokogás és fájdalmas görcsök rázzák.

Nem tűnt fel, hogy Ace kicsúszott a szorításomból, nem tűnt fel, hogy a földre engedtem, mígnem felülkerekedett rajtam, és kiszorította belőlem a szuszt. A lándzsája hegye a nyakamba mélyed,

a lábaival leszorítja a karomat. És visszatért arcára az önelégült vigyor, mintha pillanatokkal ezelőtt még nem levegőért kapkodott volna.

- És még azt hittem, te vagy az erősebb. A herceg, aki nem hagyja, hogy az útjába álljanak az érzelmei. - Elmosolyodik, miközben a lándzsa hegye a bőrömbe hatol, és forró vért fakaszt. - De nézzenek oda - nevet leereszkedően -, elgyengített, hogy fontos neked ez a lány.

Készül végighúzni a pengét a torkomon...

- Kai!

Jax hangja mindkettőnket meglep, és épp időben fordulok oda, hogy lássam, amint egy nyílvesszőt dob felém. Csak erre van szükségem. Elkapom a szárát, és egyetlen gyors mozdulattal mélyen a legközelebbi védtelen helyre döföm Ace testén, miközben ellököm magamtól a lándzsa nyelét.

Ace felkiált, amikor a vessző vállának puha húsába fúródik. Gyengül rajtam a szorítása, és én lelököm magamról, majd tántorogva felállok, a nyakamon vér szivárog a vágásból. Megfordulok, és hirtelen a hátam mögött találom Ace-t, jobbra is, és balra is. Megint körülvett.

- Itt vagyok - kiáltja az egyikük, mire megpördülök, és megragadom a zsebemben az elfelejtett dobócsillagomat. Ace másolatai eltűnnek, és újra megjelennek, miközben én hasztalanul keresem az igazit. - Mögötted - gúnyolódik, mire megpördülök, a haragtól felforr a vérem. - Tudod, mit fogok csinálni, miután megöltelek? - kérdezi az egyikük, majd a másik hangosan azt feleli: - Ugyanezt teszem majd Paedynnel. - Majd egy következő Ace vág a szavába: - Milyen kár! Ő is hiányozni fog.

Megölöm. Most azonnal. Nem játszadozom tovább. Elég a gyerekeskedésből. Véget vetek ennek.

Hirtelen az Ace-ek eltűnnek, és csak egy marad.

Habozás nélkül felemelem a dobócsillagom, hogy a szíve felé hajítsam.

Látom, hogy a szeme elkerekedik, miközben a penge a mellkasa közepét találja el, és mélyen a testébe fúródik. Hátratántorodik, levegőért kap, miközben lenéz a halálos sebére. A szám torz mosolyra húzódik.

„Örömmel nézem végig a halálát."

Komótosan odasétálok hozzá, figyelve, ahogy térdre rogy. Megállok felette, lenézek a könnyektől csillogó szemére.

A mosoly lehervad az arcomról.

„Ez nem az ő szeme."

Nem, egy kedves, tágra nyílt szempár néz fel rám, sötétbarna, akár az olvadt csokoládé. Édes, mint a fiú, akihez tartozik.

Térdre rogyok.

Évek óta először igazi, borzalmas iszonyatot érzek.

Az illúzió szertefoszlik a lágy szellőben, és füstcsíkok szállnak a reggeli égbolt felé.

Csak egy kisfiút hagynak hátra vérbe fagyva. A vérző öcsémet.

Jaxet.

32. fejezet

Kai

- Ne! - Hitetlenkedve szakad ki belőlem a szó, elönt az undor, azzal fenyeget, hogy darabokra tép.

Jax egy hangot sem ad ki, az arcomra szegezi tágra nyílt szemét. Néma könnyek csordulnak le az arcán, és beletapadnak a vastag szempilláiba a nagy barna szeme körül.

Elborzadva néz rám. A térde kibicsaklik alóla, és nem tudja megakadályozni, hogy az utolsó pillanataiban össze ne rogyjon.

„Nem őt! Nem őt kellett volna eltalálnom! Nem őt!"

Megfogom a vállát és a tarkóját, és gyengéden a földre teszem, miközben a látásom elhomályosul. Megtörlöm a szemem, próbálom összeszedni magam, és szemügyre veszem a sebhelyet. A dobócsillag mélyen a mellkasába ágyazódott, vér szivárog körülötte. Sötét, sűrű vér, amely nem áll meg, nem lassul. Az a fajta vér, amely a búcsúhoz kötődik.

„Én tettem ezt vele... Meg fog halni miattam. Mert egy szörnyeteg vagyok."

Megrázom a fejem, hogy megszabaduljak a borzalmas gondolattól, és helyette a borzalmas látványra koncentráljak.

- Hé, nézz rám, Jax, oké, kishaver? - A hangom halk, bizonytalan, de a pillantása így is rám talál. Látom, hogy a seb máris kiszívta

belőle az életet, a tekintete elhomályosul, pihegve szedi a levegőt. - Rendbe fogsz jönni, oké?

Rebegve lehunyja a szemét, én pedig megpaskolom az arcát, arra kényszerítem, hogy rám nézzen, velem maradjon.

- Hallasz? Rendbe fogsz jönni.

Könnyek gyűlnek a szemembe, idegen tőlem az érzés, ezért dühösen pislogok.

- Rendbe fogom hozni.

A hangom elgyengül, mint ahogy én magam is.

„A kisöcsém."

Hirtelen újra tisztán hallom a körülöttünk harcoló Eliteket, hallom a fegyvercsörgést és a fájdalomkiáltásokat. Visszatérek a jelenbe. Emlékszem, miért vagyok itt, mi történik körülöttem, és hogy valójában ki tette ezt Jaxszel.

Jeges, hátborzongató nevetés visszhangzik a közelben. Az ő nevetése. Gyorsan felé fordulok, és a szemétládát keresve a mezőt kémlelem, akit megkínzok és könyörtelenül kivégzek ezért. De nem látom sehol. Megint hallom a nevetését alig pár méterre tőlem.

Semmi. Senki sincs ott. És ekkor rájövök.

„Magára is illúziót vont."

A szemétláda beolvadt a környezetébe, olyan illúziót idézett maga köré, hogy ne lássam meg, és hagyta, hogy Jax játssza el a szerepét. Ha nem lenne itt előttem a haldokló öcsém, a mező minden egyes centiméterét átkutatnám, amíg meg nem találom Ace-t. És aztán darabokra tépném. Lassan. Jax erőtlenül felnyög, készül lehunyni a szemét. A tekintetem a sebére ugrik.

Ha nem jut Gyógyítóhoz, meg fog halni. És ez mind az én hibám lesz. A szívem kalapál a mellkasomban, forog velem a világ. Nincs köztünk Gyógyító, akinek elvehetném az erejét.

Jax halk nyögéssel oldalra dönti a fejét.

„A kisöcsém. A kisöcsém. A kisöcsém."

Felnézek az égre, és a nap visszanéz rám. Emelkedik a látóhatáron, és amikor felkel, túl leszünk a Próbán. A közönségre nézek, akik alig egy mérföldre állnak a körülöttünk kialakult káosztól.

„Lennie kell köztük egy Gyógyítónak."

Letörlöm a könnyeket, pedig fel sem tűnt, hogy kicsordultak, és a karomba veszem Jaxet. Majd mielőtt még egyet dobbanna a szívem, felállok, és futva megindulok az embertömeg felé. Jax már alig lélegzik. Lehet, hogy elvesztette az eszméletét, nem vagyok benne biztos, de teljes erőmből futok a megváltása felé.

Az izmaimba húzom Braxton Behemót-képességét, amitől Jaxet jelentősen könnyebbnek érzem, és gyorsabban tudok futni. Nem kell teljesen eljutnom az emberekig, csak elég közel, hogy átvehessem egy Gyógyító képességét, és azt használva megmentsem.

- Jax! - kiáltom. Meg se rezzen. - Jax, csak még egy kicsit tarts ki! - Zihálok, rettegek, hogy elkéstem. Közelebb érek a tömeghez, látom, hogy mutogatnak és kiabálnak, miközben egyenesen feléjük rohanok.

És ekkor érezni kezdem: bizsergés terjed szét a testemben, a csontjaimban, az ereimben. Zúgássá erősödik, majd robajjá, és eláraszt az energia. Rengeteg képesség áll a rendelkezésemre, pedig az emberek még mindig több tucat méterre vannak tőlem. Túlterhelnek a rám zúduló képességek, miközben egy Gyógyítót keresek közöttük.

„Megvan."

Rákoncentrálok, kiélesítem, és eltolom magamtól az összes többi képességet, amelyek a felszínre akarnak törni. Lefektetem Jaxet a földre, és térdre ereszkedem mellette. Nem veszek róla tudomást,

hogy nem látom emelkedni és süllyedni a mellkasát, megragadom a testéből kiálló dobócsillagot, ki kell húznom, mielőtt meggyógyíthatnám.

- Ha hallasz, Jax, ez átkozottul fájni fog. Sajnálom. - Ezzel rántok rajta egyet. Gyomorforgató hanggal szakad ki a bőréből. Jax meg se rezzen.

Nem veszek tudomást a gyomromban gyűlő rettegésről, és az immár fedetlen, nyílt sebre teszem a kezem. Hagyom, hogy a Gyógyító ereje a testébe, a sebébe szivárogjon, és elkezdem begyógyítani és összeforrasztani a bőrét. Felidézem, hogyan tanultam meg ellátni az apámtól gyerekkoromban szerzett sebeket, és az előttem fekvő fiúra irányítom a képességet.

A vérzés eláll. A bőr összeforr. Nem marad a nyomában más, mint egy nagy, rózsaszín seb a mellkasa közepén.

De nem mozdul.

- Jax!

Gyengéden megütögetem az arcát. Semmi. Aztán vadul megrázom. Semmi. Most már remegő hangon kiabálok.

- Jax! - A hangom elcsuklik, miközben ő élettelenül hever előttem. Az ujjaimmal őrülten keresem a pulzusát. - Ne, ne, ne, ne, ne...

„Kisöcsém. Kisöcsém. Kis..."

Felpattan a szeme, és Jax levegőért kap. Félig nevet, félig szipog, miközben pislog, a kezével kitapintja a sima bőrt a dobócsillagom helyén. Körülnéz, megakad rajtam a barna tekintete. A mosolya halovány, a hangja rekedt, de jókedv járja át.

- Megint próbálsz megölni?

Rekedten nevetek, és megsimogatom az arcát, letörölve róla a könnyeket.

- Nem terveztem, kishaver. - Ezzel a mellkasomhoz húzom, és csontropogtató ölelésbe fogom, miközben a kezemmel a haját borzolom.

A dobolás hangja mindkettőnket megijeszt, és a nem olyan messze álló tömeg felé fordulunk. Ujjonganak, tapsolnak, ünnepelve dobognak a lábukkal.

A nap ebben a pillanatban emelkedik a látóhatár fölé.

Véget ért az első próba.

33. fejezet

Paedyn

Több ezer szempár szegeződik rám, miközben a kényelmetlen széken ülök, amelybe belekényszerítettek. A Dóm Aréna színültig megtelt izgatottan zsibongó ilyaiakkal. Az utolsóként érkezők is elfoglalták a helyüket a stadion magasan lévő padjain, és most várakozón néznek le rám a Veremben.

Három nap telt el.

Három nap az utolsó harc óta a Suttogó szélén.

„És csak heten maradtunk."

A tömeg türelmetlenül dobog a lábával körülöttünk, és a szívem kihagy egy ütemet a hallatán. Hirtelen újra a tisztáson érzem magam, a lábak robaja összemosódik a fejemben a próba végét jelző dobolással.

De senki sem hagyta abba.

A dobok semmit sem jelentettek a számunkra. Még így is azon voltunk, hogy elintézzük egymást. Ha Andy nem siet a segítségemre, Blair egyenként letépte volna a végtagjaimat, és szétszórta volna a maradékot a mezőn, hogy a madarak lakmározhassanak belőle. De az, hogy nem ölt meg, még nem jelenti azt, hogy nem hagyott rajtam nyomott. Többet is, ami azt illeti. Sebhelyeket és megtépázott húst, amelyet a Gyógyítók pokoli erőfeszítésekkel forrasztottak össze.

Mintha egyikünk sem látta volna a napfelkeltét vagy hallotta volna a dobolást. Eluralkodott rajtunk a vérszomj, nem voltunk hajlandóak egyszerűen letenni a fegyvert és megadni magunkat egymásnak. A Villámok értek oda hozzánk először, utat vágtak köztünk, és körülvettek minket. Aztán megjöttek a Behemótok, és erővel választottak szét. Durván lerántottak Blairről, miután végre sikerült a földre szorítanom, és egy melák fickó átdobott a válla felett, majd átvitt a száját tátó tömegen. De nem én voltam az egyetlen. Körülöttem az összes ellenfelet felkapták, és hintókba ültették, hogy lenyugodjanak.

Nem volt nehéz kitalálni, miért akart a király véget vetni a harcnak és leállítani minket, mielőtt nagyobb kárt okozhatnánk egymásban. Mivel a Próbákon kívül tilos harcolni a többi versenyzővel, a haragunk elfojtásával biztosította, hogy a folytatás még izgalmasabb legyen. Még véresebb.

Hirtelen visszazökkenek a jelenbe, észreveszem a merev széket, amelyen ülök, a testemhez tapadó merev ruhát és az ugyancsak merev versenyzőket magam mellett. Fészkelődöm a székemben, a karom hozzáér a herceg kemény karjához, akivel napok óta nem beszéltem.

Megsimítom magam a bordám alatt, ahol szinte még mindig érzem a szabálytalan szélű sebhelyet, amelyet attól a fiútól kaptam, aki majdnem Jaxszel is végzett. Lopott pillantást vetek a mellettem ülő Kaira, aki a történtek ellenére higgadt és összeszedett, mint mindig. Vagy annak tűnik. Meglehetősen beletanultam, hogy észrevegyem a repedéseket a maszkján, és lebontsam a színjátékát.

Hirtelen felfogom, hogy Tealah izgatott mozdulatokkal gesztikulálva beszél a tömeghez. Nem igazán érdekel, hogy mit

mond, de a közönség issza minden szavát. Imádják ezt az egészet, a Próbákat. Felfordul tőle a gyomrom.

- ...és most, amire mindannyian vártunk! - Végül úgy döntök, figyelek Tealah-ra, miközben kihangosítja magát az arénában. - Mint mind tudják, idén a Purgáló Próbatételek... egyedülállóak lesznek. - Kaira mutat, egyértelműen arra utalva, hogy ennek ő az oka. Egy újabb teszt a leendő Végrehajtónak.

Folytatja, és megvillantja hófehér fogait.

- És ezért az első Dóm Arénán kívül tartott Próbának nem lesz nézőközönsége. - A tömeg zúgolódik, egyértelműen nem örülnek, hogy nem láthatják az erőszakot. - De ne aggódjanak, ilyai polgártársaim! -

kiáltja izgatottan Tealah. - A legjobb részleteket megnézhetik, csak az unalmas töltelék nélkül. - Felnevet, és a közönség mennydörögve csatlakozik hozzá a stadionban. - Úgyhogy íme a hatodik Purgáló Próbatételek első próbája!

A közönség izgatottan felbődül, majd elhallgat, és mind megfordulunk a székünkben, hogy jobban lássuk a hatalmas kivetítőt a kör alakú aréna másik végében. Vibrálva elindulnak a felvételek, mindannyiunkról rövid képsorok, amelyeket az odalent sorakozó Látók készítettek.

Látom magamat és a többi versenyzőt, ahogy felébredünk az erdőben, az arcunkról süt az aggodalom, miközben elolvassuk a nekünk hagyott üzenetet. Végignézem Andy harcát Blairrel, majd a jelenet Herára vág, aki épp elsüllyed a futóhomokban, amelybe belecsúszott az erdő mélyén. Kiabál, még könyörög is nekünk... vagyis nem nekünk, hanem a közelben álló tétlen Látónak.

Hera eltűnik a képernyőről, és hirtelen Kait látom. Viszont nincs egyedül. Egy tábortűz mellett harcol Braxtonnal, ütéseket váltanak a

félhomályban, majd a tűzzel összeégetik egymást.

A közönség ujjong és elcsendesedik, tapsol és dübörög, miközben úgy nézik a Próbát, mintha ott lettek volna. Én csak hallgatok, mozdulatlanul, merev háttal, mint mellettem az ellenfeleim. Nézzük saját magunkat, ahogy a túlélésért harcolunk.

Hirtelen a saját arcom villan fel előttem. Aztán újra végig kell néznem azokat a borzalmas illúziókat. Kitt holtteste élettelenül lebeg a kis tóban. Az éhező kislányok segítségért könyörögnek... önmagamnak könyörgök segítségért. Látom az iszonyatot az arcomon, látom magam, ahogy a földre rogyok.

A mellettem ülő valaki megmozdul, és lassan ránézek. Találkozik a tekintetem Kaiéval. Nem veszek tudomást az összeszorított állkapcsáról és a felvont szemöldökéről. A rideg tekintetére koncentrálok. Sosem láttam még ilyen jeges pillantást, amelyben mégis ennyi tűz lobog. Hátborzongató, és én bele is borzongok. Akár a jégcsapok. Szép, de szúrós. Hideg, de halálos. Magával ragadó, de metsző.

Állja a tekintetem, mire nyelek egyet. Aztán mond valamit, bár nem nyitja ki a száját. A kivetítő felé kapom a fejem, és nézem, ahogy a fájó sebem ellenére erőlködve próbálom megtartani az íjamat. Nézem, ahogy Kai odasiet hozzám, miközben a földre rogyok. Látom, hogy valami aggodalomhoz hasonlatos suhan át az arcán, miközben próbál ébren tartani. Engem próbál ébren tartani.

Megint ránézek, de ő csak a kijelzőre koncentrál, nem viszonozza a pillantásomat. Most tűnik fel először, hogy képes így nézni rám. Mintha fontos lennék neki. Ez egyszerre frusztrál és idegesít, de nem tudom levenni róla a szemem, miközben a jelenet lepereg előttem és a teljes közönség előtt.

Az sem tűnt fel, hogy a Látók milyen gyakran figyeltek bennünket, és ég az arcom, ahogy kihangosítva levetítik a beszélgetésünket Kaijal, amíg összevarrt. És a közönség imádja. Esküszöm, hogy mintha egy emberként sóhajtanának fel, akárhányszor Kai megérint, vagy kimondja a nevem, és ugyanezen okból féltékenyen morgolódnak is.

Látom, ahogy Jax fáról fára teleportál, majd Andyvel sikoltoznak, amikor kígyók tucatjai tekeregnek körülöttük. Nézem, ahogy Hera találkozik Blairrel, majd esetlen harc bontakozik ki közöttük, amelynek során utóbbi többnyire bosszúsan kiabál, mert nem találja láthatatlan ellenfelét.

Újra mi tűnünk fel a kivetítőn Kaijal, és ezúttal én látom el az ő sebeit. A tömeg lelkes, miközben közelebb hajolnak, hogy hallják az évődésünket. Vetek egy pillantást Kaira, aki még mindig nem volt hajlandó rám nézni, bár a szája sarka megrándul, ami arról árulkodik, hogy szórakoztatónak találja a látványt.

Sorban felvillannak a versenyzők napok során rögzített képei, amint harcolnak egymás vagy az erdőben lakozó veszedelmek ellen. Kaijal túl hamar visszatérünk, és...

„Jaj, a Dögvészre, ne!"

Szerencsére a Látó csak a táncunk legvégét kapta el, mielőtt Sadie megzavart minket, de ez is elég ahhoz, hogy a nézők elkezdjenek vidáman közbekiabálni. Nem hibáztatom őket. A túl sok vérontás unalmassá válik, és ez meglehetősen váratlan fordulat. A leendő Végrehajtó nem semmi műsort szolgáltat nekik.

Kaira meredek, aki legnagyobb bosszúságomra most elvigyorodik. Halk, de igen feldúlt hangon azt kérdezem tőle:

- Miért nem mondtad, hogy Látók vannak a közelben?

Végre találkozik a tekintetünk, amitől a szívem kalapálni kezd a mellkasomban.

„Hülye, hülye testrész."

Olyan közel hajol, hogy az ajka súrolja a fülcimpámat.

- Kicsit máshol járt az eszem.

Ráveszem a kalapáló pulzusomat, hogy lelassuljon, és elkapom a tekintetem Kairól, visszafordulok a kivetítő felé, amelyen épp Sadie-vel harcolok.

És ekkor újra végignézem a halálát.

Úgy tűnik, a Látó nem rögzítette, ahogy Kai eltemeti a lányt, bár megfordul a fejemben, hogy talán szándékosan hagyták ki. A király valószínűleg gyengeségnek látna egy ilyen tisztességes gesztust, hibának az általa kinevelt Végrehajtóban. Úgyhogy a birodalom nem fogja látni a szikrányi kedvességet, amit Kai mutatott. Úgy látszik, ez kizárólag a kettőnk titka marad.

A tömeg mozgolódik, összeszorítják a mutató- és a középső ujjukat, és a szívükhöz emelik a szimbólumot. Egy gyémánt. Ilyában az erő, a hatalom és a becsület jelképe.

Leróják tiszteletüket az elesettek előtt.

A versenyzők mellettem ugyanezt teszik, és a közönség mozdulatlanná válva elcsendesedik, mígnem az erdő szélén zajló utolsó harc villan fel a kivetítőn.

Vér. Rengeteg vér. A jelenet teljes káosz, fogalmam sincs, hová nézzek vagy mire figyeljek. A nézőpont folyamatosan váltakozik a harcot dokumentáló Látók között, akik különböző Elitekre koncentrálnak. Nézem, ahogy harcolunk egymás ellen, a másik vérét és átkozott karpántját akarva.

Aztán végre látom, hogyan halt meg Hera.

Hallottam róla, hogy nem élte túl a próbát, csak azt nem tudtam, miért nem. A Látó Braxtonra koncentrál, vér szivárog egy szúrt sebéből, mert egy láthatatlan kés többször a testébe döf, miközben ő dühösen és elgyötörten üvölt.

Hera oldalba szúrja, Braxton pedig felsikolt, és vakon kinyúl, hogy megragadja a láthatatlan tőrt. Ujjai a nyele köré kulcsolódnak, kihúzza magából, megpördíti, majd vadul maga elé döf.

Hallom a bőrbe és csontba fúródó acél gyomorforgató hangját, majd villódzva Hera jelenik meg Braxton előtt. A penge az apró mellkasába mélyedt. Felpislog a fiúra, könnyek csorognak le az arcán, majd a földre rogy.

A nézők a kezükből formált háromszögeket szorítanak a szívükhöz a halott lány emlékére, miközben a harc hátralévő része lepereg a kivetítőn. Szinte nem is figyelem, ahogy Kai rohan a tömeg felé, karjában a haldokló Jaxszel, a jelenet máris az utolsó beállításra vág a vértől csatakos, vérszomjas Elitekről. Aztán a kivetítő elsötétül, a tömeg egy lélegzetvételnyi szünetre elcsendesedik, majd tapsviharban tör ki.

Alig hallom Tealah-t, aki beszélni kezd az ujjongó közönséghez, és megköszöni nekik, hogy csatlakoztak hozzánk az első próba megtekintésében.

- Ja, és ne feledjék! - Ezt szó szerint sikongatva közli. - A szavazatuk fontosabb, mint gondolnák. Amire büszke lehet a királyságuk, a családjuk és maguk is.

A tömeg vele együtt szavalja a mottót, majd szabadon távozhatnak. Nézem, ahogy több száz ember tülekedik a padsorok között és a stadionból kivezető széles folyosókon. Hatalmas üvegtálakba dobják a szavazatukat a kijárat mellett, és fogalmuk sincs róla, mekkora hatalmat jelentenek a papírlapra írt nevek.

Utálom, hogy nem vagyok ura az eseményeknek, és hogy félnem kell, amiért folyamatosan figyelnek. Utálom, hogy ilyen tehetetlennek érzem magam. Ennyire hatalomtól megfosztottnak. Ennyire átlagosnak. Egy olyan viadalon veszek részt, amelynek az a célja, hogy az Elitek hivalkodhassanak az erejükkel és a képességeikkel, olyan képességekkel, amelyekkel én nem rendelkezem.

Mégis itt vagyok. Élek.

És azt tervezem, hogy ez így is marad.

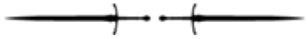

Valaki követ.

Vacsora után visszaindulok a szobámba, amikor észreveszek valakit szorosan mögöttem. Megpördülök, a kezem ösztönösen a tőröm markolatát keresi. Tágra nyílt, meglepett zöld szempárt látok magam előtt, majd gyorsan elkapom a tekintetem.

- Nyugi, Paedyn! - nevet Kitt, és megadóan felemeli mindkét kezét. - Ijedős vagy ma.

Sarkon fordulok, és megint elindulok a folyosón.

- Hát, ne lopózz mögém, és akkor nem kell attól tartanod, hogy leszúrlak.

- Van egy olyan érzésem, hogy kevesebbért is leszúrnál egy embert. - A hangja alapján jól mulat a helyzeten.

Halványan elmosolyodom, és inkább lehajtom a fejem, hogy ne lássa, amikor mellém lép. A szobám felé tartunk a folyosón, amikor egy határozott kéz ragadja meg a csuklómat, és beránt a tőlem balra nyíló rengeteg folyosó egyikébe.

Tiltakoznék, ami még úgy is feltűnik Kittnek, hogy háttal áll nekem.

- Még ne szúrj le! Mutatni akarok valamit. - Hátranézve rám mosolyog, és vezet tovább a folyosók labirintusában.

Mostanra megtanultam tájékozódni a főfolyosón, de ha a kastélyban elszórt tucatnyi kisebbről van szó, teljesen elvesztem. Kitt könnyen kiigazodik köztük, kanyargunk a mindenféle folyosókon. A hatalmas kastélynak olyan részei és termei előtt haladunk el, amelyeket még sosem láttam. Biztos vagyok benne, hogy bekötött szemmel sem tévedne el, és ezt csak úgy tanulhatja meg az ember, ha ebben az otthonnak nevezett útvesztőben nő fel.

Aranyló napsugarak melengetik az arcomat, amikor Kitt kinyit egy nagy faajtót a folyosó végén, és biccent az őrködő katonáknak, miközben kilépünk a balzsamos estébe. Elakad a lélegzetem. Színek és élet vesz körül. Egy kőösvény húzódik előttünk, amelyből további ösvények ágaznak el, és mindet virágok százai szegélyezik.

A kertek."

Gyönyörű, lélegzetelállító. A nyomornegyedben élve, sivár sikátorokkal és fakó színekkel körülvéve szinte már el is felejtettem, milyen tarka lehet a világ. Minden zug, amelyet érintetlenül hagy a macskakő, teli van a legkülönfélébb fajtájú és színű virágokkal és növényekkel. Foltokban királykék fuksziák tűnnek fel a halványlila levendulák között. A kertet díszítő szobrok közül többre sötét indák kúsztak fel.

Ez a legrendezettebb káosz, amit valaha láttam, virágágyások húzódnak az ösvények mentén, kerítést hozva létre a virágokból és a levelekből. Minden kőjárda körbefut, jókora koncentrikus gyűrűket alkotva a kert közepén lévő hatalmas szökőkút körül.

Sosem láttam még ilyen pompás, életteli dolgot, és gyorsan pislognom kell, mert szinte elvakít a színek ostroma. A pislogások között látom, hogy Kitt kíváncsian és átható tekintettel engem figyel.

Megköszörüli a torkát, fellép az ösvényre és engem is maga mellé hív.

- Megígértem, hogy egy napon megmutatom a kertet.

A virágokat nézegetem, miközben lassan sétálunk az ösvényen. Kitt azzal tölti ki a csendet, hogy mesél Kairól és a kalandjaikról ebben a kertben, megmutatja a szobrokat, amelyeket feldöntöttek, és a szökőkutat, amely folyton pancsolásra csábította őket. Minden igyekezetem ellenére kuncogok a történetein, és a számra szorítom a kezem, hogy elnyomjam a hangot.

Hirtelen megállok, és sutba dobom az óvatosságot, amikor felülkerekedik bennem a kíváncsiság.

- Miért? Miért csinálod ezt?

- Pontosan micsodát? - Próbál nem kinevetni, miközben én próbálom nem megütni.

- Miért hoztál ki ide? Miért mesélsz személyes dolgokról? - Frusztráltan összeakadnak a szavaim.

Óvatosan a zöld szemébe nézek, amelynek ugyanolyan a színe, mint a körülöttünk lévő növényeké.

- Azzal... - formálja lassan a szavakat - azzal a jövővel, ami rám vár, nehéz emberekkel ismerkedni. Hogy az komolyan ismerkedés legyen. Igazán közelebb kerülni hozzájuk. Itt a legtöbben - mutat a kastély kőfala felé - akarnak valamit. És annak érdekében, hogy megszerezzék, azt mondják, amit szerintük hallani akarok. De te...

Szenvtelen nevetéssel a szavába vágok.

- De én hajlamos vagyok olyasmiket kimondani, amiket nem kellene.

- Én pedig örömmel hallom ezeket a dolgokat - feleli halkan.

A tekintetem a virágok felé kalandozik, ahelyett, hogy a szemébe néznék.

- Ezt észben tartom, amikor legközelebb be akarok olvasni neked.

A nyelvembe harapok, ahogy a szavak kicsúsznak a számon. Kainak azt mondhatok, amit csak akarok, de ő a leendő király. Ha el akarom kerülni a nyaktilót, meg kell tanulnom vigyázni a számra.

De a fiú mellettem csak felnevet, és egy pillanatig kevésbé tűnik leendő királynak.

- Helyes - nevetgél -, mert kérdezni szeretnék valamit, és könyörtelen őszinteséget várok tőled.

Nyelek egyet.

„Bennem nincs semmi őszinte."

- A Próbák... - kezdi lassan. - Mit gondolsz a Próbákról?

Elnyomom a gúnyos nevetésemet. Nem igazán erre a kérdésre számítottam.

- Hogy mit gondolok? Mármint a nyilvánvaló dolgokon kívül?

Megtorpan, hogy tegyen felém egy lépést, csökkentve kettőnk között a csekély távolságot.

- És mik lennének a nyilvánvaló dolgok?

Ingjének legfelső gombjára szegezem a tekintetem, hogy ne kelljen az apja szemét látnom.

- Hogy ezek a Próbák beteges módjai annak, hogy egy tragédiát ünnepeljetek.

És már megint túl későn harapok a nyelvembe. De van valami a hercegben, amitől meggondolatlan leszek, amitől el akarom mondani neki, hogy pontosan miért rossz minden, amiben hisz.

- Tragédiát - ismétli egyenletes hangon. - A Tisztogatásra gondolsz.

- Igen, a Tisztogatásra - sóhajtok. - Több ezer ember száműzésére és az utánuk jövők folyamatos legyilkolására. - Lényegében áruló szavak

dőlnek belőlem, de most, hogy belekezdtem, nem tudom abbahagyni. - Ők a te néped, Kitt. Ártatlan emberek, akiket még ma is megölnek valamiért, amiről egyáltalán nem tehetnek.

Rám mered, miközben én a gallérját bámulom, kerülöm a tekintetét.

- A Tisztogatás elkerülhetetlen volt, Paedyn. Ezt te is tudod.

Kedves a hangja, bár az enyém a legkevésbé sem az.

- Miért? Mert az Átlagosok betegek? Állítólag gyengítik az Elitek hatalmát? Még úgy is, hogy évtizedeken át éltek mellettük?

- Szerinted nem betegek? - pislog Kitt.

„Nagyon veszélyes játékot űzők."

Lakatot teszek a számra, tudván, hogy túl sokat beszéltem. Olyan kockázatos lenne őszintén válaszolni a kérdésre, hogy azt még én sem vállalom, úgyhogy nagy levegőt veszek, és sietve témát váltok.

- Csak úgy vélem, hogy leendő királyként rengeteg mindenről el kell gondolkodnod.

Nem nézek rá, de magamon érzem a pillantását.

- És felvilágosítanál, mi ez a rengeteg minden? Kioktatsz a saját birodalmamról?

„Játszd a szereped! Játszd a szereped! Játszd a..."

Keserűen felnevetek.

- Ne legyél seggfej, és ne viselkedj úgy, mintha ismernéd a birodalmad! Láttad már a nyomornegyedet? Láttad már a hátrányos megkülönböztetést, az éhező polgárokat? A te polgáraidat.

„Ennyit arról, hogy játszom a szerepem."

Feltartom a tenyerem, és a virágágyások felé fordulva rázom a fejem.

- Hallgatnál rám egyáltalán, ha megpróbálnálak felvilágosítani, és közölném veled, hogy változtass a dolgokon? - A herceg szótlan

mozdulatlanságban áll előttem. Úgyhogy követelőzve megint felteszem neki a kérdést: - Nos? Hallgatnál rám?

Hirtelen kétoldalt a tenyerébe fogja az arcom, és maga felé fordítja, miközben én legyűröm a késztetést, hogy elhúzódjak.

- Ha meghallgatlak, hajlandó leszel rám nézni?

Elakad a lélegzetem.

- Nézz rám, Paedyn! Kérlek.

Kedves kérlelésének hatására nagy levegőt veszek, és egy pillanatra lehunyom a szemem. Amikor végül megint kinyitom, rengeteg együttérzést és aggodalmat látok a szemében. És most először megengedem magamnak, hogy alaposabban megnézzem ezt a szempárt. Mert még sosem különbözött ennyire a királyétól. Eláraszt, átjár a belőle áradó melegség.

- Mind ez idáig - mondja halkan - a pillantást kerestem, amelyet nem adtál meg nekem, vártam, hogy a szemembe akarj nézni. - Elhallgat, és nagy levegőt vesz. - Miért kerülöd a tekintetem, miért kerülsz engem?

„Nyilvánvalóan borzalmasan játszottam a szerepem."

- Emlékeztetsz... - Nyelek egyet. - Emlékeztettél valakire... a múltamból. De minél jobban megismerlek, annál különbözőbbnek látlak kettőtöket. - Egy másodpercig az arcát tanulmányozom, meglepte az őszinteségem. Lehet, hogy a király és a trónörökös hasonlít egymásra, de ebben a pillanatban jobban már nem is különbözhetnének.

Kedvesen rám mosolyog.

- Ezt úgy érted, hogy elkezdesz végre a szemembe nézni?

- Csak ha te elkezdesz meghallgatni - felelem halovány mosollyal.

- Rendben - vágja rá, majd lassan megint elindul az ösvényen. - Szeretnék feltenni még egy kérdést.

Majdnem elnevetem magam.

- Valószínűleg lesz rá válaszom.

Elmosolyodik, majd komolyság ül ki az arcára, és a háta mögé teszi a kezét séta közben.

- A Próbán Ace... engem mutatott neked. És a holttestem látványa... - A fejét csóválja, a megfelelő szót keresi. Eszembe jut, hogy nézte a Dóm Aréna kivetítőjén lejátszott jelenetet, látta az arckifejezésemet, hallotta a torkomból kiszakadó sikolyt.

- Felkavart? - kérdezek vissza erőtlenül. - Akár elborzasztott? - Most az egyszer ránézek, találkozik a tekintetünk. - Amikor holtan láttalak, szerintem láttam a benned rejlő lehetőségeket, amelyek veled együtt meghaltak. Az összes lehetőséget, hogy jobb királya legyél Ilyának, változásokat hozz, hogy úgy uralkodj, ahogy kellene, és ne úgy, ahogy tanítottak.

Végre elérjük a kert közepét, ahol megállunk a szökőkút mellett. Most végre hajlandó vagyok ránézni. Kitt mintha le sem akarná venni rólam a szemét.

- Köszönöm - feleli mosolyogva. - Tudtam, hogy mindig számíthatok a könyörtelen őszinteségedre. Jó ideje te vagy az első őszinte ember, akit volt szerencsém megismerni.

Ezen majdnem felnevetek. Ha csak tudná, hogy hazug csaló vagyok, aki arra használta őt a partnereként, hogy magára vonja az emberek figyelmét... Itt állok előtte Átlagosként, akit megöletne, ha tudná az igazságot, és az a leendő Végrehajtója végezne velem, aki iránt konok módon a vonzalmamat sem vagyok hajlandó bevallani. És végül nem számítana, mennyire hitt őszintének.

De reményeim szerint sikerül kedvesen rámosolyognom, majd visszafordulok a gyönyörű szökőkút felé, amely olyan hatalmas, hogy most már értem, a hercegek miért nem voltak képesek legyőzni a

késztetést, hogy pancsoljanak benne. Áthajolok a szélén, a kristálytiszta vízbe nézek, amelyben visszatükröződik az arcom.

„Shillingek."

Több száz lehet belőlük, csak úgy mellékesen ott hevernek a szökőkút fenekén. Eszembe jut, mit éreztem az első itt töltött éjszakámon, amikor láttam a rengeteg elpazarolt ételt. Felfordul a gyomrom. Rengeteg pénz hever ott kihasználatlanul. És miért? A gazdagok piti kívánságai miatt?

Undorodva nyelek egyet.

„Játszd a szereped!"

- Oké, mi a baj? - kérdezi Kitt nem kevés derűvel.

- Hmm? Semmi. - Megállok, és felnézek rá. - Mire gondolsz?

Mély hangon felnevet.

- Alig bírod megállni, hogy ne küldj el a francba, nem igaz?

Pislogok, majd azt hebegem:

- Honnan...

- Fintorogsz az orroddal, mielőtt vitatkozni kezdesz. Azonnal elárulod vele magad.

Nyitnám a számat, de most az egyszer nem jutok szóhoz.

Kitt mosolyogva nézi a küszködésemet, végül megköszörülöm a torkom, és azt felelem:

- Rendben. Megmondom, miért fintorgok. - Bosszúsan rápillantok, bár valószínűleg nem lenne szabad. - A shillingek miatt.

Amikor elhallgatok, Kitt biztat.

- Folytasd!

- Hát, ennyi pénzből több tucat ilyainak kerülne étel az asztalára a nyomornegyedben heteken, akár hónapokon át - felelem magabiztosan. - És mégis itt hever elpocsékolva egyesek kívánságai miatt.

Kitt pillantása a szökőkútra ugrik, és összevonja a szemöldökét.

- Igazad van. Intézkedem, hogy távolítsák el, és osszák szét.

A szívem nagyot dobban a mellkasomban.

- Tényleg?

Homlokráncolás helyett széles mosolyt ölt.

- Megegyeztünk, nem emlékszel? Te rám nézel, én pedig meghallgatlak.

Majdnem morgok valamit, majd inkább visszafordulok a szökőkúthoz. Emlékeztetem rá magam, hogy talán semmit sem jelent ez az apró győzelem a shillingekkel. Sőt lehet, hogy nem is fogják szétosztani a nyomornegyedben. De Kitt meghallgatott, és ez haladás.

Közel hajolok a víz felszínéhez, próbálok átlátni a hullámokon a shillingekig.

- Szerinted mennyi pénz van odalent?

Hideg víz emelkedik fel a kútból, és az arcomba csapódik, enyhén összefröcsköl. Kihúzom magam, látom, hogy Kitt nevet, a kezét kicsit felemeli maga mellett.

„Az átkozott Duál-képessége."

- Igazad volt - mondom megtévesztően kedves mosollyal. - Tényleg kevesebbért is képes vagyok leszúrni valakit, mint hogy mögém lopózott. Talán már az is elég, hogy vizet fröcskölt az arcomba.

Ártatlanul felemeli a kezét, és kuncog, széles vigyor ül ki a lebarnult arcára.

- Hékás, te neveztél az előbb seggfejnek.

Elképedek, amikor leesik, hogy tényleg ezt mondtam Ilya leendő királyának. Az arckifejezésem láttán még erősebben rázza a nevetés,

mire gondolkodás nélkül a vízbe merítem a kezem, és alaposan összefröcskölöm.

Ez hiba volt. Tudhattam volna, hogy ne kezdjek vízcsatát egy Duállal, aki bele is fojthat, ha úgy tartja kedve. Miután Kitt alaposan összefröcskölt, víz csöpög a hajamból, és a szempillámba tapad. Aztán nevetek kettőnk láttán, csuromvizesen a kastélykert közepén.

Még mindig az összetapadt hajamat próbálom kisöpörni az arcomból, amikor megjegyzem:

- Ez nem volt túl igazságos küzdelem.

34. fejezet

Paedyn

A Dézsma ismerős bűze betölti az orromat, de elnyomom a rám törő öklendezést.

„Otthon, édes otthon.”

A hosszú, széles utcákat árnyékok borítják, éjszakára eltűntek az árusok kocsijai és a kéregetők is. Elhaladok az összebújt hajléktalanok csoportjai mellett a Dézsmából nyíló mellékutcákban, akik játszanak, vagy a képességüket használva ütik el az időt.

Csaknem negyedórával múlt éjfél, és fújtatva megszaporázom a lépteim. Mert ma este jelenésem van, és választ kell kapnom a kérdéseimre.

Ma este megkeresem az Ellenállást.

Nem volt nehéz kisurranni a palotából, főleg úgy, hogy Lenny éjjel nem őrzi az ajtómat. Az elszórt katonák a palotában szintén nem jelentettek problémát, tekintve, hogy gyakorlott vagyok az észrevétlen lopózásban. Keresztülosontam a kerten, majd követtem a Dóm Aréna melletti utat egészen a Dézsmáig, mivel egyáltalán nem tudok lovagolni, és gyanítom, hogy nem a ma este lenne a legjobb alkalom rá, hogy megtanuljak.

Elhaladok a sikátor mellett, amelyben először találkoztam Kaijal, és elmosolyodom a kedves emlékre, hogy megkopasztottam.

„Régi szép idők.”

Elhessegetem a róla szóló gondolataimat, nem hagyom, hogy eltereljék a figyelmemet, miközben befordulok egy ismerős utcába. Az én utcámba. Ahol ott áll a kicsi, fehér házikó. Lenyelem a gombócot a torkomban, ahogy meglátom. Azóta nem jártam itt, hogy öt éve elmenekültem. Amikor beborította apám vére, és engem maga alá gyűrt a gyász.

De a fiú levele ide vezetett, és most már tudom, hogy az a levél az Ellenálláshoz tartozik. Hirtelen ott állok az ajtó előtt, nehezen szedem a levegőt, ahogy a fa ismerős repedéseire és horpadásaira meredek.

„Essünk neki!”

Nagy levegőt veszek, és megpróbálom kinyitni az ajtót. Zárva.

Viszont a reteszzáras ajtókat egy tolvajnak gyerekjáték kinyitni. Előveszem apám tőrét, és könnyedén feltöröm a zárat, mivel annyi évvel ezelőtt pont ezen az ajtón, pont ezzel a tőrrel megtanított rá.

Az ajtó kitárul, nyikorog a rozsdás sarokvasain, ahogy belépek. Szorosan markolom a tőrömet, miközben óvatosan körülnézek a régi otthonomban. Teljesen átlagosnak tűnik, teljesen változatlannak. A régi bútorok ugyanott állnak, ahol hagytam őket, a repedések a falon még mindig felérnek a mennyezetig. Pókhálók borítják szinte a ház összes felületét, mintha évek óta nem járt volna itt senki.

„Lehet, hogy tévedtem.”

- Nahát, nahát. Kit fújt ide a Dögvész?

Felemelem a tőröm, célzok, kész vagyok beleállítani a hátam mögötti árnyak között bujkáló alakba.

A sötétben megadóan felemelt kezek körvonalait veszem észre. A szemem hozzászokik a félhomályhoz, és vörös foltot látok, kócos haj hullik egy szeplős homlokba.

- Lenny! - suttogom, leesik az állam.

Lassan tesz felém egy lépést, feltűnik ismerős barna szeme és a vigyora.

- Az utánozhatatlan. - Ugyanolyan könnyed, kedves hangon beszél, mint a palotában szokott. De ettől még nem engedem le a kezemben tartott tőrt. Összezavarodtam, nem értek semmit, és most azonnal válaszokat akarok.

- Mi folyik itt? - kérdezem, és gyanakodva meredek rá. - Mit keresel itt?

„Ő is az Ellenállásnak dolgozik? Biztosan így van, de..."

- Hát ja - dörzsöli meg félénken a nyakát -, sok mindent el kell még mesélnünk.

- Többen is vagytok? - pislogok.

- Igen. - Lenny a nyikorgó padlódeszkára mutat a talpa alatt. - Többen vagyunk.

Rámeredek, várom, hogy megmagyarázza, mégis mi a fene folyik itt, és ki a franccal fogott össze. Tekintete az arcomra siklik, majd a késre, amelyet még mindig készenlétben tartok, hogy a szívébe állítsam.

- És ha lerakod a tőrt, megmutatom, miről beszélek. - Lassan formálja a szavakat, mintha egy eszét vesztett állatot próbálna megnyugtatni, és biztos vagyok benne, hogy pont így is nézek ki.

Lassan leengedem a kést, és biccentek. Lenny megkönnyebbülten felsóhajt, a vállából eltűnik némi feszültség.

- A Dögvészre, néha tényleg ijesztő vagy, tudsz róla? Mármint itt nyilván én vagyok a királyi katona, de, hercegnő, valószínűleg el tudnád látni a bajom...

- Még előfordulhat, ha nem mondod el, mi folyik itt - sziszegem összeszorított fogakkal.

- Fú, de akaratos vagy - sóhajt Lenny, és int, hogy kövessem. - Belegondolva, jobban illesz a királyi családba, mint az alattvalók közé, nem igaz, hercegnő?

Hátranézve rám mosolyog, miközben a dolgozószoba felé fordul. Apám dolgozószobája felé. A helyiség felé, ahol meggyilkolták. Úgy érzem, mintha összepréselnék a tüdőm, elszorul a szívem, ahogy belépünk a dolgozószobába.

Átlagos. Teljesen átlagos, mint én magam. Nem áztatja vér a padlót, sem a fotelt...

„A fotelt, amelyben meggyilkolták."

Eltűnt. Szomorúság hasít belém, ahogy a helyiséget fürkészem, és keresem a széket, amelyben annyira szeretett olvasni. Ültem a lábánál vagy az ölében, miközben jobb világokról mesélt, amelyekben létezik mágia, hősök és olyan lányok, akiknek nem kell elrejteniük, valójában kicsodák.

Lenny odamegy a ferde könyvespolchoz a szoba sarkában, amelyet ellepett a por, és pókhálók borítják rajta a könyveket. Már épp készülök megkérdezni, hogy pontosan mit csinál, amikor váratlanul megragadja a polc szélét, és meghúzza. Elképedve figyelem, ahogy a faszekrény könnyedén bal oldalra csúszik valamiféle alatta elhelyezett sínen. Mögötte pedig lefelé vezető lépcsők várnak.

„Ezt még sosem láttam."

Lenny megint rám vigyorog, és a könyvespolc mögötti sötétségre mutat.

- Hölgyeké az elsőbbség.

Az arcába kellett volna nevetnem, aztán őt küldeni előre, de felülkerekedik bennem a kíváncsiság, és fittyet hányok az óvatosságra. A lépteim visszhangoznak a kövön, miközben a mocskos

falon támaszkodva haladok lefelé a sötétségbe. Megállok, amikor elérem a sima, kemény kőpadlót az alján.

Lenny egyenesen nekem jön, és majdnem fellök.

- Ó, basszus... mármint bocsánat... nem láttam, hogy megálltál.

- Igen, mivel az orrunkig se látunk - csattanok fel, remélve, hogy őt nézem szúrósan a sötétben.

- Ez ellen tehetünk. - Női hangot hallok a sötétségből, mire megugrok, és megint nekiütközöm Lennynek. Hallom egy kapcsoló kattanását és a gyenge égők zúgását. Aztán pislogok, próbálom felfogni, mit látok.

Egy nagy, dohos helyiségben állok, teli diagramokkal, térképekkel és ellátmánnyal megrakott asztalokkal. Jegyzeteket és iratokat rögzítettek a falakra afféle furcsa tapéta gyanánt. A terem másik végében szedett- vedett székeket raktak körbe, rajtuk iratokkal, miközben a túlsó falat bevetetlen priccsek szegélyezik.

Ami viszont vitán felül a legfontosabb részlet, hogy emberek állnak a teremben. Az egyiküket azonnal felismerem: a fiú, akitől elloptam a levelet, és akit a bálon is láttam. Tőle jobbra egy idősebb, nagyjából apám korabeli férfi, szalmaszínű hajjal és halványkék szempárral,

amellyel engem fürkész. A lány mellette csak pár évvel lehet idősebb nálam, szinte a férfi kiköpött mása.

„A lánya."

Aztán a tekintetem megállapodik a mosolygó lányon a villanykapcsoló mellett. Olajbarna bőre mintha világítana derékig érő hajának dús feketesége alatt, és sötétbarna szemével kíváncsian méreget.

- Bocs, hogy sötétben tartottunk - sóhajt. - Szó szerint. - A lány keresztbe teszi a karját narancssárga tunikája előtt, és végigmér. -

Denevérhallású Lenny hallotta, hogy nyílik az ajtó, úgyhogy a biztonság kedvéért elbújtunk a sötétben.

Lenny gúnyosan elvigyorodik, majd félvállról odaveti a választ a kimondatlan kérdésemre.

- Hiper vagyok. Hiperérzékeny érzékszervekkel rendelkezem, és ebből egyesek szeretnek gúnyt űzni. Pedig párszor már megmentette az életüket.

- Közönséges vagy? - meredek rá értetlenül. - De a birodalmi katonák...

- Normális esetben Támadó és Védelmező Elitek - vág a szavamba egy sóhajtással. - Ne is mondd! Egy örökkévalóságig tartott felmászni a ranglétrán a mostani helyemig.

Hát, ez csak mérsékelten tisztázta a fejemben kavargó több tucat kérdést.

- Oké, valaki árulja el, mi a pokol folyik itt!

Lenny morogva csóválja mellettem a fejét.

- Olyan akaratos...

- Már gondolkodtam rajta, mikor találsz el idáig - vág a szavamba a fiú a bálról, mielőtt ígéretemhez híven szétrúghatnám Lenny hátsóját. - Mármint azok után, hogy elloptad a zsebemből az ezüstjeim felét és a levelet, gyanítottam, hogy csak idő kérdése, hogy felbukkanj. - Mulattatja a dolog. - Jó sokáig tartott.

Nyitnám a számat, de elakadt a szavam.

„A Dögvészre, mi folyik itt?"

A szőke férfi megköszörüli a torkát, és azt mondja:

- Finn, hoznál Paedynnek egy széket, ha megkérhetlek? Sok mindenbe kell beavatnunk.

Finn bólintva engedelmeskedik, és egy újabb széket tesz a ránk váró körbe. A négy idegen odalép a székekhez, és minden további

nélkül leül.

Egy pillanatra egy kezet érzek a vállamon, mire azonnal ösztönösen kitekerem.

- Basszus, Paedyn! Nyugi! - kiált fel Lenny.

Pislogok, hogy mit tettem, majd elengedem a srácot.

- Bocs - motyogom. - Kicsit feszült vagyok.

Sajgó kezét dörzsölve óvatos pillantást vet rám.

- Akkor most az eszembe vésem, hogy a hercegnő nem szereti, ha hozzáérnek...

- Ne szólíts hercegnőnek, Lenny!

- Oké, szóval a hercegnő nem szereti, ha hercegnőnek nevezik. - Szúrós pillantást vetek rá, mire ő hadarva folytatja. - Rendben, figyelj! Sok információt hallasz majd ma este. Olyan információkat, amik valószínűleg meg fognak döbbenteni. Csak... - A tekintetemet fürkészi. - Hallgass végig minket, oké?

- Persze. Remekül tudok hallgatni.

- Ezt majd meglátjuk - kuncogja.

- Miért vagytok itt? - kérdem hirtelen, nyugodtabb hangon, mint amilyennek érzem magam.

- Türelem, hercegnő. Hamarosan elárulom. - Lassan a vállamra teszi könnyű kezét, közben résen van, nehogy eltörjem a csuklóját. Amikor úgy ítéli, hogy biztonságban van, kedvesen a székek köre felé terel, majd leül mellém.

A szőke férfi velem szemben ül, és egy sóhajtással végigmér.

- Biztosan édesanyádra ütöttél, mert nem igazán hasonlítasz apádra. - A szívem kihagy egy ütemet, elkerekedik a szemem a szavai hallatán. - De megvan benned a hozzáállása, az akaratereje. Ez nyilvánvaló abból, hogy eljöttél ma este. - Épp visszakérdeznék, de a férfi a szavamba vág. - És látom, hogy még mindig magadnál tartod

apád tőrét. Helyes. - A kezemben szorongatott fegyver felé biccent, a markolata csúszik a verejtéktől. - Kedvesem... - Olyan átható tekintettel mered rám, hogy le

kell küzdenem a késztetést, hogy lesüssem a szemem. - Rengeteg kérdésed lehet. Először is, én Calum vagyok. Üdvözöllek az Ellenállásnál. Mármint egy kis részénél. Türelmesen vártuk az érkezésedet.

- Vártátok...? - kezdem.

- A fenéket tudsz jól hallgatni - motyogja mellettem Lenny.

Olyan pillantást vetek rá, amitől Calum kuncogni kezd, Lenny pedig a helyén fészkelődik, és a még mindig a kezemben szorongatott tőrt vizslatja.

- Megígérem, hogy válaszolok az összes kérdésedre, Paedyn. De először is, hadd mutatkozzunk be! Ő itt a lányom, Mira - mutat a mellette ülő szőke lányra, aki alig veszi a fáradságot, hogy rám mosolyogjon -, ő pedig Leena. - A lány felé bök, akinek hollófekete haja elegánsan omlik a hátára.

- Alacsonyabb vagy, mint amire számítottam - szólal meg Leena oldalra döntött fejjel. - Most még inkább el vagyok képedve, hogy túlélted az első próbát. - A hangján nem gúnyt, inkább kíváncsiságot érezni.

- Biztosíthatlak, hogy keményebb vagyok, mint amilyennek kinézek. Egy nő legerősebb fegyvere az, hogy gyakran alábecsülik - felelem halovány mosollyal. - És ezt rendre ki is használom.

Gyönyörű mosoly árad szét Leena arcán, felderülnek az arcvonásai, miközben csak úgy megjegyzi:

- Tetszik a lány. Megtartjuk, ugye?

- Nem kutya ez, te - motyogja Mira a szemét forgatva.

- És Finn-nel már találkoztál - vág közbe Calum. Finn gyorsan rám kacsint, amitől majdnem elnevetem magam. - Nos, rengeteg mindent kell elmagyaráznom nagyon rövid idő alatt, úgyhogy vágjunk is bele! - Nagy levegőt vesz. - Apáddal nagyon közel álltunk egymáshoz.

„Mégis most látom ezt a férfit először életemben."

- De tudom, hogy fogalmad sincs róla, ki vagyok - zökkentenek ki a szavai a gondolataimból. - Mégpedig azért, mert apád... hát, titokban tartott. Mint ahogy az Ellenállás létezését is eltitkolta előled.

Forog velem a világ, és hálát adok érte, hogy biztosan ülök.

- Apád viszont nem egyszerűen tudott az Ellenállásról. A szervezet immár közel egy évtizede működik, és Adam volt az egyik első vezetője. Ezért vagyunk még mindig a házában, és ugyanúgy főhadiszállásnak használjuk, mint amikor még életben volt.

- De akkor miért titkolta előlem mindezt? - Figyelmen kívül hagyom Lenny pillantását, amiért közbeszóltam.

Calum nehezet sóhajt.

- Nem csak előtted tartottuk titokban az Ellenállás létezését. Az első évben meghúztuk magunkat, titokban terjesztettük az ügy hírét azok között, akikben megbíztunk. Veszélyes lett volna számodra részt venni az Ellenállásban, ezért meg akartuk várni, amíg idősebb leszel, hogy csatlakozhass. - Elhallgat, majd halkan hozzáteszi. - De apádnak már nem volt alkalma ezt elmondani neked. És amikor rátaláltunk a holttestére... te már messze jártál.

Aprót biccentek, és visszanyelem a gombócot a torkomban, majd azt kérdezem:

- Ezért ölte meg a király? Mert tudomást szerzett a szerepéről az Ellenállásban?

Értetlenség suhan át Calum arcán, miközben továbbra is rám mered. Átható tekintete szinte nyugtalanító, majd lesüti a szemét, és lassan bólint.

- Azt gyanítom, igen.

Nyelek egyet, remélve, hogy megkönnyebbülést jelent majd annyi év bűntudat és találgatás után végre rájönni, miért kellett apámnak meghalnia. De mégsem ezt érzem.

- Ilya többségével együtt te is csak most fogsz hallani rólunk, mert megnőttünk - folytatja Calum. - Méretben és erőben is. Sok évig titokban tartottuk az Ellenállást, amíg nem találtunk több tagot és több Átlagost. De a király innentől nehezen tud majd kordában tartani minket. Nehezen tud eltitkolni és megfékezni.

- De hol vannak a többiek? - kérdezem, majd gyorsan hozzáteszem: - És kik azok?

- Mindenhol ott vagyunk - feleli Mira, de szúrós tekintete többet mond ezer szónál. Egyértelmű, hogy fikarcnyit sem bízik bennem.

- Három évtizeddel ezelőtt, a Tisztogatás során - folytatja higgadtan Calum -, több Átlagos maradt Ilyában a száműzetések után, mint eredetileg hitték. Titkon elrejtőztek, közvetlenül a király orra előtt. Az Ellenállás tagjai szétszóródtak Ilyában, mivel egyértelműen veszélyes és nem is praktikus, ha mind egyetlen környéken élünk. Még én sem tudom, hol vannak, és kik ők. Vezetőket rendeltünk a birodalom különböző területeihez, akik gördülékenyen továbbadhatják az információkat az Ellenállás tagjai között, és nem keltenek feltűnést. A hírek gyorsan terjednek, ha a vezetők egyeztetnek, és közvetítik az információkat az Ellenállóknak a területükön.

- És ezért gyűltünk össze ma este - jegyzi meg vidáman Leena. - Hogy megbeszéljük a terveket, és ismertessük őket a helyi

szervezetekkel.

Rájuk pislogok.

- Mind vezetők vagytok? Mármint... annyira fiatalok vagytok.

- És jóképűek - sóhajt Finn. - De igen, azok közé a vezetők közé tartozunk, akik el tudtak jönni ma este. Őszintén szólva mi csak ajnározott postagalambok vagyunk, akik titokban információkat adnak tovább, hogy az Ellenállás annak ellenére is egységes maradjon, hogy nem gyűlhetünk össze.

- Én nem vagyok postagalamb - fortyog Mira.

- Nem tudom, miért társalgunk madarakról - sóhajt Lenny -, de igen, ők felelősek az Ellenállás tagjainak tájékoztatásáért a birodalom egyes területein. Pedig nem egyszerű feladat. Még mindig vadásznak az Átlagosokra, és ha kiderül, kik a tagjai az Ellenállásnak, még többen fogunk meghalni.

- Szóval - nézek rájuk - ti Átlagosok vagytok?

- Én biztosan - vigyorodik el Finn.

- Úgyszintén - jelenti ki büszkén Leena.

Rájuk meredek, ők ugyanolyan emberek, mint én, ugyanolyan Átlagosok.

A tekintetem Mirára ugrik.

- Én pedig Semlegesítő - közli.

Calum vág közbe, mielőtt több kérdést intézhetnék hozzájuk.

- Az Átlagosok Ilyában általában a Hiperek képességét veszik fel, mivel azt viszonylag könnyű színlelni. - Erre Leena önelégült pillantást vet Lennyre. - Amikor az Átlagosok megtalálnak minket és az Ellenállást, mi segítünk nekik felépíteni az életüket, megtanítjuk őket a túlélésre. - Szomorúan rám mosolyog. - Nem mindenkinek volt olyan édesapja, aki megtanította nekik, hogyan tegyenek szert igazi különleges adottságra. A gyerekkorod óta gyakorolt Látnok-

képességed a legmeggyőzőbb álca, amit valaha láttam. - Elhallgat egy pillanatra, összeszedi a gondolatait. - És arra a kérdésre válaszolva, hogy kik vagyunk, nos, a többségünk nyilvánvalóan Átlagos. De vannak Elitek is az oldalunkon.

- A Végzetesek - suttogom.

- Igen. - Láthatóan megfeszül a név hallatán. - És úgy látom, eggyel máris találkoztál.

A Semlegesítő jut eszembe, akivel a sikátorban harcoltam.

- Ő is...

- Igen, az Ellenállás tagja volt. - Calum feltartja a kezét, belém fojtva a szót, ahogy bocsánatot akarok kérni azért, mert elintéztem az egyik tagjukat. - Nem szükséges bocsánatot kérned, Paedyn. Micah-t a saját ostobasága miatt kapták el.

- Mindig forrófejű volt - motyogja Lenny. - És egy fajankó. Egy felelőtlen barom. Hogy képzelhette, hogy el tudja intézni a herceget, a leendő Végrehajtót következmények nélkül...

Végignézek mind az ötükön.

- Elárulnátok, miért tartjátok Micah-t felelőtlen baromnak?

- Látta, hogy a herceg már legyengült, de eluralkodott rajta a haragja - feleli Mira, arckifejezése nélkülöz minden együttérzést. - Dióhéjban, Kai herceg megölt valakit, aki nagyon közel állt Micah-hoz, amitől őt felemésztette a harag és a bosszúvágy. Amikor meglátta a kimerült és másra figyelő herceget a sikátorban, megpróbálta kihasználni a lehetőséget, hogy elintézze. - Szúrós pillantást vet rám. - De helyette te intézted el őt.

- Akkoriban nem tudtuk, ki vagy - teszi hozzá Lenny. - Akkor raktuk össze a részleteket, amikor olvastuk a neved a hirdetményen a Dézsmán, és láttunk az interjúkban.

- Halottnak hittünk, Paedyn - közli komoran Calum. - Aztán váratlanul felbukkantál a Próbán, mi pedig rátaláltunk Adam lányára. Vagyis te találtál meg minket.

- Ki gondolta volna, hogy Adam Gray, az Ellenállás vezetőjének lánya fog kirabolni, és megtalálja azt a levelet? - sóhajt fel Finn. - Az a levél vezetett egyenesen hozzánk, és vissza a saját otthonodba. - A mennyezetre néz, és magában elmosolyodik. - Észrevettem a bálon, hogy felismertél, és tudtam, hogy hamarosan megkeresel minket.

Nyelek egyet, nem tudok elszakadni az előző témáról.

- Bocsánatot kérek a Semlegesítő... Micah miatt. - Önkéntelenül is bűnösnek érzem magam, tekintve, hogy miattam kapták el. - Tudtok róla, hogy életben van-e még?

Calum komor arckifejezést ölt.

- Nem vagyunk benne biztosak. De ha él is, valószínűleg nem húzza sokáig. - Folytatja, mielőtt megint megpróbálhatnék bocsánatot kérni. - De emiatt ne legyen lelkifurdalásod, Paedyn! Micah magának köszönheti a sorsát.

Nagy levegőt vesz, majd fesztelenül tovább gördíti a beszélgetést.

- Mint azt már mondtam, az Ellenállást Átlagosok és Elitek alkotják, köztük Semlegesítőkkel, Gondolatolvasókkal és Irányítókkal. Mivel a király már megpróbálta kiirtani a Végzeteseket, és erről továbbra sem tett le, ők is igazságot akarnak. Egyéni megfontolások alapján további Elitek csatlakoztak az ügyhöz. Akik veszik a fáradságot, hogy elgondolkodjanak rajta, azokkal nem lehet elhitetni a mesét, hogy az Átlagosokat hirtelen egy betegség miatt száműzték.

- Tehát az Ellenállók nem hiszik el, hogy az Átlagosok gyengítik az Eliteket - közlöm, mire Calum bólint. - Van bárkinek bizonyítéka, amivel cáfolhatja a királyt és a Gyógyítóit?

Calum a szemembe néz, és felsóhajt.

- Nem, nincs rá bizonyítékunk.

- Mi csak ilyaiak vagyunk, akik eléggé odafigyelnek ahhoz, hogy rájöjjenek, valami nem stimmel. A Tisztogatás előtt az Átlagosok évtizedeken át éltek az Elitek mellett, és még most is a király orra előtt rejtőzködnek a közelükben, miközben senki sem panaszkodik arra, hogy megfogyatkoztak a képességek. - Felsóhajt. - De mivel a király és a Gyógyítók azt állítják, hogy az Átlagosok betegek, az Elitek gondolkodás nélkül elhiszik, hogy veszély fenyegeti a képességeiket és az életüket.

Lassan bólintok, miközben az agyamat megint elárasztják a kérdések.

„Pontosan mi az Ellenállás célja, és én mit nyújthatok nekik?"

Már feltenném a kérdést, de Calum megelőz.

- Az Ellenállás végre készen áll a cselekvésre. És ellentétben a király állításaival, mi nem szélsőségesek vagyunk, akik puszta szórakozásból gyilkolnak. Igazságot akarunk. Azt akarjuk, hogy kimondják az igazságot. Azt akarjuk, hogy az Átlagosok és a Végzetesek újra békében éljenek a többi Elittel. Hogy ne vadásszanak ránk, ne gyilkoljanak minket olyasmikért, amik felett nincs befolyásunk, csak mert a király egy Elit-társadalmat akar, és kész hazudni az Átlagosokról, hogy elérje. Szóval ez a célunk. Ez a mi ügyünk.

És én pontosan ezt akarom, pontosan erre vágytam egész életemben.

Hogy elfogadjanak, és szabad legyek.

Ekkor értem meg, mennyire vágyom rá, hogy részt vegyek ebben. Segíteni akarok, hogy változást hozzunk. Azt hiszem, egész életemben arra vártam, hogy ilyen életcélt találjak.

- Na és mi a helyzet a bállal? - szakad ki belőlem a kérdés. - Miért támadtatok?

Lenny és Calum összenéz, majd utóbbi felsóhajt.

- A támadás minket legalább annyira meglepetésként ért, mint a vendégeket.

Eszembe jut, milyen felkészületlennek tűntek az Ellenállás tagjai, hogyan próbáltak harcolva kijutni a bálteremből.

- Ez nem volt része a tervnek - magyarázza Lenny, miközben sürgetve felvonom a szemöldököm, hogy folytassa. - Alapvetően a bál tökéletes álca volt, hogy bejuttassunk egy kisebb csapatot, és átkutassák a kastélyt, figyelemelterelésnek használva az ünnepséget. De mondjuk úgy, hogy lebuktak.

A tekintetem Finnre ugrik.

- Te ott voltál, de sikerült megszöknöd. Mi történt?

- Nem untatnálak a részletekkel - köszörüli meg a torkát -, de egy őr megtalált egy félreeső folyosón keresés közben, és gyanúsnak vélte, hogy egy szolgáló ilyen messzire jár az ünnepségtől. Úgyhogy amikor faggatózni kezdett, természetesen hazudtam, mint a vízfolyás. - A padlót nézve csóválja a lehajtott fejét. - Visszarángatott a bálterembe, és ekkor leesett, hogy egy Blöffel akadtam össze, aki érzékelte minden egyes hazugságomat.

- De nem csak Finnt kapták el - szól közbe Mira komor arckifejezéssel. - Kiderült, hogy a vártnál sokkal több katona nyüzsög a kastély körül.

Finn nagyot sóhajt.

- Mind kis erejű bombákkal és öngyilkoskapszulákkal voltunk felszerelve, bár nem terveztük használni egyiket sem. Viszont diszkréten bőrpáncélt viseltünk, és elővigyázatosság gyanánt nálunk volt az álarcunk arra az esetre, ha harcolva kellene kijutnunk. És

pontosan ez lett a vége. Az egyik katona élesítette az egyik bombát, mert nem tudta mi az, és ezután az egész báltermet elborította a káosz. Próbáltunk megszökni, de az Elitek harcolni kezdtek velünk, és csak annyit tehettünk, hogy megpróbáljuk kiverekedni magunkat. - Elhallgat, szomorúan nyel egyet. - Végül mind bevetettük a bombákat, akiket pedig elkaptak, azok lenyelték a méregkapszulákat.

Leena szép arca eltorzul a gyásztól, a szavai tompán csengenek.

- A titkaink túl értékesek ahhoz, hogy lemondjunk róluk, az embereink pedig túl hűségesek ahhoz, hogy elárulják őket. Az életüket már így sem lehetett volna megmenteni.

A terem elcsendesedik, mintha egy pillanatra tisztelettel adózna az elvesztett életek előtt.

- Nem akartuk, hogy a királyság ezen az éjszakán és ilyen formában szerezzen tudomást az Ellenállásról, de úgy látszik, a sors másként rendelte - mondja halkan Calum. - Sajnos néha mártírokra van szükség ahhoz, hogy megmutassuk az embereknek, van, amiért érdemes harcolni.

Hagyom ülepedni az információt, és szótlanul ülök, majd felteszem a kérdést, amely a gondolataim előterébe furakodott.

- Mit kerestetek?

Lenny válaszolja meg a kérdést.

- Királyi katonaként arról tájékoztattak, hogy az utolsó próbát a Dóm Arénában tartják, és ott akartuk megmutatni magunkat Ilyának. A kastélyt átszövik a különféle helyekre vezető titkos átjárók és alagutak. Meg kell találnunk azt, amelyik egyenesen a páholy alá vezet az arénában. Ebben az a legtrükkösebb, hogyan tegyük ártalmatlanná a királyt, úgyhogy a meglepetés erejét kell bevetnünk ellene, miközben a többi Ellenálló átjöhet a stadionba vezető alagutak valamelyikén.

Zavartan ráncolom a homlokom.

- Honnan tudsz róla, hogy van egy váróterembe vezető alagút a páholy alatt? - Nem emlékszem, hogy láttam volna ott ajtót az interjúk előtt, de eléggé máshol járt az eszem.

- Mert láttam - válaszolja Lenny. Nyitnám a számat, de ő a szavamba vág. - Ez mind szép és jó, csak éppen az alagút ajtaja belülről nyílik, és fogalmam sincs, hol a másik vége.

- Jaj - nyögök fel halkan.

Lenny szenvtelenül felnevet.

- Bizony. Jaj.

Várakozón rájuk nézek.

- Szóval arra kellek, hogy megkeressem az odavezető alagutat?

- Igen - felelik szinte kórusban.

Elfojtok egy nevetést.

- Ha eddig Lenny sem találta, akkor nem vagyok benne biztos...

- Igen, hát sokkal könnyebb úgy, ha az ujjad köré csavartad a leendő királyt - motyogja Lenny.

Szúrósan ránézek, miközben Calum lassan megszólal.

- A kapcsolatod a hercegekkel... értékes. Kiváltképp a kapcsolatod Kitt herceggel. - Előrehajol, unszol, hogy fogjam fel végre. - Paedyn, azt hiszem, sokkal nagyobb befolyással bírsz a fiú felett, mint gondolnád.

Nem vagyok benne biztos, hogy ebben igaza van, de lassan bólintok, emésztve a szavait.

- Szóval, azt akarjátok, hogy használjam ki Kittet az alagút megkereséséhez, igaz?

- Bingó - mondja Finn.

- Máris megbízik benned - köti az ebet a karóhoz Calum. - Szóval használd ki! Mit is mondtál korábban? „Egy nő legerősebb fegyvere

az, hogy gyakran alábecsülik." Szóval hagyd, hogy alábecsüljön! Ő egy eszköz a célunk eléréséhez. Hódítsd meg, ha kell! - Mélyen a szemembe néz. - Csak juttass be minket a stadionba! Már régóta ezt tervezzük, és ez lesz az első alkalom, hogy az Ellenállás nagy része egy helyen tartózkodik. Úgyhogy hibátlanul kell zajlania.

- Meg tudom csinálni. - Bólintok. - Megcsinálom. - Pillanatnyi csend után azt kérdezem: - Pontosan mi a terv?

- Meglehetősen egyszerű - feleli Calum. - Végre összegyűlik az Ellenállás többsége, és megmutatjuk Ilya népének, hogy kik vagyunk, és mi a mondandónk. Megmutatjuk nekik, hogy nem jelentünk rájuk fenyegetést, miközben emlékeztetjük rá őket, hogy kiket gyilkoltak évtizedeken keresztül. A király vagy kénytelen lesz bevallani a hazugságait az Átlagosokról, vagy egyszerűen visszaadni a szabadságunkat. És ebben te fogsz segíteni nekünk.

- Meg kell találnod az alagutat - hadarja Lenny. - Természetesen én is ott leszek, hogy mindenben segítsek neked, és hamarosan újra egyeztetünk Calummal.

„Szóval Calum a fővezér?"

- Igen, talán nevezhetsz így, bár valójában egyikünk sem visel címeket - szólal meg hűvösen Calum, és beletúr a homokszínű hajába.

„A Dögvészre, egy..."

- Igen, Gondolatolvasó vagyok, Paedyn.

Szaporábban szedem a levegőt.

„Egész idő alatt olvasott a gondolataimban. Valószínűleg most is olvas bennük..."

- Igen, mindvégig olvastam a gondolataidban, és igen, az imént megint olvastam bennük. - Meg sem próbálom palástolni, mennyire átverve érzem magam, amitől Calumnak ellágyul az arckifejezése. -

Sajnálom, hogy betörtem a gondolataidba, de meg kellett bizonyosodnom róla, hogy ténylegesen a mi oldalunkon állsz. Hogy őszintén segíteni akarsz nekem.

„Kifelé a fejemből!"

- Ugyanolyan önfejű vagy, mint az apád - mondja somolyogva. - De most már tudom, hogy bízhatunk benned. Magadra hagylak a gondolataiddal.

Lenny megköszörüli a torkát, és a kezét felém nyújtva feláll.

- Indulnunk kell. Sok munka vár még ránk. És neked minél több időt kell a leendő királlyal töltened, hogy megtaláld az átjárót.

- Igen, még rá kell jönnöm, hogy szedem ki belőle ezt az információt - vallom be.

- Flörtölj vele! - vág közbe Finn ugyanabban a pillanatban, mire Lenny hozzáteszi: - Rebegtesd a szempilláidat, vagy ilyesmi!

Morgok, majd Lenny a lépcsősorra mutat.

- Induljunk! Vissza kell juttatnunk a szobádba.

Biccentek a kis csapatnak.

- Köszönöm. Kaptam tőletek valamit, amiért harcolhatok. - Ezzel sarkon fordulok, és elindulok a kőlépcsőn Lenny mögött.

- Paedyn! - Megfordulok, és Calum néz vissza rám. - Apád nagyon büszke lenne rád.

35. fejezet

Kai

Az elmúlt pár napban az edzés és a kínzás segített megőrizni az ép eszemet, bár nagyon is tisztában vagyok vele, hogy ezt csak egy őrült vallaná be.

Majdnem egy hét telt el az első próba befejezése óta.

Majdnem egy hete vágtam dobócsillagot Jax mellkasába.

Majdnem egy hete kell visszafognom magam, hogy ne tegyem ugyanezt Ace-szel. Úgyhogy elfoglalom magam, püfölöm a párnázott cölöpöket, hogy ne valaki arcát találjam meg, tekintve, hogy már nincs meg a Semlegesítő, akit összeverhetek.

Kár, hogy megöltem.

Biztos vagyok benne, hogy rendelkezett információkkal, de én nem élek üres fenyegetésekkel. Megígértem Micah-nak, hogy megölöm, ha nem bizonyítja, hogy érdemes életben tartani. És mivel nem volt hajlandó elárulni az információkat, amelyekre szükségem volt, betartottam az ígéretem.

Kockázatot jelentett, túl veszélyes lett volna életben hagyni azért, hogy az emberi bokszzsákom legyen. Tudtam, hogy eszében sincs elmondani, amit hallani akarok, nekem pedig eszemben sem volt vesztegetni az időmet.

Bár hiányzik, hogy levezethettem rajta a haragomat és a frusztrációmat.

Ennek ellenére még mindig apám Semlegesítőjével töltöm a napjaimat. Rendelkezik azon kevés képességek egyikével, amelyekkel még nem edzettem, és egy hónappal ezelőttig nem is találkoztam. Úgyhogy órákon át edzek Damionnal, próbálom megérteni és fejleszteni ezt az új képességet, amennyire csak tudom. Soha többé nem akarom magam még egyszer olyan tehetetlennek érezni, mint amikor Micah lecsapott rám a Dézsmán. Nem, meg akarom szerezni a képességét. Használni akarom, és eltéríteni, hogy többé ne tudjanak úgy megbénítani.

Könnyű azt mondani.

Az edzés unalmas és fárasztó. Megtanulni a Semlegesítő képességét sokkal könnyebb, mint megvédeni magad tőle. Nap mint nap eltipor vele, miközben próbálok rácsatlakozni, próbálom ellene használni. Minimum nehézkesen megy, annak ellenére, hogy elszánt vagyok, és utálom ennyire gyámoltalannak érezni magam.

De nem nyugszom. Egész nap elfoglalom magam abban a reményben, hogy a rémálmaim eléggé kimerültek ahhoz, hogy éjszaka kiűzzék az álmot a szememből.

A kardom pengéje mélyen a fa gyakorlóbábuba mélyed, amelyet jelenleg csépelek.

Bosszúsan sóhajtok, mindkét kezemmel megragadom a nehéz markolatot, majd kirántom az éles acélt a széthasadt fából. Oda sem figyelve megpörgetem a fegyvert a testem mellett, majd újabb csapásokkal sorozom meg a fadarabot, és hagyom, hogy az elmém a suhintások erejére és pontosságára koncentráljon, arra, hogy milyen halált osztani, a kezemben tartani, a kedvem szerint használni.

És mégis, elég egy ismerős nevetés, hogy kizökkentsen.

Paedyn nekiről a párnázott oszlopnak, amelyet annyira szeret püfölni, Kitt pedig a közelében álldogál. Valami fellobban bennem, de figyelmen kívül hagyom, nem tudatosítom magamban, hogy sárgulok az irigységtől.

Kettőjükre szegezem a tekintetem, miközben fesztelenül beszélgetnek. Paedyn mintha sokkal kellemesebben érezné magát Kitt közelében, az étkezéseken és az edzéseken kívül is töltenek együtt időt.

Azt akarom, hogy a féltékenység tűnjön el a csontjaimból, váljon egyszerűen kámforrá, de rág és mardos, akárhányszor kettőjükre gondolok.

Paedyn mosolyogva bólint Kittnek, aki megfordul, és visszaindul a kastély felé, miközben én ráveszem magam, hogy újra az edzésre koncentráljak. A kardommal csapkodom és vagdalom a cölöpöt, a feszültség minden egyes suhintással enyhül a vállamban.

- Mit gondolsz egy visszavágóról?

Keményen a fára csapok, a kard mélyen végighasítja a bábu mellkasát. Paedyn türelmesen megvárja, amíg lassan megfordulok, lassú körökben lengetve a kardot a testem mellett. Nem veszem a fáradságot, hogy elmosolyodjak.

- Valaki nagyon ki akar kapni - vetem oda neki.

Rosszallás suhan át az arcán, és keresztbe fonja maga előtt a karját.

- Valaki pedig bal lábbal kelt.

- Kedvesem - kuncogok kedvetlenül -, nem ilyen, amikor bal lábbal kelek. Akkor itt sokkal több vér folyna.

Haloványan rám vigyorog.

- Hát, nem kell a puszta szavaidra hagyatkoznom, mert miután legyőztelek, testközelből fogom látni, milyen az, ha rosszkedved van.

Egy sóhajtással ráhagyom.

- Legyen! Megint kézitusa?

- Nem - feleli lassan. - Arra gondoltam, kipróbálhatnánk valami mást.

- Miért? - Teszek felé egy lépést, és közelebb hajolok hozzá. - A kézitusában eltereli a figyelmedet, hogy olyan közel kell lenned hozzám?

Valahogy sikerül még közelebb lépnie.

- A legkevésbé sem. Nekem semmi sem tereli el a figyelmemet, Azer.

- Ezt kihívásnak veszem.

- Csak akkor vedd annak, ha ki akarsz kapni!

„A Dögvészre, ez a lány!"

Rám mosolyog.

- Szóval mit gondolsz az íjászatról? Kivéve persze, ha a büszkeséged nem viseli el, hogy kikapj tőlem. Már megint.

- Ó, azzal nem lesz gond. Mert nem fogok veszíteni. - Elhúzódom tőle, de hozzáérek a vállához, ahogy elhaladok mellette. Tudom, mit csinál, és nem bánom, hogy próbálja elterelni a figyelmemet. Nem bánom, hogy ő maga a zavaró tényező. Leveszem az íjat az egyik fegyvertartóról, és egy marék vesszőt dobok a földre kettőnk között. Paedynnek máris ott a fegyver a kezében, és a tizenöt méterre lévő céltábla felé fordul.

- Három kör - mondja, és le sem veszi a szemét a célpontról. - Mindketten körönként háromszor lőhetünk. A legnagyobb pontszám nyer.

- Korrekt. - Felé nyújtom a kezem, hogy szokás szerint, a szabályoknak megfelelően kezet rázzunk. Lassan megfogja a kezem, és határozottan megszorítja, miközben a bőrkeményedései súrolják

az enyémeket. Ekkor magam felé rántom, a mellkasomhoz vonom, miközben a fülébe súgom: - Sok szerencsét, Gray.

Grimaszol, de közben mélyen a szemébe nézek.

- Nincs szükségem szerencsére, amikor ellened versenyzek - közli hűvösen, és önelégülten elmosolyodik.

Önkéntelenül kibuggyan belőlem a nevetés. Egy pillanattal később engedem el a kelleténél, és ő mosolyogva a célpont felé fordul. Amikor nem mozdulok meg, hogy felajzzam az íjat, ő várakozón rám néz, mire válaszul a célpont felé bökök.

- Hölgyeké az elsőbbség.

- Ja, igen. Elfelejtettem, hogy úriember vagy - morogja, majd a húrra illeszti a vesszőt.

Felszegett állal figyelem, úgy tartja az íjat, mintha balkezes lenne, pedig tudom, hogy nem az.

Érdekes.

Pislogok, egy vessző szeli át a levegőt, és egy hajszállal a célpont közepe mellé érkezik. Paedyn újabb vesszőt illeszt az íjra, megfeszíti, és vesz egy mély levegőt. Egy pillanatra lehunyja a szemét, és csak akkor nyitja ki, amikor már lőtt. Telibe. Nézem, hogy ugyanezt a menetrendet követi az utolsó vesszővel. Nézem, ahogy megfeszíti a karját, és hátrahúzza az íjhúrt. Nézem, ahogy pislogva lehunyja a szemét

koncentrálás közben. Nézem, ahogy nagy levegőt vesz, majd újabb vesszőt állít a célpont közepébe.

„Az ördögbe!"

Az íjászat sohasem volt a kedvencem, viszont Paedyn láthatóan nem így érez. Őstehetség. Magabiztos, összeszedett, mintha az íj a karja meghosszabbítása lenne. A vessző engedelmeskedik neki, és pontosan oda érkezik, ahová ő akarja.

És hirtelen arra gondolok, hogy igaza van. Lehet, hogy veszíteni fogok.

- Te jössz. - Odalép mellém, és gúnyosan azt suttogja: - Sok szerencsét, Azer.

„A Dögvészre, szükségem is lesz rá."

Előrelépek, és vesszőt illesztek az íjamra. Érzem magamon a tekintetét, minden egyes mozdulatomat követi, és ez dühítően zavaró. Megfeszítem a húrt, célzok, és tüzelek. Halkan káromkodok, hogy hajszállal ugyan, de elvétettem a céltábla közepét, majd felajzom még egyszer a fegyvert. Megint ugyanez történik, ami dühít, és ellenállhatatlan késztetést érzek arra, hogy megüssek valamit. Ellövöm az utolsó vesszőmet, és az végre oda érkezik, ahová szeretném. De nem sokon múlt. Ezüsthegye a céltábla közepének legszélébe fúródik, és ez is a puszta szerencsének köszönhető.

Paedyn egy szót sem szól, csak mellém lép, és kilövi a következő három vesszőjét. Ugyanúgy, mint korábban, kettővel a közepébe talál, eggyel épphogy elvéti. Mámorító látvány figyelni, hogyan használja a fegyvert.

„Veszíteni fogok. Nem szeretek veszíteni."

És ezt Paedyn is tudja. Elsétál mellettem, úgy mosolyog rám, mintha máris nyert volna. És valószínűleg nyert is. Nem kapkodom el a következő három lövést, próbálok koncentrálni és megnyugtatni a légzésemet, mielőtt vesszőt indítok a célpont felé. Ez sem segít. Kettő a gyűrűket találja el, egy a cél közepét. Szúrós pillantást vetek a táblára, miközben Paedyn elvigyorodik. A húrra illeszt egy vesszőt, és azt mondja:

- Most már látom, miért ragaszkodtál volna a kézitusához. Tudtad, hogy abban jobbak az esélyeid.

Ebben nem téved. Még mindig mosolyogva a céltáblára koncentrál, megnyugtatja a légzését, miközben hátrahúzza a húrt.

„Kizárt, hogy legyőzzem."

Hirtelen ötletem támad, és alig bírom elnyomni a mosolyomat.

Ha már úgyis veszítek, legalább szórakozok egy kicsit.

Teszek felé egy lépést. Aztán lassan megállok mögötte, a hátához közel. Hozzászorítom a mellkasom, és ezzel egy időben lustán a derekára teszem a kezem. A hirtelen érintéstől ugrik egyet, mire halkan felnevetek, a füléhez közel.

- Mit művelsz? - Elfúlva ejti a szavakat, de nem mozdul, gyakorlatilag lefagyott előttem.

- Elterelem a figyelmedet - suttogom a füléhez hajolva.

Kényszeredetten felnevet, miközben magabiztosságot színlel.

- Már megmondtam... - A szavak cserben hagyják, mialatt a kezem továbbvándorol a derekán, a hasán, a vékony felsőjén. Nyel egyet. - Már megmondtam, hogy nem lehet elterelni a figyelmemet.

- Ez igaz. - Az ujjaimmal lustán köröket rajzolok az oldalán. - És esküdni mernék, hogy dobbantottál a bal lábaddal, amikor kimondtad. - Még közelebb hajolok, és a fülébe súgok. - Amiről mindketten tudjuk, hogy azt jelenti, hazudtál.

Igazság szerint én hazudok. A lábára végképp nem figyelek. Viszont akkor is hazudik, és rá is bizonyítom.

- Nos - köszörüli meg a torkát, próbál a beszédre koncentrálni, nem pedig az ujjaimra -, tévedsz. - Ezzel a bizonytalan megjegyzéssel felemeli az íjat, és megfeszíti a húrt.

Lassan átkarolom a derekát, és a másik kezemmel megsimítom az íjhúr köré hajlított kézfejét egészen a megfeszülő válláig. A hozzám simuló testén érzem, hogy libabőr fut végig a gerince mentén, miközben az ujjaim lassan fel- és letáncolnak a karján.

Elmosolyodom a fülénél, és tudom, hogy ő is érzi, mert bosszúsan sóhajt.

Bizonytalanul vesz egy mély levegőt, próbál megnyugodni és összeszedni magát. És ekkor elsüti az íjat. Kuncogok a fülénél, ahogy a vessző az eddigiek közül a legtávolabb csapódik be a tábla közepétől. Paedyn felém kapja a fejét, amitől az arcunk csak centikre lesz egymástól, és rosszallón rám néz. Én jól szórakozom, mosolygok, és a tekintetem bejárja az arcát, megfigyelem az összes halovány szeplőjét és a tengerkék szemét keretező sötét pillákat.

Aztán elszakítja tőlem a pillantását, és visszafordul a tábla felé, miközben a kezébe fog még egy vesszőt. Ám meg sem próbál kilépni a szorításomból. Túl makacs. Tudja, hogy ha most megmozdul, azzal csak azt bizonyítja, hogy mennyire sikerült megzavarnom.

Úgyhogy a húrra illeszti a következő vesszőt, és nagy levegőt vesz, miközben a szél egy ezüst hajtincset fúj az arcába. Odanyúlok, és lassan, finoman a füle mögé igazítom, miközben azt suttogom:

- Miért a bal kezeddel lősz? - Ötletszerű kérdés, amit arra használok, hogy eltereljem a figyelmét, és kielégítsem a kíváncsiságomat.

Nagy levegőt vesz, majd azt válaszolja:

- Elhiszed, ha azt mondom, hogy így akartam megkönnyíteni a dolgodat?

A fejemet csóválva felnevetek, majd megtámasztom az állam a vállán.

- Hazudsz. Sosem könnyítenéd meg a dolgomat.

- Ebben igazad van. - Bizonytalanul sóhajtva felnevet. - Apám megtanított mindkét kezemmel használni az íjat, és a Próbán szerzett sérülésem után úgy gondoltam, ideje gyakorolnom bal kézzel.

Ezután habozás nélkül hátrahúzza és kilövi a vesszőt, amely halk koppanással, távol a céltábla közepétől csapódik be.

- Meg ne szólalj! - suttogja összeszorította fogai között, és egy pillantásra sem méltat, miközben dühösen megmarkol egy újabb vesszőt.

- Eszembe sem volt - felelem színlelt ártatlansággal.

- Hazug. Szó szerint érzem, ahogy vigyorogsz.

A fülcimpájánál tartom a szám, és tényleg vigyorgok.

- Nem bírom megállni, amikor igazam van.

Még mindig dühösen ügyetlenkedik a vesszővel, de a hangja megtévesztően negédes, amikor megkérdezi:

- Hát, ha továbbra is így vigyorogsz, megfordulok, és a szívedet veszem célba.

Mosolygok a megjegyzésén, és az ujjaimmal továbbra is köröket rajzolok a hasára. Vesz egy újabb mély levegőt, megfeszíti az íjat, és lőni készül, amikor azt motyogom:

- Lehet, hogy a szívemet még el is találnád, ellentétben a tábla közepével...

Nem lep meg, amikor keményen a hasamba könyököl. Kiszorul belőlem a levegő, de amint levegőhöz jutok, felnevetek. Paedyn fújtat, mire közelebb húzom magamhoz, a játékot használva ürügyként, hogy a karomban tarthassam, hogy hozzáérhessek.

A mellkasomnak támasztott fejjel méregeti a célpontot, miközben mély levegőket vesz. Én ugyanezt teszem. Zihálok, szinte már túl sokat érzek a lányból ahhoz, hogy rendesen lélegezzek. Olyan tökéletesen, olyan jól összeillünk. Gondolkodni, lélegezni vagy mozogni is alig tudok, amikor az ujjaim siklanak a bőrén, a derekán, a testén.

Majd felszegi az állát, felemeli az íjat, és röptére engedi a vesszőt. Telibe. De épphogy csak. Lehajtom a fejem, és megint megpihentetem az állam a vállán, csodálva a vesszőt, amely végül célba talált.

- Épp ideje volt, Gray.

- Lássuk, hogy neked jobban megy-e - mordul fel, és elhúzódik tőlem, én pedig vonakodva elengedem.

Sóhajtok, és megmarkolok egy vesszőt, majd az íjamra illesztem. Sebesen kilövöm, a céltábla közepe melletti gyűrűt találom el, mire magamban káromkodni kezdek. Aztán fogok még egy vesszőt, elszánva rá magam, hogy oda fog célba érni, ahová szeretném.

Valami súrolja a karomat... leheletfinom érintés a bőrömön.

Oldalra nézek, és meglátom a kék szempárt. Most a pilláin keresztül figyel, mélyen a szemembe néz, tekintete tűzzel teli. A kezét a fedetlen bőr felett tartja a karomon, incselkedik velem anélkül, hogy hozzám érne.

- Mit művelsz, Gray? - kérdezem, és visszafordulok a céltábla felé.

- Elterelem a figyelmedet - feleli lassan, elnyújtva a szótagokat. Megint megsimogatja a karomat, gyengéden. Nagyon gyengéden.

- Kedvesem - mosolyodom el -, ennél jobbat kell kitalálnod.

- Nem - feleli hűvösen -, nem hinném.

Az ujjbegyeivel megérinti a bőrömet. Végigsimít a karomon, megáll a csuklómnál, majd fájdalmas lassúsággal elindul vissza felfelé. Megtalálja az utat a pamutingem alá, egyre feljebb és feljebb kúszik, aztán...

Eltűnik.

Eltűnik az érintése, és én sóvárgok a keze után...

És ekkor megértem.

Igaza volt. Semmit sem kell tennie, hogy elterelje a figyelmem.

Már a puszta gondolatába is beleszédülök, hogy ilyen közel van, de alig ér hozzám. Ellágyulok az ujjaitól kapott ígérettől, a még több ígéretétől, a valami ígéretétől. Semmi. Hozzám sem ér. Ehelyett megőrjít, az érintésével gyötör, hogy aztán csak elhúzódjon tőlem, és én többet akarjak. Magamra hagy a bőrömet simogató ujjainak tüze nélkül.

Kifújom a levegőt, észreveszem, hogy a gesztus milyen bizonytalannak hat, mennyire reszketeg az egész lényem. Hátrahúzom az íjhúrt, közben megint egy ujj indul el az alkaromon a bőrömet simogatva.

A vesszőm két gyűrűvel véti el a céltábla közepét, de a gondolataim máshol járnak, a fantomérintésekre figyelek, melyek felfelé és lefelé indultak el a karomon. Nem emlékszem rá, mikor fogtam a kezembe még egy vesszőt, de már az íjamra illesztettem, amikor lenézek.

Lassan, átkozottul lassan húzza végig ujjait a bőrömön, erősebben nyomja, mint eddig. Még sosem éreztem, hogy egyetlen érintéstől ennyire elöntsön a hév. És ő pontosan tudja, mit csinál. Tudja, hogy megmagyarázhatatlan módon eszemet fogom veszteni attól, hogy alig ér hozzám, pedig ilyet még sohasem éreztem.

- Kegyetlen nőszemély vagy, ugye tudsz róla? - A hangom mély és kétségbeesett.

- Hiszen alig értem hozzád egy ujjal - feleli halkan, megnyomva a szavakat, miközben egyetlen ujjával végigsimít az alkaromon.

- Pontosan.

Talán szándékosan csináltam. Talán azért tereltem el a figyelmét, mert tudtam, hogy túl makacs ahhoz, hogy ne adja vissza a kölcsönt. Talán csak azért csináltam, mert én is magamon akartam érezni a kezét. Mert ez ürügy volt, hogy hozzáérhessek, hogy magamhoz

húzhassam. És most, hogy nem ér hozzám, sóvárgok az érintése után. Sóvárgok utána.

Kilövöm a nyilat, és meg sem várva, hová érkezik, ledobom az íjat, megpördülök, és megragadom Paedyn csuklóját. Magamhoz húzom, és a döbbent szemébe nézek. Résnyire nyílik az ajka, de nem vagyok benne biztos, hogy a meglepetéstől vagy azért, mert készül kiosztani.

- Ne - elhallgatok, nyelek egyet, és lassan kifújom a levegőt - játszadozz velem így!

Rám mered. Megint kinyitja és becsukja a száját, egyértelműen azt remélve, hogy majd szavak is jönnek ki rajta. Állom a tekintetét, az egyik kezét a karomhoz irányítom, miközben elengedem a másik csuklóját, hogy a derekánál fogva közelebb húzzam magamhoz. Hozzáér a bőrömhöz, és mintha újra eszembe jutna, hogyan kell lélegezni. A kezére szorítom a kezem, egymáshoz simul a bőrünk. Elmosolyodom, hogy végre rendesen hozzám ér, és nem csak incselkedik az ujjai hegyével.

Egyetlen érintése vagy az érintés hiánya elegendő, hogy megőrjítsen.

„Mit művelt velem?"

Leveszem a kezem az övéről, ujjaimmal végigsimítok a karján, majd a testem mellé engedem. De ő nem veszi el a karját, ehelyett ott tartja a tenyerét. A bőrünk találkozására mered, majd tekintete az arcomra vándorol. Elvigyorodik, de erőtlenül, ahogy a hangja is az.

- Nem tudtam, hogy egyetlen érintés ekkora hatással van rád.

- Én sem.

Elszakítja a tekintetét az enyémtől, és szinte félénknek tűnik, ahogy végigsimít a karomon, aztán végleg elveszi a kezét. Majd a nyakát nyújtogatva elnéz mellettem a céltáblára.

A tábla láttán elmosolyodik.

- Vesztettél, Azer.

36. fejezet

Paedyn

- Koncentrálj, Paedyn! Csak nyugodj meg, és koncentrálj, rendben? Képes vagy rá.

Bólintok, válaszul Kitt megnyugtató szavaira, majd nagy levegőt veszek.

- Oké, készen állok - bólintok megint.

Kitt színpadiasan sóhajt, a tekintete megtelik ámulattal. Majd tagoltan számolni kezd:

- Három... - Sokatmondóan visszamosolygok rá. - Kettő... - Felszegem az állam. - Egy.

Egy szempillantás alatt a levegőbe dob valamit. Várakozón kinyitom a számat, készen arra, hogy megízleljem az édes csokoládét, de az az orromra érkezik, majd lepattan a padlóra.

Kitt nevetése visszhangzik a forgalmas konyha falai között, és én észreveszem, hogy a szolgálók mosolyognak az ismerős kacaj hallatán. Feltartja előttem a kezét, amikor megszólalok, egyértelműen kell neki pár perc, hogy összeszedje magát. De amikor végre felegyenesedik, és rám néz, megint elneveti magát.

- Oké. Szóval ha ételt kell elkapni a számmal, a koordinációm... nem túl fényes - motyogom, nem tudom elfojtani a mosolygást.

- Nem túl fényes? - Kitt a kócos hajába túr, még mindig fuldoklik a nevetéstől. - Ezt Gailnek mond, aki rád pazarolta a csokoládéja felét.

Dacosan összefonom magam előtt a karom.

- Hát te sem kaptál el minden falat csokit, felség.

Kitt közelebb hajol, és elmosolyodik.

- Igaz. De én legalább megettem a bizonyítékot. Te viszont - a tekintete a szétszórt édességgel teli padlóra siklik - nem.

Egy mordulással leguggolok, és elkezdem a tálat formáló tenyerembe szedegetni az apró csokidarabokat. Kitt váratlanul leguggol velem szemben, és segít a csokit a várakozó tenyerembe gyűjteni. Egy pillanatig rámeredek, még mindig megdöbbent a kedvessége és az összemosolygásaink. De bármennyi időt is töltöttünk együtt az utóbbi időben, egyre kevésbé lepnek meg a különbségek a király és a fia között.

A társulásból, amelybe csak azért mentem bele, hogy észrevegyenek az emberek, mostanra egy váratlan barátság hajtott ki. Nem esik nehezemre az időm nagy részét a leendő királlyal beszélgetve tölteni annak érdekében, hogy megtaláljam az alagutat az Ellenállás számára. Ezek könnyen mennek, bár mardos miattuk a bűntudat. Önző módon azt kívánom, bárcsak olyan lenne, mint az apja, mert az elviselhetőbbé tenné az árulásomat.

Alacsony termetű, csinos szolgáló halad el mellettünk, és levegőért kap kettőnk láttán.

- Tudom, tudom - sóhajt Kitt. - Borzasztó ügyetlen, ha dolgokat kell elkapnia a szájával.

- Ne, ne, felség! - siet oda a szolgáló riadt arccal. - Kérem, ne fáradjon! Azonnal feltakarítom. - Mire szóhoz juthatnék, a szolgálólány máris leguggol mellettem, és elkezdi kiszedni a csokidarabokat a kezemből.

- Köszönöm, Liza - feleli Kitt, és feláll. Felém nyújtja a kezét, és én megfogom, hagyom, hogy talpra húzzon.

- Örömömre szolgál, felség - mosolyog rá Liza.

„Nyilván név szerint ismeri a szolgálóit."

Tucatnyian tüsténkednek körülöttünk, egymásnak ütköznek nagy igyekezetükben, hogy mehessenek a dolgukra, amikor egy zengő hang szólít meg minket.

- Kitt, kedveském, imádlak, de nem hiszem, hogy még egy ember elfér a konyhában! - Észreveszem, hogy Gail méreget minket mosolyogva a

helyiség másik feléből. Aztán egy legyintéssel az ajtóra mutat. - De mivel én doblak ki, hamarosan meg kell látogatnod.

Kitt kuncog, és finoman a hátamra teszi a kezét, én pedig nem húzódok el az érintésétől. Az ajtó felé terel, miközben visszaszól:

- Ó, Gail, ha akarnál sem tudnál távol tartani.

A folyosón nyüzsögnek a szolgálók, mind szorgalmasan sürög-forog a holnap esti bálra készülve - ami emlékeztet rá, hogy egyre kevesebb időm maradt megtalálni a páholyba vezető alagutat.

Napokat töltöttem Kitt-tel, a bizalmába férkőztem, miközben tervet szőttem, hogy megszerezzem a szükséges információkat.

Majdnem nekiütközöm egy szolgálónak, vagy inkább majdnem ő ütközik nekem. A nyúlánk fiú hangosan bocsánatot kér, majd siet tovább a dolgára.

„Tökéletes időzítés. Lesz, ami lesz."

Kitt felé fordulok, és erőltetetten felnevetek.

- Nem szokott kicsit hiányozni, hogy kiszakadj a kastély káoszából? - Már abból, ahogy kimondom, tudom a választ.

Amikor össze voltunk zárva az óvóhelyen, konkrétan bevallotta, hogy csapdába esve érzi magát a kastélyban, a hercegi címében. És

tessék, azt az információt használom ellene, amelyet bizalmasan megosztott velem. Szinte szomorúan keresi a pillantásomat.

- El sem tudod képzelni.

Felbőszülten a magasba lendítem a kezem.

- Akkor miért nem szabadulsz ki? Elmehetnél egy napra a Dézsmára. Ott nyilván legalább akkora a káosz, mint a kastélyban, csak másfajta. Beolvadhatnál. Hagyd, hogy átjárjon a káosz, amíg hozzá nem szoksz. Amíg a része nem leszel, amíg el nem nyel.

„Gyerünk! Mondj igent!"

Kitt úgy mered rám, mintha nem hinne a szemének. Lassan elmosolyodik, zöld pillantásával az arcomat fürkészi, mintha aggódna, hogy többé nem nézek rá.

- Mi az? - kérdezem kissé nyugtalanul.

Pislog, és enyhén megcsóválja a fejét, próbálja kitisztítani a gondolatait.

- Semmi. Csak... ahogy a Dézsmáról beszélsz. - Elkapja a tekintetét, és motyog valamit. - Az ördögbe is, meg egyáltalán, ahogy beszélsz.

Nem időzöm a válaszon, óvatosan máris megkérdezem:

- Szóval... ezt vehetem igennek?

Lehervad az arcáról a mosoly.

- Bárcsak elmehetnék a Dézsmára! Gyerekkorom óta nem láttam. Azóta, hogy...

- Csapdába ejtettek itt - segítem ki halkan.

Fel sem tűnt, hogy megálltunk, csak amikor Kitt elránt a folyosó közepéről, hogy ne tapossanak el minket a tüsténkedő szolgálók.

- Pontosan - feleli halovány mosollyal. - Azon kevés ember közé tartozol, aki megérti ezt.

Lassan, mosolyogva bólintok.

- Kitt, most ki foglak osztani, oké?

Erre felnevet.

- Minimum ezt várom tőled. Mondd!

- Leendő királyként - sóhajtok - találkoznod kell a népeddel. Muszáj látnod, hogyan élnek a nyomornegyedben. Hogyan tartják fenn magukat.

- Tudom - feleli üres hangon.

- És mi akadályoz meg benne?

Örömtelenül felnevet, a tarkóját dörgöli, miközben egyszerűen kijelenti:

- A jelenlegi király. Csak akkor hagyhatom el a kastélyt, ha feltétlenül szükséges, és a találkozás a népemmel nem esik ebbe a kategóriába. Én vagyok a trónörökös, és nem kockáztatja meg, hogy elhagyjam a palotát, és pláne meg kell húznom magam olyan esetekben, amikor például az Ellenállás rajtunk üt a bálon.

Próbálok nem ledermedni, hogy milyen tájékozatlan az Ellenállás „rajtaütésével" kapcsolatban. Jobb nem beszélni a herceggel olyan dolgokról, amelyekről tudnom sem lenne szabad.

- És te egyetértesz vele? - kérdem óvatosan.

- Megértem. És tisztelem...

- És folyton bizonyítani akarsz neki, ezért azt teszed, amit mond. Tudom. - Keserű él hallatszik ki a hangomból, de gyorsan próbálom leplezni. - Akkor csak egyetlen éjszakára, Kitt. Menj, nézd meg a népedet! Nézd meg, hogyan élnek a nyomornegyedben! Ne zárd magad itt csapdába!

Kitt nekiveti a fejét a falnak, és felnevet.

- Nem igazán mehetek el, Paedyn. Mindenhol őrök figyelnek, és nincs rá engedélyem, hogy egyszerűen kisétáljak.

„Reméltem, hogy pontosan ezt fogod mondani."

Határozott pillantást vetek rá.

- De te herceg vagy.

- Igen, de néha csak névlegesen, az előjogok nélkül. Nem sétálhatok ki egyszerűen a bejáraton.

- Akkor menj ki másik ajtón! - Teszek felé egy lépést, felemelem a kezem, majd közönyt színlelve a derekamra csapok vele. - Ugye nem azt akarod mondani, hogy nem létezik olyan kivezető út, amiről senki sem tud? Valamiféle ajtó, amit nem őriznek? - Teljesen fesztelennek, de kicsit kíváncsinak hangzok.

„Gyerünk! *Bízz bennem*! Áruld el!"

Ha rá tudom venni, hogy beszéljen az alagutakról, hogy levigyen hozzájuk, akkor van rá esély, hogy beszél arról is, amelyiket meg kell találnom. Viselkedhetek kíváncsian, és ha kérdéseket teszek fel a többi alagútról, azzal arról az egyről is információkat szerezhetek. Nem ez életem legbombabiztosabb terve, de kezdetnek megteszi. A nézése halványan Kaira emlékeztet. Elhessegetem a másik fivér gondolatát, és helyette arra koncentrálok, aki itt áll előttem. Akivel könnyű időt tölteni, akivel könnyű beszélgetni...

„Akit könnyű becsapni, elárulni, kihasználni..."

- Ó, persze. Rengeteg módon ki lehet jutni a kastélyból észrevétlenül - mosolyog rám Kitt, megszakítva a fejemben üvöltő gondolatokat.

- Elviszlek - mondom halkan, bár a szívem kalapál. - Az egyik este. Megnézheted a Dézsmát és a népedet. Hogy mit szeretnek, milyen életet élnek... - Olyan elszántan mered rám, hogy egy pillanatra elhallgatok, elnyel smaragdzöld pillantása, amelybe pár napja még belenézni sem mertem. - Egy király, aki nem ismeri a népét, nem képviselheti a népe érdekeit.

Hiába igazak a szavaim, a hátsó szándékaim miatt keserű szájízt hagynak maguk után.

Csak el kell ültetni a kétely magvait, hogy a szemernyi bizonytalanság erősödjön és növekedjen.

És épp most ültettem el.

Biztatóan rámosolygok, mintha nem hazudnék, mint a vízfolyás.

„Bízz bennem!”

- Lehet - mondja engem méregetve. Leküzdöm a késztetést, hogy tovább győzködjem, ügyelek rá, hogy ne hangozzak tolakodónak, és ne keltsek benne gyanakvást. - Meggondolom az ajánlatodat.

- Kitt.

A tarkómon feláll a szőr a hangjára. A rideg, érzéketlen hangra. Lassan megfordulok, és meglátom a felénk tartó királyt a folyosó végén. A lehető legapróbbat pukedlizek előtte, és a nyelvembe harapok, ahogy futólag rámosolygok.

- Kitt, várunk a dolgozószobámban, hogy befejezzük a megbeszélést a tanácsadókkal. - Végigmér, végre méltónak talál ahhoz, hogy rám nézzen. Ugyanolyan zölden csillog a szeme, mint Kitté, de ég és föld a kettő: a királyé rideg. Szinte libabőrös leszek, eszembe jut, miért tudok nehezen a fia szemébe nézni. A király Kitt felé fordul, majd azt mondja: - Azonnal.

Kitt nem hangzik lelkesnek, foghegyről válaszol.

- Természetesen, apám. - Ellép a király mellett, készül visszamenni vele a dolgozószobába.

- Menj előre, fiam, ott találkozunk! - Szigorú hangja nem hagy teret ellenvetésnek, mire Kitt lassan bólint válaszul, majd halványan elmosolyodik, és megfordul.

Alig bírom elviselni a látványát, de rákényszerítem magam, hogy apám gyilkosának szemébe nézzek. Úgy néz rám, mintha én lennék a mocsok a csillogó cipőjének talpán. Nehezen viselem, de ráveszem magam, hogy mozdulatlan maradjak, és ne izegjek-mozogjak vizslató

tekintete előtt. Úgyhogy derűsen rámosolygok, miközben megfordul a fejemben, hogy lehet, inkább vicsorgásnak tűnik.

- Felség - mondom búcsúzóul, majd készülök megkerülni, hogy megszabaduljak ettől az embertől és a saját dühöngő, bosszúszomjas gondolataimtól.

A cipője kopog a kőpadlón, ahogy odalép elém, elállva az utat. Megtorpanok, és felnézek robusztus termetére. A korához képest remek egészségnek örvend, és könnyű észrevenni, kitől örökölték a fiai az erős testalkatukat és jóképű vonásaikat. Döbbenetes a hasonlóság Kitt és az apja között, viszont én a király Behemót-képességére koncentrálok, amely emlékeztet rá, hogy könnyedén eltörheti a nyakamat.

- Gray kisasszony, örömmel látom, hogy szinte egy karcolás nélkül megúszta az első próbát. - A legkevésbé sem hangzik boldognak a jóllétem kapcsán. - Mármint köszönhetően a fiamnak.

Csak elképzelni tudom, mi lehetett a király reakciója, amikor látott engem és Kait a Próbán. Tudom, hogy utálta. Utálta, hogy a fia segített nekem, egy senkinek, egy Közönségesnek, egy gettótölteléknek.

„Egy Átlagosnak."

- Igen, hálás vagyok, hogy Kai volt a társam - felelem hűvösen, fogalmam sincs, hová tart ez a beszélgetés.

- Hm. - A király lenéz rám, összevonja a szemét.

- És nagyon várom a következő próbát. És az utána következőt is - teszem hozzá, mielőtt megszólalhatna.

Hazugságok.

Csak látni akartam az arcán, hogyan reagál, ha ilyen magabiztosan beszélek a túlélésemről. Hamis mosollyal kísérem a megjegyzésemet, kész vagyok faképnél hagyni a királyt a beszélgetéssel együtt.

- Legyünk őszinték, Paedyn! Nem fogsz nyerni.

Ledermedek.

- Tessék?

- Tudom, mit szeretnél. Megnyerni a Purgáló Próbatételeket, és jobb életet teremteni magadnak és a varrónő barátnődnek. - Keserűen, csípősen felnevet. - Erről jut eszembe. Hadd gratuláljak a kis mutatványodhoz a báli ruháddal! Biztosan elérted, amit akartál. Emlékeztetted az embereket az Ezüst Megmentőjükre.

Elkapom a tekintetem, nem bírom tovább a látványát, miközben egy legyintéssel folytatja.

- Mondd csak, láttad a népszerűségi listákat?

Láttam. Az első próba levetítése után összesítették a versenyzők pontszámait és szavazatait. Az életben maradt hét versenyző pontszámait mindenhol látni lehetett, hirdetményeken és szórólapokon szerte a városban. Kai volt az élen, utána Ace és szoros harmadikként Andy. Aztán következett Blair és én a negyedik helyen, majd Braxton és Jax döntetlenben utolsóként.

Úgy látszik, Ilya birodalma nem igazán tudja, mihez kezdjen velem. A nyomornegyed lakói valószínűleg az Ezüst Megmentőjükre szavaznak, míg akik máshol élnek, ellenem drukkolnak, remélve, hogy végignézhetik, amint egy gettólakó szórakoztató halált hal. És ha kapok egyáltalán szavazatokat a nyomornegyeden kívülről, akkor kétségkívül azért, mert mulatságosnak tartanak.

- Igen, láttam az eredményeket - sziszegem összeszorított fogam között.

- Helyes. Kétlem, hogy képes leszel magasabb helyezést elérni, úgyhogy leginkább a kapcsolatod aggaszt a fiaimmal. Nem hiányzik, hogy lehúzd, vagy ami még rosszabb, befolyásold őket. - A király mellkasára meredek, nézem, ahogy megigazítja a zakója kézelőjét. -

Nem hiszem, hogy emlékeztetnem kell rá téged, hol a helyed, úgyhogy tartsd magad távol tőlük, és jóban leszünk. Megértetted?

Minden eddiginél erősebben csábít a csizmámba dugott tőr, gyötör a gondolattal, hogy a király mellkasába állítsam a pengét, mint ő tette apámmal. De nemcsak az egyetlen szülőmet ölte meg aznap, hanem a lelkem egy részét is.

És emiatt még soha senkit nem gyűlöltem ennyire tiszta szívemből.

Ökölbe szorítom a kezem a testem mellett, az ujjaim a tenyerembe vájnak. Ennek ellenére megadó, kedves arckifejezést kényszerítek magamra.

- Megértettem, felség.

„Ha eddig nem akartam nyerni, akkor most már biztosan akarok."

- Helyes - veti oda. - Akkor adjunk hálát a Dögvésznek, hogy megúsztad épen és egészségesen, nem igaz?

Valamiféle kihívás süt a szavaiból, ott csillog a szemében. Viszonzom a mosolyát, még ha el is kell nyomnom a büszkeségem.

Sosem mondtam még ki ezt a mocskos szófordulatot, és megesküdtem rá, hogy soha nem is fogom. Mégis ide jutottam, készülök kimondani a szavakat, mintha nem lennének idegenek a nyelvem számára. Mintha nem hagynának keserű szájízt maguk után.

- Igen, hála a Dögvésznek.

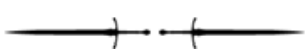

- Ne mozdulj, különben kinyomom a szemed!

Felmordulok, miközben Ellie csak elvigyorodik. Még mindig egy pálcikával fésüli a szempilláimat, pedig többször vészesen közel

került hozzá, hogy megvakítson. Előszeretettel fogja rá a fészkelődésemre, én pedig az ő remegő kezére.

- Oké, ideje nagy levegőt venni! - Adena alig bír magával a hátam mögött, még mindig a fűzőm zsinórjait szorongatja. Megengedi, hogy még utoljára vegyek egy nagy levegőt, majd megfeszíti a zsinórokat, és kiszorítja a levegőt az összepréselt mellkasomból. Lassan szorosra húzza a fűzőt, és becsatolja a nyitott hátrészét.

Az előttem lévő székbe kapaszkodva levegőért kapok.

- Még egy rántás, A., és szerintem valamelyik bordám ki fogja szúrni a tüdőmet.

Kétlem, hogy Adena egyáltalán meghallott, olyan boldogan sikongat.

- Pae, ez tökéletes! Kicsit aggódtam a szegélye miatt, de most nézd meg! Hibátlan a vonala, és ó, a hasíték hihetetlen... - Nagyot sóhajtva elhallgat. - Uhh, hagyjuk! Nézd meg a saját szemeddel!

Megszorítja a karom, és a tükör felé pördít, derűs arca felbukkan a vállam felett. Pislogok, és a lány a tükörben ugyanezt teszi.

Az első bálon viselt ezüstszínű ruhám döbbenetes, csábító volt, míg ez egyszerűen gyönyörű és lélegzetelállító. Sötétvörös szövet öleli körbe a testem, és omlik a padlóra. Csillogó és ujjatlan, de a vállrész felül nem lekerekített, hanem elegáns, hegyes sarkokat formál. Szorosan a derekamra simul, kilátszik a bőröm a hátul takaros masniba kötött zsinórok között, amelyek összefogják a ruhát. A földig érő szoknyán széles hasíték húzódik a jobb lábamon, mindenkinek megmutatva apám combomra erősített tőrét. Hadd ámuljanak!

- Adena, imádom... - Elcsuklik a hangom, miközben a tekintetem bejárja a testemet ölelő anyagot. A mogyoróbarna szempárba nézek a tükörben, és a legjobb barátom felé fordulok. - Szeretlek, Adena.

Az arca felderül, ragyogóan rám mosolyog.

- Én is szeretlek, Pae. - Ravaszul elmosolyodik. - És ebben a ruhában mindenki szeretni fog. Főleg egy bizonyos herceg...

Nem nehéz kitalálni, hogy Kaira gondol. Szúrós pillantást vetek rá, nem igazán szeretnék beszélni a témáról.

- Adena...

- Mi az? - kérdezi ártatlanul. - Ha elfelejtetted volna, láttam a próba újrajátszását. Láttam, mi történt kettőtök között. - Felvonja az egyik szemöldökét. - És vártalak, hogy gyere, és beszéljük meg.

- Hát, nincs róla mit beszélni. - Laposan rám sandít, mire kénytelen vagyok hozzátenni: - Oké, nem tudom, mit mondjak. Kai zavarba ejtő, elragadó, pedig átkozottul tartanom kellene tőle a távolságot.

- Oké - mondja halkan. - Mert te... te vagy.

- Ő meg... ő - sóhajtok.

„Mert én Átlagos vagyok, ő meg a leendő Végrehajtó."

Adena színpadiasan felsóhajt.

- Hát, nem hibáztatlak, ha nem tudod távol tartani magad tőle. Csak rá kell nézni.

A szememet forgatom, ennek ellenére felnevetek. Próbálom más mederbe terelni a beszélgetést, és megcsodálom a tükörben, hogy a lányok mivé változtattak. A bonyolult mintában befont hajam a hátamra hullik, és sötét sminket kaptam, amely árnyékba vonja a szemem, a számon pedig ajakfény csillog.

„Csodatevők. Pontosan azok."

Beszélgetünk és nevetgélünk, amikor éles kopogás hallatszik az ajtón.

Lenny füttyent, amikor meglát.

- Nézzenek oda! A hercegnő tényleg úgy fest, mint egy hercegnő!

37. fejezet

Paedyn

- A te hibád lesz, ha megcsípnek - morogja Lenny. Épp keresztülvezet a kerten, és elhaladunk egy tucat szájtáti vendég előtt. - A ruhád nemcsak az emberek érdeklődését kelti fel, de a méhekét is.

Megpróbálom elnyomni bosszús morgásomat, miközben lenézek a ruhámra, amelynek a színe illik a kőösvényt szegélyező rózsákhoz. Vendégek nyüzsögnek a kertben, és a feldíszített jókora füves terület felé tartanak a szökőkút mögött, ahol pár nappal ezelőtt vizet fröcsköltem a leendő király arcába.

Mivel ebben az évben nem csak maguk a Próbák térnek el az eddigiektől, a második bált a kertben tartják, ahol a lemenő nap fénye pezsgőspoharakon csillog, és mindent tompa aranyfénybe von. Lelépünk az ösvényről a puha, tágas gyep szélére, szemrevételezzük a desszertes asztalokat és a környező hatalmas fákra aggatott jókora virágfüzéreket. A zenészeket bedugták egy szomorúfűz alá, félig elrejtve a lengedező levélfüggöny mögött, miközben egy lendületes dallamot pengetnek. Az ünnepség közepén egymásba érő mintás szőnyegek hevernek a fűben, különböző méretben és színekben, tarka táncteret hozva létre, amelyen máris több páros pörög.

- Hát, balszerencsédre nem én vagyok a partnered - közli Lenny drámai sóhajjal. - Úgyhogy itt el kell búcsúznunk egymástól.

Kipréselek magamból egy nevetést.

- Hogy élem túl az éjszakát nélküled?

Gúnyosan meghajol előttem.

- Tudom én. Légy bátor, hercegnő! És most keresd meg a herceged! - Ezzel kihúzza magát, rám kacsint, és elindul a kastélykert felé.

Távozó alakját nézve a fejemet csóválom, majd veszek egy nagy levegőt, és beljebb megyek az éjszakára rögtönzött tánctéren. A táncoló testek kavargását fürkészem, próbálom köztük megtalálni Kittet.

- Szerencse, hogy ezt a ruhát vetted fel, máskülönben fel sem ismertelek volna.

A hátam mögül hallom Kitt hangját, ugrok egyet, és megpördülve szembefordulok vele, a szoknyám suhog a lábam körül. A fejét csóválva mosolyog, és tetőtől talpig végigmér.

- Bár lehet, hogy akkor sem olvadnál be, ha zöldet viselnél.

Nyelek egyet, nem tudom, mit feleljek, majd megelégszem egy halk köszönömmel.

Kitt felém nyújtja a kezét.

- Szabad egy táncra?

A tenyerébe teszem a kezem, bólintok, majd magával sodor a tánctérre. Úgy érzem, mintha egy teljesen másik fiúval táncolnék, mint az előző bálon. Pedig egyetlen dolog változott: az, hogy milyen nézőpontból tekintek rá. Kötetlenül beszélgetünk tánc közben, és megkönnyebbülést jelent, hogy képes vagyok a szemébe nézni, hogy nem húzódok el az érintésétől.

- Apám mondott neked valamit tegnap? Miután eljöttem? - kérdezi kíváncsian, amikor a dal véget ér.

Nyitnám a számat, hogy hazugsággal feleljek, amikor egy rideg hang belém fojtja a szót.

- Zavarhatok?

Bosszankodva mély levegőt veszek, majd Blair felé fordulok, aki arra vár, hogy lecsaphassa a kezemről a partnerem. Gúnyosan mosolyog sötétzöld ruhájában, amelyet gyöngyökből kirakott bonyolult mintával díszítettek, és követi az alakja vonalát.

Kitt vicces pillantást vet rám. Visszanyelem a nevetést, miközben mélyen a szemembe néz, könyörögve, hogy ne hagyjam itt. Haloványan rámosolygok, remélve, hogy látja a bocsánatkérést a szememben.

- Persze. A tiéd lehet.

Kitt a fejét csóválja, rám szegezi a tekintetét, ahogy ellépek a karjából, és a helyemet gyorsan Blair veszi át.

- Jó szórakozást! - teszem hozzá, és képtelen vagyok elrejteni a mosolyomat. Kitt pillantása bosszúvágyat sejtet, a látványától el kell fojtanom a nevetést. Még mindig mosolyogva megfordulok...

És valami kemény dolognak ütközöm. Nem, valaki keménynek.

Nedves dolog fröccsen az arcomra, ahogy elhátrálok a valakitől, akinek olyan ügyetlenül nekimentem. Megcsap a bor és a fenyő illatának keveréke, mire nyelek egyet, és pontosan tudom, hogy ki áll előttem, mielőtt akár csak ránéznék.

Kai mosolyog, egyszerre tűnik férfiasnak és jóképűnek a lemenő nap utolsó sugaraiban. A haja kócosabb a szokásosnál, zilált tintafekete fürtjei kedvükre lógnak összevissza. Borús, világosszürke szeme szórakozottan csillog. Az öltönye és alatta a makulátlan fehér ingje most már nemcsak kissé gyűrött, de sötétvörös folt is díszeleg rajta.

Vörösbor lötyög a kezében szorongatott pohárban. Mármint a kevés maradék, tekintve, hogy hála nekem a nagy részét a ruháján viseli.

Találkozik a tekintetünk, mire nevetésben tör ki.

Körülöttünk több vendég zavart pillantást vet az irányunkba, mivel meghallották Kai szokatlan kacagását. És egészen biztos vagyok benne, hogy én is hasonló arckifejezést vágok. Kai vállát rázza a nevetés, én pedig a lélegzetemet visszafojtva megtorpanok. Szélesen, vadul vigyorog, lehengerlő mosolyához mély gödröcskék társulnak.

Váratlanul elönt az aggodalom.

Bor csöpög az öltönye szegélyéről, és mintha nem tudná elég időre abbahagyni a nevetést, hogy észrevegye, vagy egyáltalán azzal foglalkozzon, hogy az ügyetlenségemmel tönkretettem a ruháját. Megköszörülöm a torkom, és vetek egy pillantást a minket bámuló vendégekre.

- Kai... - A neve hallatán újra felkacag mély hangon. - Rakjuk rendbe a ruhádat!

Megfogom a kezét, mielőtt esélye lenne ellenkezni vagy még többet nevetni, majd elvezetem a gyepet szegélyező fákhoz, tudatában annak, hogy kíváncsi tekintetek követik minden egyes mozdulatunkat. Elveszek egy vászonszalvétát az egyik hosszú asztalról, majd leülünk a fűzfa lelógó ágainak árnyékába, amely megvéd minket a pletykálkodó vendégektől.

Kai nekiről a durva fatörzsnek, és gonoszul rám vigyorog. Gyorsan felmérem, mennyi kárt tettem a ruhájában, és hogy mire véljem a furcsa viselkedését.

Közel hajol hozzám, túlságosan is közel, és alaposan szemügyre vesz.

- Tudod - suttogja, amitől libabőrös lesz a hátam -, nem kell italt öntened rám, hogy kettesben lehessünk. Elég lett volna, ha felkérsz táncolni.

A szemébe nézek, mire ő lustán végigmér. Visszatartom a lélegzetem, lényegében érzem, hogy a pillantása tüzes ösvényt rajzol rám. Aztán lassan - elviselhetetlenül, érzékien, botrányosan lassan - a tekintete visszatér az enyémhez.

- Sőt, a ruhádat látva előbb-utóbb én mentem volna oda hozzád.

Nyelek egyet. Felmérem a gyűrött ruháját, a zengő nevetését, a kihívó szövegelését - bár azt hiszem, ebben nincs semmi újdonság.

- Részeg vagy - sóhajtom a fejemet csóválva.

Megint rám vigyorog, bár most szélesebben, mint amihez hozzászoktam.

- Talán egy kicsikét.

A szememet forgatom, összegyűröm az asztalról hozott szalvétát, és elkezdem kigombolni a zakóját, hogy megtörölgessem az ingjét.

- Te most vetkőztetsz, Gray? - Megint közel hajol hozzám, a lehelete csiklandozza az arcomat. - Nem állítom, hogy nem vártam ezt a napot. - Vidáman suttogva hozzáteszi: - Nem tudtál nekem ellenállni, kedvesem?

Ekkor felnézek rá, és megjátszott önbizalommal elmosolyodom.

- Ugyan már - mordulok fel -, egyetlen dolognak állok ellen a közeledben, mégpedig a késztetésnek, hogy ne állítsak tőrt a torkodba.

Rám szegezi a tekintetét.

- Ugye tudod, hogy imádom, amikor a meggyilkolásommal fenyegetőzöl.

- Igen? És miért?

A szája sarka mosolyra rándul.

- Mert akárhányszor mégsem teszed meg, azt bizonyítja, hogy nem is akarod.

Aztán önelégült mosollyal megpöccinti az orrom hegyét.

Morogva elcsapom a kezét, ideges és frusztrált vagyok, utálom, hogy miatta ilyen zilált állapotba kerültem. A borfoltos ingjére koncentrálok, a szövet az izmos testére tapad.

„A Dögvészre, ez sem tesz jót."

Elkezdtem törölgetni a vörös foltot, ráveszem magam, hogy a feladatra koncentráljak, és ne pedig a fiúra előttem. Igyekszem elfelejteni, hogy kinek segítek, miközben ezzel egy időben próbálok rájönni, hogy egyáltalán miért segítek neki.

Aztán az ujjai hozzáérnek az államhoz, mire elakad a lélegzetem. Kai megdönti a fejem, hogy a szemembe nézhessen, az ujjai az állkapcsom mentén táncolnak. Úgy néz rám, mintha egy festményt szemrevételezne: tekintete bejár minden egyes részletet, élvezetét leli az eredetiségében, műalkotásnak tekinti.

Oldalra fordítja a fejem, és a fény felé irányítja az arcom.

„El kellene tolnom magamtól."

A hüvelykujjával az állam simogatja.

„Nem akarom eltolni magamtól."

- Már el is felejtettem, milyen tehetséges vagy - kuncog részeg, vidám hangon. - Sikerült mindkettőnket leöntened itallal. - Hüvelykujjával megsimítja az arcomat, letörli a bort, amelyről már el is felejtettem, hogy az arcomba löttyintette.

- Hát, talán ha nem a pohár fenekét, hanem a táncteret nézed, nem kerültünk volna ilyen helyzetbe - felelem hűvösen.

- Ugyan, kedvesem, én a tánctéren tartottam a szemem - veti oda félvállról. - Téged figyeltelek, ahogy a testvéremmel táncolsz. - Erőltetetten felnevet, a nyakát nyújtogatja, és a felettünk lévő

lombkoronára meredve csóválja a fejét. - Miből gondolod, hogy ittam?

A szívem a ruhám szorításában kalapál a mellkasomban, azzal fenyeget, hogy előrobban, és elszakítja Adena gondos varrását. Kai megint rám néz, és esetlenül vállat von.

- Ráadásul ez - néz le a foltos ingjére - egyértelműen a slendrián lábmunkádnak köszönhető.

Szúrós pillantást vetek rá, de legyűröm a rám törő mosolyt.

- Ó, így gondolod?

- Sss.

Visszateszi ujjait az állkapcsom alá, átfogva így az arcomat. Szürke szeme a számra siklik, tekintete gondterhelt. És ekkor végighúzza hüvelykujját az alsó ajkamon.

Bor.

Érzem az ízét a hüvelykujján, ahogy végigsimít a számon.

Ledöbbenve kővé dermedek, pillantása követi az ujjának útját, ugyanolyan lassan, oda és vissza.

„El kellene tolnom magamtól."

De nem teszem.

Ehelyett nézem, ahogy engem néz. Nézem, ahogy a pillantása bejárja az arcomat. Nézem, ahogy a mellkasa bizonytalan lélegzetvételekkel emelkedik és süllyed. Nézem, ahogy egy izom megrezzen az arcán. Nézem, ahogy mosolyra húzódik a szája.

A következő szavakat suttogva ejti ki, mintha a legbelsőbb gondolatait közölné, miközben hüvelykujja továbbra is az ajkamon vándorol.

- Örökre az a díj leszel, amelyet mindhiába próbálok elnyerni?

Élesen beszívom a levegőt, és rámeredek.

- Ennyi vagyok a számodra? Egy trófea?

Halovány mosolyra húzódik a szája, közben a fejét csóválja.

- Ó, kedvesem, a trófea azt feltételezi, hogy elnyertem, megdolgoztam érte, megérdemlem. - Közelebb hajol hozzám, különös hódolat tükröződik a tekintetében. - De téged csak úgy szerezhetlek meg, ha hagyod.

Nyelek egyet, a szám hirtelen zavaróan kiszárad.

„Egy részeg zagyválása, ennyi az egész."

A hüvelykujjával a számat simogatja, és engedélyezek magamnak még egy másodpercet, hogy az emlékezetembe véssem az érzést.

Aztán eltolom magamtól.

A mellkasára teszem az egyik kezem, és távolabb tolom, hogy legyen köztünk egy kis távolság, míg a másikkal megfogom a csuklóját. Elveszem az ujjait a számtól, az ajkam még mindig bizsereg az érintésétől. Úgy szédülök, mintha pusztán az érintésétől megrészegedtem volna.

„Veszélyes."

- Nem vagy józan. - Fejemet oldalra döntve rámosolygok. - Úgyhogy nem érinthetsz meg.

Utánozza a mozdulatot, oldalra dönti a fejét, és lenéz a csuklóját szorító kezemre.

- De te hozzám érsz.

- Igen, hát, én józan vagyok.

Mosoly játszik az arcán.

- Szóval azt mondod, józanul megérinthetlek? - A hangja inkább érződik kihívásnak, mint kérdésnek.

Végiggondolom, aztán felnevetek.

- Csak azért mondok igent, mert kétlem, hogy reggel sokra fogsz emlékezni ebből a beszélgetésből.

Tekintete a számra és a szememre siklik, részegen elvigyorodik.

- Ó, kedvesem, nem hinném, hogy ezt elfelejtem.

A fejemet csóválom, még csak el sem mosolyodom, majd eszembe jut, hogy még mindig a csuklóját fogom. Lassan elengedem, hogy visszahúzhassa az oldala mellé, majd azzal foglalom el magam, hogy megint szemügyre veszem a borfoltot.

- Nyilvánvaló, hogy ez a folt így nem fog kijönni - sóhajtom dühösen. - Le kell venned az inged, hogy beáztasd.

Gonoszul elvigyorodik.

- Le akarsz vetkőztetni? Már megint? - Túl hangosan beszél, biztos vagyok benne, hogy sokan meghallották.

A fához szorítom, a szájára teszem a tenyerem, hogy ne jöjjön ki rajta több badarság. Próbálok nem nevetni, de csúfos kudarcot vallok. Felhorkanok, és a számra szorítom a kezem. Nem épp halk nevetés tör rám a helyzet miatt. Érzem, hogy Kai elmosolyodik a tenyerem alatt, és elkapom a kezem, mielőtt meggondolhatnám magam.

- Ne hagyd abba! - suttogja.

Majdnem megfulladok a nevetéstől.

- Micsodát?

- Ezt. A nevetést.

Mozdulatlanná dermedek a szavai hallatán, megszólalni sem tudok.

Homlokát enyhén ráncolva rám néz.

- Sosem hallgatsz rám, nem igaz?

Ezzel húzni kezd a szőnyeggel fedett tánctér felé.

- Mit művelsz... - hadarom, miközben hirtelen megáll a táncoló párok mellett, és megpördül. Cserben hagynak a szavak, amikor megint a szájához emeli a kezem, és gyengéden megcsókolja a kézfejemet. Aztán szája rátalál a hüvelykujjam tövére, és gyengéden

hozzányomja az ajkát, majd olyan gyorsan elveszi, mintha csak képzeltem volna az egészet.

Döbbenten elhallgatok. Kai láthatóan elégedett magával.

Szélesen vigyorogva még mindig a kezemet szorongatja, majd meglepő magabiztossággal meghajol.

- Felkérhetlek egy táncra?

Esélyem sincs válaszolni, máris megrántja a karomat, és magával húz a tánctérre. Átölel, szorosan magához von.

- Ez nem igazán kérés volt - suttogja hirtelen a fülemhez hajolva.

Elhúzódom tőle, hogy gúnyolódva az arcába nézhessek.

- Mintha azt mondtad volna, hogy úriember vagy.

- Csak ha úgy tartja kedvem.

A tekintetem a borfoltos ingére téved, amelyet mindenki jól lát körülöttünk.

- Kai, az inged. Talán át kellene öltöznöd...

- Kedvesem - vág a szavamba vidám sóhajtással. - Hozzászoktam a vörös, ragadós folyadékokhoz, amik messze rosszabbak, mint a bor.

Jogos.

Próbálom elhessegetni a vér gondolatát, és hagyom, hogy Kai meglendítsen a szőnyegek felett. A nap lement, körülöttünk árnyékok és pislákoló lámpafény vetül a vendégekre. Olyan megszokott: egymás érintése, a lábmunka, a flörtölés. Megszokott. De azon ámulok a legjobban, hogy Kai milyen magabiztosan áll a lábán. Milyen érthetően

beszél, annak ellenére, hogy részeg. Azt hiszem, néhány maszk sosem hullik le az emberről. És amikor végre megtörténik, Kai csak egy pillanatra tántorodik meg. Kicsit megbotlik a lábában.

- Nicsak, most kinek slendrián a lábmunkája? - vigyorodom el, fel sem fogom, mennyire vágytam rá, hogy ügyetlenkedni lássam tánc

közben. Vagy bármi közben.

Üres tekintettel rám néz.

- Igen, ez előfordul, amikor az ember részeg.

- Azt mondtad, te csak egy kicsit vagy az, nem emlékszel?

- Legyen! Így viszont lehetnél velem egy kicsit megértőbb. - Elnéz mellettem, és a fejét csóválja. - Ráadásul le sem tudom venni a szemem a ruhádról. Tetszik.

Kipréselek magamból egy nevetést.

- Ez borzalmas kifogás.

- Attól, hogy bókolok neked, ez még nem kifogás.

- Akkor borzalmas bók.

Előbb látom a kihívó csillanást a szemében, mint hogy meghallanám a hangját.

- Akkor miért nem mutatod meg, milyen egy jó bók, Gray?

Erre számíthattam volna. Persze hogy ezt használja ürügynek, hogy végre hízelegjek neki. Csak éppen nem fogok.

- Rendben - vágom rá kurtán. - A hajad nagyon... puhának tűnik.

- Puhának? - ismétli köhögve, ami akár nevetés is lehet. - Jaj, ugyan már, tudsz te ennél jobbat is. - Közelebb hajol, és gúnyolódva hozzáteszi: - De ha szeretnél beletúrni a hajamba, nincs ellene kifogásom...

- A mosolyod - vágok a szavába, mielőtt elcsábulnék az ajánlatára. - Tetszik, amikor őszintén mosolyogsz. Amikor nem a leendő Végrehajtó vagy a herceg maszkját viseled, és egyszerűen hagyod, hogy önmagadként lássalak. Azt kívánom, bárcsak többször megosztanád velem ezt a mosolyt.

Nyelek egyet, és elhallgatok. Egyáltalán nem ezt akartam mondani neki, de ettől nem lesz kevésbé igaz. A mosolya alapján könnyű elfelejteni, hogy ki ő, és mivel foglalkozik. A mosolya alapján egy fiút

látok, nem pedig a király gyilkos bábját. A mosolya alapján olyasvalakit látok, aki több egy barátnál, nem pedig valakit, aki megölne, ha tudná, mi vagyok.

És hirtelen ez a mosoly nagyon veszélyesnek hangzik.

- Még a hülye gödröcskékkel együtt is tetszik? - Halkan, szinte elfúlva ejti a szavakat, és én ugyanígy válaszolok.

- Még a hülye gödröcskéiddel is, Azer.

A szája olyan mosolyra húzódik, amelynek nem kellene örülnöm, bár lágyabb, mint amilyeneket korábban láttam tőle. Szóra nyitja a száját, és ekkor...

- Malakai...

Gyorsan a királynéra nézünk, aki most néhány méterre áll tőlünk, gyönyörű arcán kedves mosollyal.

- Osztozz a lányon a többi úriemberrel is, rendben?

- Ő az enyém ma este, anyám. - Kai visszanéz rám. - Nem nagy ár a tönkretett ruháimért.

De mire Kai válaszol, a királynét már el is sodorták a cseverésző vendégek és a táncoló alakok.

Rápislogok, nem tudom letörölni az arcomról a mosolyt.

- A neved Malakai?

- Hát igen. De neveztek már ördögien jóképűnek, lehengerlő erejűnek és a közelmúltban pökhendi majomnak.

- Bárki is nevezett így, biztosan nagyon jól ismer.

- Igen, jobban, mint be merném vallani - feleli halkan. Hegedűszó tölti meg az elhúzódó csendet. Kai végül halkan azt kérdezi: - Készen állsz holnapra?

Eszembe jut, hogy Kitt ugyanezt kérdezte az előző bálon.

- És te?

Lassan kifújja a levegőt.

- Muszáj készen állnom. - Hosszasan elhallgat.

- Nem ezt kérdeztem - mosolygok rá szomorúan.

- Nagyokos - motyogja, amivel őszinte mosolyra fakaszt. - Szóval az igazság érdekel?

- Csakis az igazság.

- Akkor nem. Nem állok készen - sóhajt, és közel hajol hozzám. - De megoldjuk. Mint mindig.

Kábán bólintok, nem szükséges elmagyaráznia, mire gondol. Mindkettőnk élete próbatételek sorából állt, amelyeket túl kellett élnünk. Csak éppen most együtt esünk túl egyen, amelyen végig kell küzdenünk magunkat, ahogyan a múltban is tettük.

Mintegy nyomatékosítva szavait, megpöccinti az orrom hegyét, és rám mosolyog. Tudom, hogy el kellene tolnom magamtól, de ehelyett önkéntelenül visszamosolygok rá.

Kellemes csend telepszik ránk, miközben pörgünk. A kert immár holdfényben fürdik, és a lámpások meleg derengésbe vonják a körülöttünk kavargó arcokat.

Kai hirtelen hátradönt, az ujjai súrolják a ruhám vágásán kikandikáló meztelen bőrömet, majd lustán felkúszik a felhevült testemnek simuló hideg tőrig. Visszanyelek egy meglepett sikkantást, de ő csak nevet rajtam.

- Nem megmondtam, hogy a tánchoz nem kellenek tőrök?

Visszaemel, miközben elfúló hangon azt felelem:

- Attól függ, ki a partnered.

Utálom, hogy még a lélegzetem is elakad tőle. És azt még jobban utálom, hogy tud róla.

„Utálom. Utálom. Utálom."

Az eszembe vésem ezeket a szavakat, hogy megragadjanak a hülye fejemben.

Nem hagyom, hogy elcsavarja.

Biztosan látja rajtam, magamban milyen harcot vívok, mert rám mosolyog.

Gödröcskék.

Az átkozott gödröcskék.

Most már szó szerint zihálok, próbálok levegőhöz jutni, próbálok nem tudomást venni a fiúról velem szemben. Próbálom figyelmen kívül hagyni szédítő mosolyát és gondterhelt múltját, amelyről most már túl sokat tudok. A gyengéd és elbűvölő oldalát, az őt alkotó apró dolgokat, a kezét a testemen...

„Utálom. Utálom. Utálom."

Rám néz, szürke szemében aggodalom tükröződik.

- Minden oké?

Fel sem tűnt, milyen gyorsan szedem a levegőt, hogy próbálom nagy kortyokban nyelni, de csúfos kudarcot vallok. Kai hirtelen józannak és komolynak tűnik, és csak arra tudok gondolni, hogy látja az arcomra kiülő pánikot. A karjával még szorosabban, még védelmezőbben magához von.

„Utálom. Utálom. Utálom."

- Pae...

„Jaj, miért nem tudom utálni?"

- Mi a baj? - Határozott hangja áttör beteges izgatottságom ködén.

Rengeteg ember van körülöttem, mind nyomasztóan közel. A levegő ritkának, forrónak érződik a tüdőmben. Bezárva, csapdába esve érzem magam. A testem megfeszül, a szívem szaporán ver, az agyam azon nevet, hogy milyen gyenge vagyok.

Forog velem a világ, ahogy mi is forgunk tánc közben. Tántorogva megállok - a partnerem, a gondolataim, a légzésem mind megáll velem együtt. Nem tudom elfojtani a pánikot, nem kapok levegőt,

nem tudom elnyomni a büszkeségem és belátni, hogy valami nincs rendjén.

„Nyugalom. Nincs semmi baj."

Hirtelen megint az a gyámoltalan kislány vagyok. Akinek meggyilkolták az apját és az álmait. Akit egy oszlophoz kötve megvertek, amiért lopott az életben maradásért, aki elmenekült, hogy megszabaduljon a kísértő emlékeitől. Aki összegömbölyödött, megnyomorította a gyász, és elemésztette a pánik. Aki képtelen elviselni a nagy tömeget és a szűk helyeket anélkül, hogy ne lenne légszomja, vagy ne küzdene a szökésért. Elgyengíti az aggodalom, erőtlen a pániktól. Nem, egyszerűen erőtlen.

„Nyugodj meg! Semmi..."

Pánikrohamot kaptam.

A ruhám hirtelen túl szűk, szorítja a bordámat, fojtogat, kiszorítja a levegőt a tüdőmből. A tömeg körülöttem hirtelen ugyanezt teszi, szorít, fojtogat, közelebb nyomul, fogalmuk sincs róla, hogy az emberekkel teli kerttől hirtelen elönt a rémület.

- Nem kapok levegőt... - zihálom, és szégyenkezem, hogy be kell vallanom Kainak, önmagamnak. Évek óta nem éreztem ezt a félelmet. - Klausztrofóbia. - Alig sikerül elfúlva kipréselni magamból a szót, de Kai nem várja meg, hogy kiszenvedjek magamból egy magyarázatot, máris az oldalához húz, és a fák sora felé vezet.

- Csak egy kicsit távolabb. Tarts ki! - suttogja, miközben átfurakszunk a tömegen, vissza a sötét fűzfa alá. Érzem a hátammal a fatörzs durva kérgét, mire kinyitom a szemem, bár arra sem emlékszem, mikor csuktam be.

Alig tudom kivenni az előttem álló Kait az árnyékok között, ugyanolyan arcot vág, mint amikor a szeme láttára épp majdnem elvéreztem az erdő avarján.

- Lélegezz, Pae! Lélegezz! - Mintha maga is levegőért küszködne, az arcomat fürkészi, miközben az én tekintetem eszelősen cikázik. - Hé, hé, hé! Nézz rám! - mondja olyan halkan, amilyennek még nem is hallottam.

Most az egyszer rá hallgatok. Gyorsan pislogok, árnyékba boruló arcát szemrevételezem a sötétben, próbálom megnyugtatni magam. Bár gyakorlatilag eleve ő váltotta ki belőlem a pánikrohamot. Miatta estem pánikba. Miatta szoktam pánikolni. Hagyom elszabadulni és kavarogni a gondolataimat, a mélyen gyökerező félelmet a bezártságtól az a pánik hozta felszínre, amelyet ő váltott ki belőlem. A frusztráló érzéseim iránta.

Még mindig zihálok, nehezen jutok levegőhöz. Kai eddig tartotta tőlem a távolságot, eddig hagyott mozgásteret. De most lassan, gyengéden átkarol.

- Mit művelsz...?

Levegő áramlik a tüdőmbe, mintha mindeddig víz alatt lettem volna, és csak most törtem volna át a felszínt. Mohón beszívom, kiélvezem, hogy újra rendesen kapok levegőt. A pánik kezd eloszlani, a gondolataim végre megnyugszanak azok után, hogy irányíthatatlanul zakatoltak.

- Biztos vagyok benne, hogy sokkal jobb. - Kai megkönnyebbültnek hangzik, bár halovány mosoly játszik az ajkán.

És ekkor megérzem. A ruhám megmozdul.

Lenézek, és majdnem felkiáltok, amikor meglátom a széthasadt anyagot, amely eddig szorosan a mellkasomra feszült. A derékrész kilazult, már nem simul az alakomra.

Az egész ruha kezd leesni rólam.

Megfogom az ujjatlan felsőrészt, és feljebb rángatom, tátogva meredek Kaira.

- Ezt hogy képzelted...?

- Úgy, hogy nem kaptál levegőt. - Zsebre vágja a kezét, maga a megtestesült közöny. - Bármennyire is tetszik rajtad ez a ruha, megfordult a fejemben, hogy ugyanilyen jól néznél ki kiengedett fűzőkkel. - Lehajtja a fejét, és magában mosolyog, láthatóan mulattatja a helyzet. - Persze csak azért, hogy kapj levegőt.

Rám kacsint. Rám kacsint! Mindjárt felrobbanok.

- Mindjárt...

- Megköszönöd? - vág a szavamba, és megigazítja a zakója ujját.

Mostanra hozzászoktam a gyenge fényhez, és nem lep meg, hogy vidám csillogást látok a szemében. Nyoma sincs a percekkel ezelőtti aggódó férfinak.

Az egyik kezemmel a ruha tetejét szorítom, míg a másikkal összefogom hátul, mivel Kainak köszönhetően a fűzők már nem tartják egyben.

- Ha most lenne egy szabad kezem - sziszegem összeszorított fogaim között -, neked szegezném a tőrömet.

- Örülök, hogy elég jól érzed magad ahhoz, hogy megint fenyegess. - Oldalra dönti a fejét, és alaposan végigmér.

Igaza van. Meg kellene köszönnöm neki. Nem vettem észre, milyen szoros ez a ruha, csak amikor már pánikba esve kapkodtam a levegőt. Nem vettem észre, hogy már egy nagy levegővétel is bőven segítene magamhoz térnem. A fűző kioldása zseniális ötlet volt. De ezt nem fogom elárulni neki.

„Figyelemelterelés."

A szó visszhangzik a fejemben, és kezdek azon gondolkodni, hogy Kai mit művel. Már megint. Levezetésnek használja az élcelődést. Eltereli a

figyelmemet a pánikról, hogy őrá koncentráljak. Arra használja a haragomat és a bosszúságomat, hogy lekössön, hogy másra figyeljek. De már nem az döbbent meg, hogy ennyire számító, hanem az, hogy törődik velem. Hogy pontosan megérti, mire van szükségem.

- Pae. - Közelebb jött hozzám, és minden derű eltűnt az arcáról. - Jól vagy? Őszintén.

- Jól. Köszönöm. - Megrezzen a szája. - Nem amiatt, hogy levetkőztettél - pufogok -, hanem hogy... segítettél rajtam.

Vállat von.

- Az ugyanaz.

A szememet forgatom, miközben a kezem a ruha fűzőjével játszik, bár tisztában vagyok vele, hogy nem tudom majd bekötni.

- Megtennéd... - Kipréselek magamból egy sóhajt, bosszant, hogy erre kell kérnem. - Megkötnéd nekem a fűzőt?

Egy elnyújtott pillanatig méreget.

- El kellene tenned magad éjszakára. Pihenj valamennyit!

- Hát, akkor valahogy vissza kell jutnom a szobámba anélkül, hogy a ruha leesne rólam.

A szája megrezzen, és elég jól ismerem Kait ahhoz, hogy tudjam, valószínűleg épp visszafogja magát, hogy ne valami durván illetlen dolgot válaszoljon. De amikor tesz felém egy lépést, csak annyit mond:

- Igazad van.

- Nem kell szorosnak lennie - jegyzem meg, miközben lassan a fa felé fordulok. - De rajtam kell maradnia. - Szinte alig hallom puha lépteit a hátam mögött, máris érzem, hogy az ujjaival a fedetlen hátamat simogatja, és összefogja a fűzőket.

Gyengéden meghúzza a zsinórokat, mintha bizonytalan lenne a dolgában. Majdnem felnevetek. A mozdulat túl félénk a mögöttem

álló herceghez képest.

- Be kell valljam, sokkal ügyesebben tudom kioldani a fűzőket, mint bekötni őket - közli szórakozottan.

- Sejtettem - morgom.

Halk nevetése a hajamat borzolja, mire mozdulatlanná dermedek. Még egyszer utoljára meghúzza a fűzőket, majd gyorsan megköti őket, bőrkeményedései súrolják a bőrömet. Elnyomok egy borzongást, és felé fordulok, közben lesimítom a ruhám szoknyarészét. Szürke pillantásával végignéz rajtam, majd találkozik a tekintetünk.

- Nem fogsz megfulladni? - kérdezi rekedt hangon.

- Nem - nevetek. - Pont jól kapok levegőt, köszönöm. - Épp indulni készülök a fűzfa lelógó ágai alól, amikor Kai elém lép.

- Felkísérlek a szobádba - jelenti ki.

- Nem szükséges.

- Igazad van. Tényleg nem. - Belém karol, és elindulunk a zsúfolt kertben a kastély felé. - De el szeretnélek.

Behúzom a nyakam, és elmosolyodom.

- Meg tudnám szokni, hogy úriemberként viselkedsz, Azer.

Olyan sokáig hallgat, hogy már azt hiszem, nem is fog válaszolni. De amikor megszólal, hallom a hangján, hogy mosolyog.

- Én pedig hozzá tudnék szokni, hogy az legyek veled, Gray.

38. fejezet

Kai

- Borzalmas vagy ebben a játékban.

Kitt hangos nevetéssel válaszol, és csak akkor hallgat el, amikor a szájához emeli a laposüveget, és belekortyol.

- Az a lényeg, hogy mindig igyak - hadarja, miután lenyelte az italt -, akárhányszor Jax Andy lábára lép. Hogy lehetnék ebben borzalmas?

Végignézek fivérem kipirult arcán és kócos haján, tudván, hogy valószínűleg én ugyanígy festek. Most már csaknem egy órája ülünk a gyepen, és figyeljük, ahogy a vendégek forognak a színes szőnyegeken a csillagos égbolt alatt.

A fának dőlök, durva kérge a hátamba váj, mivel levettem a zakómat, és csak a borfoltos ingem maradt rajtam.

Kitt rám néz, még mindig türelmesen várja a választ a kérdésére. Én pedig habozás nélkül válaszolok neki.

- Azért vagy benne borzalmas, mert folyton elvéted a szádat.

Mindketten felnevetünk, és letörli az álláról csöpögő whiskyt. Mintha mégsem nőttünk volna ki a hagyományból, hogy iszunk ezeken a bálokon, és élvezem, hogy bizonyos dolgok sosem változnak.

- Na várj csak... - motyogja Kitt.

Andyre és Jaxre szegezi a tekintetét, akik más párokkal táncolnak. Az öcsénk nevetve botladozik, összeakad a hosszú lába, és rálép Andyére.

- Tessék! - nevet fel a bátyám. - Sosem okoz csalódást.

- Egészség! - sóhajtom. Elveszem tőle a laposüveget, és belekortyolok, az ital marja a torkomat.

Kitt rám szegezi a tekintetét.

- Biztos vagy benne, hogy jó ötlet innod, amikor holnap kezdődik a próba?

- Bízz egy kicsit a Végrehajtódban, fivérem! Rosszabb dolgokat is kibírtam, mint egy másnaposság.

Amikor erre nem válaszol, követem a tekintetét, és látom, hogy a lassan ringatózó apát és anyát nézi.

- Nem láttam ilyen boldognak... hát, évek óta - mondja Kitt halkan, eltűnik minden humor a hangjából.

Egyetértően bólintok, nézem, ahogy a király úgy mosolyog a királynéra, ahogyan csak őrá szokott. Mindig megadja neki a szeretetet, amelyet mi sosem kaptunk meg tőle. Legalábbis én nem.

Ezek járnak a fejemben, amikor megint meghúzom a laposüveget.

- Talán ha elintéztük az Ellenállást, boldogabb ember lesz - teszi hozzá Kitt, és henyén vállat von. - Ha már itt tartunk - elszakítja a tekintetét a táncosoktól, és rám néz -, sikerült információkat szerezned a Semlegesítőtől?

- Megöltem - felelem, és ugyanolyan henyén vállat vonok.

Kittet ez a legkevésbé sem hatja meg.

- Tehát nem?

- Igen, ez azt jelenti, hogy nem - sóhajtok.

- Hm - ráncolja a homlokát. - És mi a helyzet az Átlagossal, akit meg kellett keresned a Dézsma körül? Tőle szereztél információkat?

A kislány arca villan be előttem, a vörös haja ugyanúgy ragyogott, mint a tűz a szemében.

- Az Átlagos egy gyerek volt. Kétlem, hogy bármit tudott az Ellenállásról.

Egy pillanatra elhallgatunk, majd Kitt megköszörüli a torkát.

- Mennyire volt fiatal?

- Nagyon.

Lassan bólint.

- Szóval nem tetted meg?

Enyhén megfeszülök. Kitt-tel nem szoktunk erről beszélni. Nem beszélünk az alkalomról, amikor az istállóban talált rám, vér és hányás borított, miután az egyik első küldetésem a városban az volt, hogy öljek meg egy Átlagost. Kisfiú voltam, csak tizennégy éves, amikor elvettem egy gyermek életét, aki nem sokkal volt fiatalabb nálam. És megesküdtem, hogy soha többé nem teszem.

A király azóta számtalan küldetést bízott rám, mind része volt a kiképzésemnek. Lehet, hogy Kitt csapdába esett a palotában, én viszont a gyilkolástól nem szabadulhatok. Nem ismerem a szabad választást. Szóval úgy szerzem vissza azt a keveset, ami az ép elmémből megmaradt, hogy a családjukkal együtt száműzöm az Átlagos gyerekeket.

Annak ellenére, ha így is halálra ítélem őket.

- Nem, nem tettem meg - felelem megfontoltan.

Csak a fivéremre bízhatom rá ezt a súlyos titkot. Évekig tartott neki összerakni a részleteket, majd egyik este átjött inni a szobámba, és amikor nem voltam magamnál, és nem gondolkodtam tisztán, kérdőre vont.

A pusztítás a feladatom, és a király elérte, hogy érzéketlenül gyilkoljak. De a gyerekek kapcsán rákényszerítem magam, hogy

érezzek.

Még a szörnyetegeknek is lehetnek erkölcseik.

Nehezet sóhajtok, és a számhoz emelem a laposüveget.

- Nem ittam eleget, hogy most erről beszéljek.

- Én sem. - Kitt vigyorogva kikapja a kezemből a flaskát, majd a tekintete a foltra téved az ingemen, mintha most venné észre először. - Mi a fene történt veled?

- Paedyn - sóhajtok megint. - Paedynnek köszönhetem.

Kitt kuncog, de a hangja feszült.

- Az a lány... tényleg nem semmi.

- Mesterien bánsz a szavakkal, Kitty.

A fejét csóválja, és végigsimít az arcán.

- Szavaim sincsenek rá, hogy leírjam, de a Dögvészre, neki bezzeg mindenre van válasza.

A vállam megfeszül, de nyugodt hangot erőltetek magamra.

- Tényleg?

Kiprésel magából egy nevetést.

- Igen. Ő az egyetlen ember, aki nem azt mondja, amit hallani akarok, aki nem fél őszintének lenni. És ami azt illeti, gyakran így is tesz.

- Szeretnéd, ha többször lehordanálak a hülyeségeid miatt, testvérem? - vetem oda mintegy mellékesen. - Ezt akarod mondani?

Lustán meglök, elereszti a füle mellett a megjegyzésemet.

- Van benne egyfajta tűz. Valamelyik nap seggfejnek nevezett.

Annak ellenére mosolygok, hogy átjár a feszültség.

- Nagyjából fején találta a szöget.

- Furcsa - mondja halkan, miközben a zsúfolt kertet fürkészi. - Alig ismerem, mégis azt kívánom, bár korábban találkoztunk volna.

Elhúzódik a csend, a szavak lógnak a levegőben.

- Lehet, hogy tévedtem - mondom mereven. - Talán tényleg mesterien bánsz a szavakkal.

Sanda mosollyal felém fordul.

- És te mit gondolsz róla, hm?

A foltra pillantok az ingemen. Érzem a bor és a whisky szagát, és a halovány levendulaillatot, amely mindig Paedynt kíséri. És ahogy hozzám simult ma este, az édes illata is beivódott a ruhámba, és eltereli a gondolataimat.

Mit gondolok róla?

„Mit nem gondolok róla?"

Kiveszem a laposüveget Kitt kezéből, és megismétlem ugyanazokat a szavakat, amelyek az imént már elhangoztak.

- Nem ittam eleget, hogy most erről beszéljek.

Hazugság.

Még józanul is elszédít. Nem kell részegnek lennem ahhoz, hogy belássam, milyen hatással van rám, milyen érzéseket vált ki belőlem.

Felnézek a szoknyák suhogására és az izgatott csacsogásra. Figyelem, ahogy a vendégek elindulnak a kertből a gyakorlópályák felé, és kérdő pillantást vetek Kittre.

- Fogalmam sincs, mi történik - rázza a fejét.

Felállunk, csak kicsit bizonytalanul, és követjük a tömeget. Még mielőtt odaérnénk a fáklyákkal megvilágított gyakorlótérre, meglátom a hatalmas küzdőtér körüli emelvényeket, amelyeken a vendégek foglalnak helyet.

Tealah lép a küzdőtér közepére, körbefordul, és a vendégekre mosolyog.

- Micsoda szórakozás! A bál mellé bunyót is kapunk!

„Az biztos, hogy nem akarok ma este harcolni."

A tömeg ujjongva és tapsolva körülnéz, valószínűleg a versenyzőket keresik. Én ugyanezt teszem. Nyoma sincs a lányoknak, csak Jaxet, Braxtont és Ace-t látom a túloldalon.

A hajamba túrok, hirtelen szédülni kezdek az alkoholtól, feszítenek a képességek a közelemben. A kezem izzadni kezd a laposüveg körül, és azt kívánom, bár ne ittam volna ennyit, ugyanakkor megfordul a fejemben, hogy lehúzom a maradékot. Amikor a versenyzők felé fordulok, egy kéz ragadja meg a karom.

- Kai! - szegezi rám a tekintetét Kitt. - Ha holnapig nem találkoznánk...

- Tudom - felelem, nem kell hallanom a szavait, anélkül is tudom, mit jelentenek. - Tudom.

- Vigyázz magadra! - feleli halovány mosollyal. - És ne merészelj meghalni nekem!

- Ne aggódj! Ilyen könnyen nem szabadulsz meg tőlem, Kitty.

39. fejezet

Paedyn

- Mi tart ilyen sokáig? Komolyan, néha tényleg úgy viselkedsz, mint egy hercegnő. - Lenny morgolódása tompán hallatszik az ajtó mögül, ami elválasztja a szobámtól, ahol épp letépem magamról a ruhát.

- Nyugalom! - morgom válaszul. - Próbálom lehetőleg nem elszakítani a ruhámat.

- Aha. Egy hercegnő is ezt felelné.

A szememet forgatom, és felhúzom a vékony gyakorlónadrágomat, hozzá pedig egy laza pamutinget.

- Na és egy hercegnő vállalna egy verekedést, hogy szórakoztassa a bál vendégeit?

Felhúzom a csizmámat, legszívesebben fognám a tőröm, és belecsúsztatnám. Viszont Lenny az ajtón dörömbölve a tudtomra hozza, hogy várnak a gyakorlótéren egy rögtönzött verekedésre, és arról is felvilágosított, hogy tilos hozott fegyvert használni. Sóhajtok az ezüsttőrömet nézve, és azt kívánom, hogy legalább csak megnyugtatás gyanánt magamnál tarthatnám.

Amikor kinyitom az ajtót, Lenny majdnem rám esik, olyan erősen dőlt neki. Horkantok egyet, és gúnyosan rámosolygok, majd szapora léptekkel elindulunk a folyosón.

- Ez normális? - kérdezem halkan suttogva és közel hajolva hozzá, hogy a többi katona ne hallja. - Hogy harcolnunk kell a bálon? Közvetlenül a próba előtt?

Rám néz, és bár a fehér maszk eltakarja fél arcát, látom az aggodalmat a szemében. Lenny érzései mindig feltűnőek, az arcára vannak írva.

- Az idei Próbákon semmi sem normális.

Bólintok, ahogy befordulunk a sarkon, és elindulunk a gyakorlótér felé. Az emelvények körüli küzdőterek megteltek elegáns zöldbe és feketébe öltözött vendégekkel, akik elütnek a sáros udvartól. Fáklyák veszik körül a küzdőteret, és kísérteties árnyékokat rajzolnak ki az izgatott arcokra a tömegben.

- Ki tudtál szedni bármilyen információt a hercegedből? Például egy bizonyos alagútról? - kérdezi halkan Lenny.

Sóhajtok, és ránézek.

- Nem, az azóta eltelt pár órában, amikor utoljára kérdezted, nem.

Elmosolyodik, de a mosoly gyorsan lehervad az arcáról, amikor átvágunk a tömegen a küzdőtérhez. Körbenézek, látom Tealah-t középen és a közelebb hajoló nézőket, akik minden kihangosított szót hallani akarnak.

- Mivel a megszokottól eltérően idén nem láthatják a saját szemükkel a Próbákat, ma estére különleges szórakozással szolgálunk! - A tömeg tapsol, és Tealah folytatja. - A versenyzőket véletlenszerűen választják ki a párbajokra, amelyek végeredménye segíthet eldönteni, hogy kire szavazzanak.

A szívem kihagy egy ütemet.

„Nemcsak veszíteni fogok, de a szavazatoktól is elbúcsúzhatok."

A tömeget pásztázom a versenytársaimat keresve, és megtalálom őket a küzdőtér túloldalán. Úgy látom, csak a lányoknak engedték

meg, hogy átöltözzenek, eltűntek az estélyi ruhák, míg a fiúk továbbra is nadrágot és inget viselnek.

A tekintetem a nyújtást végző Andy felé kalandozik a mereven álló Blair mellett. A közelükben Jax és Braxton halkan beszélget, miközben utóbbi elkezdi feltűrni az ingujját, megmutatva vaskos karját. Ace távolabb áll tőlük, dölyfösen felszegett állal szemrevételezi a tömeget.

Aztán meglátom őt, a tekintetem végigsuhan a felhajtott nadrágján és az immár áttetsző ingjén, amely a testéhez tapad. Vizet öntött magára, hátha attól kijózanodik, és halovány mosollyal nézem, ahogy kirázza a hajából.

Amikor Tealah név szerint szólítja, Kai felemeli a fejét, és ellenfele szemébe néz. Braxton egy pillanatig a hercegre mered, majd biccent, és belép a harctérre. A következő néhány eszelős szívdobbanásom alatt a fiúk egymásnak esnek.

Nem meglepő módon Kai ügyetlenebb a szokásosnál, ami várható volt, mivel nem egészen józan. De a hátránya ellenére, a többéves edzésnek hála gyorsan mozgásba lendül, és felveszi a megszokott ritmust. A harc ádáz, minden ütés és csel magával ragadja a nézőket. A tömeg csak akkor tör ki rivalgásban, amikor Kainak nagy nehezen sikerül másodpercekre a földre szorítania Braxtont. A katonák gyorsan szétválasztják őket, mielőtt több kárt tehetnének egymásban.

Következőként Andyt és Ace-t szólítják, de az ő harcuk gyorsan lemegy. Miközben belép a küzdőtérre, Andy kecses, sötétvörös bundájú farkassá változik. Morog, amikor Ace a szokásos trükkjét használja, és önmaga illúziómásolataival keríti be az ellenfelét. De Andy állatalakban felemeli az orrát, és kiszagolja köztük az igazi Ace-t, majd ráveti magát, mielőtt az észbe kapna. A földre löki a fiút, és a

mellkasába mélyeszti a karmait, magához képest sokkal állatiasabbnak tűnik.

- A következő Blair Archer és... - Tealah átfutja a lapot, mielőtt kimondja: - Paedyn Gray!

Reszketegen sóhajtok, a szívem kalapál a mellkasomban.

„Ki mást raktak volna mellém?"

Elindulok a küzdőtér felé, kész vagyok szembenézni a végzetemmel, amikor durva ujjak kapják el a csuklómat, és megfordítanak. A hajfonatom a vállam felett száll, és majdnem arcon talál, amikor meglátom a rám meredő Kait. Alig marad időm szemrevételezni a véres vágásokat és az arcán terjedő véraláfutásokat, máris magához húz.

Mások valószínűleg csak annyit látnak, hogy nekiütköztem a hercegnek. Lehajtja a fejét, így az ajka hozzáér a fülemhez, ahogy halkan azt hadarja:

- Légy résen, és maradj mozgásban! Te vagy járatosabb a közelharcban, úgyhogy legyél észnél, és használj ki mindent, amihez

hozzáférsz! Fizikailag gyengébb, mint te, úgyhogy ebből kovácsolj előnyt! - Eléggé hátradől ahhoz, hogy belenézhessek a füstszürke szemébe, majd azt suttogja: - Tereld el a figyelmét! Ebben jó vagy.

Ekkor az ujjai rátalálnak a hajfonatom tövére, gyengéden megrántja, majd rám kacsint, és elsétál.

Pislogok, próbálom összeszedni a gondolataimat, miközben megfordulok, és belépek a küzdőtérre.

A tömeget fürkészem, majd megakad a tekintetem a királyon, aki egy faragott székben ül a királyné mellett. Szerintem nem csak képzelem a fellengzős elégedettséget, amely átsuhan az arcán, és megfordul a fejemben, hogy vajon mennyire véletlenszerűen választották ki a párokat. A legkevésbé sem lepne meg, ha ez a király

műve lenne, aki az emberek nagy részéhez hasonlóan szívesen végignézné, ahogy Blair szétcincál.

Kitt mosolya jobban már nem is különbözhetne a mellette ülő apjáétól. Alig láthatóan biccent, ezzel az apró gesztussal biztat. Egy halványlila villanás újra a harctérre és a rám váró ellenfélre vonja a figyelmemet. A haját egy pánttal kötötte fel, copfja lengedezik, miközben megindul felém.

Abban a pillanatban, hogy belép a küzdőtérre, elkezdődik a viadal.

Egy kés zúg el a fejem felett, mire a földre vetem magam. Hallom, hogy gúnyos nevetés tör fel Blair torkából, majd egy fejsze pörög felém a levegőben. A küzdőtér körüli tartókból kivett fegyverekkel dobál, és bár nem vagyok benne biztos, hogy ez szabályos, nincs időm ezen rágódni a kerülgetésük közben.

Oldalra vetem magam, miközben egy apró, veszélyesen éles kés szeli át a levegőt, majd vele együtt a bőrömet is. Forró, égető fájdalom hasít az arccsontomba a penge nyomán.

- A Látnok-képességeid nem figyelmeztettek, mire számíts? - duruzsolja, és továbbra is a széthagyott fegyverekkel dobál.

A fülemben zúg a vér, és távolról hallom a közönség kiáltásait.

Egyelőre csak annyit sikerült elérnem a harcban, hogy kifárasztottam magam. Egyértelmű, hogy Blair nem szeretné, ha a párbaj hamar véget érne, máskülönben megfojtana, és ezzel lezárná a dolgot. Nem, előbb el akar szórakozni velem, megmutatni a tömegnek, mit tud.

Nem sokáig maradhatok védekezésben, de nem is akarom tűpárnaként végezni, késekkel teliszurkálva.

„Lesz, ami lesz."

Nekirontok. De ahelyett, hogy egyenesen felé tartanék, cikcakkban közelítek. Enyhén elkerekedik a szeme, egyértelműen

nem erre számít, de hamar észbe kap, és tovább dobál fegyverekkel, ágakkal és kövekkel.

„Ha rá tudom tenni a kezem…”

Blair nem harcos, és ezzel ő is tisztában van. Ezért bújik a képessége mögé, mint a legtöbb Elit. A párbaj már véget ért volna, ha nem lenne képessége.

Minden cikázásom ellenére Blair egyre inkább kiszorít a küzdőtér szélére. Nem tudom megvetni a lábam, miközben éles tárgyakkal dobál, kényszerítve, hogy azokat kerülgessem.

Egy kő tiszta erőből eltalálja a vállamat.

„Gondolkodj! Gondolkodj!”

Blair csak annyi időre hagyja abba, hogy repülő tárgyakkal ostromoljon, amíg egy csuklómozdulattal felemel a földről. Fojtott sikoly tör fel a torkomból, miközben egy méterre lebegek a letaposott föld felett.

Aztán elenged.

Egy koppanással földet érek. A tüdőm összeszorul, zihálva kapkodok levegőért. Porfelhő száll fel körülöttem, elterülök a földön, és fuldoklom a párás levegőtől.

„Állj fel!”

Fáj minden tagom, ahogy feltápászkodom, miközben Blair enyhén meglepődik rajta, hogy egyáltalán megpróbálom.

„Tereld el a figyelmét!”

Kai szavai csengenek a fülemben, és támad egy ötletem.

Felkapok a földről egy követ, pont azt, amelyiktől sajog a vállam, és a markomba szorítom. Blair megint tárgyakkal dobál, és miközben kitérek előlük, lebukok és bukfencezek, az ujjaim rátalálnak egy késre, amely a küzdőtér szélén hever több más fegyverrel együtt.

Egyetlen gyors mozdulattal hátrafeszítem a karom, és Blair arca felé hajítom a tőrt, aztán utánadobom a követ. Abbahagy mindent, és lustán felemeli a kezét, hogy megállítsa a kést és a sziklát, mielőtt eltalálják, mulattatja, hogy csak ennyi telik tőlem.

Legalábbis ezt hiszi.

Amíg minden figyelmét arra fordítja, hogy megállítsa a tárgyakat a levegőben, én nem vesztegetem az időt, a derekánál fogva a földre viszem, és a porba zuhanunk. Egy nyögéssel kiszorul a levegő a tüdejéből, és csak másodperceim maradnak, mielőtt ledob magáról.

De nekem ennyi is elég.

Ez sosem arról szólt, hogy győzzek. Hanem arról, hogy bizonyítsak. Bizonyítsam magamnak és minden nézőnek, hogy még mindig veszélyes vagyok. Akár vannak képességeim, mint nekik, akár nincsenek, még így is találok rá módot, hogy ártsak nekik.

Az öklöm Blair állkapcsának csapódik, amitől oldalra nyaklik a feje. Valószínűleg nem szokott hozzá az ütésekkel járó fájdalomhoz, és ahhoz sem, hogy az emberek elég közel jutnak ahhoz, hogy egyáltalán megpróbálják. Ledöbben. Beviszek még egy súlyos ütést a fitos kis orrára, és nézem, ahogy megered a vére. Megint felemelem a kezem...

És ekkor végre összeszedi magát.

Sikoltva a magasba dob, akár egy rongybabát. Keményen a földre zuhanok, és megint azon kapom magam, hogy levegőért zihálva nézem a csillagos égboltot.

Hallom, hogy Blair frusztráltan sikolt, valószínűleg a sajgó állát dörgöli és a vérző orrát szorongatja. Csizmájának dühösen távolodó kopogása elárulja, hogy siet egy Gyógyítóhoz, nem viseli el, hogy sérüléseket lássanak a hibátlan arcán. Főleg úgy nem, hogy tőlem kapta őket. Nem láthatják, hogy egy gettótöltelék sebesítette meg.

Hallom a tapsolást, az ujjongást és az értetlen beszédfoszlányokat a tömegben. Mire észbe kapok, mosolyra húzódik az arcom, és rázni kezd a nevetés. Önkéntelenül kibuggyan belőlem, miközben elterülve fekszem a porban.

„Lehet, hogy én vesztettem el a párbajt, Blairnek viszont a büszkeségébe került."

40. fejezet

Kai

Egy hegy lábánál ébredek.

„A Meredély-hegy.”

Csak azért ismerem fel, mert már jártam itt apámmal, mintegy mellékesen legyőzve a félelmeimet, meg ilyesmi.

De nem vagyok egyedül.

Andy nyög fel mellettem, kinyitja a szemét, majd egyenesen felül, a fejét forgatja, és felméri a környezetünket, ahogy én is tettem pár perccel korábban.

Lüktet a fejem. Éreztem már jobban is magam a harctéren, ami érthető ennyi alkohol, a tegnap esti harcok és az altató után, amivel kiütöttek, hogy elhozzanak ide.

De miután megérkeztünk a Meredélyre, a tollal felírt macskakaparás tűnik fel először a kezemen. A saját ferde, sietős kézírásom húzódik a tenyeremen, egy nagyon fontos üzenetet közölve.

„Azt mondta, józanul hozzáérhetek.”

Döbbenetes módon kiment a fejemből, mikor írtam fel, pedig mindenre élesen emlékszem a tegnap estéről. A hozzám simuló Paedynre, a beszélgetésünkre, a pánikrohamára, mielőtt kioldottam

a fűzőjét. Elnyomom az arcomra kiülő mosolyt, amikor az is eszembe jut, hogyan sebesítette meg és szorította a földre Blairt harc közben.

- A Dögvészre, mi folyik itt?

Braxton is felébredt, pislog a délutáni napsütésben. Mögötte Blair ül fel, lila haja fényesen csillog. Ő is értetlennek és feszültnek tűnik. Egymást méregetjük, felidézzük, milyen könyörtelenül harcoltunk tegnap este, és hogy szét kellett választani minket a küzdelem vége előtt.

Gyűrött papírdarabot találok a zsebemben, és leteszem a földre, hogy mindenki lássa.

- Ezt hagyták nálunk.

Hallom Blair gúnyos morgását, miközben elveszi a cetlit, és unott hangon felolvassa.

Üdvözüljük a kettes próbán,
Ahol gyakorolhatjátok a csapatmunkát.
Érjétek el a csúcsot tizenkét óra alatt,
Aki győzni akar, addig meg sem állhat.

- Ezt nem gondolhatják komolyan - morogja mellettem Andy, és végigsimít a koszos arcán.

- Már bocsánat - pufog Blair -, de össze kellene dolgoznunk?

„Apám élvezi, ha játszadozhat velünk."

Tegnap este összeugrasztott minket, hogy növelje a feszültséget a versenyzők között, és szét akarjuk tépni egymást.

Többkörös párbajokon hajszolt minket végig a véletlenszerűen kiválasztott ellenfelek ellen, ami jócskán az éjszakába nyúlt, és csak hozzájárult a kimerültségünkhöz. És most kénytelenek vagyunk

egymás oldalán harcolni, leküzdve közben a késztetést, hogy befejezzük, amit tegnap este elkezdtünk.

Lüktető fejjel felállok, az eget kémlelem. A nap állása alapján mindjárt késő délután lehet, ami azt jelenti, hogy egész éjjel másznunk kell.

„Pompás."

- Le fog menni a nap - sóhajtom. - Vágjunk neki!

És már mászunk is, összezavart minket, hogy ezen a próbán azt várják tőlünk, hogy összedolgozzunk, ne pedig széttépjük egymást. A Meredély nem túl magas hegy, de így is minimum félelmetes. Egyelőre a fákkal sűrűn benőtt sziklás területen csörtetünk a hegy lábánál. Amint feljebb érünk, a fák megritkulnak, és a meredekebb sziklák és a csúszós lejtők veszik át a helyüket. A halálos terepen túl a Meredély gyilkos állatoknak is otthont ad. Tizenkét órán keresztül fogunk mászni élelem, víz és fegyverek nélkül, miközben egymásban sem bízunk.

Észreveszem a Látókat a szemem sarkából, gyorsan és csendesen dokumentálják a haladásunkat. Több tucat lehet belőlük, felosztották egymás között a hegyoldalt, arra várva, hogy a látóterükbe érjünk.

Blair és Braxton merev tagokkal mászik, és egyenlő mértékű gyanakvással méregetik egymást, míg Andy a közelemben marad, biztosítva róla, hogy kihez hűséges. A lány vált a szórakozásom egyetlen forrásává, csapongó fecsegése eltereli a figyelmemet az előttünk magasodó hegyről. Hallgatom, ahogy arról panaszkodik, hogy máris sólyommá változhatott volna, hogy itt hagyjon minket a porban, de a csapatmunka visszahúzza.

- Oké - mondja kifulladva, miután már közel két órán keresztül másztunk. - Gondoltam valamire...

- A Dögvészre, hallgattasd már el! - nyafog Blair, miközben az elméjével megragad egy tobozt, és Andy felé dobja. - Már egy órája folyton gondolsz valamire, pedig rajtad kívül senki sem játszik kitalálósdit. Én meg arra gondolok, hogy hagyom az egész csapatmunkát, és inkább letépem a fejed. - Szó szerint morog, mire Andy elvigyorodik.

- Tudod - kezdi Andy önelégült mosollyal -, cseppet sem változtál, Blair. De egy picsától nem is várhat mást az ember.

Erre Blair felemel a földről egy egész seregnyi tobozt néma fenyegetés gyanánt.

- Én a helyedben becsuknám a lepényesőmet. Még a végén megakad egy toboz a torkodon...

- Ezzel csak azt bizonyítod, hogy igazam van - csicsergi Andy.

Blair elengedi a tobozokat, és inkább az egyik hatalmas sziklát emeli fel a földről. Andy felé dobja, így a szikla óhatatlanul az én irányomba is száll. Kölcsönveszem Blair képességét, és egy kézmozdulattal elérem, hogy a kerek szikla irányt váltson, és távolodva tőlünk egy közeli fának csapódjon.

- Elég lesz, hölgyeim! - szólalok meg unott hangon, ami tükrözi az aktuális hangulatom. - Nincs kedvem belekeveredni.

Braxton egyetértően morog, majd feszült csendben mászunk tovább. Tűz ránk a lassan ereszkedő nap, amitől verejték csorog az arcomon, és a torkom kaparva vizet követel.

Ekkor sikoly töri meg a csendet.

Megfordulok, és látom, hogy Andy a vádliját szorongatja, miközben a földre szegezi a tekintetét.

- Kai! - A hangja alig hangosabb a suttogásnál. - Ne mozdulj!

Követem a tekintetét, és tucatnyi apró, fekete szempár néz vissza rám, kidugdosva a villás nyelvüket. Kígyók. Nagyok és éhesek. Meg sem tudom számolni, mennyien lehetnek a sűrű aljnövényzetben és az elszórt sziklák között, de tisztában vagyok vele, hogy joggal aggódom miattuk.

Blair visszanyel egy sikolyt, amikor észreveszi a körülöttünk tekergő állatokat, míg Braxton halkan káromkodik.

- Oké - mondom lassan, miközben le nem veszem a szemem a talajról -, ezt nekünk kell megoldanunk, Blair.

A lány tágra nyílt szemmel mered rám, hűvös viselkedését elbizonytalanítja a félelem.

- Mit tegyünk? - suttogja rekedten, próbálja leplezni a rettegést.

Elnyújtottan sóhajtok, nem tudom, mit válaszolhatnék. A legközelebbi kígyó másodpercről másodpercre közeledik, én pedig le sem veszem róla a szemem, miközben zakatolnak a gondolataim.

- Én elintézem ezeket a kígyókat - biccentek Andy felé -, te pedig intézd azokat!

- Intézzem? - sziszegi Blair, mint a körülöttünk tekergő kígyók.

- Igen. Intézd! - sóhajtok. - Nem túl fényes terv, de csak... dobd el őket!

- Dobjam el?

- Készen állsz? - kérdezem, eleresztve a fülem mellett a kérdését. Morog valamit, amit igennek veszek. - Remek. - Elhallgatok. - Gyerünk!

Vakon kinyúlok Blair képességével a lábunknál tekergő kígyók felé. Felemelek három méretes példányt, és messze ledobom őket a hegyről. Sziszegések kórusát hallom, és észreveszek még kettőt, mielőtt a barátaik után hajítom őket.

Több tucat van belőlük. Blairrel kígyókat dobálunk jobbra-balra, és ugrándozunk, amikor túl közel jönnek. Hallom, hogy Andy felsikolt, és megpördülve látom, hogy egy kígyó tátott szájjal felé lendül, készül belemélyeszteni a fogait. Megállítom a levegőben, mielőtt megint megmarhatná Andy lábát.

Miután végre feláll, és távolabb botladozik a kígyófészektől, Andy megtántorodik, és én egy szempillantás alatt ott termek mellette.

- Megmartak. - Ez nem kérdés. - Hadd nézzem meg!

Az arca elsápad, és leveszi a kezét a lábáról, megmutatva a két szemfog okozta mély sebet, miközben vér csorog le a lábán a cipőjébe.

Félresöprök egy sötétvörös hajtincset a homlokából, a pillantását keresem.

- Hogy érzed magad?

- Hát - présel ki magából egy nevetést -, a büszkeségemet jobban megviselte, mint engem. Észre sem vettem a kígyót. Aztán a többi is előbújt. Sajnálom.

Elcsuklik a hangja, a napot figyeli, amely kezd eltűnni a hegy mögött.

- Hé, egyikünk sem látta őket, oké? De el kell mondanod, hogy érzed magad.

„A Dögvészre, csak ne mérges kígyó legyen!"

- Jól vagyok. Rohadtul fáj, de jól vagyok.

„Egyelőre."

A kimondatlan szó ott lóg a levegőben.

Remélem, hogy a fájdalom lesz az egyetlen probléma, és semmi több. Remélem, hogy nem veszítem el azon kevés emberek egyikét, akiknek a hiányát nem viselném el.

- Tudsz járni? - kérdezem.

Tesz egy lépést, az arca eltorzul a fájdalomtól.

- Igen. Jól vagyok.

- Francokat - morgom, majd leguggolok elé. - Gyere! A hátamra veszlek. - Haloványan hátramosolygok rá a vállam felett. - Mint a régi szép időkben.

Rekedten felnevet.

- Komolyan, jól vagyok...

- Hát, egyértelműen nem vagy jól - vág közbe Blair ingerülten. - Úgyhogy mássz fel a rohadt hátára, hogy haladhassunk!

Andy felkapaszkodik rám, közben valami olyasmit morog, hogy: „A Dögvészre, utálom a csapatmunkát!"

- Megpróbáljak átváltozni valami kisállattá, hogy könnyebben tudj vinni? - De a szavai bizonytalanul csengenek. - Viszont nem vagyok benne biztos, hogy sokáig tudom tartani azt az alakot...

- Spórolj az erőddel! Gyere! Mássz fel! - A térdhajlatát fogva felsegítem a hátamra, miközben ő a vállamba kapaszkodik. Magas és nyurga, a súlya szinte nem is zavar.

„Egyelőre."

És folytatjuk a hegymászást.

41. fejezet

Paedyn

Kavics ment a cipőmbe. Ugyanaz, amelyik már fél órája benne van, de a kezemet leköti, hogy kapaszkodjak, nehogy a halálba zuhanjak, úgyhogy nem tehetek ellene semmit.

Órák óta mászunk. Most már sokkal kevesebb a fa, átadták a helyüket a csúszós növényekkel borított meredek lejtőknek. Megkapaszkodom egy jókora sziklában, majd megállok levegőt venni, és a célra szegezem a tekintetem.

A hegycsúcs.

Hiába másztunk folyamatosan, még mindig a távolban magasodik. Jax ugyancsak erősen zihál mellettem.

- Szerintem nem vagyunk formában - mondom elfúló hangon.

Rám mosolyog, majd rekedten visszakérdez:

- Miből gondolod?

Kipréselek magamból egy nevetést, miközben ráveszem magam, hogy újra elinduljak. A lábam remeg, megerőltettem a többórás élelem és víz nélküli szakadatlan mászással. Jax felé nyújtom a kezem, átsegítem egy felettébb meredek, sziklás részen, viszonozva a szívességet, amit többször ő is megtett nekem.

- Milyen édes.

Ledermedünk a hangra, tekintve, hogy a tulajdonosa mindkettőnket próbált már megölni. A nyelvembe harapok, hogy elfojtsam a felizzó haragot, és inkább eleresszem a megjegyzést a fülem mellett.

Ace színpadiasan sóhajt, miközben tovább mászik a közelben.

- Hát, ez kellemetlen. Hogy pont hármunkat raktak egymás mellé, hogy egy csapatot alkossunk.

„Ez nem kellemetlen, hanem szándékos."

A király mindent célzottan tesz. Szadizmus vezérli. És ez a próba sem kivétel. Előre kiszámította a harcokat, a csapatokat és a feszültséget a versenyzők között.

- Mi van? Most levegőnek néztek, amíg el nem érjük a csúcsot? - morogja Ace a hátunk mögött.

Hálás vagyok érte, hogy Jax a másik Elit, akivel egy csapatba raktak, úgyhogy nem kell legyűrnöm a késztetést, hogy mindkét csapattársamat megöljem. Bár lehet, hogy ennek sem lenne szabad örülnöm, tekintve, hogy valószínűleg túlságosan megbízom Jaxben. De figyelmen kívül hagyom a gondolatot, ugyanúgy, mint Ace-t a hátam mögött, és óvatosan mászok tovább.

- Legalább... - Ace elharapja a mondatot, majd felkiált: - Paedyn! Vigyázz!

Felé fordulok, és meglátom a bokámnál tekergő hatalmas kígyót. Önkéntelenül fojtott sikoly tör fel a torkomból, majd megtántorodom. A bokám beleakad egy kőbe, és megbotlok, hanyatt esem... Mielőtt valószínűleg a halálba zuhannék a hegyről, belerúgok a kígyóba, és látom, hogy árnyakká foszlik szét.

„Illúzió."

De már elkéstem. Zuhanok, és le fogok esni a lejtőn, ahol nem tudok megállni.

„Micsoda szánalmas módja a halálnak...”

Hirtelen kezeket érzek a hátamon, amelyek felsegítenek, mielőtt nekiütköznék a szikláknak, és legurulnék a hegyről.

- Elkaptalak - közli összeszorított foggal Jax a hátam mögött. - Legalábbis azt hiszem...

Megragadom a legközelebbi csipkézett sziklát, és rátámaszkodva felállok. Amikor végre nagyjából egyenesen állok a bizonytalan lábamon, Jax izzadtan, zihálva odateleportál elém. Biztos vagyok benne, hogy az én külsőm sem különb, de erőtlenül rámosolygok, és remélem, hogy látja a hálát a szememben. A fiú az ellenfele mögé teleportált, hogy megmentsen a...

Az összes józan gondolat szertefoszlik a fejemben. Ace felé fordulok, miközben egy sziklába kapaszkodom, nem bízom a remegő tagjaimban.

- Óvatosan! - mosolyog rám hidegen. - Nem örülnék neki, ha baja esne a csapattársamnak.

- Te... - fröcsögöm. Épp készülök lecsúszni a lejtőn, és a puszta kezemmel megfojtani...

- Ne tedd! - mondja halkan Jax. - Még ne.

Tétovázok, kimérten viszonzom a sötét pillantását. Egy elnyújtott szünet és egy mély levegő után biccentek. Jaxnek nemcsak abban van igaza, hogy emlékeztetett rá, hogy nem ölhetem meg a csapattársamat, de egyértelműen jobban is uralkodik a haragján, mint én. Úgyhogy merev mozdulatokkal visszafordulok a hegy felé, és minden erőmmel arra koncentrálok, hogy megmásszuk.

Szótlanul mászunk pár másodpercig, majd megköszörülöm a kiszáradt torkomat.

- Köszönöm, Jax - mondom halkan. - Nem lett volna muszáj segítened, mégis megtetted.

- Még szép, hogy segítettem - feleli, és vállat von. - Ráadásul nem hiszem, hogy a fivéreim megbocsátották volna, ha nem teszem.

„A fivérei."

Azon az éjszakán tudtam meg, milyen közel állnak a hercegek Jaxhez, amikor Kaijal táncoltunk az első próbán. Azon az éjszakán nagyon nyíltan beszéltünk az életünkről. Kai röviden mesélt a tanácsadók hajótöréséről a Zátonyos-tengeren, és hogy befogadták a fiukat, amikor az még alig volt hatéves.

Halk nevetést préselek ki magamból.

- Nem tudom, szerintem Kai nem bánná, ha kevesebb vetélytársa lenne.

Furcsán rám néz, egyértelműen próbál nem nevetni.

- Kivéve, ha te vagy az a vetélytárs. - Erre válaszul felfortyanok, de Jax vidáman cseveg tovább. - Ha már Kainál tartunk, kíváncsi vagyok, hogy kezeli a helyzetet.

- Melyik helyzetet?

Jax egy mordulással felhúzza magát egy csipkézett sziklára, majd elfúló hangon azt feleli:

- A hegyet. - Amikor továbbra is értetlen képet vágok, hozzáteszi: - Utálja a magasságot.

- Micsoda? - szakad ki belőlem. - De láttam, ahogy felmászott az egyik fenyőre a Suttogóban az első próbán. Úgy tűnt...

- Hogy nem okoz neki gondot? - fejezi be Jax nevetve a mondatot. - Vagy szinte nyugodtnak tűnt? Igen, elég jól el tudja rejteni az érzéseit.

- Csak felvesz még egy maszkot - motyogom.

Jax bólint, amitől egy verejtékcsepp gördül le az arcán.

- Újabban sokkal jobban tűri a magasságot, de csak a rengeteg kiképzés miatt, amiket a király ráerőltetett.

Eleget hallottam a király szadista kiképzéséről, viszont Kai egy szóval sem említette, hogy tériszonya lenne.

- Mit erőltetett rá?

- Hát... újra meg újra meg kellett másznia a legmagasabb fákat a Suttogóban, amíg meg nem győződött róla, hogy Kai felülkerekedett a félelmén.

- Micsoda? - A hangom ugyanúgy remeg, mint a lábam, amelyik visz felfelé a hegyen.

„A saját apja rákényszerítette, hogy újra meg újra átélje a legrosszabb félelmét."

Úgy látszik, hogy Kai nem csak a testi kínzás elviselésére gondolt, amikor ezekről beszélt.

- Még kisgyerek voltam, amikor Kainak át kellett esnie a kiképzése nagy részén, hogy a leendő Végrehajtó lehessen, de sosem felejtem el az éjszakákat, amikor véresen és könnyezve jött haza. - Jax a lábfejét nézi, sosem láttam még ennyire komolynak. - Azt hiszem, félt, hogy megijeszt, úgyhogy minden éjjel visszaosont a szobájába. De néha még így is megláttam, hallottam, hogy egy karddal csépeli az ágya oszlopait. - Egy pillanatig szótlanul mászunk, és ugyanúgy nem törődöm az üvöltő gondolataimmal, mint az elszoruló torkommal és a nyomással a szemem mögött. Majd fáradt mosoly terül szét Jax arcán. - De jobb fivéreket nem is kívánhatnék.

- Nem szívesen szakítom félbe ezt az édes társalgást - szólal meg Ace vontatott hangon -, de csak én érzem?

Már épp készülök legyinteni rá, hogy valószínűleg megint egy illúzióval próbál átverni, amikor én is megérzem. Enyhe remegés fut végig rajtam, amely a hegyből érkezik. Zörögnek körülöttünk az apró kavicsok, és én közelebb hajolok a talajhoz, hogy kapaszkodót keressek.

- Sziklaomlás - zihálom.

Elönt a rettegés, majd átveszi a helyét az eltökéltség.

„Nem fogok ma meghalni. Főleg nem kövek miatt."

Visszafojtom a felénk guruló nehéz sziklák robaja hallatán rám törő pánikot. A kövek egymásnak ütköznek, miközben száguldanak, hogy kilapítsanak minket.

- Szóval - zihál mellettem Jax - mi a terv?

- Ne halj meg!

- Sokat segítettél - morogja Ace a jelenlegi helyzetünkhöz képest túlságosan is félvállról.

A sziklák még hangosabban robajlanak, és látom, hogy a görgetegek felénk pattognak. Nem olyan könnyű kikerülni őket, mint azt az ember elképzeli. A hegyoldal meredek, nehéz körbeugrálni rajta anélkül, hogy ne kellene a lezuhanástól tartani. Növényekbe és rögökbe kapaszkodom a földön, miközben elmászok a guruló sziklák elől.

Jax elteleportál az útjukból, eltűnik, és újra megjelenik. Ace valahol mögöttem lehet, és kis szerencsével az egyik szikla máris lelökte a hegyről.

Jobbra vetődök, alig sikerül megmentenem a karomat, hogy ne lapítsa ki a szikla. Aztán balra ugrom.

Valami a fejem oldalának csapódik.

Foltok táncolnak a szemem előtt. Szédülök, kába vagyok, csak homályosan érzékelem, hogy valaki a nevemet kiáltja. Épp időben nézek fel, és észreveszem, hogy egy szikla készül kilapítani. Elugrom az útjából, fájdalmasan földet érek, és igyekszem megkapaszkodni valamiben. És ugyanolyan hirtelen, mint ahogy kezdődött, a hegy mozdulatlanná válik alattam, és a sziklaomlás lassan befejeződik.

Talpra állok, kipislogom a forró, sűrű folyadékot, amely a szemembe csorgott. Érzem, ahogy ömlik a vérem az arcom oldalán, érzem a fájdalmasan lüktető sebet. Szinte biztos vagyok benne, hogy agyrázkódást kaptam, mint ahogy abban is, hogy mindjárt elhányom magam.

- Jax! Jól vagy? - kiáltom, miközben teszek egy lépést, és kinyújtom a karom, hogy megtámaszkodjak a sziklákon.

Igen, azt hiszem, hányni fogok.

- Jól vagyok - kiált vissza, és elém teleportál. Mindkettőnket karcolások és véraláfutások borítanak, amelyek kezdenek szétterjedni a bőrünkön.

- Köszönöm a kérdést, Paedyn. Meglehetősen jól vagyok - szólal meg Ace, a hangja nélkülöz minden kedvességet.

A kézfejemmel megtörlöm a szemem, megszabadulva a sebemből csöpögő vértől.

- Milyen kár!

42. fejezet

Kai

Fáj mindenem. A lábam. A hátam. Az egész testem.

Fájdalmasan kimerült vagyok, fájdalmasan éhes és fájdalmasan tudatában annak, hogy mennyire haragszom magamra mindezek miatt. Kiálltam kínzást, szembenéztem a legrosszabb félelmeimmel, seregeket vezettem csatába, és még így is mindjárt belepusztulok, hogy másnaposan kell hegyet másznom.

Az sem segít, hogy Andy lóg a hátamon. Nem a testsúlya a probléma, pláne nem úgy, hogy kölcsönveszem Braxton erejét. Nem, az a baj, hogy olyan átkozottul langaléta, hogy a hosszú végtagjai akadályoznak a mászásban.

- Nevetséges, milyen gizda vagy - motyogom, mire gyenge ütést mér a vállamra.

„Helyes. Legalább még van ereje megütni."

- Amint hazajutunk - folytatom a fesztelen társalgást -, saját kezűleg sütök neked mézes buktát, hogy felhizlaljalak.

Egyetértően mormog, de a hangja erőtlen. Gyorsan gyengül. A bőre betegesen sápadt, amit a holdfény még jobban kiemel, szaporán és felszínesen kapkodja a levegőt.

Felismerem a különbséget a fájdalom és a kígyóméreg hatása között, és ez egyértelműen az utóbbi.

Úgyhogy ébren tartom, lefoglalom. Halk, visszafogott hangon beszélek hozzá, piszkálom, és felidézem a régi szép időket. Többnyire elfúló nevetéssel vagy bólogatással felel, de bármivel megelégszem a csend helyett.

Egyedül a hold mutatja az utat, halovány fényt árasztva, de alig világítja meg a hegyet, amelyen ébredés óta mászunk. A terep annyira meredek, hogy Andy most már a lábával átfogva a derekamat kapaszkodik belém, szabaddá téve a kezemet, hogy ezzel is megkönnyítse a mászást. Érzem, hogy a vállamra billen a feje, erőt vett rajta a kimerültség és a gyötrelmes fájdalom.

- Hé - mondom halkan, finoman megrázva, hogy ébren tartsam. - Már majdnem ott vagyunk. Csak még egy kicsit. - Érzem, hogy fáradtan biccent, és próbálok gyorsítani a tempón.

Meglátom a lapos fennsíkot a fölénk magasodó hegycsúcson.

„Már majdnem ott vagyunk."

Mászok, a kezemet lehorzsolják az elmozduló kövek és sziklák. Kicsúszott alólam a talaj, többször is elvesztettem az egyensúlyomat, és majdnem szerencsétlenül a halálba zuhantunk. De mindjárt ott vagyunk. Mindjárt véget ér a rémálom. Mindjárt szabadok leszünk.

Látom a körülöttünk felsorakozott alakok körvonalait. Ránk várnak. A Látók figyelik, ahogy felmászunk a csúcsra, kifulladva és a testünkön gyöngyöző verejtékkel, éhesen és kimerülten.

„Fellelkesülve."

Megcsináltuk.

Áthúzom magam a peremen, Andy elszántan belém kapaszkodik. Csak a büszkeség tart talpon, pedig közel járok hozzá, hogy összeessek a kimerültségtől.

- Megcsináltuk - sóhajtja mellettem Braxton, ahogy döbbenten felegyenesedünk.

A fennsík egy egyenetlen sziklákból és földből álló jókora lapos terület, amely messze szélesebb, mint amilyennek lentről látszik. Körülnézek, szemügyre veszem a környezetemet, és több tucat Látót veszek észre az ormon.

Majd a tekintetem egy magas faoszlopra téved, amelyet a földbe ástak a hegycsúcs túlsó végében. Zöld, kopott zászló lóg a tetején, lobog a szélben.

„Miféle új játék ez?"

Mozgást látok a szemem sarkából, és hunyorgok a gyenge fényben, hogy élesebben ki tudjam venni a fennsík másik oldalán mászó alakokat, akik csatlakoznak hozzánk. És a sötétség ellenére pontosan tudom, kik azok.

Jax. Ace. Paedyn.

Mind egymásra meredünk, mindkét csoport döbbent és mozdulatlan.

Egy Látó lép előre, tiszta hangon felolvassa a kezében tartott, megviselt papírlapra írt üzenetet.

- Örömmel látjuk, hogy egyként küzdöttetek, de jaj, még egy feladat áll előttetek. A játékszabályok megváltoztak kissé: aki megszerzi a zászlót, azé a győzelem is. - Megköszörüli a torkát, majd folytatja: - Győztes csak egy lehet közületek, a kérdés, hogy a végén ki nevet.

Csend. Mozdulatlanság.

Ülepednek a szavai, beivódnak az agyamba. Nem kellene meglepődnöm. Remek szórakozás lehet azt nézni, hogy együtt dolgozunk, hogy aztán utána meg széttépjük egymást.

Bármekkora kihívást is jelentett elérni a Meredély csúcsát, így is túl könnyű volt. Pedig mostanra már tudhatnám, hogy mindig van

valami trükk, mindennek meg kell fizetni az árát. Erre a saját apám tanított meg.

Egymásra meredünk, hol a vetélytársainkra pillantunk, hol pedig a rongyos zászlóra, amely hirtelen kulcsfontosságú lett a győzelemhez.

És ekkor egymásnak esünk. Káosz.

43. fejezet

Paedyn

Csak a sötétséget és a pusztítást érzékelem. A két csoport összecsap, a képességek egymásnak feszülnek, kiáltások hasítanak az éjszakába. Ám amikor a tekintetünk összetalálkozik a félhomályban, habozás nélkül állkapcson vágom.

Ace hátratántorodik, megdöbbenti az ütésbe sűrített erő és harag. Elmosolyodom a látványra. Egész nap viszketett a tenyerem. Minden egyes nap.

Elhalkul a körülöttem dúló harc. Csak őt látom, a vér és a düh összeolvadó vörösétől elhomályosodik a látásom.

„Meg fogom ölni."

A lábam a hasába mélyed, kiszorítva a levegőt a tüdejéből, majd orrba vágom, a gyomorforgató reccsenés hallatán átjár az öröm. A testem az egyetlen fegyverem. Nincs tőröm, íjam vagy kardom, hogy mögé bújhassak. De amúgy sem használnám őket. Puszta kézzel akarom megtenni.

Szinte lenyűgöz a király beteges érzéke ahhoz, hogy műsort rendezzen. Tudta, hogy abban a reményben vágtunk neki a próbának, hogy bosszút állhassunk egymáson, de ehelyett közölte, hogy együtt kell dolgoznunk. Úgyhogy az ellenfelekből csapattársak

lettek. De most a király nekünk és a népének is megadja, amire vágyunk.

Széttépjük egymást.

Ace végre levegőhöz jut, és zihálva rám vigyorog, a kezét lazán a térdén nyugtatja.

- Ó, alig vártad, hogy megtehesd, nem igaz?

- Azóta, hogy a hintóban utaztunk a kastély felé - felelem, és eszembe jut, mennyire ellenszenves volt már akkor is, pedig még meg sem próbált megölni. Kétszer.

- Hát, én sem kedvellek túlságosan. - Köp egyet, vér ömlik az orrából, és lecsöpög az állán.

Teszek egy mozdulatot, készülök homlokon rúgni, de hirtelen elborít a sötétség.

Mintha egy vastag takarót terítettek volna a fejemre, amely elzár a fénytől.

Elönt a harag és a bosszúság.

De tudom, hogy működik ez a játék, és meglengetem a karom, miközben teszek előre egy lépést. Az illúzió szétválik, és akár a füst, a sötétség eloszlik a szélben. Pislogok, hogy a szemem hozzászokjon, közben Ace-t keresem a zűrzavarban.

És ekkor fuldokolni kezdek.

A levegő kiszorul a tüdőmből, valami összepréseli a légcsövemet. Kemény, durva tárgyat szorítanak a torkomhoz, és önkéntelenül felkiáltok, ahogy próbálok levegőhöz jutni. A nyakamnak szoruló valamit karmolászom, a tárgyat, amely a határvonalat jelenti élet és halál között.

A hátam mögött álló Ace felé rúgok, tekergőzve küzdök, hogy szabaduljak a szorításából. Durva fakéreg töri le a körmeimet,

miközben kaparom Ace fegyverét, és próbálok szabadulni a fojtófogásból. Egy bottal fojtogat.

„Egy bottal."

Foltokban látok, a seb lüktet a fejemen, a tüdőm levegőért üvölt.

„Nem. Ne ma. Majd akkor ragadjon el a halál, ha talál rá egy kevésbé szánalmas módot, hogy véget vessen a létezésemnek."

Megállítom a csapkodó kezemet, és felhagyok a küszködéssel, ráveszem magam, hogy összeroskadjak, elernyedjek, hogy ne úgy nézzek ki, mint aki életben van, és fortyog a haragtól. Hagyom megroggyanni a térdem, és a faág lecsúszik a torkomról, amikor a földre zuhanok.

„Ne feledd, hogy az agyadat csak akkor használhatod fegyverként, ha az elméd ugyanolyan éles, mint egy penge."

Apám szavai visszhangoznak a fejemben, és emlékeztetnek rá, hogy nem minden csatát nyernek meg erővel. Úgyhogy ezt az eszemmel kell megnyernem.

Esetlenül heverek a földön, a fejem fájdalmasan nekicsapódott egy éles sziklának. De újra kapok levegőt. Épphogy csak. Ráveszem magam, hogy apró kortyokban lélegezzek, közelebb csalom a támadómat, hogy befejezze, amit elkezdett.

Csizmák ropognak a laza köveken, majd valaki az ernyedt testem fölé hajol. Mély, elgyötört sóhajt hallok, és az ujjak gyengéd simogatásától a homlokomon majdnem megrezzen az arcom.

- Nagy kár, hogy mindig a legszebb lányok a legnagyobb picsák. - Ace szinte gyengéden a fülem mögé igazít egy hajtincset. Felfordul tőle a gyomrom. - Nagy kár. Micsoda pazarlás.

Mindjárt elveszi a kezét, és tudom, hogy cselekednem kell. A szemem felpattan, mire az övé is, és döbbenten rám mered. Fölöttem

guggol, elkapom az egyik kezét, a másikkal viszont megragad egy követ, amely csak egy hajszállal kisebb a fejemnél.

Be akarta zúzni a koponyámat.

Egy gyors mozdulattal kitekerem a karját. Hallom a csont reccsenését és a torkából feltörő sikolyt. Felemelem a lábam, és erősen oldalra lökve mellkason rúgom. Háton terül el mellettem, a kő kiesik a kezéből.

Mire még egyet dobbanna a szívem, rávetem magam.

A térdemmel a földre szorítom a karját, és teljes súlyommal a mellkasára nehezedek. Lecsapok a csuklójára, lenyomom a törött csontot, amely most kiáll a bőre alatt. Sosem hittem volna, hogy egy üvöltés okozhat ekkora örömöt.

- Milyen kár, hogy nincs nálam a késem, hogy kivághassam a fekete szívedet. - Elmosolyodom, örömmel tölt el a szeméből áradó színtiszta gyűlölet, tudván, hogy ugyanezt látja tükröződni az én szememben is. - Milyen kár!

„Mikor lettem ennyire elvetemült?"

Valami magára vonja a pillantásomat, és a sovány alakok felé fordulok, akik körülvesznek minket.

Én vagyok az.

Több tucat beteges, sápadt Paedyn. Kinyújtott karral közelebb tántorognak, értem nyúlnak. Úgy törnek felém, mintha segítségért könyörögnének, mintha kérlelnének, hogy szabadítsam meg őket a szenvedésüktől.

Rájuk meredek, ők pedig visszanéznek rám. És ekkor lassan, szomorúan elmosolyodom.

- Többé már nem félek önmagamtól - suttogom.

Az a kislány, az az űzött, gyenge kislány, aki segítségért és szeretetért könyörgött, én vagyok. Nélküle ma nem lennék ugyanez

az ember. Még mindig űzött vagyok, talán még mindig reménykedem a szeretetben, de ez többé már nem gyengít le.

És amikor a pillantásom visszatér Ace-re, már nem mosolygok.

- Azt hiszed, bevetheted ellenem saját magam? Már megint? - Kedvetlenül felnevetek. - Egyszer becsaptál, ezért szégyellhetem maga. De másodjára... hát, az nem fog menni. - Oldalra döntöm a fejem, és lenézek a fájdalomtól eltorzult arcára.

Megfogom a nekem szánt követ, és a feje fölé emelem.

- Viszlát, Ace! - mondom elfúló hangon, és az jár a fejemben, hogy kellene-e megbánást éreznem a fiú miatt.

Mozgást látok a szemem sarkából.

Az illúziók mostanra eltűntek, szertefoszlottak, ahogy Ace elgyengült alattam a fájdalomtól, és így vethetek egy pillantást a közelben lévő alakra.

Vér borítja, valószínűleg nem az ő vére. Találkozik a tekintetünk, és az eddig fülsüketítő csatazaj halkulni kezd. A kapcsolódás lázba hoz, szinte feltölt energiával, miközben Kai rám néz, de semmit sem tesz, hogy megakadályozzon. Nem próbál meg lebeszélni róla, hogy elvegyek egy életet. Nem tesz semmit, mert tudja, hogy képes vagyok vigyázni magamra.

Nem tesz semmit, mert Kai sem cselekedne másként.

A fiú, aki alattam hever, megpróbálta megölni a fivérét, megpróbálta rávenni Kait, hogy megtegye helyette. És ahogy a herceg szürke szemébe nézek, a leendő Végrehajtóéba, a halálhozóéba, tudom, hogy eddig türelmesen várta, hogy megölhesse. Türelmesen várt a bosszúra.

Mégis csak áll egy helyben, csuromvéresen, és nem próbálja megakadályozni, hogy elorozzam előle a bosszúját.

„Ezt az életet nincs jogom elvenni."

- Legszívesebben megölnélek... - A hangom határozott és erőteljes, elég hangos, hogy Kai is hallja. Látom, hogy Ace szeme felcsillan, azt feltételezi, hogy túl gyenge vagyok ahhoz, hogy elvegyem az életét. Mekkorát téved. - De ez nem az én tisztem - fejezem be a mondatot, mire a tekintete elsötétül, és a reménykedés helyét gyűlölet veszi át.

A pillantásom megint megtalálja Kait, a szeme csillog a holdfényben, akár a tűzből gomolygó füst. Egy izom remeg az állán, a keze megrezzen a teste mellett. Lassan felé bólintok.

És ekkor megindul felénk, árnyékok rajzolják ki a körvonalait. Alig van időm leugrani Ace-ről, Kai máris talpra rántja az erős karjával.

- Szerencséd, hogy sem időm, sem türelmem nincs rá, hogy egyenként tépjem le a végtagjaidat.

Aztán Kai rám néz, végigmér. A leendő Végrehajtó ellenáll a bosszúvágynak, és inkább engem vesz szemügyre, sérüléseket keresve. A gondolatra lenyelem a gombócot a torkomban, miközben a tekintete megakad a még mindig vérző fejsebemen, majd lassan a nyakamra siklik, amelyen valószínűleg máris terjed egy véraláfutás. Aztán meglát valamit a hátam mögött.

A zászló.

Eddig senki sem szerezte meg, lekötötte őket a harc, és a bosszúra koncentráltak, ahelyett, hogy kitörtek volna a tömegből. Amikor visszanézek Kaira, ő máris rám mered.

- Menj! - suttogja, és a zászló felé biccent, amely elhozza nekem a győzelmet. - Nyerd meg ezt az átkozott viadalt, Gray!

Rápislogok, de ő már vissza is fordult a rá váró feladathoz. Úgyhogy a zászló felé veszem az irányt. A csizmám recseg a köveken a talpam alatt, miközben a látszólag jelentéktelen szövetdarab felé tartok.

Sikolyok csatlakoznak az összecsapást kísérő kiáltásokhoz és üvöltésekhez, és nem kell hozzá megfordulnom, hogy tudjam, Kai elkezdte megdolgozni Ace-t. Nem veszek róla tudomást, kizárólag a zászlóra koncentrálok.

Majd hirtelen megállok előtte, és felnézek a zsákmányomra.

Felnézek a győzelmemre.

És senki sem akadályozza meg, hogy leszedjem a zászlót.

44. fejezet

Kai

Vicces, hogy a gyilkolástól érzem a leginkább, hogy élek. Napok óta először jár át a megkönnyebbülés. Így, hogy nem Ace tölti ki a gondolataimat, az elmém tisztább, élesebb lett.

Csak azt bánom, hogy nem volt több időm eljátszadozni vele, pedig ha jobb ember lennék, talán viszolyogtatna ez a gondolat.

A próba visszajátszása unalmas volt, többnyire abból állt, hogy a csapatok szótlanul másznak a hegyen. Viszont a végső harc a hegycsúcson elegendő volt ahhoz, hogy ujjongásra fakassza a fásult közönséget. A Látók rögzítették a káoszt, és lejátszották, hogy újra átéljem.

Láttam, ahogy Paedyn a szemembe néz, és megajándékoz. Megajándékoz egy élettel. Hogy elvehessek egy életet.

Annak ellenére engedte át nekem Ace-t, hogy ő maga akarta elhozni a halálát. Hagyta, hogy bosszút álljak, pedig nem is tudta, hogy részben miatta teszem. Mert nemcsak azért akartam végezni Ace-szel, amiért majdnem megölte Jaxet, hanem azért, mert korábban Paedynt is majdnem meggyilkolta.

A halál nem idegen tőlem. Többször öltem, mint azt számon tudom tartani, a kezemhez és a lelkemhez tapadó vért már nem lehet

lemosni. Paedyn mégis úgy nézett rám, mintha kiérdemeltem volna Ace-t, mintha kiérdemeltem volna a kedvességet, a...

„Őt. Csak őt akarom kiérdemelni."

Végignéztem, ahogy a halál újabb áldozatot szedett. Blair könyörtelenül kivégezte Braxtont. Persze nem teljesen az ő érdeme. Előfordulhat, hogy segítettem neki. Blair az elméjével felemelte a földről, és a mellkasába állított egy tompa ágat. A szakadó hús és csont helyet adott a testébe fúródó tárgynak. Az élet lassan elszivárgott meglepett tekintetéből, majd Braxton élettelenül a földre zuhant.

Ám Blair pillantása ugyanolyan meglepett volt, mint Braxtoné.

Nem Braxtonra célzott. Ezt a nyers, brutális halált az ezüsthajú lánynak szánta, aki gyanútlanul tartott a győzelem felé. Lehet, hogy eloroztam a halál elől az egyik áldozatát, ugyanakkor nekiadtam egy másik életet. Kölcsönvettem Blair képességét, és eltérítettem a sorsot. Az pedig Braxtont találta meg.

De habozás nélkül újra meg újra meg újra megtenném, hogy megmentsem az ezüsthajú lányt.

Micsoda csapat vagyunk, én és a halál.

Három napom volt, hogy felépüljek a próbából. Három hosszú nap, amelyet a gyakorlótéren töltöttem izzadva, mint a ló, vagy a dolgozószobába zárva apám Semlegesítőjével, szintén verejtékben úszva. Damion keményen megdolgoztat, megbénít a képességével, miközben azért küzdök, hogy ellene fordítsam.

Örömmel fogadom, akár a testemet, akár az elmémet járja át a fájdalom a kiképzésektől. Az idő úgy telik a legjobban, ha elterelem a gondolataimat, és úgy látszik, manapság sok mindenről szeretném elterelni őket.

- Kai, figyelsz rám, fiam?

Megrázom a fejem, és visszatérek az aktuális beszélgetéshez.

- Csupa fül vagyok, apám.

A király nagyot sóhajt, és Kitt is szúrósan néz rám. Órákra bezsúfolódtunk apám dolgozószobájába, és megbeszélünk mindent az őrök beosztásától az Ellenállásig, amelyről nincsenek új információink azóta, hogy az első bálon történt támadás során ejtett foglyok mind meghaltak. Viszont apámat ez mostanra már nem igazán érdekli, ehelyett olyan régóta beszél a Próbákról, hogy el is vesztettem a fonalat.

Végigmér mindkettőnket, majd kimérten azt kérdezi:

- Érdekes, hogy az utolsót a gettótöltelék nyerte, nem gondoljátok?

Ledermedek, és szerintem Kitt is ugyanezt teszi.

Paedyn kizárólag nekem köszönheti a győzelmét, a bosszút választottam a diadal helyett. A gyilkolást a győzelem helyett. Szöget üt a fejembe, hogy apám vajon tisztában van-e ezzel. Tisztában van-e vele, hogy habozás nélkül hagytam, hogy Paedyn elérje a zászlót. Hogy mosolyogva néztem, ahogy erősen és magabiztosan a magasba emelte.

- Sportszerűen nyert. Szerintem nincs benne semmi érdekes. - A szavak meggondolatlanul csúsznak ki a számon.

Örömtelen kuncogás tölti be a termet.

- Épp ez a gond - szólal meg apám, zöld szemével olyan szúrósan néz rám, amilyenre Kitt sosem lenne képes. - A gettótöltelékek nem nyerhetnek.

Ledermedek a szó hallatán, de nem merek másfelé nézni.

- De ő mégis nyert.

Kitt engem figyel, én pedig a királyra szegezem a tekintetem, aki így folytatja:

- Jobb lenne, ha nem hagynád, hogy ez még egyszer megtörténjen. Ne feledd, kinek kell megnyernie a Próbákat, és szeretnélek emlékeztetni rá, milyen következményekkel jár, ha mégsem ez lesz az eredmény. - Előrehajol, és könyörtelen hangon folytatja: - Erre képeztelek ki, úgyhogy ne okozz csalódást! Megértetted, Végrehajtó?

A fülemben cseng a hangjából áradó egyértelmű fenyegetés.

„Ha veszítesz, neked véged."

- Értettem, felség.

Ezzel felállok, és az ajtó felé indulok. A folyosón járkálok, úgy érzem, meg kell ütnöm valamit, hogy századjára is az ágyam oszlopához kell csapnom a kardomat. Annyi év kiképzés és a maszkjaim tökéletesítése után apám még mindig képes kihozni a sodromból. A hajamba túrok, és visszaindulok a szobám felé, minden egyes lépéssel összeszedettebbnek érzem magam.

- Kai.

Végigsimítok az arcomon, és egy sóhajjal az igen szomorú Kitt felé fordulok.

- Mi a franc volt ez? - kérdezi hevesen.

Majdnem elnevetem magam.

- Te is tudod, hogy ez még az egyik udvariasabb szóváltásunk volt.

Kitt nagyot sóhajt, fáradtnak tűnik.

- Nézd, tudom, hogy a viszonyod apánkkal... problémás. Azok után, milyen kiképzésnek vetett alá, és milyen elvárásokat támaszt veled szemben, nekem elhiheted, megértem, hogy nem jöttök ki egymással. De mindent a jó ügy érdekében tesz.

Gúnyosan felmordulok, és a plafonra nézve csóválom a fejem, azon gondolkodom, vajon Kitt felhagy-e valaha azzal, hogy próbál bizonyítani a király előtt.

- Talán nem így gondolnád, ha téged vagdosott volna össze gyerekkorodban, hogy aztán nézze, ahogy próbálod összevarrni a sebet. - Teszek felé egy lépést. - Talán azok után, hogy újra meg újra meg újra rákényszerített, hogy szembenézz a legszörnyűbb félelmeiddel, rájönnél, hogy nem mindent a jó ügy érdekében tesz.

Keserűen felnevetek, és Kitt szinte összerezzen a hangra.

- Gyilkost csinált belőlem, szörnyeteggé nevelt. De csak a jó ügy érdekében, nem igaz? - Ujjammal megböködm a mellkasát. - A te érdekedben, hogy használhass, amikor király leszel. Mint ahogy ő is kihasznál.

Ezt nem kellett volna mondanom.

A szavaim úgy érik, mintha megütöttem volna. Látom az arcán a döbbent fájdalmat, miközben hátrálok egy lépést, hogy megnyugodjak. Nem is értem, miért bőszített fel ennyire, és ez csak még jobban dühít. Mintha a múltam minden felgyülemlett darabkája azért küzdene, hogy kiszabaduljon, és a felszínre törjön.

- Kai...

- Szerintem remek király lesz belőled, Kitt - vágok halkan a szavába. - És büszkén foglak szolgálni. De meg kell tanulnod önállóan gondolkodni, mert egy napon már apánk nem lesz itt, hogy megtegye helyetted. Úgyhogy azt javaslom, kezdd el kitalálni, te mit tekintesz a jó ügynek.

Ezzel sarkon fordulok, és faképnél hagyom a folyosón.

45. fejezet

Paedyn

A kertek csendesek éjszaka. Csak a ciripelő tücskök kórusa és a szél halk süvítése kísér, miközben elsétálok az ismerős fűzfáig a legutóbbi bálnak helyt adó füves terület határán.

Gyakran járok ide azóta, ha nem tudok aludni, megnyugtat az árnyas fűzfa nyújtotta menedék. Megszoktam, hogy órákon át ülök alatta, és időt szánok a gondolataimra.

Félretolom az alacsonyan lógó ágakat, és belépek a lombkorona alá. Sóhajtok, és hirtelen kiegyensúlyozottabbnak érzem magam, ahogy beszívom a langymeleg esti levegőt.

De nem élvezhetem sokáig ezt a békét, mert egy árnyék mozdul meg a fatörzs mellett.

Megpördülök, ujjaim a tőrömért suhannak a combomon, mire megragad egy durva kéz.

- Nyugalom, Gray, csak én vagyok az.

Pislogok a sötétségben, hogy a szemem hozzászokjon a gyenge fényhez, és belenéznek a derűs szürke szempárba.

- Mit keresel itt? - hebegem.

- Ezt én is kérdezhetném tőled.

- Le is szúrhattalak volna.

- Szóval meg sem próbálod? - vonja fel a szemöldökét Kai. - Ezt tekinthetjük fejlődésnek.

- Ó, de megérdemelnéd, amiért ennyire megijesztettél.

Lassan elengedi a kezem, és közben szemügyre vesz.

- Én ijesztettelek meg téged? Te lopóztál a közelembe.

- Hát, nem igazán tudtam, hogy itt vagy - suttogom felbőszülten.

- Az nyilvánvaló - feleli gúnyos vigyorral. - De nagyon szívesen látlak. - Ezzel leül a földre, és a feje mögé tett kezével igencsak kényelembe helyezi magát.

- Mit művelsz? - meresztem rá a szemem.

- Várom, hogy csatlakozz hozzám.

Állok egy helyben, és figyelem, hogy lassan mosoly terjed szét az arcán.

- A ruha miatt? - kérdezi, ahogy felül, és elkezdi leporolni a zakóját. Lecsúsztatja a válláról, és a földre teríti maga mellé. - Tessék, így nem koszolod össze magad.

Lenézek az egyszerű selyemruhára, amelyet a királlyal és a királynéval közös vacsorához kaptam fel. Meglehetősen kényelmes, és lusta voltam levenni, mielőtt kijöttem. Kai bizonyára hasonlóan érzett, mert ő is még mindig az alkalmi öltözetét viseli.

Viszont nem azért habozok leülni mellé, mert félek összepiszkolni a ruhámat, hanem mert nem lenne szabad itt maradnom. Sarkon kellene fordulnom, jó éjszakát kívánnom, és egyetlen további szó nélkül visszamennem a szobámba. És mégis, a lábam nem mozdul, hogy elvigyen innen.

Várakozón megpaskolja a zakót, mire fojtott nevetés csúszik ki a számon.

- Micsoda úriember vagy, de az a zakó közel sem elég nagy, hogy megvédje a ruhámat a kosztól.

- Levehetem az ingemet, és azt is leteríthetem neked, ha szeretnéd - feleli fesztelenül.

- Jobban belegondolva - morgom - elég lesz a kabát. - Kai kuncog, és hirtelen azon kapom magam, hogy máris felé tartok, hiába üvöltik a gondolataim, hogy ne tegyem.

Leülök, és lassan lefekszem mellé, a vállunk összeér. Egy elnyújtott pillanatig egyikünk sem szólal meg, mindketten elégedetten bámuljuk magunk felett a lelógó lombkoronát, miközben hallgatjuk a mellettünk ciripelő tücsköket.

Szinte vonakodva töröm meg a kellemes csendet.

- Mit keresel itt? - kérdezem halkan.

Majdnem felnevet.

- Kisgyerekkorom óta járok ide. Sőt, konkrétan leestem erről a fáról, amikor Kitt azt mondta, nem merek felmászni rá. A karom is eltörött... - Nevetés buggyan ki belőlem, mire elharapja a mondatot. - Te most kinevetsz, Gray? - Próbálja elrejteni a mosolyát, miközben hozzáteszi: - Örülök, hogy jól szórakozol a szenvedéseimen.

Megköszörülöm a torkom, próbálom összeszedni magam.

- És azért jöttél ki, hogy felidézd ezt a kedves emléket?

- Olyasmi - sóhajt. - Azért járok ide, hogy gondolkodjak és lenyugodjak. Mindig is tetszett az itteni csend. Hogy kiszabadulok a palotából. - Rám néz, majd azt kérdezi: - És te mit keresel itt?

Halványan elmosolyodom, és megismétlem a szavait:

- Gondolkodni jöttem. Tetszik a csend. Hogy kiszabadulhatok.

A szemem sarkából látom, hogy megremeg a szája, majd pár másodpercig mindketten hallgatunk.

- Milyen megfontolásból rángattál le magad mellé a porba? - kérdezem végül.

Arcának árnyékos körvonalaira nézek, ahogy a felettünk lévő ágakra réved.

- Hogy beszélgessünk. Vagy csak csendben feküdjünk itt. - Hanyagul vállat von. - Igazából mindegy.

Elszakítom tőle a tekintetem.

- Szóval csak kellett valaki társaságnak?

- Nem egyszerűen valaki. Hanem te.

Érzem magamon a tekintetét, de nem nézek rá.

- Csendes társaságra vágysz, vagy beszélgetősre?

A hangja alapján nem tudom eldönteni, nevet-e, vagy sem.

- Csak te vagy képes megkérdezni, milyen társaságra vágyom tőled.

Végre a szemébe nézek.

- Ez nem válasz.

Egy elnyújtott pillanatig hallgat, mintha az arcomat tanulmányozná, a pillantásomat keresi.

- Beszélj hozzám!

Rámeredek, és hirtelen nagyon halkan kérdezek vissza:

- Miről?

Látom, hogy halovány mosolyra húzódik a szája.

- Bármiről. Mindenről. Most épp mi jár a fejedben, kedvesem?

Majdnem elnevetem magam.

- Hát, jelenleg az jár a fejemben, hogy ez a zakó, amin fekszem, túl szúrós egy hercegnek. - Kuncog, miközben hozzáteszem: - És azon is gondolkodom, vajon hány csontotokat törtétek össze Kitt-tel.

- Túl sokat - sóhajt, és a fejét csóválja. - Általában nekem törtek el csontjaim, és én sérültem meg, de nem csak Kitt zseniális ötletei miatt. - Elhallgat. - Legtöbbször a kiképzésem járt ezzel. Főleg, amikor Gyógyítók képességeinek használatát tanultam.

Ledermedek, amikor felfogom a szavait.

- Ugye nem azt akarod mondani... - Elcsuklik a hangom, és újra nekifutok. - Ugye nem kellett...

- De igen - feleli egyszerűen, és egyenesen a szemembe néz. - El kellett törnöm a csontjaimat, és újra meggyógyítanom őket. Esetleg néha megvágtak egy karddal, és meg kellett tanulnom, hogyan varrjam össze a saját bőrömet.

Ezt olyan fesztelenül közli, hogy elképzelni sem tudom, milyen borzalmakon kellett keresztülmennie.

- Hogyhogy nem gyűlölted meg a királyt? - suttogom.

Mindketten hosszasan hallgatunk.

Szomorú mosoly ül ki az arcára.

- Mert erőssé tett.

Ezt túlságosan is nyugodtan közli. Ki akarom zökkenteni a higgadtságából. Nem számít, mennyire tette őt erőssé a király. A herceg eddig nem volt több egy bábnál, akit az apjának nevezett férfi teremtett. A gondolattól felfordul a gyomrom, üvölteni akarok.

Ugyanakkor mégis megértem.

A szavai szíven ütnek, felkavarnak. Az életünk láthatóan teli van szomorú hasonlóságokkal, súlyos csapásokkal. Mindkettőnket arra képeztek gyerekkorunk során, hogy azzá váljunk, amivé lennünk kell, és egyikünk sem úgy nőtt fel, ahogy szeretett volna. Csak éppen az apák, akik felneveltek minket, ennél jobban már nem is különbözhetnének - az egyik mindent szeretetből tett, a másik kapzsiságból. Az emberek nem születnek erősnek: ilyenné teszik őket. És a többséghez képest a herceg és én jobban tisztában vagyunk ezzel.

Kai fesztelenül beszél tovább, mintha a szavaitól nem szorulna el a mellkasom.

- Hát, Kitt-tel számos sérülést szereztünk az ostobaságunk miatt, de nem minden játékunk volt veszélyes. Sőt, mivel a kedvenc időtöltéseink gyerekkorunkban valószínűleg tartalmaztak valamiféle erőszakot, a tanítóm gyakran leültetett minket, hogy olyasmiket játsszunk, amik szerinte biztonságosak. - Nagyot sóhajt. - De azokat untuk.

- Tényleg? - préselek ki magamból egy nevetést. - Mit játszottatok?

- Hát - kinyúl felém, hogy megfogja a kezem -, Platt asszonyság legszívesebben hüvelykujjcsatával kínzott minket. Viszont megtaláltuk a módját, hogy ezt is erőszakossá tegyük.

- Hüvelykujjcsata? - Értetlenül vonom fel a szemöldököm. - Benne van a csata szó, mégis biztonságosnak minősül?

Sosem láttam még Kait ennyire zavarodottnak, és ismét majdnem elnevetem magam.

- Még sosem hallottál a hüvelykujjcsatáról?

A hüvelykujjával megsimítja a kézfejemet, de inkább a válaszomra koncentrálok.

- Hát, a nyomornegyedben általában egyetlen játékot játszottam: próbáltam kitalálni, mennyi ezüst lehet valaki zsebében, mielőtt kifosztom.

Mosolyra húzódik a szám.

- Ezt játszottad azelőtt is, hogy kiraboltál?

- Nem, de úgyis vesztettem volna - morgom. - Sokkal több pénzed volt, mint amennyit valaha egyszerre láttam.

Rámosolygok, és ő egy pillanatig csendben figyel. Amikor lenézek a kezemre a kezében, és a hüvelykujjára, amellyel a figyelmemet elterelve a kézfejemet cirógatja, megköszörüli a torkát.

- Hát - szólal meg végül -, mindjárt megtanítom neked ezt a játékot, de abban biztos vagyok, hogy közel sem olyan szórakoztató, mint a tiéd. - Csóválja a fejét, és azt motyogja maga elé: - Nem hiszem el, hogy nem tudod, mi az a hüvelykujjcsata.

- Hát, azok alapján, amiket meséltél róla, nem sokat veszítettem.

- Jogos észrevétel - mosolyodik el. - Pontosan azért fogom megtanítani neked, hogy együtt szenvedhessünk. - Az oldalára fordul, megtámaszkodik a könyökén, és közben figyeli, hogy én is ugyanígy helyezkedem el. - Ennek a nagyon izgalmas játéknak egyszerűek a szabályai. - Egymásba akasztja az ujjainkat, aztán kuncogva felállítja a hüvelykujjamat a másik kezével. - Szóval, a győzelemhez le kell szorítanod az ellenfeled hüvelykujját, viszont a kezedet és a karodat mozdulatlanul kell tartanod. - Felnéz rám, és azt kérdezi: - Érthető?

A szemöldökömet felvonva bámulom az egymásba fonódó ujjainkat.

- Kezdem érteni, miért tartod unalmasnak ezt a játékot.

- Hajrá! - közli halkan nevetve.

Észbe kapni sincs időm, a hüvelykujja máris lecsap az enyémre, és a kezemhez szorítja. Önelégült vigyorral néz fel rám.

- Tényleg azt hittem, hogy ennél gyorsabbak a reflexeid, Gray.

- Nem álltam készen, Azer.

- Hát, a reflexeknek épp ez a lényege.

Tessék-lássék forgatom a szemem.

- Kibírhatatlan vagy.

- Mégis itt vagy velem - feleli halkan, a szeme még a gyenge fényben is csillog, amikor rám néz.

Egy pillanatra elhallgatunk, és végiggondolom, hogyan nyerhetek a játékban. Szokás szerint a figyelemelterelés tűnik a legjobb

iránynak.

- Mesélj valamit, amit nem tudok rólad!

Meglepettnek tűnik a váratlan kérdéstől, de csak egy pillanatig tart neki, hogy válaszoljon.

- Áfonya. Nem szeretem az áfonyát.

Elfojtok egy nevetést.

- Nem szereted az áfonyát?

- Visszavonom. - Elhallgat, elgondolkodik. - Utálom az áfonyát.

- Van valami oka, hogy miért irtózol tőle?

- Kóstoltad már? - kérdezi, mire bólintok. - Akkor tessék. Ezért. Gusztustalan.

Méltatlankodva felnevetek, és amikor megint nyitná a száját, halkan a szavába vágok:

- Gyerünk!

A hüvelykujjammal leszorítom a hüvelykujját, és már épp hencegnék a győzelmemmel, amikor könnyedén kicsúszik az ujjam alól. És ekkor megint az enyémet szorítja le.

- Elragadó próbálkozás volt, hogy eltereld a figyelmemet, kedvesem.

- Már értem, miért utálod ezt a játékot - sóhajtok frusztráltan.

- Nem, én azért utálom, mert unalmas. Te viszont azért, mert béna vagy benne.

Szúrós pillantást vetek rá, mire visszavigyorog. A hüvelykujjával végigsimít az ujjamon, miközben én továbbra is a szemébe nézek.

- Szóval - kezdi lassan -, mesélj valamit, amit nem tudok rólad!

- Ez könnyű - mosolygok rá vidáman. - Imádom az áfonyát.

Kai felnyög.

- Sejthettem volna.

- Egyszerűen isteni. Mármint a fanyar és az édes tökéletes keveréke...

- Sokáig kell még ezt hallgatnom?

- Őszintén szólva lehet, hogy a létező legjobb gyümölcs. Minden egyes étkezés mellé képes lennék áfonyát enni, és...

Kai közelebb hajol, és idegesen felsóhajt.

- Paedyn! - A nevem hallatán a számra szorítom a kezem. - Szívesen hallgatlak akár órákon át, de ha gyümölcsökről akarsz beszélni, akkor legalább olyat válassz, amelyiket mind a ketten szeretjük.

Összeszorítom a szám, hogy elnyomjak egy mosolyt. A leendő Végrehajtó hajlandó meghallgatni, ahogy gyümölcsökről hadoválok. A gondolatra majdnem nevetésben török ki, és tetőtől talpig elpirulok.

- Rendben - vágom rá. - Mi van a naranccsal?

Elfintorodik.

- Túl szottyos.

- Oké. Banán?

- Utálom az állagát.

- Létezik olyan gyümölcs, amit szeretsz? - méltatlankodom a fejemet csóválva. - A legfinnyásabb herceg vagy, akivel valaha találkoztam.

- Összesen két herceget ismersz, és nekem elhiheted, Kitt sem jobb nálam.

- Még mindig várom - nézek rá szúrósan -, hogy mondj egy olyan gyümölcsöt, amelyiktől nem viszolyogsz.

Elhallgat egy pillanatra, elgondolkodik a válaszon, miközben hüvelykujja lustán megsimítja az enyémet.

- Szamóca.

Pislogok.

- Imádom a szamócát.

Lassan elmosolyodom.

- És nem találom viszolyogtatónak.

- Helyes.

- Helyes.

- Hajrá!

Sietősen ejtem ki a szót, és kihasználom Kai meglepettségét. Elszántan küzdök, hogy leszorítsam az ujját, közben a kezemet és a karomat is mozgatom. Olyan hevesen akarom elkapni a hüvelykujját, hogy majdnem ráesem Kaira, bár ezzel megszegem a szabályokat.

És ekkor hirtelen teljesen magához húz.

Megrántja a karomat, elég közel von magához, hogy megszámolhassam a sötét pillákat a szeme körül.

- Csaltál, Gray.

- Megtettem a győzelemért, amit meg kellett, Azer.

- Hm - mormog, és érzem, hogy beleremeg a mellkasa. - Azt hiszem, csak magamat okolhatom, hogy elfelejtettem, milyen gonosz lány vagy.

- Hát, én...

A szavak elhalnak a torkomban, amikor kihúzza a kezét az enyémből, és az ujjával végigsimít a karomon. Elnyomok egy borzongást a hirtelen jött érintésétől, de mosolya elárulja, hogy ő is észrevette.

- Visszavonom - szólal meg halkan. - Ez a játék cseppet sem unalmas, ha veled játszom. - A tekintete a karomat simogató ujjaira siklik, és gyengéd érintése alatt mozdulatlanná dermedek.

Fogalmam sincs, meddig maradunk így, hallgatva a leveleket zörgető szelet a fejünk felett, miközben egymást nézzük. Csak akkor

kapok észbe, amikor az ujjai felkúsznak a nyakamon, és a fülem mögé igazítanak egy kósza hajszálat.

- Mennem kell.

A szavak bizonytalanul lógnak a levegőben, alig hangosabban egy suttogásnál, amelyet majdnem elfúj a szél.

- Egyáltalán nem úgy hangzik, hogy tényleg menni szeretnél - suttogja.

Elgondolkodni sem akarok rajta, hogy valójában mit szeretnék, úgyhogy inkább azt felelem:

- Egy napon szabályosan verlek meg hüvelykujjcsatában, de azt nem találod majd ilyen viccesnek.

Halkan kuncog, majd ugyanilyen halkan azt suttogja:

- Nem a győzelmet találom szórakoztatónak. Hanem téged, kedvesem.

A kelleténél egy pillanattal később elhúzódom a karjából, és felülök. Az este hűvösre fordult, és Kai felhevült teste nélkül a vékony ruhám keveset használ, hogy melegen tartson.

- Igazad van. Ez a zakó tényleg túl szúrós egy hercegnek. - Gúnyosan elvigyorodik. - Úgyhogy inkább odaadom neked.

46. fejezet

Paedyn

A fülemre szorítom a kezem, hogy védjem a hangos sikítástól.

- Oké, mit gondolsz? - mosolyog vidáman Adena, és az ágyamra terített félkész ruhára mutat.

- Azta! - sóhajtja Ellie, és áthajol a vállam felett, hogy alaposabban megnézze. - Ez... - Elcsuklik a hangja, ahogy a tekintete bejárja a szövetet.

- Tökéletes - fejezem be a mondatot. - Döbbenetesen gyönyörű. Kitettél magadért, A. - Széles mosollyal ámuldozom rajta, hogy lehet valaki ennyire tehetséges.

- Hát - sóhajtja, majd felkapja a ruhát az ágyról, és megint az ölébe veszi -, még nincs kész. Már csak két napom van az utolsó bálig, és kifogástalannak kell lennie...

- A. - nézek rá sokatmondó pillantással. - Ne idegeld magad, kifogástalan lesz. - Majd a fejemet csóválva kuncogok. - Akkor is elérnéd, hogy jól nézzek ki, ha egy liszteszsákot adnál rám.

Adena őszintén megriad a gondolatra.

- Sosem adnék rád liszteszsákot. - Elgondolkodva ütögeti ujjával a száját. - És nem azért, mert az még rajtad is borzalmasan állna, hanem mert az anyaga túl szúrós, túl merev ahhoz, hogy... - Nagy,

mogyoróbarna szemével Ellie-re és rám néz, ahogy sikertelenül próbáljuk elnyomni a mosolyunkat. - Mi az?

Ölében a ruhaszövettel csípőre teszi a kezét, felvonja a szemöldökét. Sosem láttam még senkit, aki ennyire próbál szigorúnak tűnni, miközben olyan ártatlanul édes.

Jólesik a nevetés, mint minden, ami nem edzés vagy szaglászás a kastély körül abban a reményben, hogy egyedül is megtalálom az alagutat. De úgy tűnik, hogy Kitt az egyetlen kulcs, egyedül semmire sem megyek, ha nem mutatja meg nekem az átjárót. Semmire sem megyek, ha nem bízik meg bennem. Szinte minden napot vele töltök, és ügyelek rá, hogy ne hangozzak túl rámenősnek, amikor mintegy mellékesen részleteket említek neki a Dézsmáról, próbálva rávenni, hogy szökjön ki velem.

Semmi.

Halkan beszélgetünk a lányokkal, amikor kopognak az ajtón, és mind felugrunk a hangra.

Ellie rám néz, némán azt kérdezi, hogy vártam-e valakit, mire tanácstalanul vállat vonok. Az ajtóhoz siet, és vonakodva kinyitja, majd meglátunk egy magas, mosolygó alakot.

Kitt.

Ellie pukedlizik, mire enyhén gúnyos mosollyal az arcomon mellette termek.

- Felség, micsoda váratlan meglepetés!

Kitt kecsesen fejet hajt előttem.

- Gray kisasszony, remélem, nem zavarok.

Derűs arccal előbb Ellie-re, majd az ágyon ülő Adenára pillant, aki elkerekedett szemmel néz vissza rá a ruhaszövetek alól.

- Ellie kisasszony, Adena kisasszony, nem bánják, ha ellopom Paedynt?

Ellie félénken rámosolyog, Adena pedig próbál elnyomni egy sikolyt, miközben kiabálva válaszol:

- Nem, felség, a legkevésbé sem!

Behúzom a nyakam, igyekszem elfojtani az egyszerre szégyenteli és vidám mosolyomat. Kitt le sem veszi rólam a szemét, miközben mosolyogva felnézek rá.

- Indulhatunk?

Még a folyosón is hallom a lányok nevetgélését.

- Szóval, hová viszel? - kérdezem.

- Valójában - néz körül idegesen Kitt - azt reméltem, hogy te rabolsz el engem.

Pislogok, a szívem hevesebben kezd verni. De összeszedem magam, és értetlenséget színlelek.

- Nem értem, miről beszélsz.

Kitt lassít, egy sarok felé vezet, majd fölém hajol. Megijeszt a váratlan fordulat, a herceg hirtelen közelsége és a belőle áradó fűszeres illat.

Közel hajol hozzám, és halkan azt suttogja:

- A Dézsmáról.

Helyben vagyunk.

A szótól kalapálni kezd a szívem.

- Szeretném, ha elvinnél oda.

- Komolyan? - pihegem kicsit túlságosan is fellelkesülve.

Kittnek szinte fel sem tűnik, túlzottan leköti, hogy a folyosót figyelje, nehogy valaki kihallgasson minket.

- Igen. - Újra fürkészőn a szemembe néz. - Nem lenne szabad, de... el kellene mennem. Igazad volt. Teljes egészében. Elengedhetetlen, hogy lássam a népemet. Nem uralkodhatok egy olyan királyságban, amelyet alig ismerek, olyan emberek felett, akiknek mit sem tudok

az igényeikről. - Elhallgat, elgondolkodik valamin. - Ideje eldönteni, hogy én mit tartok a legjobbnak. - Felsóhajt. - Szükségem van erre. Hiába nem szeretnék szembeszegülni apámmal, és hiába tudom, hogy ez borzalmas ötlet. - Kuncog, de feszültnek hangzik. - Ha ezt most nem teszem meg, soha nem is fogom. És köszönettel tartozom neked, amiért emlékeztettél rá, hogy milyen királlyá nem akarok válni.

A lelkemet fűtő öröm átadja a helyét a bűntudat merev, jeges ujjainak. Hirtelen eszembe jut, milyen kedves ember Kitt, hogy eltűri, hogy kiosszam, hogy készséggel meghallgat.

És tessék, mire jutott vele. Elárultam.

Gombócot érzek a torkomban, és nyelek egyet.

- Helyesen döntöttél. Boldogan megmutatom neked az otthonomat, mivel te is kedvesen megmutattad a tiédet.

Elmosolyodom, próbálok fesztelennek és a legkevésbé sem számítónak tűnni, miközben arra várok, hogy megmutassa, amit keresek.

Az alagutakat.

Lassan bólint, hirtelen komolyra vált az arca.

- Biztosan ki tudsz vinni és visszahozni úgy, hogy senki ne ismerjen fel?

- Bízol bennem?

A szavak olyan ízt hagynak maguk után, akár a hamu, mégis selymes gördülékenységgel csúsznak ki a számon. A mellkasom elszorul, de valamivel nagyobb levegőt veszek. A térdem vészesen közel jár hozzá, hogy remegni kezdjen, mégis kicsit kihúzom magam.

„Egyetlen embert árulsz el, hogy százak életét megmentsd. Hogy megmentsd a népedet."

Kitt lágyan elmosolyodik.

- Igen.

Döbbenetes, milyen mélyre húzhat valakit egyetlen szó. Kitt rögtön megfogja a kezem, és tudtán kívül vezetni kezd népem megváltása felé.

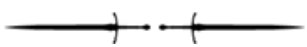

Sosem hittem volna, hogy a tömlöcökben találom meg a megváltást.

Kitt átterel az egyik folyosóra nyíló nagy, nehéz ajtón, majd ledübörög a mögötte húzódó lépcsősoron. A levegő minden egyes lépéssel dohosabb és hűvösebb. Kitt fesztelenül biccent a kastély alatt húzódó nyirkos katakombában szétszórt őröknek. Mintha folyton ide hordaná a nőismerőseit kirándulni.

Elhaladunk több tucat mocskos, elhanyagolt cella mellett, némelyiket még mindig a korábbi lakók csontjai díszítenek, míg másokat élő rabok foglalnak el. A karjukat kidugják a rozsdás rácsok között, és úgy figyelnek bennünket, hogy pillantásuktól viszket a bőröm.

- Erre - mondja Kitt, és visszatereli a figyelmemet az előttünk álló feladatra. Szétnéz a folyosón, és miután úgy ítéli meg, hogy senki sem lát minket, belépünk az utolsó cellába.

A szívem a torkomban dobog, és nyelek egyet. Az átjáró egy cella. Tényleg zseniális. Nem gondoltam volna, hogy a kastélyból kivezető út az egyetlen helyhez kapcsolódik, ahonnét nem akarják, hogy bárki megszökjön.

- Ebbe a cellába nem teszünk rabokat, bár akkor sem lennének képesek kinyitni az átjárót, ha tudnának róla - suttogja Kitt, miközben a kezével végigsimít a falon.

Közvetlenül a feje felett megnyom egy nagy követ, amelyik ugyanolyan átlagosnak tűnik, mint a többi. Nagyjából két centivel

hátrébb csúszik, közben megszámolom a többi követ, hogy megjegyezzem a helyét a falon.

Kitt egy csilingelő kulcscsomót tart a kezében, fényes fém csillan a félhomályban, miközben megfogja az egyik utolsó kulcsot, és leveszi róla. A méretes kulcsot megkoptatta a kor, a tetején domború, halványra fakult csigavonalak tekeregnek. Kitt hátramosolyog rám a válla felett, miközben bedugja a kulcsot egy apró kulcslyukba, amely csak akkor vált láthatóvá, miután félretolta a követ. Fesztelenül cseveg, és elfordítja a kulcsot.

- Mint mondtam, még ha tartanánk is foglyokat ebben a cellában, és megtalálnák ezt a konkrét követ, akkor sem lennének képesek kijutni. Ezt a kulcscsomót mindig magamnál tartom. - Fémes kattanást hallok a falból. - Arra jutottam, hogy nálam van a legnagyobb biztonságban.

Egyetértően dünnyögök, miközben izgatottan ver a pulzusom. Kitt visszaakasztja a kulcsot az ezüstgyűrűre, majd az egészet a zsebébe dugja.

Megnyomja a fal egy szakaszát, mire az kinyílik.

Az eddig teljesen átlagosnak tűnő kövek rejtekajtóvá változnak. Kitt megfogja a kezem, és maga után húz, majd becsukja az ajtót, vaksötétbe zárva kettőnket. A feketeség súlyos, nyomasztó lepelként borít el minket.

A kezemet sem látom az arcom előtt, úgyhogy megugrok, amikor hozzáérek a mellkasához. Rázkódik a nevetéstől, majd lángra lobbantja az öklét, szinte elvakítva a fényével.

- Indulhatunk? - kérdi mosolyogva.

Végigmegyünk a nyirkos és nyálkás, de széles alagúton, a lépteink hangja visszaverődik a falakról. Alaposan megfontolom a következő

szavaimat, tudván, hogy úgy kell fogalmaznom, mintha egyszerűen csak kíváncsi lennék, nem pedig kétségbeesett.

- Pontosan hová vezet ez a járat? És sok van belőlük, ez idelent ugyanolyan útvesztő, mint fent a kastély? - kérdezem társalgó hangnemet megütve.

A lábam elgyengül, amikor egy elágazáshoz érünk, ahol kettéválik az alagút. Kitt velem együtt megtorpan, ugyanolyan hétköznapi hangnemben válaszol, mint ahogy én tettem fel a kérdést.

- Ez történetesen az egyik nagyobb főalagút, azon kevesek egyike, amikhez van kulcsom. Többet lezártak, vagy már túl veszélyesek ahhoz, hogy használják őket.

Semleges arcot vágok, pedig rám tör az aggodalom. Mi van, ha a stadionba vezető átjáró az egyik használhatatlan alagúthoz tartozik? Ha lezárták, beomlott vagy...

Kitt a bal kéz felőli alagút felé bólint, és kizökkentve a gondolataimból azt feleli:

- Az vezet a gyakorlótérre, de kívülről nem lehet kinyitni az ajtaját. - Aztán a jobb kéz felőli alagútra mutat. - Ez pedig a Dóm Arénába, a páholy alatti terembe vezet. Ahol az interjúkat vártuk.

Majdnem megfulladok. Két köhögés között a poros levegőre fogom a rohamot, nem pedig az információra, amelyet oly könnyen megosztott velem. Pontosan ezt akartam megtudni.

Forog velem a világ. Én találtam ki, hogy használjuk az egyik alagutat, hogy Kitt megnézhesse a Dézsmát, annak érdekében, hogy kiderítsem, hol található a többi, és melyik vezet a stadionba. És tessék, mintegy mellékesen pont abban járunk, amelyiket kerestem.

Kitt a Dóm Arénába vezető alagúthoz húz, és elönt a megkönnyebbülés, hogy végre megtaláltam az átjárót. Közel tíz

percen keresztül sétálunk beszélgetve, majd Kitt tüzének fénye egy nehéz ajtót világít meg.

„Itt van. A megváltás."

Egy lökéssel kinyitja, megmutatva a páholy alatti sötét termet, majd kitámasztja az ajtót egy kisebb kődarabbal, hogy vissza tudjunk jönni. A mennyezeten lévő csapóajtó felé indulunk, kinyitjuk, majd újra felhúzom magam a nyílásban. Érzem a hátamon Kitt finom érintését, mielőtt felmászok az üvegkalitkába. Gyorsan utánam jön, és belépünk az üres arénába.

- Pontosan hogyan tervezel kijutni a Dézsmára? - kérdezem, felvonva a szemöldököm.

- Mivel a lovászfiúk nem tudhatják meg, hogy szó szerint ellovagolunk a naplementébe - mosolyog rám Kitt -, a stadion melletti mezőre megyünk, ahol a lovak napközben legelésznek.

A számtalan betonalagút egyikén kimegyünk az arénából, amely még a gúnyolódó közönség nélkül is nyomasztó. Amikor végre elérjük a tisztást, a nap melegét elzárja tőlünk a mellettünk magasodó Dóm Aréna.

Egy gyönyörű fehér ló vágtázik oda hozzánk, hogy üdvözöljön minket, egyértelműen ő is alig várja, hogy kiszabaduljon erről a Dögvész verte helyről. Megköszörülöm a torkom, és visszanyelem a büszkeségem, miközben azt suttogom:

- Nem tudok lovagolni.

- Akkor jobban teszed, ha kapaszkodsz - feleli Kitt vigyorogva, és egy pillanatra találkozik a tekintetünk.

Felsegít a nyereg nélküli lóra, majd kecsesen ő is felül rá. Nem tudom, hová tegyem a kezem, hirtelen kínosnak érzem, hogy a mellkasom a hátának nyomódik.

Felém fordul, aranyló haja csillog a napfényben.

- Biztos vagy benne, hogy elrabolhatlak?

- Ugyan - mélázok. - Tolvaj vagyok. A rablás az én asztalom.

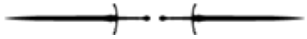

Kitt azóta folyamatosan köhög, hogy megérkeztünk a Dézsmára.

- A Dögvészre, de büdös van itt! - Elnyom egy köhögést, próbálja megszabadítani a tüdejét a sűrű levegőtől. - A fenébe.

Kuncogva figyelem, ahogy felméri a környezetét, még mindig próbálja feldolgozni a látványt. A tekintete végigsiklik a kereskedők Dézsmán elszórt ütött-kopott pultjain, amelyek mindegyikét fakó szalagreklámok vagy törött táblák díszítik. Végignéz a széles utcát szegélyező düledező épületeken és üzleteken, figyeli a ki-be járkáló embereket.

Minden kiáltásra felkapja a fejét, hallgatja, ahogy egy kofa a friss halfogását hirdeti, míg valaki más hangosan alkudozik egy asszonnyal a szövet áráról. Elborít minket a káosz, afféle örömteli őrület. Mi pedig az egésznek a kellős közepén állunk, körülöttünk emberek kavarognak, akik élik az életüket. Vásárolnak és eladnak. Élnek és próbálnak megélni. A Dézsma teli van emberekkel, de én az élet nyüzsgését látom benne.

Felnyúlok, és lejjebb húzom a Kitt fején lévő kalapot. Én loptam neki egy barna inggel együtt, hogy bújjon bele, bár kétlem, hogy bárki is figyelne ránk. Kedvesen viszonozza a gesztust, és kuncogva az én kalapomat is a szemembe húzza, miközben ezüst hajtincsek hullanak az arcomba. Felmordulok, és mosolyogva megigazítom a kalapom, majd továbbvezetem Kittet az utcán, kerülgetve a lábunknál nevetgélve szaladgáló gyerekeket.

Kitt szeretné egyszerre átlátni az egészet, magába szívni a Dézsma minden egyes részletét. Minden megfakult, seszínű szalagreklámot,

mindenkit, aki belénk ütközik a zsúfolt utcán. Egy Fátyol varázstrükköket ad elő néhány nézelődőnek, elkápráztatja a közönségét, arra használva a képességét, hogy keressen pár ezüstöt. A Védelmező Elitek jól élnek a nyomornegyednek ezen a részén, kiemelkednek a számtalan Közönséges közül.

Figyelem, ahogy Kitt beles a Dézsmából nyíló kisebb sikátorokba és mellkékutcákba, egy pillanatra meglátja az összetákolt sátrakat és a bennük összebújó hajléktalanokat. Ledermed a kocsik között cikázó magányos kisgyerekek látványától, akik alig várják, hogy lophassanak némi ételt.

- Megkorbácsolják, amikor elkapják őket - jegyzem meg színtelen hangon.

Most rám szegezi a tekintetét.

- Amikor elkapják őket?

- Igen. Mindig elkapják - sóhajtok, és vezetem tovább a forgalmas utcán. - A fiatalok ebben a korban meggondolatlanok és túl türelmetlenek, hogy jó tolvajok legyenek. És mivel a legtöbb Elit a nyomornegyedben Közönséges, a képességük valószínűleg nem segít nekik a túlélésben. Én már csak tudom.

Megállok a Dézsma közepén álló véres cölöpnél, amelynél a tolvajokat és bűnözőket szokták megverni.

- A katonáid itt büntetik meg a gyerekeket a törvénysértéseik miatt. - Az utcát szegélyező őrök felé biccentek, akik épp a tömeget fürkészik a következő áldozatukat keresve.

Kitt hirtelen közelebb lép hozzám. Zöld szemében érzelmek csillognak, amelyeket meg sem próbál elrejteni.

- Téged is...

- Igen. Valamikor én is egy voltam a gyerekek közül. Többször is. A sebhelyeim bizonyítják. - A csíkok a derekamon mintha bizseregni

kezdenének, ahogy felidézem a hozzájuk kapcsolódó emlékeket. Kitt olyan elgyötörten néz rám, olyan sajnálattal a szemében, hogy a kertben tett sétánk óta most először nem tudom állni a tekintetét.

Úgyhogy magammal húzom, mielőtt még egy szót szólhatna.

- Gyere! Mutatok valamit.

Végigrángatom az utcán, határozottan fogva a kezét, hogy ne sodorja el a tömeg. Senki sem figyel a köztük járó trónörökösre, sem a nyílt színen rejtőző Átlagosra. Megállok az ismerős sikátor végében. Hevenyészett kis otthonom még mindig megbújik a sarokban, és döbbenten látom, hogy senki sem piszkálta. Keserédes emlékek törnek fel bennem, ahogy közelebb lépek a szemétből és szőnyegekből emelt barikádhoz, amelyet az Erőd néven ismerek.

Kitt hirtelen mellettem terem, a karja az enyémet súrolja, ahogy elnéz a szemétdomb felett.

- Itt aludtál - közli kérdő hangsúly nélkül.

- Otthon, édes otthon - suttogom, és engem is meglep, milyen feszült a hangom.

Ekkor Kitt hirtelen a kezébe fogja az arcom, és afféle halk szigorral megszólal.

- Szívből sajnálom. Szívből sajnálom, hogy így kellett élned. - Sóhajt, miközben a tekintete az enyémet keresi. - Köszönöm. Köszönöm, hogy ezt megmutattad. A Dézsmát. A népemet. - Elhallgat. - Önmagadat. Köszönöm, hogy beavattál a veled kapcsolatos részletekbe.

Elszorul a torkom, amikor újra rám tör a bűntudat, és erőt kell vennem magamon, hogy határozott hangon tudjak válaszolni.

- Nem, én köszönöm, hogy megbíztál bennem, Kitt.

47. fejezet

Paedyn

- Mi tart neki ennyi ideig? A Dögvészre, mindjárt megfagyok!

Vacogok, mert szokatlanul hideg az éjszaka, és a vékony ingem alig tudja távol tartani a bőrömet nyalogató hűvös szelet.

- Türelem, hercegnő - motyogja mellettem Lenny.

Bosszúsan mosolyogva meglököm, mielőtt egyáltalán befejezhetné a mondatot.

Elnyomja a késztetést, hogy viszonozza a gesztust, mire gonoszul rávigyorgok, és cukkolom, hogy próbálja csak meg.

Épp amikor már azt hinném, hogy történik valami érdekes, kitárul az ajtó.

- Bocs, hogy félbeszakítom a lökdösődést, de elég hideg van idekint, úgyhogy inkább gyertek be, ha nem akartok megfázni. - Calum hangját áthatja a szórakozott derű, miközben oldalra lép, hogy beengedjen minket a házba.

Az otthonomba.

Elmegyünk a dolgozószobába, onnan pedig levonulunk az alagsorba vezető titkos lépcsőn. Többször is jártam már itt azóta, hogy azon az éjszakán először visszatértem az otthonomba, és érzéketlenné váltam apám dolgozószobájának látványára. Már nem kísért annyira a dolog, de még mindig messze járok a gyógyulástól.

Azt hiszem, még a traumák is beleunnak az ember állandó gyötrésébe, még ha csak egy kis időre is.

Mély, gúnyos hang üdvözöl, amikor leérek a lépcső aljára.

- Hát megérkezett.

Integetek Finn-nek, aki a karját a feje mögé téve üldögél, lábát a bokájánál keresztbe rakva feldobta egy asztalra. Gúnyosan visszamosolyog rám, és a pillantásom Leenára siklik, aki épp a padlót foglalja el a szétszórt térképek között. Amellett, hogy az Ellenállásnak több vezetője dolgozik szerte Ilyában, azt is megtudtam, hogy mindegyikük egyedi rendeltetéssel bír, amivel hozzájárulnak az ügyhöz. Leena tehetséges képzőművész, és az összes részletes térképünket neki köszönhetjük, míg Finn bőrpáncélok és maszkok tervezésében remekel. Lenny a szemük és a fülük a kastélyban, míg Mira egy Semlegesítő, ami nyilvánvalóan értékessé teszi.

Leena elvigyorodik, amikor meglát, és félreteszi a munkát, hogy csatlakozzon hozzánk, Finn-nel a nyomában leülünk a körbetett székekre.

- Mira ma nem jön? - kérdezem, körülnézve a jókora teremben, amely teli van iratokkal megpakolt asztalokkal és koszos vásznakkal letakart fekhelyekkel.

- Nem, ma nem tudott eljönni - feleli halkan Calum. - Otthon ápolja az édesanyját.

Fontolgatom, hogy olyan kérdéseket tegyek fel, amelyeket nem kellene, amikor Calum hirtelen eltereli a beszélgetést.

- Szóval, Paedyn, hoztál nekünk valamit? - Minden alkalommal hallom a hangján a kétségbeesést, amikor felkeresem, és számot adok a kudarcomról. De ma nem így lesz.

- Megtaláltam az alagutat. Kitt pont ma mutatta meg nekem. - Teljesen izgalomba jövök, hogy végre kimondhatom ezeket a szavakat. Mind közelebb hajolnak, a szemük elkerekedik, miközben beszámolok nekik a lehetetlen tervemről, amely mégis bevált.

Amikor a végére érek, Finn töri meg a csendet.

- Tudtam, hogy a kisujjad köré csavarod a trónörököst.

- Büszke vagyok rád, hercegnő - jegyzi meg Lenny ferde mosollyal.

Ezzel belevetem magam, és mesélni kezdem a látottakat, beavatva őket, hogy pontosan honnan indul és hol ér véget az átjáró.

- Miután beléptek az alagútba balra az utolsó cellából, nagyjából félúton találni fogtok egy elágazást. A bal kéz felőli útvonal a gyakorlótér melletti ajtóhoz vezet, a jobb oldali pedig egészen a Dóm Arénához és a páholy alatti teremhez.

Leena buzgón jegyzeteli az információkat, elkap, és papírra vet minden egyes szót.

Perceken belül tudják, honnan nyílik az átjáró, hová vezet, és hogyan találják meg.

- Egyetlen probléma maradt - teszem hozzá, idegesen forgatva a gyűrűt a hüvelykujjamon. - Kulcsra van szükség hozzá, hogy bejussatok az átjáróba, és azt történetesen Kitt mindig magánál tartja.

- Könnyű. Vetkőztesd le! - mordul fel Finn.

Szúrós pillantást vetek rá, majd visszafordulok Calumhoz.

- Meg tudom oldani. A bálon megszerzem a kulcsot, és odaadom Lennynek. Mivel a Próbát másnap tartják, Kittnek nem lesz ideje észrevenni, hogy eltűnt a kulcsa. - Az arcom belső oldalát rágom, majd hozzáteszem: - Remélem.

- Nekem jó tervnek hangzik - közli ásítozva Lenny.

Rászegezem a tekintetem.

- Aki az alagúton keresztül a páholyba akar eljutni, annak a gyakorlótéren nyíló ajtón keresztül kell lemennie. Úgyhogy, Lenny, neked kell beengedned őket, mivel az ajtó csak belülről nyitható, és onnan le tudtok menni az arénába vezető járatba. Érthető?

- Érthető - bólint kurtán Lenny.

Még legalább egy órán keresztül beszélgetünk, megvitatjuk a részleteket. Aztán Lennyvel felállunk, hogy távozzunk, kinyújtóztatva elgémberedett tagjainkat, majd búcsút intünk, és visszaindulunk a lépcsőn.

Amikor kilépünk a házból, megcsap a hideg szél, és megint azon kapom magam, hogy vacogok. Lenny átkarolja a vállam, és közel húz magához, közben a másik kezével összeborzolja a hajamat. Felnevetek, és eltolom magamtól a kezét, miközben próbálom lesimítani a vállamra omló zabolátlan ezüst tincseket.

- A bál holnap lesz - közli szinte ünnepélyesen Lenny.

- A bál holnap lesz - visszhangzom a suttogásnál alig hangosabban.

- És aztán jön az utolsó próba. - Felnéz a felettünk leskelődő csillagokra.

Bizonytalanul felnevetek, alig találom a szavakat.

- Aztán jön az utolsó próba.

Lenny vidáman rám pillant.

- Mi vagy te, papagáj?

Kuncogva újra felnézek a csillagos égboltra.

- Nem tudom, mi vagyok - felelem halkan, a gondolataimba feledkezve.

Szorítást érzek a vállamon, és látom, hogy Lenny mosolyog rám.

- Te Paedyn Gray vagy, az aranyszájú Ezüst Megmentő, aki bárkit gondolkodás nélkül ledöf az ezüsttőrével.

48. fejezet

Kai

Sikolyok. Borzalmas, elgyötört sikolyok töltik meg a koponyámat, és visszhangzanak a fejemben.

Női hangok.

Ő az.

Rohanok a kastély folyosóin, izzadok, keresem, a nevét üvöltöm.

Csak egy segélykiáltást kapok válaszul, könyörgést a kegyelemért.

Feltépem az ajtaját, berontok a szobájába, és a sötétséget fürkészem.

Valami ezüstszínű csillan meg a nyitott ablakon beáradó holdfényben.

„Ott van."

A haja. Biztosan az a gyönyörű, ezüstszínű haja. De ami a szemem elé tárul, az egyáltalán nem gyönyörű.

Hanem összetört.

Vér borítja, egy vértócsában ül. Könnyek csorognak le az arcán, amely most eltorzul a fájdalomtól.

Felfoghatatlan fájdalom. Enyhíthetetlen szenvedés.

Megint feltűnik az ezüstös csillogás, de nem a haja csillog, ahogyan azt az imént gondoltam.

Tőr.

Az ő tőre.

Éles hegyét a mellkasához nyomják, vért fakaszt, amely úgy csordul le a testén, akár a könnyek az arcán.

Micsoda borzalmas szimmetria!

Ott termek mellette, letérdelek a vértócsába. Az ő vérébe. Nem lát engem, nem beszél, nem csinál semmit, csak sikoltozik. Gyötrelem. Sosem láttam még ilyen erős gyötrelmet.

- Paedyn! Pae, nézz rám!

Semmi. Nem reagál.

Még több zokogás. Még több vér.

Megragadom a tőr markolatát, amelyet lassan a szívébe döf.

Vér borítja.

A vére a kezemhez tapad, felkúszik a karomon, elborít, és soha nem tudom majd lemosni.

„Nem akartam, hogy az ő vére tapadjon a kezemhez. Nem akartam."

Szörnyen lassan felém fordul, könnyektől maszatos arccal néz rám.

- Ments meg! - nyöszörgi.

Paedyn nem szokott nyöszörögni.

- Nagyon fáj. Kérlek, ments meg! Ments meg! Ments meg!

Zokogás rázza a testét, és én mozdulatlanul tartom a kést, miközben ő elszántan próbálja belemélyeszteni saját gyönyörű szívébe.

- A szívem fáj.

Még több zokogás. Még erősebben sír, hogy hagyjam meghalni. Ez nincs rendjén. Nagyon nincs rendjén.

Paedyn túl erős, túl makacs, túl különleges.

Nem halhat meg. Nem engedem. Sem a saját, sem más keze által. Sikolyaitól meghasad a lelkem, a fejem, a szívem.

„Nem bírom. Nem bírom. Nem bírom tovább."

Könnyek marják a szemem, lecsorognak az arcomon.

Most én könyörgök.

Könyörgök, hogy maradjon. Hogy éljen tovább. Miattam.

Lehet, hogy én is kiabálok, sikoltozok, remegek.

- Kai!

Felkapom a fejem, és az önkívület ködén túl meglátom a fölém hajoló nyurga alakot.

Ismerős kisfiús vigyor ül az arcán annak ellenére, hogy a mellkasából vér szivárog, mert mélyen beleágyazódott egy dobócsillag.

Térdre esik, üveges szemével a szemembe néz.

Ezúttal hallom, hogy egy sikoly szakad ki a torkomból, ahogy felé vetődök, a karomban tartom, könyörgök neki, hogy maradjon életben.

Léptek visszhangoznak a falak között, és felnézve emberek tucatjait pillantom meg. Mind vérben ázva könyörög. Mind az én áldozatom.

Rám merednek, gyűlölet izzik a szemükben, ahogy lenéznek az emberre, aki megölte őket.

Mindegyikük arcát ismerem. A sebeiket, amelyeket én okoztam nekik.

Köröznek körülöttem. Keselyűk, amelyek várják valaki halálát.

Majd nyomasztóan ismerős hangot hallok.

A gyomorforgató reccsenést, amellyel a fém átvágja a csontot, a szakadó zsigereket, a penge körül átrendeződő izmokat.

Paedyn a földre rogy. A tőr a szívében, mosoly az arcán. Üvöltök.

A karomba veszem, és felemelem. Félresöpröm véres haját, mondok valamit, de nem tudom, mit.

Az elmém érzéketlen. A szívem érzéketlen.

„Mindenem érzéketlen."

Holtan mosolyog, mintha boldog lenne, hogy maga mögött hagyta az életet. Hogy maga mögött hagyott engem.

Eggyé válok a gyásszal. A bánattal. Magam vagyok a gyötrelem.

Arra gondolok, hogy talán én is meghaltam. Csak én belül pusztulok.

49. fejezet

Paedyn

Sikolyok. Még sosem hallottam ilyen nyers szenvedést.

Épp lefeküdtem az ágyba, miután visszaértem a Dézsmáról, de rögtön ledobom magamról a takarót, és talpra ugrok. Tántorgok a sötét szobában, megbotlok a csizmámban, amely hanyagul levetve hever a padlón.

Amikor az ujjaim végre a hűvös ajtókilincs köré szorulnak, kinyitom az ajtót, és kilépek az árnyékos folyosóra.

Üvöltés visszhangzik, és én megdermedek a hangra. Ő az.

Fogalmam sincs, honnan tudom, mivel még sosem hallottam üvölteni a leendő Végrehajtót, de valami a szobája irányába húz. A lábam magától mozog, és minden egyes lépéssel közelebb visz hozzá.

Megtorpanok az ajtaja előtt, megállásra kényszerítem nyughatatlan lábamat.

„Mit művelek?”

Nem sétálhatok be egyszerűen a szobájába. Igaz?

„Nem.”

Ez rossz ötlet.

„Igen, de ezt a rossz ötletet véghez akarom vinni.”

Újabb elgyötört üvöltés szakad fel a torkából, és habozás nélkül feltépem az ajtót. Megint egy szobában tántorgok, erőltetem a

szemem, kinyújtott kézzel tapogatózok.

Meglátom az ágy és a rajta fekvő alak körvonalait. Odamegyek hozzá, pislogok, ahogy végre a szemem hozzászokik a fény hiányához, tekintetem bejárja a fedetlen mellkasát, amely verejtéktől nedvesen emelkedik és süllyed.

A fejét egy párnának támasztja, tintafekete hajtincsek tapadnak a homlokához. Bizonytalanul pihegve szedi a levegőt, testének minden centimétere megfeszül. Elképzelni sem tudom, mi kísértheti az álmát, mi lopja el a pihenését, és készíti ki ennyire. Milyen rémálom olyan borzalmas, hogy még a herceg sem tudja megvédeni magát tőle? A szája mozog, szavakat motyog, amelyeket nem értek, és most már tényleg kezdek aggódni.

„Aggódom miatta."

Egy pillanatra hagyom ülepedni a gondolatot, majd gyengéden a vállára teszem a kezem, és majdnem felkiáltok, hogy milyen forró a bőre. Lángol az egész teste.

- Kai! - mondom halkan, nem akarom megijeszteni.

Semmi.

- Kai! - mondom ki hangosabban a nevét, megrázom a vállát, hogy felébresszem a rémálomból.

Megint felkiált, és majdnem én is ezt teszem. Zihálok, kezdek pánikba esni, kérlelem, hogy ébredjen fel, hogy visszatérhessünk a civódáshoz, és ne kelljen többé esedeznem, hogy nyissa ki a szemét.

Bemászok az ágyába, átlendítem felette a lábam, a combjaim közé fogom a testét, miközben mindkét tenyeremet az izzadt mellkasára teszem.

- Kai! - Erősen megrázom, fel akarom ébreszteni. - Kai! - Bosszant, hogy ennyire aggódom miatta. Bosszant, hogy érdekel, vajon baja esette. Bosszant, hogy képtelen vagyok elviselni, hogy így látom...

És ekkor felpattan az a szürke szempár.

Hirtelen erős kezek kapják el a derekamat, és ledobnak. Háttal a matracra présel, a keze leszorítja a karomat, a teste a testemet.

És valami hideget nyom a torkomnak.

Bármikor felismerem egy tőr érintését, úgyhogy le sem nézek a nyakamnak nyomódó pengére. Nehezen szedem a levegőt, a herceg

vérben forgó szemére szegezem a tekintetem, és halkan beszélni kezdek.

- Kai, én vagyok az. - Az ereje döbbenetes, lehet, hogy akkor sem tudnék szabadulni alóla, ha megpróbálnám. Ugyanolyan erősen zihál, mint én, szinte bénultan fekszik rajtam. - Kai. Csak egy rémálom volt. - Higgadtan beszélek, figyelmen kívül hagyom a kalapáló szívverésemet, amely a legkevésbé sem higgadtságról árulkodik. - Kai, én vagyok az, Paedyn.

Pislog. Aztán megint pislog, újra meg újra, mintha kezdene kitisztulni a feje. Mintha most először látna meg. Hűvös légmozgást érzek a nyakam körül, ahogy elveszi a tőrt, pillantása nem távolodik el az enyémtől.

- Én vagyok az, Pae. - A hangom megremeg, most már alig több suttogásnál. - Kai! - Aztán a hangom elcsuklik, és mintha valami Kaiban is elpattanna.

Remegve levegőt vesz, felméri, hogy mit tett. Elengedi a karomat ijesztő szorításából, és visszacsúsztatja a tőrét a párnája alá, miközben próbálja megnyugtatni a légzését. Hűvös maszkja megrepedt, szétmált a pániktól, és látom az arcára kiülő érzéseket.

Sosem láttam még ennyire ziláltnak, zavartnak, ennyire viszolyogva önmagától.

A pillantása riadt, iszonyattal telik meg, ahogy bejárja a szobát, de nem hajlandó a szemembe nézni. Látom rajta, hogy egy szó nélkül

készül leszállni rólam, de nem vagyok hajlandó megengedni. Nem vagyok hajlandó elfelejteni a pillanatot, amikor a herceg csak egy kisfiú volt.

Kísérteties szürke szeme rebegve lecsukódik, ahogy megérzi a kezem az arcán. Megfogom az arcát, szégyenlősen, gyengéden, magamban élvezem a tapintását a tenyerem alatt. Megfeszül az álla, egy izma megremeg, ahogy a hüvelykujjammal végigsimítok rajta.

Lehajtja a fejét, szemét még mindig szorosan lehunyja, hogy ne kelljen az enyémbe néznie.

- Nézz rám! - A parancsom egyszerre halk és határozott, eltökélt és bizonytalan. Másik kezemet az arcán pihentetem, segítek neki megtalálni a pillantásomat.

Remegve nagy levegőt vesz, majd kinyitja a szemét, acélos tekintete legalább annyira ijesztő, mint amennyire lehengerlő.

- Ne rejtőzz előlem! - zihálom, hirtelen nem jutok levegőhöz attól, ahogy rám néz. - Többé ne.

Szeretném azt az arcát látni, amelyet nem takar az az oly sokszor látott maszk. Figyelem, ahogy bejár a tekintete, testével még mindig leszorít, a hajam kócosan terül szét a párnáján.

Mintha az emlékezetébe akarna vésni.

Nyelek egyet pillantásának súlya alatt, tekintete a nyakamra siklik, és érzem, hogy elpirulok. Nem, nem egyszerűen elpirulok. A nyakam szinte lángol. Hirtelen feltűnik, hogy még mindig az arcán tartom a kezem. Lassan elveszem, hogy a nyakamhoz emeljem az ujjam.

Gyorsan elkapja a csuklómat, majd gyengéden végigsimít a nyakamon. Alig tudom elfojtani a remegést az érintése nyomán, ahogy a bőrkeményedései a kipirult bőrömet dörzsölik.

- Most nézd meg, mit tettem! - A hangja rekedt és reszelős, még érezhető rajta az alvás és a torkából kiszakadt kiáltások utóhatása. Elveszi az ujjait, amelyek immár ragacsosak a vértől.

Láthatóan annyira kínozza a gondolat, hogy megvágott a tőrével, hogy a helyzet ellenére zihálva felnevetek. Mintha megriadna a kifakadásomra, amitől csak még erősebben ráz a nevetés.

- Vicces - fújtatok -, általában én szorítok tőrt a te nyakadhoz. - Magamban azt kívánom, bárcsak elmosolyodna, hogy tűnjenek fel a gödröcskéi, és gúnyolódjanak rajtam.

De csak rám mered, majd halkan azt mondja:

- Véres lesz a hajad.

Ezen majdnem megint felnevetek, ha nem tartaná az ujjait a nyakamon, belém fojtva a szót. Kicsit kihúzza magát, lassan a tarkómhoz teszi az egyik kezét, majd gyengéden felemeli a fejem a párnáról, a másikkal pedig hátrasimítja a hajamat. Nem kapkodja el, ujjaival az ezüstszínű tincsek közé túr, miközben a fejemet dajkálja.

- Szívesen befonnám újra neked, de már közölted, hogy ügyetlenül csinálom - veti oda durván, ami nagyon elüt attól a gyengédségtől, amellyel visszafekteti a fejem a párnára. Habozás nélkül megfogja a takaró szélét, és óvatosan elkezdi letörölni a maradék vért a nyakamról.

- Csak többet kell gyakorolnod, ennyi az egész.

Mindketten hallgatunk, nem zavar az elhúzódó csend.

Kai lenéz rám, én pedig felnézek őrá. Belefeledkezek a pillanatba, belefeledkezek a pillantásába. Nem ül ki vigyor az arcára, nem mosolygunk össze, nem hangzik el gúnyos megjegyzés. Csak mi ketten, a szívünk vadul ver, remegve kapkodjuk a levegőt.

Pislogok, rájövök, hogy mit művelek, hogy mi folyik itt, mi történik kettőnk között. Úgyhogy megköszörülöm a torkom, és

óvatosan testtartást váltok alatta. Nagy levegőt vesz, megérti, mit szeretnék, és lassan leszáll rólam. Csak akkor jövök rá, mennyire felhevültem, mennyire felforrósodott a bőröm.

Felülök, közben megigazgatom az ujjatlan felsőmet, és kiülök az ágy szélére. Érzem magamon Kai átható tekintetét, és miközben felállok, hirtelen tudatában leszek, milyen kevés ruha fedi a testemet.

Egy lépéssel távolabb megyek. Majd még eggyel.

Ujjak simítják meg a csuklóm belső oldalát.

- Maradj!

Mozdulatlanná dermedek. Megáll az idő. Belém szakad a levegő.

Döbbenetes, milyen erős hatással lehet valakire egyetlen szó.

- Kérlek.

A szívem hevesebben ver, ahogy a szó elhagyja a száját.

„Keveseknek van akkora hatalmuk, hogy rávegyenek a könyörgésre."

Nyomaszt a válaszom súlya, összepréseli a tüdőmet, és nem jönnek ki szavak a számon. Amit legközelebb mondok, az vagy éket ver közénk, vagy közelebb hoz egymáshoz. Túlságosan is közel.

„Menjek? Maradjak?"

Az agyam üvöltve terel az egyik felé, de a szívem kalapál, könyörög, hogy másként döntsek. Az elhúzódó csend ellenére fülsüketítőek a kusza gondolataim.

Bár még mindig háttal vagyok neki, érzem magamon a pillantását, érzem a leheletfinom érintését, érzem, mit tesz velem.

„És ha nem felelek semmit?"

A szavak csak akkor ártanak, ha kimondják őket.

Úgyhogy pontosan ezt fogom tenni. Nem beszélek. Nem gondolkodom. Csak érzek. Elfojtom a tolakodó gondolatokat, és

egyszerűen csak érzek.

Lassan megfordulok, és Kai szemébe nézek. Elakad a lélegzete, a pillantása ellágyul. Nem hitte, hogy maradni fogok.

„Arra számít, hogy mindenki elhagyja."

És ezzel a szívszaggató gondolattal habozás nélkül felemelem a takarót az ágyán. Követi a mozdulatot, figyeli a kezem, amely felhajtja a takarót, figyel engem, ahogy bebújok alá.

Azt hiszem, levegőt sem vesz, és annyira forog velem a világ, hogy azt hiszem, én sem. A matracába süppedek, a puha párnáiba, a belőlük áradó illatba. Az ő illatába. Ő vesz körül. Oldalra fordulva összegömbölyödöm, a szívem szaporábban ver, amikor érzem, hogy megrezzen mellettem az ágy.

És ekkor tényleg ő vesz körül. A mellkasa a hátamhoz simul, szavak nélkül arról érdeklődve, hogy közelebb jöjjön-e, vagy húzódjon el. Nyelek egyet, majd válaszul alig érzékelhetően hozzábújok.

„Gyere közelebb!"

Nem habozik. Átkarolja a derekamat, és magához húz, mielőtt lenne esélyem levegőhöz jutni. Erős testéhez szorít, elbújva közte és a takaró között. Megvédve és biztonságban, évek óta nem éreztem olyan nyugalmat, mint a karjában.

„Érzek."

Van valami ebben az egészben, van valami kettőnk között, ami mintha megváltozott volna. Mindketten akartuk. Nem a hideg, nem egy sérülés kényszerített minket egymás mellé. Elmehettem volna, de ezt választottam. Nem, mi választottuk ezt. Egymást.

És ez megrémít.

A hüvelykujjával lustán köröket rajzol az alhasamra, és a felsőmön átüt az ujjaiból áradó hő. Elbóbiskolva lehunyom a szemem, valahogy

fáradtságot érzek, mégsem tudok elaludni, mert borzalmasan tudatában vagyok annak, hogy hozzám simul a teste.

A nyakam hajlatában pihenteti a fejét, a lehelete a bőrömet csiklandozza.

- Köszönöm - suttogja.

Ez az egyetlen szó eléggé meghökkent ahhoz, hogy elforduljak, és ránézzek. Elgondolkodom rajta, milyen ritka lehet, hogy a herceg, a leendő Végrehajtó ilyen lelkesen kimondja.

Az arca közel jár az enyémhez, és elgondolkodva, alaposan tanulmányoz, mintha a világ minden ideje az övé lenne. Oldalra dönti a fejét, gyengéden a fülem mögé igazít egy hajszálat. A lélegzetem elakad, amikor az ujjaival végigsimít a nyakam oldalán, és lágyan, kedvesen és elégedetten elmosolyodik. Annyira elégedett ezzel a pillanattal.

Egy mosoly, amelyet csak nekem szánt.

- Ez megdöbbent? Hogy köszönetet mondok? - kérdezi halkan és csendesen. Arcának vonalait fürkészem, hogy milyen tökéletesek. - Nem kellene. Már nem.

Nyelek egyet, ahogy felfogom, mennyire igazat beszél. Megismertem, láttam az embert a számtalan maszk alatt, aki sokkal több annál, amivé az apja tette.

Nem tudom, meddig nézem az arcát, amikor észreveszem, hogy elnehezült a szemhéjam. Pislogok, hogy még egy kicsit tovább nézhessem, igyekszem legyűrni az álmosságot, amely elszántan kapaszkodik belém.

Ő ugyanezt teszi, megcsodálja minden egyes porcikámat. Pislogok, a szemhéjam azzal fenyeget, hogy nem nyílik fel többet, az alvás képes elragadni ebből a pillanatból.

A szája hirtelen a fülemhez ér, és ennyi elég is ahhoz, hogy felpattanjon a szemem.

- Bármilyen csábító, hogy egész éjjel azt nézzem, ahogy engem nézel, aludj, Pae! - A hangja felér egy simogatással, és egyetlen mondattal álomba ringat.

Álmatagon rámosolygok, és azt kérdezem:

- Te fogsz aludni?

- Ó, kedvesem, én máris álmodom.

Hihetetlenül közel húz magához, és elfordítom a fejem. Lecsukódik a szeme, szívének egyenletes dobogása az altatódalom. Érzem, hogy a hajamba túr, összefűzi a laza tincseket.

- Mit csinálsz?

Közel hajol hozzám, a szája hozzáér a hajamhoz.

- Gyakorlok - feleli.

Arra az érzésre bóbiskolok el, hogy Kai épp befonja a hajam, halványan azon tűnődve, mennyire lehet veszélyes, hogy ennyire biztonságban érzem magam vele. Hogy aggódnom kell-e, amiért elégedett és nyugodt vagyok a karjában.

Átjár a boldogság, Kai szavakat suttog a fülembe, és az ujjaival leheletfinoman simogatja a hajamat.

Felhőtlen álomba merülök.

50. fejezet

Kai

Nem tudom levenni róla a szemem.

Nem tudom elterelni róla a gondolataimat. Nem tudok távolabb húzódni tőle.

Az ablakon beömlő reggeli napfény megcsillan a haján, ezüst tincsein. Álmában lehunyja a szemét, sötét pillái az arcán pihennek, elrejtve tengerkék szemét, amelyről tudom, hogy ott úszik alatta. Mélyeket lélegez, mélyen alszik. Összegabalyodott végtagok és kócos haj zűrzavara.

Egy zűrös mestermű.

Megszámolom az orrát pettyező halvány szeplőket. Egy. Két. Huszonnyolc.

Megmoccan, mire én mozdulatlanná válok, ahogy az arca alá teszi a kezét, amelyet most ezüst tincsei eltakarnak. Felkönyökölök, és gyengéden végigsimítok selymes bőrén, félresöpörve a haját, hogy tovább csodálhassam az arcát, amelyet az imént véstem az emlékezetembe.

Az ő hibája, hogy a fáradtság beette magát a csontjaimba. Az ő hibája, hogy nem aludtam sokat. Az éjszaka nagy részét ébren töltöttem, és a légzését hallgattam. Együtt lélegeztem vele. Sokkal

tovább, mint azt be merném vallani. Paedyn még gyűrötten és mély álomban is elragadó.

Sóhajtok, és végigsimítok az utolsó hajtincsén, majd óvatosan kikelek az ágyból, és az ajtóhoz osonok. Magamon hagyom a vékony nadrágot, és a fejemre húzok egy inget, majd kilépek a folyosóra, és a konyha felé veszem az irányt. Az a legkevesebb, hogy hagyom, hogy a friss étel illatára ébredjen, főleg azok után, amit értem tett tegnap éjjel.

Enyhén szólva megdöbbentő volt arra ébredni egy rémálom után, amelyben a karomban tartottam kihűlt holttestét, hogy nagyon is elevenen és felhevülve ül rajtam. Én pedig gondolkodás nélkül reagáltam. Bántottam. Bár egy kis karcolás mit sem számít a lánynak, aki hozzászokott a vérző sebekhez, nekem nagyon is számít. A gyilkolás a mesterségem. Belém nevelték, hogy öljek, és fájdalmat okozzak másoknak, erre képeztek ki, erre hoztak létre.

De őt nem bántom.

Egyetlen gyors mozdulatra jártam attól, hogy tényleg a holttestét tartsam a karomban, mégsem tett semmit, hogy szembeszegüljön velem. A kezében tartotta az arcom, miközben nekem a markomban volt az élete. Úgy nézett rám, mintha méltó lennék rá, mintha tényleg látni akarna. És amikor kimondta a nevem, ahogy hangja elhagyta a száját, kitisztult a fejem, kalapált a szívem, zakatoltak a gondolataim.

És akkor kértem tőle valamit, amit még soha senki mástól.

Hogy maradjon.

Kimegyek a konyhába vezető ajtón, és perceken belül egy meleg étellel megrakott tálcával térek vissza a folyosóra. Megmosolygom Gailt a felhúzott szemöldökével, majd nem sokkal ezután az ajtónak

dőlök, és visszahátrálok a szobámba, magam előtt szorongatva a tálcát.

Megfordulok, mire...

Egy cipővel céloz a fejemre.

Paedyn az ágy peremén áll, egyik kezével egy takarót szorít a vállához, míg a másikkal az alkalmi cipőmet szorongatja meglehetősen szánalmas fegyver gyanánt. Hátrahúzza a karját, készen arra, hogy a lábbeli elhajításával verje vissza a behatolót. Megkönnyebbülten sóhajt, amikor rájön, hogy én vagyok az, és kelletlenül lejjebb engedi a cipőt. De nem túlzottan.

- Nem a megszokott kedvenc fegyvered - vigyorgok rá, elfojtva egy nevetést.

Dühös pillantást vet rám, amit már igencsak megszoktam.

- Megijesztettél. - Önelégült mosollyal félresöpri az arcába hulló hajfüggönyt. - És biztos vagyok benne, hogy komoly kárt tennék bárkiben egy cipővel.

- Ó, azt elhiszem.

Máris ott állok előtte, bár nem emlékszem, mikor mentem oda. Lassan átnyúlok a háta mögött, és leteszem a tálcát az ágyamra. Gyümölcslé löttyen ki a poharakból, és elgurulnak az aprósütemények. Aztán kihúzom magam, és a szempárba nézek, amely azzal fenyeget, hogy megfulladok benne.

- Jó reggelt, Gray!

Enyhe rosszallással elhúzza a száját, amiért a családnevén szólítottam.

- Visszatérünk a formalitásokhoz? - veti oda félvállról, de a tekintetében látom a kimondatlan kérdést.

„Mi zajlik kettőnk között?”

- Hát, épp készültél rám támadni. Joggal tartom a távolságot. - Teszek felé egy lépést, ő pedig hátradönti a fejét, hogy a szemembe nézzen.

- Mostanra hozzászokhattál volna.

- Ó, kétlem, hogy valaha hozzászokom az erőszakos hajlamaidhoz, kedvesem.

Ravaszul rám mosolyog.

- Úgy fogom fel, hogy ezzel is megdolgoztatlak, hercegem.

- Igen, mert az élet sokkal szórakoztatóbb, ha az ember nem számít rá, hogy kést szorítanak a torkához, vagy cipőt vágnak a fejéhez. - A tekintetem a kezében szorongatott cipőre siklik. - Ha már itt tartunk, azt még mindig be szeretnéd vetni ellenem?

- Még tanakodom rajta.

Őszintén elmosolyodom, ami ritkaság, de az ő jelenlétében meglehetősen gyakorivá vált. A tálca felé biccent az ágyon.

- Hoztál nekem ételt?

Összefonom a karom a mellkasom előtt.

- Honnan tudod, hogy nem magamnak hoztam?

- Áfonya van a zabkásában, Azer.

Még mindig játszadozni akarok vele, úgyhogy vállat vonok.

- Miután annyit szövegeltél erről a gyümölcsről, meggyőztél, hogy tényleg ínycsiklandozó.

Erre az arcomba nevet.

- Ezzel belátnád, hogy igazam volt, ami felettébb valószínűtlen.

- Olyan jól ismersz - sóhajtom, miközben rámosolygok. - Természetesen az ételt neked hoztam. Egy ujjal sem nyúlnék ahhoz a zabkásához.

- Finnyás herceg - vigyorodik el.

- Nagyokos Pae.

Somolyogva egymásra meredünk. Tekintetem a szabad kezére téved, még mindig a vállához szorítja a takarót, szorosabbra húzva, ahogy a pillantásom végigsiklik rajta.

- Fázol?

Kicsit megfeszül.

- Nem.

- Akkor ez micsoda? - A takaróra meredek, majd megcirógatom az ujjait, amelyek még mindig eltökélten ökölbe szorulnak az anyag ráncai között.

A pillantása az arcomról a kezemre siklik, amellyel most a kézfejét, a csuklóját, az öklét és a benne szorongatott takarót simogatom.

Elakad a lélegzete, amitől nekem a szívem hagy ki egy ütemet.

- Egy takaró.

- Azt látom, nagyokos - nevetek halkan.

Hanyagul megsimogatom a karját, bár a mozdulattól akadoznak a gondolataim, kihagy a pulzusom. Minden érintése részegítő, minden összenézésünk szédítő.

- Mintha elpirultál volna, Gray. - Az ujjaimmal megérintek egy vállára hulló hosszú hajtincset. - Valószínűleg erről is a takaró tehet. - Elmosolyodom. - Hacsak nem én vagyok az oka.

Nézem az arcán átsuhanó érzéseket. Először azt látom, ami meggyőződésem szerint a saját tekintetemben is tükröződik: a vágyat. Aztán pislog, és megpillantom rajta a döbbenetet, a felismerést és a tagadást, mígnem megállapodik a bosszúságnál.

- Nem, egyértelműen csak melegem van. - Feszült hangja ellenére szokás szerint magabiztos.

Oldalra döntöm a fejem, pillantásom cikázik a takaró és Paedyn hűvös tekintete között.

- Akkor azt hiszem, megint én foglak kisegíteni, csak most egy takaró fog lehullani rólad, és nem a ruhádat szaggatom le.

Elmosolyodom, ahogy eszembe jut a legutóbbi bál, de mielőtt megfoghatnám a kezét, hagyja a takarót hullámozva lehullani a bokájáig. Nagyon közel áll hozzám, és nem visel semmit, csak egy hiányos alsót, és egy leheletvékony felsőt. Incselkedik, gúnyolódik, játszadozik velem. Éjjel nem láttam a testére simuló fekete szövetet, beolvadt a minket körülvevő sötétségbe. De most vele együtt tisztán látom.

Tűz ég a szemében, lélegzetelállítóan izzik.

- Csak hogy tisztázzuk, hercegem, nem szorulok a segítségedre... Sem a vetkőzéshez, sem pedig máshoz.

- Ó, nyilván nem. Csak elragadtak az ábrándjaim.

- Nem tudsz lemondani a szégyentelen flörtölésről, igaz? - nevet.

- Te hozod ki belőlem.

- Tényleg? És mit hozok még ki belőled?

Erre nyelek egyet, feszült leszek tőle.

- A bolondot.

A mosolya egyszerre derűs és csábító.

- Erről miért én tehetek?

- Mert érted bolondulok.

Mélyen a szemembe néz, ahogy elhallgat, és hirtelen mozdulatlanná dermed. Teszek felé egy apró lépést, mire ő hátrál egy apró lépést, a lába most már hozzáér az ágy támlájához. Nyelek egyet, palástolom a rosszallásomat.

„Miért húzódik el tőlem?"

- És mivel valahogy kedvesebb ember leszek a közeledben, köszönettel tartozom. Már megint. - Nem hiszem, hogy valaha is beszéltem ilyen halkan, ilyen megnyugtatóan valakihez. És ami még

jobban megijeszt, hogy nem hiszem, hogy valaha fogok így beszélni bárkihez rajta kívül.

Váratlanul megsimogatom a csuklóját, és nézem, ahogy a kezem felkúszik a karján, leheletnyi érintésem bejárja a bőrét. Libabőrös lesz tőle, mire elmosolyodom. Aztán megint selymes haját csavargatom az ujjaim között.

- Köszönöm, Pae. Köszönöm ezt az estét.

Megborzong, de így is látványosan elpirul. Nem tudom elnyomni az arcomra kiülő mosolyt, miközben azt motyogom:

- Bármennyire próbálok segíteni, mintha még így is nagyon meleged lenne.

- Ami talán továbbra is a te hibád - csattan fel ingerülten. Láthatóan dühös magára.

Hanyag mosollyal a füle mögé igazítom a haját, és ujjaim elidőznek a cimpájánál.

- Te most bevallottad, hogy tőlem pirulsz el? Nyugtalanítalak?

- Inkább bosszantasz - feleli. - Ez az egy biztos.

A fejemet csóválva elfordulok tőle.

- Hazug.

- A bal lábam árult el, vagy magadtól jutottál erre a következtetésre? - kérdezi semleges hangon.

Újra a szédítően szépséges kék szemébe nézek. Aztán tekintetem a puha szájára siklik, amelyet rosszallón elhúz, és igyekszik megtartani ezt az arckifejezést.

Még közelebb lépek hozzá. Felém hajol.

- A szememet sem tudom levenni rólad, hogy megnézzem, mi a fenét csinálsz a lábaddal. Úgyhogy igen, magamtól jutottam erre a következtetésre. - Izzó tekintete az enyémbe mélyed, könyörög, hogy jöjjek közelebb hozzá.

Úgyhogy megteszem.

Nem tudom távol tartani magam tőle.

Nem akarom távol tartani magam tőle.

Kifésülöm a hajat a szeméből, hagyom, hogy az ujjaim a bőréhez érjenek. A puszta érintése is megráz, szaporábban kezd verni a szívem. És tudom, hogy ő is érzi. A szemembe néz, majd a pillantása a számra siklik, megrebbennek a pillái.

Nem bírom tovább. Képtelen vagyok ellenállni a vágynak.

Az iránta való vágyamnak.

Közelebb hajolok, Paedyn résnyire nyitja a száját...

És ekkor valami a torkomnak nyomódik.

„Mi a franc...?"

A nyakamhoz szorítja azt az átkozott cipőt.

- Mennem kell. - A szavai alig hangosabbak a suttogásnál, mintha magában beszélne, és eszembe jut a fűzfa alatt töltött esténk, amikor ugyanezeket a bizonytalan szavakat duruzsolta.

Megköszörülöm a torkom, hagyom, hogy a fürtjei letekeredjenek az ujjaimról, és kihúzom magam.

„Mi a fene történt? És miért nem történt meg valami más?"

- Persze. Rengeteg időbe telik, hogy kicsípjenek ma estére a fivéremnek. - Meg sem próbálom palástolni a keserűséget, a féltékenységet, az értetlenségemet.

A maszkjaim nélkül akar látni? Legyen! Lássa az egészet! Lássa a frusztrációmat és az érzéseimet, amelyekről ő tehet!

Megrezzen az arca.

A lány, aki farkasokat ölt le, hegyeket mászott meg, és túlélte a nyomornegyedet, összerezzen. Sohasem láttam ehhez foghatót. Sohasem hittem, hogy fogok. A látványtól elszorul a szívem, a karomba akarom vonni, és ott tartani.

De ehelyett kimérten hátrálok egy lépést, hogy távolabb kerüljek tőle. Nem bízom magamban Paedyn közelében. Nem bízom magamban, hogy nem nyúlok ki felé, nem érintem meg, nem ízlelem meg.

Kinyitja a száját, küzd a szavak ellen, amelyeket elkeseredetten ki akar mondani. Amelyeket sosem hallhatok, mert szorosan összecsukja az állkapcsát, elzárva előlem a gondolatait. Csak nézem, lassan múló másodperceken keresztül. Nézem, hogy mély levegőt vesz, majd nyugodt pillantást vet rám.

- Nagyon szívesen - mondja halkan. - A tegnap éjjelt. Senkinek sem lenne szabad magányosan elviselnie a saját gondolatainak borzalmait. A rémálmok a legrosszabb ellenségeink lehetnek. Tudom, hogy az milyen.

Ezzel megfogja a kezem, beleteszi a cipőt, majd kivonul a szobából.

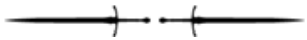

Azon gondolkodom, hogy megint berúgok.

Csábít az ujjaim közt szorongatott pohárban kavargó alkohol, kelleti magát, hogy befejezzem, és még néhányat legurítsak utána. Mindezt azért, hogy kibírjam ezt az utolsó átkozott bált.

Az estélyre érkező nők áradata lelassult, és a párok táncolni kezdtek. Úgy tűnik, ez a bál lesz a normalitás utolsó mentsvára az idei Próbákon.

Elcseréltem Blairt egy fiatal úriemberrel egy pohár borra, és azon tűnődöm, miért nem tettem meg korábban. Miközben mélázok, vajon lehúzzam-e az italom maradékát, felnézek, és észreveszem, hogy egy csapat nő vesz körül, és mind a zöld különféle árnyalatát

viselik. Vihognak és vigyorognak, miközben én bólogatok, és udvariasan társalgok, saját magamat is untatva a sótlanságommal.

Már épp készülök egy középszerű kifogással kimenteni magam a társalgás alól, amikor valakin megakad a szemem.

Valakin, akitől tátva marad a szám, és akiről nem tudom levenni a szemem. Valakin, aki kiemelkedik a feketeség áradatából.

Éjsötét ruháján úgy pislákolnak a csillámok, akár a csillagfény. A ruha árnyékként tapad a testéhez. Akár egy második bőr, kirajzolja a körvonalait, ahogy lejön a lépcsőn.

Lebarnult karja és mellkasa ragyogva üt el a tintafekete szövettől. Deréktól felfelé a ruha cizellált fűzőt alkot, körbeöleli, de szabadon hagyja a mellkasát és a kulcscsontját. A fűző hasrésze áttetsző, az örvénylő virágminta és a gyöngyök kontrasztot alkotnak napbarnított bőrével. Fekete ujjrészét szalagok kapcsolják össze a fűző felső részével, és lazán lógnak a válláról. Széles körben szaténrétegek omlanak a derekától a padlóig. A tekintetem végigsiklik meztelen lábán, amelyet fedetlenül hagynak a ruha mindkét oldalán a combja tövéig érő hasítékok. A combjához szíjazva pedig ott az ezüsttőre közszemlére téve, spirálmintás markolata illik Paedyn öltözetéhez.

Ezüst haját laza kontyba kötötte a tarkóján, loknik hullanak a hátára, és keretezik az arcát, arra csábítva, hogy az ujjam közé csavarjam, és a füle mögé igazítsam őket. Testének minden centiméterét sötétségbe öltöztette, felöltötte az éjszakát. Azon kapom magam, hogy hálát adok a Dögvésznek egyedi, sötét öltözete miatt, mert nem szeretném, ha beolvadna. Nem akarom, hogy elvesszen a tömegben.

Nem mintha ez a veszély eddig fenyegette volna.

Mint az sem, hogy nem veszem észre.

A látványa szénfeketében elég ahhoz, hogy színvak legyek tőle, és ne lássak senkit és semmit rajta kívül.

A lába kicsúszik ruhájának hasítékán, ahogy lejön a lépcsőn, nyíltan megmutatva a tőrét. Több száz szempár követi minden egyes mozdulatát, és hirtelen féltékeny leszek, hogy mindenki más velem együtt láthatja a feltűnését.

Nem néz a szemembe, és azóta, hogy találkoztunk abban a sikátorban, szerintem most először viselkedik gyáván.

Fél. Fél attól, ami köztünk van. Mindig is félt. Ezért döntött úgy, hogy az ellenfelem, a riválisom lesz, ahelyett, hogy átadná magát az érzéseinek; amihez én magam sem szoktam hozzá.

Ő tehet róla. Őt okolom, amiért összezúzta a gondosan megformált maszkomat, darabokra töri, amikor a közelemben van. Sosem éltem még meg ennyi érzelmet, sosem féltem még ennyire. De ha el kell viselnem a következményeit annak, hogy érzek valamit iránta, akkor ő ugyanebben a cipőben jár. Mintha kézzelfogható kötelék lenne közöttünk, egy mindent elemésztő kapocs. Szuggerálom, hogy nézzen a szemembe, és amikor megtörténik...

Szikrák. Elektromosság.

Minden gyönyörű, minden hivalkodó, minden lélegzetelállító... ezt érzem a szemébe nézve.

Ezt és a rettegést. Rettegek, hogy mit tesz velem. Ez a lány egy látomás, egy lidércnyomás, egy álom.

A feketébe öltözött kaszás, aki azért jött, hogy ellopja a szívemet és a lelkemet.

Sosem láttam még semmit, ami ennyire gyönyörű, ennyire feltűnő, ennyire gátlástalanul rossz hatással van rám.

Maga az ördög. Maga az egyik istenség.

A testet öltött bűnbeesés. Az én bűnbeesésem.

Majd a tekintete Kittre siklik. A kapcsolat megszakad.

És eltekintve a bennem növekvő féltékenységtől, üresnek érzem magam. Honnan vettem egyáltalán, hogy megkaphatom, hogy ő engem akar? A szörnyeteg sosem kapja meg a szépséget.

51. fejezet

Paedyn

Kerülöm őt. Belátom, nem a legjobb módja egy probléma megoldásának. De Kai nagyon nyomasztó probléma. Nagyon kívánatos zavaró tényező.

Úgyhogy lefoglalom magam, bár így is feltűnik, hogy ő ugyanezt teszi. A gyönyörű lányok egymás után találják meg az utat a karjába és a tánctérre, mindegyikük ragyogóan mosolyog a fényes zöld ruhájában.

Elfojtom az érzést, amelyről nem akarom belátni, hogy maga a féltékenység, bár ettől még mardos.

„Feladatom van."

Ezredjére is visszafordulok a partnerem felé. Kitt mosolyog, továbbra is fesztelenül társalog, de nekem folyton elkalandoznak a gondolataim. Ráveszem magam, hogy a szavaira koncentráljak, ne pedig arra, mit akarok ellopni tőle. Pörgünk, és egy pillanatra meglátom a kulcscsomót a zakója zsebében. Megremegnek az ujjaim, ki akarják használni a tolvajösztöneimet, amelyet elnyomtam a palotában tartózkodásom során. Többnyire.

- Gyönyörű vagy.

Megriadok Kitt kedves szavaitól, és ráveszem magam, hogy a szemébe nézzek. Elmosolyodik az arckifejezésem láttán.

- Ezen nem kellene ennyire megdöbbenned.

Elhallgatunk egy pillanatra.

- Te döbbentesz meg.

- Én?

- Igen - felelem őszintén. - Nem erre számítottam tőled.

A mosolya szinte túlságosan kisfiús ahhoz, hogy a leendő királyé legyen.

- Csalódást okoztam?

„Bárcsak!"

- Nem. - Ennek hallatán még szélesebben mosolyog, mire sietve hozzáteszem: - Egyelőre.

Ekkor leereszkedem a padlóra, ő pedig kuncogva fölém hajol, mire meglepetten sóhajtok. Lent tart, és elérkezik a lehetőség. A pillanat, amelytől rettegtem, amelyet elterveztem. A zakója nyitva, ő rám szegezi a tekintetét, és a gondolatai végképp nem a zsebében lévő kulcs körül járnak.

Úgyhogy azt teszem, amiben a legjobb vagyok: lopok.

Ügyetlenkedem, úgy teszek, mintha megcsúsznék, bár a botlábaimmal ez egészen hihető. Kinyújtom a kezem, hogy megtámaszkodjak, az egyiket a vállára teszem, a másikat pedig a mellkasára, közel zakójának belső zsebéhez.

Még szorosabban átfogja a derekamat, közben állom a tekintetét, és még akkor is mosolygok, amikor becsúsztatom a kezem a zsebébe. Még akkor is mosolygok, amikor elárulom a fiút, aki mindig kedves volt hozzám. Mosolygok, ahogy a kulcscsomó kinyílik, és én lecsúsztatom a végéről a legnagyobb kulcsot, érzem, hogy a tenyerembe mélyednek a díszítésként domborodó spirálvonalai.

Kitt lassan felhúz, erős karjával egyenesen tart. Mostanra azonban már kivettem a kezem a zsebéből, és ártatlanul, észrevétlenül

pihentetem a vállán.

- És még azt hittem, javul a tánctudásod - jegyzi meg Kitt kihívó mosollyal.

- Én meg azt, hogy figyelmeztetsz, mielőtt a padlóra löksz - zihálom, majd hozzáteszem: - Most már jólesne egy ital.

- Az nem tenne jót. Most is alig emlékszel a lépésekre. - Rám vigyorog, majd az italos asztal felé fordul. - De persze szerzek neked egyet.

Bizonytalanul sóhajtok, miközben figyelem, hogy elindul a tömeg felé, és hirtelen túl szorosnak érzem a fűzőmet. A kulcs csúszkál az izzadt

tenyeremben, égeti a bőröm.

- Szabad egy táncra?

Megpördülök, és egy szeplős arc néz velem farkasszemet. Lenny ma estére megfésülte általában kócos haját, megszelídítette vörös tincseit. Drága fekete öltönyt húzott, és beolvad a többi férfi közé körülöttünk.

- Természetesen - felelem, és mosolyt erőltetek magamra.

Az egyik keze megtalálja a derekamat, az enyém a vállát, majd összeérintjük a szabad kezünket. A tenyerünk közé szorítjuk a kulcsot, és Lenny szélesen elvigyorodik, ahogy megérzi.

- Szép volt. Könnyen ment, nem igaz?

A hangom távoli, máshol járok.

- Persze. Könnyen.

- Emlékszel a tervre?

- Hát - sóhajtok -, nekem nem sok dolgom lesz, igaz? Csak túl kell élnem az utolsó próbát.

- Igen, lehet, hogy mégis ez a legnehezebb feladat.

Megint bólintok, és a pörgő alakokra koncentrálok körülöttünk. Észreveszem Andyt, egy iruló-piruló lánnyal táncol, akit még nem láttam korábban. A pillantásom a nevetgélő Kittre és Jaxre téved, előbbi széles vigyorral borzolja az öccse haját. Blairt már láttam korábban, bár nem nehéz megtalálni élénkzöld ruhájában, majd kisüti a szemem. Elkapom a pillantásomat, mire már megint egy bizonyos herceget keresek a tömegben.

Már csak öten maradtunk.

Egy pillanatra eltűnődöm, hányan fogjuk megérni a holnapi napnyugtát. Egy pillanatra eltűnődöm, melyik szülők fogják gyászolni a gyermeküket. Ezek a Próbák halált hoznak, nem büszkeséget, nem dicsőséget, nem boldogságot. Csak halált.

- Jól vagy? - Átjár Lenny kedves hangja, és visszafordulok nagy barna szeme felé.

- Jól van itt bármelyikünk?

Felvonja az egyik vállát.

- Jogos.

A tánc véget ér, és leengedjük a kezünket, de előtte Lenny a kulcsot a tenyeréből a zsebébe teszi át.

- Holnap vigyázz magadra! - Halkan suttog, a hangjából süt az aggodalom.

- Ó, féltesz, Lenny? - duruzsolom.

- Talán egy kicsit, hercegnő. - A szemét forgatja. - Ne halj meg, oké?

- Nem ígérhetek semmit, de a te kedvedért megpróbálok életben maradni. Nem örülnék neki, ha nélkülem kellene élned. - Mosolyogva csóválja a fejét, de megfogom a karját, mielőtt elfordulhatna tőlem. - Hékás, sok szerencsét! Ne feledd, mit mondtam az átjáróról! És...

- A Dögvészre - vág nevetve a szavamba -, bízz bennem egy kicsit, Paedyn! Megoldom.

Sóhajtok, és aprót biccentek neki, mielőtt sarkon fordul, és eltűnik a tömegben.

A vastag fűzőbe törlöm izzadt kezemet, majd lesimítom az alatta hullámzó puha szövetet. Ezután megfordulok, a lábam könnyedén kicsusszan a szoknya hasítékán, mert kikönyörögtem Adenától, hogy egészen magasra szabja, és ne érezzem úgy, a ruha korlátoz. Lehet, hogy a klausztrofóbia beszél belőlem, vagy csak tetszik a gondolat, hogy egy magas rúgással arcon rúghatok valakit, ha úgy hozza a szükség.

Majdnem összeütközöm Jaxszel a tánctéren, és ő elvigyorodik, amikor meglát.

- Paedyn, szia! Van kedved táncolni? Andy lepasszolt. Arról nem is beszélve, hogy túl sokat borozott, és félek tőle, hogy rám fog esni.

Nevetve bólintok, majd pörögni kezdünk a tánctéren. Elkezdődik egy lágy keringő, az a fajta, amelyikhez konkrét lépések és partnercsere is tartozik, és általában igyekszem elkerülni. De hagyom, hogy a lábam irányítson, bízom magamban, hogy emlékezni fogok a megfelelő lépésekre, miközben próbálom elfelejteni, hogy pontosan miért is vagyok erre képes. Próbálom elfelejteni, hogy ki is tartott az erős karjában a sötétben, ki vezetett...

Elég!

„A Dögvészre, szedd össze magad!”

A fiúra nézek magam előtt, fülig ér a szája az izgalomtól.

- Lehengerlően nézel ki, Jax.

Mondhatni félénk mosoly ül ki az arcára.

- Köszönöm. Öö... te is...

Megpördülünk, és egy másik úriember von a karjába. Udvariasan biccentek neki, ő pedig ugyanezt teszi, miközben egyszerre lépünk. Mire észbe kapnék, körbeadnak, olyan emberek tartanak a karjukban, akikkel még nem is találkoztam. Ez egy hosszú keringő, és megbánom, hogy egyáltalán a tánctér közelébe jöttem.

„Leszakad a lábam."

Aztán odafordulok a következő emberhez, mire a vigyorgó Kitt karol át.

- Most megvagy. Tudtam, hogy vissza foglak szerezni.

Apró mosolyt öltök.

- Nem kapkodtad el.

Hallom, hogy felnevet, majd szorosan magához húz egy következő táncpartner.

- Te kerülsz engem.

A szívem hevesebben ver a hangja hallatán, és a pillangók a gyomromban ugyanezt teszik, amikor megérzem az enyhe fenyőillatot. Pislogok a széles mellkasra, nagyon is tisztában vagyok vele, hogy a ropogós fehér ing izmos testet rejt. Nagy levegőt veszek, és a szemébe nézek.

Bár ne tettem volna!

A pillantása szédítő, akár az olvadt acél, a reggeli köd. Belém lát, mintha nem félne szembenézni az összes részemmel. A pillantása jónak, otthonosnak tűnik. És miközben farkasszemet nézünk, elgondolkodom rajta, hogy miért nézek rá egyáltalán bárki másra.

„Ne! Ne! Ne!"

Ő bármilyen jó is legyen, úgy érzem, rossz úton járok, és össze vagyok zavarodva.

Nem veszi le rólam a szemét, és nyomaszt a pillantásának terhe, miközben figyeli, ahogy próbálom kibogozni ezeket a dolgokat.

Kibogozni ezeket az érzéseket.

- Nem mondanám, hogy... kerültelek. - Nem hangzok túl meggyőzően, ami nem véletlen, hiszen tényleg ezt csináltam. És bár az egész életem hazugság, úgy tűnik, a fortélyaim kimerültek ma estére, mert Kait nem tudom átverni.

A szája sarka mosolyra húzódik, és tudatosan rá kell vennem magam, hogy ne azt bámuljam. De ahogyan ma reggel is, azon kapom magam, hogy hozzá akarok bújni. Nem tudom, mi történt volna, ha tovább maradok a szobájában, és mégis egész nap csak emésztettem magam, amiért nem derítettem ki.

Minden erőmre szükség volt, hogy ellökjem magamtól, hiába akartam még közelebb húzni. De aztán emlékeztettem rá magam, hogy ki ő, hogy micsoda. Míg ő a herceg, a leendő Végrehajtó, annak az embernek a fia, akit gyűlölök, én egy gettólakó vagyok, egy Átlagos, a megtestesülése mindannak, aminek a gyűlöletét belé nevelték.

A tekintetem megakad az egyik gödröcskéjén, és kizökkenek a gondolataimból.

- Akkor világosíts fel! Minek neveznéd, Gray?

Egyik kezével megpörget, majd visszahúz magához, a hátam hozzáér a mellkasához. A kezemet hátulról a hasamra szorítja, együtt ringatózunk a zene ritmusára.

- Elfoglaltnak tűntél, és nem akartalak megzavarni - felelem, a nőkre utalva, akikkel táncolt.

Sértődött nevetése elárulja, hogy vette a lapot.

A szívem hevesebben ver, ahogy az álla hozzáér a hajamhoz.

Lehajol, hogy az arca az enyém mellé kerüljön, a szája a fülcimpámat súrolja.

- Hm. Érdekel mit gondolok? - A kezemnél fogva közelebb von magához. - Szerintem azért kerülted velem a táncot, mert nem bírod, hogy ilyen közel vagyok hozzád.

Majdnem megfulladok a feltörő nevetéstől.

- Ugyan már! Nem zavar, hogy a közeledben vagyok.

„Hazug. Hazug. Hazug."

- Valóban? - Az ajka hozzáér a fülemhez, az ujjaim közé fonja az ujját, a teste hozzám simul.

Hideg vagyok, és meleg, igen és nem, jó és rossz. Az ellentétek megtestesülése, zűrzavar és ellentmondások kuszasága.

„Akarom."

Nem akarom.

Lehajtja a fejét, a vállamon pihenteti a vállát.

„Ó, egyértelműen akarom."

Pedig egyértelműen nem kellene.

- Akkor miért taszítasz el magadtól?

Ledermedek. Olyan sok érzelem van a hangjában, olyan sok nyers bizonytalanság.

Lassan maga felé fordít, még csak nem is hátrál egy lépést sem, hogy távolabb húzódjon tőlem.

A mellkasom zihál, a szívem kalapál. Találkozik a tekintetünk, és elveszek a pillantásában, csodálom a fiút, akit közelebbről megismertem.

Ellenállhatatlan. Mindenestől lehengerlő, elegáns, elakad tőle a lélegzetem. A nézésétől hirtelen úgy érzem, még nyelni is alig tudok, a levegővétel megterhelő feladatnak tűnik. Még sosem néztek úgy rám, mintha kiváltság lenne a társaságomban lenni, megtiszteltetés a szemembe nézni, ajándék egy pillantást vetni rám. Amíg nem találkoztam vele.

A maszkja lecsúszik, meghasad, szilánkokra törik, és csak egy fiú marad, aki úgy néz egy lányra, mintha az méltó lenne a sóvárgására.

És az rémít meg még ennél is jobban, hogy talán ugyanígy nézek vissza rá, ugyanezzel a vággyal. Próbálhatok küzdeni ellene, de minden akaratom ellenére vágyom a fiúra, aki többször mentette meg az életemet, mint azt szívem szerint bevallanám. A fiú, aki egyszerre számító és elbűvölő, egyszerre hűvös és törődő. Aki ellátta a sebeimet, megismerte a múltamat, elterelte a figyelmemet, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Aki a legjobban megért engem.

És ekkor a szívem kihagy egy ütemet, a pulzusom lelassul.

„Pedig nem ért téged, igaz?"

Azt sem tudja, valójában ki vagyok. Hogy mi vagyok. És ha tudná, akkor megölne. Mert a Végrehajtónak ez a dolga. Mert a király fiának ez a dolga. Mert erre teremtették.

És emiatt eltaszítom magamtól. Mert ha nem teszem, közelebb fogom húzni. És ha közelebb húzom, akkor annak az lesz a vége, hogy tőrt döfnek a szívembe.

A szívbe, ami egy kicsit túlságosan is gyorsan ver, amikor ő a közelemben van, túl könnyen összetörik, és túl sokat sóvárog utána.

Visszanézek rá, nem tudom, mit mondhatnék, mit tehetnék...

Hirtelen valaki átvesz a karjából, mielőtt lenne esélyem válaszolni.

„Tökéletes időzítés."

- Gyönyörűen nézel ki - hadarja Jax fülig érő vigyorral. - Ezt akartam mondani az előbb. - Enyhén kidülleszti a mellkasát, büszke magára, hogy végre elejtett egy bókot.

- Köszönöm, Jax - felelem mosolyogva.

Amikor a dal véget ér, gyorsan távozok a tánctérről. Alig várom, hogy kiszabaduljak a tömeg szorításából, miközben lekapok egy italt

az egyik szolgáló tálcájáról, és a bálterem széle felé veszem az irányt. Csak éppen mintha nem sikerülne megszöknöm az emberek elől. Bárhová is nézek, mindent elfoglalnak a pletykáló vendégcsoportok vagy a szótlan szolgálók.

Végignézek a zsúfolt termen, majd észreveszem a nagy ablakokat, és hogy odakint friss levegő vár. Kell egy kis egyedüllét, hogy egy percre kiszabaduljak a terem bezártságából.

Belekortyolok a boromba, nézem az örvénylő vendégsereget, majd leteszem a poharat az asztalra, és a bálteremből a folyosó felé veszem az irányt. Kénytelen vagyok átfurakodni az emberek között, utálom ezt a zsúfoltságot.

Nagy levegőt veszek, és elindulok a lenti kastélykertbe vezető óriási ajtók felé. A csendet csak a padlón kopogó cipősarkam töri meg.

Nyújtom a kezem, alig várom, hogy kinyithassam az egyik ajtót, amikor egy Villám meghiúsítja a szökésemet.

52. fejezet

Paedyn

A királyi katona hűvösen elmosolyodik, miközben patyolattiszta és keményítőtől illatozó fehér egyenruhájában lenéz rám.

- Ezt nem engedhetem, kisasszony.

Legszívesebben csípősen visszavágnék a lekicsinylő hanghordozása miatt.

„Ehhez most nincs kedvem."

- Csak pár percre szeretnék kimenni, hogy szívjak egy kis friss levegőt. - Ha most a Dézsmán lennénk, nem udvariaskodnék ennyit.

- Mint mondtam, nem engedhetem meg. - Elvigyorodik, mire a folyosón álldogáló katonák közül néhányan vele együtt kuncognak, de engem szemlátomást nem avattak be a fergeteges tréfájukba. - Nincs engedélye elhagyni a kastélyt, kis hölgy.

Ökölbe szorítom a kezem a testem mellett, ellenállok a késztetésnek, hogy jól kiosszam, és megtudja, mi történik, ha még egyszer kis hölgynek merészel szólítani.

- Csak néhány percet kérek odakint.

- Valóban? És mire vagy hajlandó érte? - Közelebb hajol, a lehelete nyilvánvalóan alkoholtól bűzlik. - Én mit kapok cserébe?

Ezzel átkarolja a derekam, és maga felé ránt.

Rossz húzás.

Az ujjaim a tőröm markolatára kulcsolódnak, érzem a hűvös acélt, amelyet készülök...

- Óvatosan, kést fog szorítani a nyakadhoz. Én már csak tudom.

Ledermedek, és enyhén Kai felé fordulok, aki pár méterre áll tőlünk, a kezét lezseren a zsebébe dugva.

- Most pedig engedd el, és nyisd ki az ajtót! - A hangja olyan, mint a tőröm acélja, hideg és éles.

A katona csak hebeg-habog.

- De, uram, utasítást kaptunk, hogy a versenyzők nem hagyhatják el a...

- Akkor most kaptok új utasítást. Szóval azt javaslom, nyisd ki azt a nyomorult ajtót!

Kai érzelemmentes arckifejezése a halálos hanghordozása ellenére sem változik. Most már a falnak dől, a kezét még mindig a zsebében tartja. A hatalom hamisítatlan megtestesülése.

- Ó - teszi hozzá -, és ha meg akarod tartani az állásod, a kezed és a fejed, azt javaslom, ereszd el a kis hölgyet.

Ezen majdnem elmosolyodom. A katona azonnal szó szerint arrébb szökken a közelemből. Ő is jól tudja, hogy Kai nem az üres fenyegetések embere.

A katona szaporán ellépdel Kai mellett, ám ekkor a herceg megragadja az ingjét, és a falnak csapja.

- Hazudtam - suttogja Kai a férfi arcához hajolva. - Szerencséd, ha egyáltalán a fejedet megtarthatod, amiért hozzá merészeltél érni, a kezedről nem is beszélve.

Az ajtó kitárul, elszakítom a pillantásom a jelenettől, nem vagyok benne biztos, hogy végig akarom nézni. Fülledt, párás levegő csap az arcomba, amint elindulok lefelé a kastélykertbe vezető lépcsőn. Az ég elsötétült a sűrű felhőktől, amelyek zivatart ígérve morajlanak.

Nagy levegőt veszek, élvezem a friss levegőt és a tágas teret magam körül. Valami nedves pottyan az arcomra, és én a felhős égbolt felé fordulok, amelyből szemerkélni kezdett az eső. Széttárom a karomat, és hátradöntöm a fejem, élvezem a bőrömre hulló esőcseppeket. Aztán a csepergés zuhogásba vált.

Szakad az eső, miközben én agyalágyult módjára vigyorgok. Napok óta először érzem, hogy kitisztultak a gondolataim, közben a hűvös víz eláztatja a bőrömet, a ruhámat, a hajamat. Egy helyben megpördülök, a ruhám szoknyarésze suhog a bokámnál, egy idiótának érzem magam, mégis imádom.

Lerúgom a cipőt a sajgó lábamról, és belegázolok a tócsákba, mint gyerekkoromban, felidézve azokat az időket, amikor fiatalabb voltam, és egy olyan apa szeretete után sóvárogtam, aki többé nem volt mellettem. Amikor rettegésben éltem a rettenetes trauma miatt. Folyamatosan nyomasztottak a Dézsma zsúfolt utcái, úgy éreztem, ketrecbe zártak, és gyötört a klausztrofóbia.

De aztán rászoktam, hogy régi üzletek és épületek tetejére másszak fel, ahol csak a csillagok jelentették a társaságot. Szabadabbnak éreztem magam a nyílt ég alatt, hihetetlen módon békésebbnek. Ezt hónapokon, éveken át csináltam, mígnem elmúlt a félelem, és a Dézsma köz a borzalom forrásából az otthonommá vált.

Nevetésben török ki. Hisztérikus nevetésben.

Teljesen elvesztettem a fejem.

„A Dögvészre, mennyi bort vedeltem?”

Az esőtől hajszálak tapadnak az arcomba, és a víz lecsöpög az orromon, miközben én mosolygok az egészen, elfelejtve minden gondomat, és egyszerűen rászánva egy pillanatot, hogy pusztán létezzek.

- Azt sem tudom, hogy éltem-e egyáltalán, amíg meg nem láttalak téged.

Megpördülök, pislogok az egyenletesen zuhogó esőben, majd rátalálok a szürke szempárra az esőfüggöny mögött. Kai hullámos haja csuromvíz, fehér legombolható gallérú inge a testéhez tapad, a vékony anyag alatt átsejlik a tetoválás a mellkasán.

A puszta látványától mosolyra fakadok.

- Biztos vagyok benne, hogy ezt mondod az összes kis hölgynek, akin megakad a szemed - vágom rá félig nevetve, félig magamon kívül.

- Ó, de az én szemem csak egyetlen kis hölgyön szokott megakadni, és mintha le sem tudnám venni róla. - A mellkasa ugyanolyan lendülettel emelkedik és süllyed, mint ahogy az eső zuhog, a szívem pedig dübörög, akár a mennydörgés.

Hirtelen elkomolyodva fürkészni kezdi az arcom.

- Friss levegőt akartál szívni? Kiszabadulni a zsúfolt teremből?

Tessék, megint érti, mit érzek.

- Igen - felelem halkan. - Idekint sokkal jobban érzem magam. Szabadabbnak.

Lehajol a lépcső melletti ágyáshoz, kitép egy virágot a nedves talajból, majd felegyenesedik.

- Helyes - mondja halkan -, mert mindjárt nagyon-nagyon közel merészkedem hozzád.

Lassan kifújom a levegőt, amikor tesz felém egy lépést. Majd még egyet. És még egyet. Most már érzem a testének melegét, a forróságot, amely engem is átjár, amikor túl közel jön hozzám.

Hátrahajtom a fejem, hogy a szemébe nézzek, és pislogok, hogy lássam az esőben. Megtörlöm a szemem, hirtelen ráébredek, hogy a

sminkem valószínűleg csorog le az arcomon, majd arra jutok, hogy nem igazán zavar.

Kai szája mosolyra húzódik, közben elém tartja a kókadozó virágot, amelyről csöpög a víz. Apró szirmai döbbenetesen élénk kék színben játszanak, némi lila árnyalattal.

- Egy nefelejcs, mert úgy érzem, folyton elfelejted, ki vagyok - mondja Kai kedvesen mosolyogva, kedvesen nevetve. Felemeli a kezét, és a fülem mögé dugja a virágot, majd végigsimít a nedves hajamon.

- Ó, tudom, ki vagy - felelem elfúló hangon. - Egy pökhendi majom.

A fejét csóválja, az ujjai még mindig a hajammal játszanak.

- Az cseppet sem érdekel, ha elfelejted, milyen címet viselek, amíg arra emlékszel, hogy neked mit jelentek.

Felnézek rá, és valami biztosan nagyon mulatságos, mert a szapora pislogásomon keresztül látom, hogy Kai lassan elmosolyodik. Nyitnám a számat, hogy mondjak valamit, de becsukom, amikor elkezdi levenni a zakóját. Lecsúsztatja a karjáról, és így csak a teljesen átázott fehér ingben áll előttem.

„Persze kicsit sem zavar."

Még közelebb lép hozzám, és a fejem fölé emeli a karjára terített kabátot, hogy megvédjen az esőtől.

- Kai...

Az arcára kiülő mosolytól elharapom a mondatot, elakad tőle a lélegzetem. Azon ritka, valódi mosolyok egyike, amelyekből bevallottan többet akarok látni. Egy olyat, amelyik csak az enyém.

Gödröcskék.

Mindkettő látszik. Le sem tudom venni róluk a szemem. Egyszerűen ellenállhatatlanok.

- Mi az? - kérdezem nevetve.

Vállat von, még mindig mosoly ül az arcán.

- Csak tetszik, ahogy kimondod a nevem.

Megköszörülöm a torkom, mert hirtelen kiszáradt.

- Hát, a Kai nem az igazi neved, vagy rosszul tudom?

Elhallgat, csak játékosan mosolyog, ingerel, hogy ki merem-e mondani a teljes nevét. Azt akarja, hogy kimondjam.

És láthatóan én is ki akarom mondani, mert amikor kinyitom a szám, egyetlen szó csúszik ki rajta:

- Malakai.

Becsukja a szemét, hátradönti a fejét, hagyja, hogy az eső teljesen érje az arcát. Az ajkán játszó mosolytól és nyakának látványától nyelek egyet. Még mindig az ég felé emelt arccal szólal meg:

- Egyedül a te szádból hangzik úgy a nevem, mint amit érdemes kimondani.

- Hát, mit szeretnél, minek szólítsalak? Kainak? Malakainak? - Úgy hangzik, mintha pihegnék, és szinte azt kívánom, bárcsak egy pánikrohamra foghatnám.

Lehajtja a fejét, hogy rám nézzem, és egyszerű, egyenes választ ad.

- Nevezz, aminek akarsz! Sosem mondanék le a lehetőségről, hogy halljam a hangodat, kedvesem.

Még mindig érzem, hogy mosolyra húzódik a szám.

- Rendben, akkor maradsz pökhendi majom.

Nem voltam felkészülve a belőle kiszakadó kacagásra. Zengő, gyönyörű hang, amelyet legszívesebben az emlékezetembe vésnék.

- Vigyázz, Kai! - A neve hallatán még szélesebben vigyorog. - Már megint úriemberként viselkedsz. - A pillantásom a fekete kabátra siklik, amelyet még mindig a fejem fölé tart, hogy megvédjen az esőtől. - De ugye tudod, hogy már bőrig áztam?

- Na igen - sóhajt, és lehajtja a fejét, hogy egymás szemébe nézhessünk. - Bármilyen vonzóan is pislogtál az esőben, szeretném, ha jól látnál, amikor ezt elmondom neked.

Megint hülye pillangók verdesnek a mellkasomban.

- Komolyan gondoltam, amikor azt mondtam, hogy nem tudom levenni rólad a szemem. Hogy nem tudlak kiverni a fejemből.

Elszakítom a pillantásom izzó tekintetétől, és a fejemet rázom.

- Kai...

- Paedyn.

Mozdulatlanná dermedek. Megborzongok. Úgy ejti ki a nevem, mintha szent lenne, akár egy esküt.

Oldalra dönti a fejét, a pillantása bejárja az arcomat.

- Áruld el - suttogja -, minek szeretnél szólítani?

Lassan a szemébe nézek, összezavar a kérdés.

- Te minek szeretnél szólítani?

- Az enyémnek.

Egymásra meredünk. Mindketten nehezen szedjük a levegőt, mindketten felfaljuk a másikat a szemünkkel. Az eső még mindig zuhog Kaira, beletapad a sűrű pillájába, és az álláról csöpög.

- Tudom, hogy te is érzed - mondja halkan.

- Micsodát?

- Az elevenséget. Érzed a tüzet. Érzel. - Olyan tűz járja át a pillantását, a hangját, amitől még sebesebben ver a szívem. Elkapja a tekintetét, magában átkozódik, majd megint egymás szemébe nézünk. - Pae, amikor rád nézek... nem tudok ellenállni. Fuldoklom. Alig kapok levegőt.

A levegő kiszorul a tüdőmből, és most már nem az eső miatt pislogok. Kai szinte suttogva ejti a következő szavakat.

- Nézz rám, és mondd, hogy te nem ugyanígy érzel!

Csend. Aztán:

- Nem ugyanígy érzek, Kai. - „Hazugság. Hazugság. Hazug."

Lehajtja a fejét, majd újra felemeli, hogy rám nézzen, hamisan rám mosolyogjon. Lassan leveszi a kabátot, amellyel engem védett az esőtől, és a vállamra teríti, az ujjai elidőznek a fedetlen kulcscsontomon, és megbizsergetik a testem.

A kabát túl nagy rám. Kai belemarkol az anyagba, és egy rántással olyan közel húz magához, hogy egymáshoz simul a testünk. Még mindig a kabát elejét szorongatja, a kézfejével simogatja a fedetlen bőrömet, amikor a fülemhez emeli a száját.

- Most válaszolj megint - suttogja derűsen -, de közben ne topogj a bal lábaddal!

Tátva marad a szám.

Szája mosolyra húzódik a fülemnél, és próbálok nem erre az érzésre koncentrálni.

- Én... nem...

Mély hangú kuncogása belém fojtja a szót.

- Istenem, gyönyörű vagy. - Kérges kezet még nem éreztem ennyire gyengédnek a bőrömön, ahogy félresöpör egy vizes hajtincset a szememből. - De átkozottul makacs.

Nem bírom tovább. Nem bírok ellenállni a csábításnak. Hirtelen egyetlen okot sem találok, miért küzdök ellene, miért ne számolhatnám fel most rögtön a távolságot kettőnk között. Szeretném...

Az ajka az ajkamhoz ér. Leheletnyire.

Egy csók árnyéka, a szenvedély ígérete. És így is csaknem elolvadok az érintéstől. A tenyere közé fogja az arcom, a hüvelykujjával simogatja az arccsontomat, és ekkor...

Semmi.

Elhúzódik tőlem.

Majdnem levegőért kapok, meg akarom ragadni, közelebb húzni magamhoz, a szájára szorítani a szám. Már épp megtenném, amikor hirtelen eszembe jut az időszak, amikor fordított szerepeket játszottunk. Amikor én ingereltem őt az érintéseimmel.

Most pontosan megértem, milyen hatással volt Kaira, amikor megfosztottam az érintésemtől az íjászkodás közbeni figyelemelterelős játékunkban. Kegyetlen dolog éreztetni valakivel valamit, majd elvenni tőle, és Kai elérte, hogy ettől rám törjön az égető vágy.

A másik keze megtalálta az utat a derekamon a kabátja alatt, és a tenyere úgy éget a fűzőn keresztül, akár egy billog. Oldalra dönti a fejét, és apró mosollyal tanulmányoz.

Pontosan tudja, mit csinál.

És mégis úgy néz rám, mintha nem akarná elkapkodni ezt a pillanatot. A hüvelykujja megtalálja az alsó ajkamat, és lustán végigsimít rajta, tüzet lobbantva a belsőmben.

- Azt ígérted, józanul megérinthetlek.

Elakad a lélegzetem, mire válaszul mosolyra rándul a szája sarka. Nem számítottam rá, hogy ezt fogja mondani. Arra sem számítottam, hogy emlékezni fog a meggondolatlan ígéretemre a legutóbbi bálról.

Lehajtja a fejét, a száját hirtelen megint egy sóhaj választja el az enyémtől.

- De a közeledben sosem vagyok józan, Pae. Megrészegülök minden porcikádtól.

Elakad a szavam. Szóhoz sem jutok, hogy ez a fiú mennyire teli van érzésekkel. Milyen erősen érez irántam.

- Ha megcsókollak... - A hangja rekedt, a tekintete mohó. - Ha tényleg megcsókollak, ahogy mindig is akartam, amire annyi ideje

várok már... Tőrt fogsz szorítani a torkomhoz?

Lassan felemelem a kezem, és megpöccintem az orrát.

Ezúttal rászánok egy pillanatot, hogy az emlékezetembe véssem a mosolyát.

- Azt hiszem, ahhoz meg kell csókolnod, hogy kiderüljön.

53. fejezet

Kai

Megpöccintette az orrom. Nem is sejtettem, hogy az ember szívében elférhet ennyi érzelem, hogy ilyen hatással lehet rá egy pöccintés.

- Azt hiszem, ahhoz meg kell csókolnod, hogy kiderüljön.

Ó, pontosan ezt terveztem.

Alig bírom visszafogni magam, annyira a karomban akarom tartani. Olyan gyönyörű, hogy szinte el sem hiszem, levegőt is alig kapok. A személyisége észvesztő. Az egész lénye vidám és pimasz, klasszisokkal jobb, mint én. Felfoghatatlanul jó, arra sem vagyok méltó, hogy ránézzek, nemhogy a karomban tartsam.

És mégis, mindennek ellenére itt van. Engem választott.

Kiváltság a szemébe nézni, elmerülni a lényében.

Mert benne minden túlságosan jó, bennem pedig minden túlságosan rossz. Viszont önző vagyok. Elveszem, amit akarok, és most az egyszer lehet, hogy ő is engem akar.

A kabátom még mindig a vállán lóg, az eső lecsorog az arcán, a haján, megül a hosszú szempilláján, és lemossa az arcfestékét. Vízcseppek csatlakoznak az orrát pettyező világos szeplőkhöz, mind a huszonnyolchoz. Az egyenletesen zuhogó eső csapkodja a macskakövet a talpunk alatt, bőrig ázunk tőle.

- Vállalom a kockázatot - suttogom, miközben megfogom az állát, és az arcom felé emelem. A szája halovány mosolyra húzódik, mire még közelebb hajolok hozzá.

Nem húzódik el.

Talán a szörnyeteg mégis elnyerheti a szépséget.

Rebegve lehunyja a szemét a még mindig zuhogó esőben, és azt hiszem, sosem láttam ennél gyönyörűbbnek.

- Szépséges Pae-m, mit tettél velem? - suttogom, az orrom hozzáér az orrához.

„Ilyen lehet igazán érezni?"

Közelebb.

A szikrák szinte tapinthatóak kettőnk között, felkúsznak a testemen, és megráznak.

Közelebb.

Összeér a szánk.

- Felség.

Megállok.

Felsóhajtok, amitől megborzong.

Hajszálnyira elhúzódom tőle, csak annyira, hogy lássam a szemét és a száját, amelyet ráérősen közelebbről meg akartam ismerni.

Egy pillantásra sem méltatom a katonát, aki képes volt elterelni róla a figyelmemet. Paedynre szegezem a tekintetem, és megtévesztően nyugodt hangon megszólalok:

- Bármit is szeretnél közölni, remélem, megéri elveszíteni a nyelvedet, amiért megzavartál minket.

A szemem sarkából látom, hogy a katona egyik lábáról a másikra helyezi a testsúlyát, egyszerre érzi magát kínosan, és aggódik.

- Uram, öööö... önt...

Paedyn úgy néz rá, mintha le akarná döfni, és megfordul a fejemben, hogy hagyom neki.

- Nyögd ki, mielőtt kiverem belőled! - Még mindig nem méltatom egy pillantásra sem a katonát, továbbra is Pae-t bámulom. - Vagy meghagyom a hölgynek a megtiszteltetést.

Paedyn szája megremeg, amitől végképp elveszítem az önuralmam. Magamhoz húzom, rá sem hederítek a mamlaszra mellettünk.

- A király - hadarja a katona, mint aki - nagyon helyesen - felmérte, hogy képtelen lesz magára vonni a figyelmemet, ha egyszer Paedynéhez ért a szám. - Sürgős.

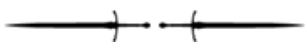

Valójában nem volt sürgős.

Sőt, komolyan fontolgatom, hogy kivágom miatta a katona nyelvét.

Bár tudom, hogy nem az ő hibája. Valaki máson kell levezetnem a haragomat, és az nem lehet pont az apám.

- Nem szorulok rá, hogy pátyolgass - sóhajtom, meg sem próbálom palástolni a bosszúságomat.

- Ne viselkedj gyerekként, és akkor talán nem fogok úgy bánni veled. - Apám átható tekintete a földhöz szegez. Rám törnek a gyerekkori emlékeim, emlékek a szigorú szempárjáról, miközben nézte, hogyan viselem el a próbatételeket sorban egymás után. Amikor rákényszerített, hogy életemben először megkínozzak valakit, kényszerített, hogy megküzdjek vele.

Rideg nevetés kúszik fel a torkomban, de elveszik a báltermet betöltő zene és beszélgetés zajában.

- Ez marhaság.

- Nem, ez elkerülhetetlen. - Apám felemeli a hangját, amitől a vendégek hirtelen másfelé fordulnak, kerülik a szeszélyes kedélyű királyt. - Az a marhaság, hogy az alattvalóim most nézték végig, hogy a hercegük, a leendő Végrehajtó elszaladt a tánctérről egy gettótöltelék után. - Úgy köpi a szavakat, mintha undorító ízt hagynának a szájában.

- Milyen gyorsan elfelejtetted, hogy a gettó lakói a te alattvalóid is, apám. Az én alattvalóim - vágok vissza, és a testem mellett ökölbe szorítom a kezem, nehogy olyat mondjak, amit később megbánok.

De azt biztosan nem bánom, hogy Paedyn után mentem.

Apám teljesen felém fordul, a mellkasa haragvón emelkedik és süllyed, büntetést ígérve. Ha öt évvel fiatalabb és öt hüvelykkel alacsonyabb lennék, akkor talán megijednék tőle. De már nem.

- Nem fogom végignézni, hogy eldobod magadtól a nép tiszteletét egy lány miatt. A miatt a lány miatt - közli, a hangja halk és halálos. – Ha erre vágysz, kerítek neked egy másik csinos játékszert, aki nem egy Közönséges.

Megint szöget üt a fejembe, apám mennyire szívből gyűlöli Paedynt, és ez a gyűlölet mennyire kölcsönös. De tudván, hogy nem fogja megválaszolni a kérdésemet, inkább azt kérdezem:

- Úgyhogy inkább rám küldted az egyik saját katonámat, hogy kémkedjen utánam? Hogy azt hazudja a hercegének, valami sürgős dolog vár rá? - Lehalkítom a hangom, és teszek egy lépést a király felé. - Egy ártatlan ember el fogja veszíteni a nyelvét a tőled kapott parancs miatt.

- Aggaszt, hogy szerinted ez nem sürgős. - A király orrlyukai dühösen kitágulnak, és már megtanultam, hogy ezt a gesztust általában büntetés követi. - Azt hittem, ennél jobban kiképeztelek, fiam. Talán rád férne még néhány lecke. - Ezzel majdnem

elmosolyodik. - A kötelességeid ezekhez az emberekhez, a birodalmadhoz kötnek. Itt a helyed, részt kell venned a táncban, ahol mindenki láthat téged. A jövőjüket. - Gúnyosan elvigyorodik. - Nem pedig odakint, ahol a csinos új játékszereddel játszol.

Rámeredek, mindjárt felrobbanok.

- Szerinted mi lehet kettőtök között, hm? - Apám hidegen felnevet, majd folytatja: - Ki tudja, talán részesülhetsz az örömből, hogy megölheted a következő próbán.

Valami elpattan bennem.

Elárasztja a testemet az energia, ahogy az összes képesség rám zúdul a teremben, könyörögnek, hogy engedjem szabadjára valamelyiket. Amikor így dühbe gurulok, nehéz az irányításom alatt tartani őket, nehéz elnyomni a bennem zakatoló képességeket. A király szavai visszhangoznak a fejemben, gúnyolnak. Gyengének érzem magam, amiért hagytam meginogni az önuralmamat.

„Azt hittem, ennél jobban kiképeztelek, fiam. Talán rád férne még néhány lecke."

Erős kéz fogja meg a vállam.

- Nyugalom, fivérem - suttogja Kitt, majd apám és közém lép. Mint mindig, a mosolya most is enyhíti a feszültséget. Nem ez az első alkalom, hogy szétválasztott minket.

Kitt lazán összecsapja maga előtt a tenyerét, mintha nem most nézte volna végig, hogy apámmal majdnem egymás torkának esünk.

- Elnézést a zavarásért, apám, de úgy tűnt, rád férne egy ital. Vagy egy-két tánc a királynéval.

Gyerekkorunk óta ismerem ezt a mosolyt. A mosolya könyörög, hogy méltónak bizonyuljon apánk szemében. A mosolya, amelyet azért ölt fel, mert reméli, a király büszke lesz rá. Reméli, hogy

felérhet a magas elvárásaihoz, és képes felnőni a hatalmas feladathoz.

Kitt mindig is vágyott a király elismerésére és figyelmére. Imádja, ha szeretik, de még apánk esetében is érzi a hiányát, pedig kettőjük viszonya messze jobb, mint az enyém és a királyé. Úgyhogy mindent megtesz, hogy kiérdemelje.

De nem hibáztatom érte. Talán ha nem olyan apa mellett nőttem volna fel, aki kiképzésekkel kínzott, szeretném annyira, hogy vágyjak a kölcsönös szeretetére. Ám Kitt a király egy másik változatának közelében cseperedett fel, aki egy éles kard helyett egy iratokkal megrakott asztal mellett nevelte és tanította. Aki azt tanította meg neki, hogyan legyen király, nem pedig azt, hogyan kínozzon másokat. Aki embert faragott Kittből, nem pedig szörnyeteget.

Kitt bátorítóan apám karjára teszi a kezét, hogy az italok és a desszertek felé terelje. Mindketten vetnek rám egy búcsúpillantást, az egyik kedves, a másik a legkevésbé sem az.

Szerencsére én sosem sóvárogtam szeretetért. Főleg az apánkéért nem. Azon a napon lemondtam róla, amikor a kardja először ért a bőrömhöz.

Paedynt keresve fürkészem a termet, de már tudom, hogy nem fogom megtalálni. Valószínűleg a király parancsára visszatoloncolták a szobájába, hogy korán eltegye magát éjszakára. Majdnem elnevetem magam az ócska próbálkozásain, amelyekkel távol akarja tartani tőlem a lányt.

Ha önként nem tudom távol tartani magam Paedyntől, akkor kizárt, hogy ő közénk állhat.

54. fejezet

Kai

A Dóm Aréna színültig megtelt emberekkel. A kastélyig elhallatszik a kiabálásuk és a dübörgésük, miközben a fákkal szegélyezett ösvényen az utolsó próbánk helyszínére tartunk.

Harmadjára nézünk szembe életünk talán utolsó napjával.

Legalább ehhez a próbához nem kábítottak el, hogy előbb egy véletlenszerűen kiválasztott helyszínre rángassanak minket.

Arra ébredtem, hogy dörömbölnek az ajtómon, majd becsúsztatnak alatta egy üzenetet, amely tájékoztatott róla, hogy az utolsó próbát az arénában rendezik.

Így nem maradt időm beszélni Paedynnel, még gondolni sem tudtam rá, máris szótlanul kikísértek a kastélyból.

Ezúttal élő közönségünk lesz, és felbődülnek, amikor belépünk a hatalmas arénába. Minden oldalról királyi katonák nyomulnak be, elvezetnek minket a korláthoz, amely a több méterrel alattunk lévő Veremre néz. A versenytársaim egy emberként kapnak levegőért, és a Verem aljára szegezik a tekintetüket.

Egy útvesztő.

A Verem homokos fenekét egymásba fonódó sövény és növényzet sorai borítják. A sövényfalak vastagok és magasak, teljes egészében betöltik a kerek küzdőteret.

Hatalmas.

Leterelnek minket a labirintus felé tartó széles lépcsőn. Én vagyok az utolsó a versenyzők sorában, és amikor a lábam enyhén a homokba süpped, megállunk.

- Üdvözlöm az ifjú Eliteket az utolsó próbán!

A három párnázott üléssel ellátott kényelmes üvegkalitka felé fordulok a lelátó tövében. Kitt ül jobbra, a tekintete a labirintust pásztázza, majd megállapodik rajtam. Látom, hogy aprót biccent, szavak nélkül sok szerencsét kíván. Lassan viszonzom a gesztust, majd a pillantásom anyánkra siklik, aki elegáns, mint mindig, keresztbe tett lábbal és nyugodt arcvonásokkal figyeli a korlát pereménél álló férjét, aki lenéz ránk beszéd közben.

- Bár mind eljutottatok idáig - folytatja apám, miközben Tealah gyengéden a vállára tett kezével felerősíti a hangját -, győztes csupán egyvalaki lehet.

A tömeg ujjong, ami túlságosan is csatakiáltásnak hangzik.

- Az utolsó próbátok helyszínét látjátok magatok előtt. Egy útvesztőt. - Kegyetlen vidámság ül ki az arcára. - Bár semmi sem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik.

Ekkor az útvesztő megváltozik.

Mozgást látok a szemem sarkából, és abba az irányba kapom a fejem, nézem, ahogy a növényfalak elkanyarodnak, és átrendeződnek. A sövények más irányba fordulnak, módosítják az útvonalakat, és újakat hoznak létre.

Sarjasztók.

Most már látom őket, több tucat alak áll kinyújtott karral az útvesztő szélénél. Ők hozták létre számunkra ezt a próbát, és most ők irányítják.

- Az a versenyző nyeri meg a próbát, és javíthat esélyein a győzelemre a teljes Purgáló Próbatételeken, aki elsőként éri el a mozgó útvesztő közepét. - A király elhallgat. - De ez nem minden.

„Mindig van valami trükk."

- Aki győzni akar, annak nem csupán elsőként kell elérnie az útvesztő közepét, de meg is kell ölnie az ott váró személyt.

A nézők összesúgnak, de apám zengő hangja könnyedén elnyomja a háttérzajt.

- Az a személy megérdemli a büntetést. Bűnöket követett el a királyság ellen, amiért az életével fog fizetni.

Nem vagyok meglepve. Így a király biztosítani tud legalább egy gyilkosságot, hogy szórakoztassa a népét a próba során. Fejben végigpörgetem a foglyokat, akikről tudom, hogy a tömlöcben senyvednek, és azon tűnődöm, vajon melyik szegény párát éri utol ma a végzet.

- Hogy büszke lehessen a királyságuk, a családjuk és maguk is.

A tömeg visszhangozza a király szavait, miközben a katonák mindegyikünket az útvesztő egy-egy külön nyíló bejáratához vezetnek. A tekintetem bejárja a Vermet, a katonákat, és az általuk kísért versenyzőket fürkészem.

És ekkor meglátom őt.

Feltűzte ezüst haját, és a konty minden egyes lépésével ringatózik. Huszonnyolc szeplő pettyezi az orrát, bár innen nem tudom megszámolni őket. Összeszorítja az ajkát, amelyeket még nem ízleltem meg igazán, és ekkor találkozik tengerkék pillantása az enyémmel.

Ekkor megajándékozom egy mosollyal, amelyet csak neki szánok.

Nem tudok mit mondani neki, nincs idő gúnyos megjegyzésekkel incselkedni, hogy biztosan életben maradjon, és felpofozhasson,

amikor ez az egész véget ért.

Úgyhogy nem szólalok meg.

Felemelem a kezem, és a puszta levegőbe pöccintek, miközben állom a tekintetét.

A Dögvészre, gyönyörű a nekem küldött ragyogó mosolya. Felemeli a kezét, megpöccinti a levegőt, majd...

Majd eltűnik.

55. fejezet

Paedyn

Eljött a nap. Sőt, lehet, hogy a mai életem utolsó napja.

A katona leterel egy nyíláshoz a labirintus másik végén, majd magamra hagy, hogy farkasszemet nézzek a magas növényfalakkal, amelyek hívogatnak, hogy lépjek be közéjük. Hívogatnak, hogy vesszek el kanyargó labirintusukban.

„Csak éld túl a mai napot! Semmi mást nem kell tenned."

A recsegő gallyak és az eltorzuló sövények arról árulkodnak, hogy az útvonalak megint változnak. A labirintus átrendeződik.

Mozgást érzékelek tőlem balra, és amikor abba az irányba fordulok, meglátok egy kislányt, üveges és rezzenéstelen tekintettel mered rám, miközben felemeli a kezét, és elsugározza a reményem szerint érzelemmentes arckifejezésemet az egyik hatalmas kivetítőre, hogy mindenki láthassa. Több tucat lehet belőlük, mind türelmesen várnak minket a labirintusban, hogy kivetíthessék a vérontást.

Szenvtelen arckifejezéssel visszafordulok a labirintus bejárata felé, bár alig várom, hogy berohanjak, és túlessek rajta. A mai nap után minden megváltozik.

- Kezdődjék az utolsó próba!

Alig hallom a király aréna felett visszhangzó szavait, az eszét vesztett tömeg üvöltései máris elnyomják. Pislogok, hogy kitisztítsam a gondolataimat, pislogok a bejáratra és a rám váró falakra.

Aztán futni kezdek.

Amint belépek az útvesztőbe, takaróként zárulnak rám az árnyékok. Sötét és nyirkos, de nem lassítok a tempómon. Átrohanok a növényekkel szegélyezett ösvényen a sövényfalak között, és csak akkor torpanok meg, amikor szembekerülök az első döntéshelyzettel.

„Jobbra vagy balra."

Nincs időm rágódni a lehetőségeimen, úgyhogy bal felé fordulok, és azonnal ugyanezzel a döntéssel kerülök szembe.

Jobbra.

Futok és futok... zsákutca.

Visszamegyek oda, ahonnan indultam, balra fordulok jobb helyett, és megszaporázom az iramot, bár enyhén zihálok. Megszokom, hogy találgatok, kezdem elölről, és közben káromkodok. Rengeteget káromkodok.

- A rohadt életbe! - üvöltöm a hat zsákutcának, amelybe volt szerencsém belefutni. Sarkon fordulok, és elindulok arra, amerről jöttem, egy pillantásra is alig méltatom a Látót, aki az imént végignézte és rögzítette a kis kifakadásomat. Fújtatok, az érzékeim eltompulnak a párás labirintusban. A kinti tömeg üvöltése tompán hallatszik, elfojtja a sűrű növényzet, amely elválaszt tőlük.

Kísérteties a csend idebent, dübörgő lépteimen, dübörgő szívemen és zihálásomon kívül nem hallatszik semmi más.

És ekkor a labirintus megváltozik.

Szűkülni kezd az ösvény, amelyen állok, a sövény kétoldalt megindul felém.

Ki fog lapítani.

Ez a rémálmom. A legrémisztőbb klausztrofób rémálom. Elrohanok az ösvény végéig, ott vár a következő, amelyik nem mozog, és nem fog szétlapítani, ha időben odaérek. A tüdőm ég, a lábam minden egyes ügyetlen lépéssel csúszkál a homokban.

Gallyak, levelek és sűrű növényzet simítja meg mindkét vállamat, azzal fenyegetve, hogy egészben elnyel, miközben fokozatosan összezárul. De én csak rohanok tovább a megváltásom felé, az ösvény felé, amely tőlem csupán pár méterre vár rám.

Ágak és tövisek, amelyeket eddig nem is láttam, most könyörtelenül karom fedetlen bőrébe marnak, miközben a falak még jobban összezárulnak. Pillanatokon belül csapdába esem a növényzetben, felnyársalnak az ágak és a tövisek.

Meghalok. Meghalok, ha most nem jutok ki. Azonnal. Ugrok.

Nagyot esem a tisztásra, bukfencet vetek, hogy megtörjem a zuhanást. És ekkor fájdalom hasít a lábamba.

Az oldalamon fekszem, zihál a mellkasom, és megkeresem, mi okozza a szúrós érzést a bal lábamon: beszorult az immár összezárult sövényfalak közé.

Fojtott kiáltás szökik ki belőlem, és a számra szorítom a kezem, hogy elnyomjam. Vörös, forró vér csorog le a lábamon, lecsöpög a homokra. Felülök, próbálom megnyugtatni a légzésemet, miközben remegő kézzel nyúlok a bokám felé, amelyet immár alig véd a cafatokra tépett csizma.

Előrehajolok, és az ujjaimmal feszegetem a kusza indákat, leveleket és töviseket, amelyek csapdába ejtették a lábamat. Miután

nagy nehezen sikerül letörnöm egy ágat, mindennél jobban azt kívánom, bárcsak lenne nálam egy tőr.

Az útvesztő a Sarjasztók, az Elitek műve. Energia tölti meg a falakat létrehozó növényzetet, összefonódik az ágakkal, levelekkel és tövisekkel, hogy még sűrűbb, erősebb és halálosabb legyen.

Nagy kortyokban nyelem a levegőt, erőnek erejével figyelmen kívül hagyom a lábamban fellobbanó fájdalmat. A lábszáramra szorítom a kezem. Remegve veszek levegőt. Aztán kirántom a lábam.

Éget, mint a tűz. Forró, perzselő fájdalom. A nyelvembe harapok, érzem a vér ízét, nézem, ahogy egyre több válik láthatóvá a kiszabadított lábamból, miközben lehámozom róla a tönkrement csizmát. Megállok, levegőért kapok, és azt kívánom, bárcsak elmúlna a fájdalom.

Mivel a csizma már nem véd a tövisektől és a szúrós ágaktól, a lábfejem nem több összeroncsolt hústömegnél. Legalábbis az a része, amelyiket látom. A másik felét még mindig elnyeli az immár összeolvadt sövény, és nem hajlandó szabadon ereszteni.

Megint rántok rajta egyet, és elfojtok egy fájdalomkiáltást. Még több feltépett hús válik láthatóvá, mintha vérvörös szalagok futnának mélyen a bőrömbe hasítva. De még egy utolsó rántás, egy utolsó kiáltás, és a lábam kiszabadul.

A hátamra zuhanok, levegőért kapok, és zihálok a fájdalomtól. Pislogva felnézek az égboltra, engedélyezek magamnak még pár másodpercet a pihegésre, majd felülök, és letépem a trikóm alját. A sötétvörös anyag színe megegyezik a sebemből szivárgó vérével, miközben a legjobb tudásom szerint a lábam köré tekerem.

Adena egyszerre ámulna és undorodna tőle, hogy milyen tökéletes színpárosítás.

Megtámaszkodom a földön, és bizonytalanul talpra állok. Fájdalom. Éles fájdalom és bőséges káromkodás.

Sántikálva elindulok, próbálom figyelmen kívül hagyni a lábfejemben lüktető fájdalmat, amely felfelé kúszik a vádlimon. De tudok járni, ami azt bizonyítja, hogy a sérülés lehetne sokkal, de sokkal rosszabb.

Ellep az izzadság, átázik a trikóm, amelyet veszélyesen rövidre szaggattam: jókora fedetlen bőrfelület látszik ki a köldököm és a nadrágom korca között. Ráadásul a sövénylabirintust bejáró párás, hideg fuvallat ellenére kellemetlenül melegem van, és úgy érzem, ragadok.

Eltökélten megyek tovább, imbolygok a fájdalomtól, és mert mindkét lábamról hiányzik a cipő. Egyre sötétebb lesz, miközben haladok reményeim szerint az útvesztő közepe felé, bármi is várjon ott rám.

És ha elsőként jutok el odáig, valakinek az élete fog múlni rajtam.

„Bal. Jobb. Bal. Bal. Zsákutca. Jobb. Bal. Zsákutca."

A klausztrofóbiám miatt úgy érzem, mintha a sövények összezárulnának körülöttem...

Lassítok és megállok. Tényleg összezárulnak.

Pánikba esve kapkodom a fejem, próbálok találni egy ösvényt, amelyik nem akar egészben elnyelni. Nincs szerencsém. Erőt veszek magamon, és botladozva futni kezdek, találomra fordulok le az ösvényekre, de mind mozog.

„Ez így nem stimmel."

A király nem fogja egyszerűen egy labirintusba vetni a versenyzőket, hogy aztán szórakozásból nézze, hogy kilapít minket, nem igaz? Elvileg nem az jelentené a szórakozást, hogy mi intézzük el egymást?

Megállok, hogy egy kicsit ziháljak és pánikoljak. Ha a király ki akar lapítani a sövényfalakkal, akkor semmit sem tehetek ellene. Úgyhogy megállok, és figyelem a két oldalról közeledő falakat.

Aztán lehunyom a szemem, felkészülök a legrosszabbra.

Úgy látszik, eggyel kevesebb Átlagos miatt kell aggódniuk.

Ágak súrolják a vállamat, mire megdermedek, és szomorúan beletörődöm, hogy hamarosan megismerem a halált.

„Hamarosan találkozunk, apám."

Semmi.

Kinyitom az egyik szemem, és látom, hogy növényfal vesz körül. Pislogok. A sövény már nem mozog. Megpördülök, egy ág beleakad a felsőm anyagába.

Az ösvény immár alig szélesebb a vállamnál.

Tántorogva elindulok a vége felé, majd lefordulok egy másikra, és látom, hogy az is ugyanilyen szűk. Nyelek egyet, veszek egy éles balkanyart egy ugyanilyen keskeny ösvény felé.

Milyen ravasz és kegyetlen a király! Legszívesebben megtapsolnám, milyen borzalmas játékot ötölt ki. Igazam volt. A Próbákat az teszi szórakoztatóvá, hogy nézik, ahogy elintézzük egymást. És ő csak kulisszákat biztosít a műsorhoz.

Sikoly töri meg a csendet, egy másodpercig hallatszik, majd rögtön el is tűnik, amitől libabőrös lesz a hátam.

Megint arra kényszerítenek minket, hogy harcoljunk. És az ösvények olyan keskenyek, hogy két ember nem tud elmenni egymás mellett.

Reszketegen sóhajtok, érzem, hogy a vállamat súroló falakkal együtt a klausztrofóbia is rám telepszik.

Egyszerre csak egy versenyző fér el köztük. Szóval ha összeakadok valamelyikükkel...

- Hála a Dögvésznek! - A hátam mögül érkező hang csöpög a rosszindulattól. - Már aggódtam, hogy nem tudlak megölni a Próbák vége előtt.

56. fejezet

Kai

Jobbra.

Jobbra. Balra. Zsákutca. Basszus.

A felhős égbolt felé emelem a fejem, a félhomályos útvesztőből nézve még sötétebbnek tűnik. Nagy levegőt veszek, megfordulok, és visszakocogok arra, amerről jöttem, és ezúttal úgy döntök, jobbra indulok el.

Hiba volt.

Egy újabb zsákutca csábít, hogy ököllel a falába vágjak, bár tudom, hogy bennem ez több kárt tenne, mint a növényekben.

Megszaporázom a lépteimet, és elsuhanok egy Látó mellett, figyelmen kívül hagyva nyugtalanító pillantását.

Bosszús hangulatban vagyok. Ez nem túl meglepő, tekintve, hogy egy útvesztőben szaladgálok a hőségben, csak zsákutcákat találok, és közben mindjárt megőrülök.

Leszámítva a mozgó falak és az alattuk tekergő kígyók kerülgetését, minden figyelmemet lefoglalta a folyamatos futás. Elvesztettem az időérzékem, csak a szaporán verő szívem és a ziháló légzésem alapján sejtem, hogy már jó ideje rohangálhatok összevissza.

Megmozdul a homok a talpam alatt, és ekkor a sövény is megmoccan mellettem.

Fojtott, izgatott kiáltásokat hallok a közönség felől, ahogy az útvesztő megint elkezd átrendeződni, úgyhogy átrohanok egy másik ösvényre, amelyik ugyanilyen gyorsan szűkül. Jobbra fordulok, de csak összezáruló sövényfalakat látok.

Megpördülök, keresem a kiutat. Bárhová nézek, növények általi halál vár rám. Szánalmas módja az elmúlásnak. Megállok az ösvényen, figyelem az összezáruló falakat. Sosem éreztem magam még ennyire tehetetlennek, ennyire képtelennek arra, hogy bármit is tegyek közelgő végzetem ellen.

És ekkor a falak megállnak.

A vállam beszorul két sövény közé, amelyek most azzal fenyegetnek, hogy összepréselnek. Teszek egy lépést előre, a szoros növényfalak mindkét oldalról súrolják a karomat.

Keserű nevetés szökik ki belőlem, a hangját elnyelik a vastag falak.

„Ravasz vagy, apám."

Sóhajtok, és továbbindulok az útvesztőben, tudván, ha összeakadok egy másik versenyzővel, akkor csak egy módon juthatok át rajta.

Balra. Jobbra. Jobbra. Jaguár. Pislogok.

Erre nem számítottam.

A jaguár visszapislog rám, a bundája sötét borvörös, a szeme, akár az édes méz.

- Szia, Andy.

Oldalra dönti a fejét, mesterkéltsége egy egérrel játszó macskára emlékeztet. És ez aggaszt. Nem tudom, mennyi időt töltött állatalakban, de elég lehetett ahhoz, hogy elvesszen benne.

Andy képessége önmagára nézve legalább olyan veszélyes, mint másokra. Minél több időt tölt állatalakban, annál nehezebben őrzi meg a józan eszét. Pontosan ezért gyakorolt ilyen sokat a képességével, és én pontosan ezért nem használom gyakran.

Gyerekkorunkban egy alkalommal napokat töltött így, és nem tudott visszaváltozni, mígnem egy reggel újra emberként ébredt, és nem emlékezett rá, hogy mi történt vele.

Az évek során megtanulta irányítani a képességét, megtanult észnél maradni annak ellenére, hogy másik testet visel. De annyi adrenalin járhatja át jaguáralakban, hogy talán kezdi elveszíteni az irányítást.

És pontosan ezért mered rám úgy, mintha egy darab hús lennék.

- Nyugi, Andy. - Lassan felemelem a kezem, és hátrálok egy lépést.

Ő közelít egy lépést. Próbál becserkészni.

„Basszus."

Olyan szoros az ösvény, hogy Andy akkor sem tudna békésen elhaladni mellettem, ha akarna. Ráadásul a homokban hasalva a legkevésbé sem békésen méreget.

Nem szeretném bántani, de az ördögbe is, ő bántani akar engem. Úgy néz rám, akár egy ragadozó, amelyik fájdalmas halált ígér a zsákmányának.

Kinyúlok egy közelben lévő képességért, mint már annyiszor tettem, amióta beléptem a labirintusba. A Dögvész a tanúja, hogy megpróbáltam elkapni egy Sarjasztó képességét, hogy lelapíthassam a falakat, és egyenesen elsétálhassak az útvesztő közepéig.

És pontosan ezt is tenném, ha nem maradnának szándékosan kívül a hatósugaramon.

Mindent kiszorít Andy képességének lüktetése, csak ez van elég közel, hogy érezzem...

Várjunk.

Halovány bizsergést érzek az ereimben, közeledik egy képesség, megragadom...

Andy a magasba lendül.

A karmait a torkom felé nyújtja, kivicsorítja pengeéles fogsorát, és sötétvörös villanás tart felém.

És ekkor a háta mögött termek.

Andy a homokba csapódik azon a helyen, ahol az imént még én álltam. Tehetetlen dühében felbődül, és alig tud megfordulni a keskeny ösvényen. Csak egy macska ügyességével tudja annyira összehúzni magát, hogy ilyen szűkös helyen szembeforduljon velem.

Megint elbődül, és felém lódul. Jax teleportálóképességével a háta mögött termek. Megint. Ugyanezt a mintázatot követi, megpördül, és próbálja újra belém mélyeszteni a fogait.

És ekkor Jax ereimben áramló képessége elgyengül, szakadozik.

„Ne, ne..."

És hirtelen nem működik tovább.

Most már túl távol van tőlem, elveszett a labirintusban, és magával vitte a képességét.

„Nem maradt más választásom."

Mivel egyetlen képesség maradt elérhető távolságban, végül azt használom ki. Alakot váltok.

A Dögvészre, már el is felejtettem, mennyire utálom ezt. Fény villan a szemem előtt, majd a csontjaim elkezdenek átrendeződni, az izmaim megnyúlnak, és fájdalmasan tudatában vagyok minden egyes porcikám átváltozásának. Közel húzódom a földhöz, erős, áramvonalas testemet fényes bunda borítja. Érzem, hogy a szemfogaim megnyúlnak, és halálosan éles hegyük nő. A látásom

velük együtt kiélesedik, és kizárólag a nálam kisebb jaguárra koncentrálok velem szemben.

„Maradj észnél! Maradj észnél! Maradj észnél!”

Mivel Andyhez képest jóval kevesebb gyakorlásban volt részem, rajtam sokkal könnyebben felülkerekedhet az állat, amivé az imént átváltoztam. Úgyhogy minél gyorsabban véget ér a harc, annál jobb.

Andy mintha kevéssé lepődött volna meg rajta, hogy emberből jaguárrá változtam, méltó ellenfélként őt utánozva. Viszont gyorsan észbe kap, és egy váratlan karmolással eltalálja az arcomat. Felfelé csap a mancsával, csak hajszállal véti el a szemem.

Felnyögök a fájdalomtól. Nem, felmordulok a fájdalomtól.

Felé ugrok, csapok egyet a saját pengeéles karmaimmal. Végighasítom a mellkasát, mire fájdalmasan felüvölt, majd rám veti magát.

Lehet, hogy ez életem legfurcsább harca. És ez sokat elárul róla.

Ugyanakkor természetesnek érzem ezt a testet. A karmaim és a szemfogaim pontosan tudják, mit tegyenek, miközben Andyt csépelem. Vér áztatja a vörös bundáját, és egymáson henteregve, morogva tépjük a másikat, ahol csak érjük.

Szó szerint úgy harcolunk, akár a veszett állatok.

Hagyom, hogy az ösztönök irányítsanak, egy kicsit még jobban ráhangolódom az állati oldalamra.

„Maradj észnél! Maradj észnél! Maradj észnél!”

Andy rajtam terem, de a fogamat csattogtatva elkapom nyakának puha bőrét. Felnyüszít, mire ledobom magamról, és nézem, ahogy elgurul a homokban, és nekicsapódik az egyik sövénynek. Közelebb settenkedek hozzá, hangtalanul lépdelek felé a mancsaimon, hogy végezzek vele.

„Nem. Ő nem zsákmány. Családtag. Andy.”

Próbál felállni, próbál megsebezni a karmaival és a fogaival. Fölé hajolok, a kis jaguár fölé, aki engem merészelt kihívni. Vicsorítom a fogam, morgás erősödik a torkomban.

„Kai Azer vagyok, Ilya hercege és leendő Végrehajtója. Kai Azer vagyok, Ilya hercege és…"

Fájdalom.

Fűrészes fogak harapnak a vállamba, feltépik a húst és az irhát. Felbődülök, és felemelem a sértetlen lábam, készen arra, hogy egyetlen csapással végezzek az ellenfelemmel.

Egy villanás hirtelen elvakítja éles szememet, mire döbbenten hátratántorodom, majd újra magamhoz térek.

„Épp készültem megölni."

Vissza kell változnom. Most azonnal.

Pislogva lenézek a helyre, ahol Andynek kellene hevernie alattam. De nincs ott semmi. Hirtelen árnyék vetül rám, mire az ég felé fordulok. Mármint fordulnék, ha látnám az eget.

Az indák és a levelek határvonalat hoztak létre az útvesztő tetején, egy növényzetből álló kupolát, amely teljesen bezár minket. Tollak suhogását hallom, majd borvörös szárnyak csapkodják a vaskos tetőt.

Andy sólyommá változott, kétségbeesetten próbál az útvesztő fölé emelkedni, de nincs szerencséje. Hősies próbálkozás, de a Sarjasztók nem engedhetik ki. Andy vijjog, tépi az ágakat, amelyek ketrecbe zárják. Zuhanórepülésben a homok felé veszi az irányt, majd újabb villanás. Pislogok, és máris visszaváltozott jaguárrá, esélyem sincs alaposabban megnézni, mielőtt elsántikál.

Habozás nélkül visszaváltozom emberalakba. A ruháim továbbra is sértetlenek, bár átáztatta őket a vér. Mély vágások borítanak, seb ég az arcomon, és vér csorog a szemembe. De a mély harapásnyom az,

ami magára vonja a figyelmemet: a vállamon egy éles fogsor körvonalai rajzolódnak ki.

És pokolian fáj.

Leszaggatom az ingem alját, és a seb köré tekerem, próbálom megállítani az egyenletes vérzést. Mintha még a csontjaim is sajognának, ahogy nekivágok a labirintusnak. Túl sok időt vesztegettem arra, hogy megtépjem az unokatestvéremet.

Jobbra. Jobbra. Balra. Sikolyok. Nem mozdulok.

Még egy sikoly. Jobbra.

Balra. Jobbra.

Hirtelen megállok.

Enyhén bizsergő energia árasztja el a testemet. Rákoncentrálok, szuggerálom, hogy erősödjön. Majd habozás nélkül megragadom.

Mosoly terül szét véres arcomon.

„Úgy látszik, egy Sarjasztó túl közel merészkedett."

57. fejezet

Paedyn

- Ne aggódj, gyorsan elintézlek. Sajnos nincs időm eljátszadozni veled. Lassan megfordulok a keskeny ösvényen, hogy szembenézzek a rideg hang és a még ridegebb barna szempár tulajdonosával.

- Blair - mondom dermedten.

Mosolyogva tesz felém egy lépést.

- Helló, Paedyn.

- Biztosan ezt szeretnéd? - kérdezem hűvösen. - Már elfelejtetted, mi történt az orroddal, amikor a legutóbb harcoltunk?

- Nem. - Szó szerint elvicsorodik. - Nem felejtettem el.

Hátrálok egy lépést, ágak karmolják a karomat, a lábam fájdalmasan tiltakozik. Odavetnék neki még egy megjegyzést, hogy időt nyerjek, de megmukkanni sem tudok. Sőt, levegőt sem kapok.

És ekkor a lábam a talaj fölé emelkedik.

Felsikoltok, a nyakamhoz kapok, bár tudom, hogy nem egy kéz szorítja el a légcsövemet. Nem, ez pusztán Blair szadista elméjének a műve. A legjellemzőbb húzása. A levegőben kapálózok, több méterre a föld felett fuldoklom.

- Csak mert gyorsan elintézlek, az még nem jelenti azt, hogy nem fog fájni. - Lebiggyeszti a száját. - Sajnálom, Paedyn. Nem mindig kapjuk meg, amit szeretnénk, igaz?

A látásom elhomályosul, alig látom a felém nyújtott kezet és a gonosz mosolyt az arcán. Nem tudok lélegezni. Hiába ígérte meg, hogy gyors lesz, ezt most elhúzza.

„Gondolkodj! Gondolkodj!"

El kell érnem, hogy közelebb jöjjön, és megüthessem. A bál utáni párharcunk során minden szükséges információt megtanultam arról, mennyire járatlan a közelharcban. Ha ide tudnám csalni...

Ha kapnék levegőt.

- Te csak tudod, milyen az, amikor az ember nem kapja meg, amit akar. - A hangom rekedt, szánalmasan tehetetlennek hangzom. Már attól elszédülök, hogy a korlátozottan rendelkezésemre álló levegőt beszédre használom el, és imádkozom, hogy Blair bekapja a horgot.

Enyhül a szorítása. De csak alig.

Kérdőn rám néz, és szándékomban áll válaszolni neki.

- Kai. - A név elfúlva csúszik ki a számon.

Blair pillantása élesebb, mint a tőröm, amelyről most kétségbeesetten azt kívánom, bárcsak nálam lenne.

- A hercegek - folytatom köhögve. - Kai és Kitt. Egyikük sem lehet a tiéd. - Elhallgatok, mielőtt megfulladok. - Mert nem kellesz nekik.

A földnek csapódom.

A maradék kis levegő is kiszorul belőlem. Zihálok, az arcom félig a homokba mélyed.

„Állj fel!"

Felemelem a fejem, és reszketeg karommal feltolom magam, lassan talpra állok. Ijesztő módon Blair nem akadályoz meg benne. Köhögéssel vegyes nevetés tör rám, amikor a szemébe nézek.

Állom a tekintetét, amelyben most izzik a harag.

„Ez az. Dühödj fel annyira, hogy puszta kézzel ess nekem!"

- Áruld el, milyen érzés? Amikor újra meg újra visszautasítanak...

Esélyem sincs befejezni a mondatot, máris a levegőbe dob, majd visszaejt a homokba. Köhögök, kapkodom a levegőt. A hátamra fordulok.

Vakító fájdalom hasít a bordáim közé.

Összegömbölyödöm, csak így tudok védekezni a hasamba rúgó kemény csizma ellen. Résnyire nyitom a szemem, és egy pillanatra magam felett látom Blair dühtől elkékült arcát.

„Ne feledd, hogy az agyadat csak akkor használhatod fegyverként, ha az elméd ugyanolyan éles, mint egy penge."

A fájdalom ellenére elmosolyodom.

„Pontosan ott van, ahol szeretném."

Megint a hasamba rúg, de ezúttal elkapom a lábát. Blair meglepetten felkiált, amikor borzalmasan kitekerem, és magam felé rántom, amitől a földre zuhan.

Kifullasztottam, és tudom, hogy ehhez az érzéshez nem szokott hozzá, hiszen ő mindig elbújhatott a képessége mögé. Egy szempillantás alatt rámászok, és a térdemmel leszorítom a karját. Morog, a tekintete megtelik mélyről jövő haraggal.

Tudom, hogy egyetlen ütésre van időm, mielőtt magához tér, és lelök magáról az elméjével. Úgyhogy hatékony ütésnek kell lennie.

A középső ujjamra húzom apám gyűrűjét, és kemény jobbhorgot küldök a halántékára, a legkisebb együttérzés nélkül eltalálom az érzékeny pontot a fején.

Ettől ki is fekszik.

De nem sok időre. Perceken belül magához fog térni, és akkorra én már remélhetőleg messze járok, eltévedve a labirintusban. Mert amikor legközelebb találkozunk, érzésem szerint össze fogja roppantani a szívem, amint meglát.

Tántorogva felállok, sajog az egész testem. De ráveszem magam, hogy továbbinduljak, ráveszem magam, hogy megszaporázzam a lépteimet.

Megint eltévedek az eszelős labirintusban, és minden fordulónál azon rágódom, hogy talán a másik útvonal vezetett volna győzelemhez.

Balra vagy jobbra?

Balra. Egyértelműen balra.

Mégsem, látom, hogy zsákutca.

Pár percenként fájdalomüvöltéseket és dulakodás hangjait hallom, amelyek elkeverednek a nézők kiáltásaival a falakon kívül. Látók állnak az ösvényeken, annyira megijesztenek, hogy némelyiknek majdnem bemosok egyet. De amint észreveszik, hogy közeledek, lehetőségükhöz mérten kitérnek az utamból. Szánom őket, szánom, hogy mindaz, aminek szemtanúi voltak, örökre beégett az agyukba.

Az útvesztő huszadjára is átrendeződik, és kénytelen vagyok új útvonalat választani.

Legszívesebben üvöltenék.

Véletlenszerűen jobbra fordulok, majd hirtelen megtorpanok. A keskeny ösvény végén homokkal fedett kör vár.

Az útvesztő közepe.

A győzelem.

Az én győzelmem.

58. fejezet

Kai

Magát a talajt irányítom. Mondhatnánk, hogy a markomban tartom a világot, bár ez nagyon költői értelmezése a képességemnek. Mármint a kölcsönvett képességemnek.

Az útvesztő fala összeomlik előttem. A sövényt alkotó indák és levelek visszahúzódnak a földbe, becsúsznak a homok alá. Megiramodom, kinyúlok a Sarjasztó képességével, hogy ledöntsem vagy kettéhasítsam a falakat.

A labirintus minden centiméterét elpusztítom magam mellett, indákat és ágakat bontok szét.

Kialakítok egy tiszta útvonalat, és közben remélem, hogy a megfelelő irányba futok. És nem lassítok. A növények hol szétnyílnak előttem, hogy átfussak köztük, máskor visszatekergőznek a föld alá, ahonnét szárba szökkentek.

A közönség kiáltásai minden egyes lerombolt fallal erősödnek. A nevemet visszhangozzák, de nem veszek róla tudomást, a képességemre koncentrálok.

A képességre, amely kezd kihunyni. Az erő elhalványul bennem.

A Sarjasztók végre rájöttek, mit művelek, és nyilván távolabb iszkoltak a labirintustól, hogy kikerüljenek a hatókörömből.

Kettéválasztok egy falat magam előtt, hogy kialakítsak egy utat, amelyen futhatok.

Növekszik, növekszik, és ekkor...

Megáll.

A képesség elszivárog a csontjaimból, az erő nélkül értelmetlenül nyújtom a karomat a sövény felé. Eltolom magam a nyílástól, tövisek és ágak karmolnak össze.

Hallom, ahogy a labirintus újjáépül a hátam mögött, a Sarjasztók igyekeznek kijavítani az általam okozott kárt. De már elkéstek.

Eljutottam a közepéig.

Belépek a homokkörbe, amelyben csak két alak áll. Az első egy ösvényről érkezik az enyémmel szemben, és a napfényben csillogó ezüstszín pontosan elárulja, hogy ki az.

Paedyn sántít. Mintha alig vonszolná magát, miközben erőltetett menetben futni próbál. A lába és az egész teste véres, teli van horzsolásokkal.

Megindulok előre.

Ám nem találkozik a tekintetünk. Nem, a pillantását az alakra szegezi a kör középpontjában. Paedyn lassít, botladozik, mintha megint a hálószobámban lenne, ahol táncolni tanítottam.

És ekkor rohanni kezd a bűnöző felé, akire halálos ítélet vár.

59. fejezet

Paedyn

Hirtelen megint rám tör a légszomj, megfordul a fejemben, hogy talán Blair tért vissza, és láthatatlan szorításával kipréseli a levegőt a tüdőmből.

Imbolygok, a lábam a homokba süpped a kör szélén.

Hallucinálok. Biztosan hallucinálok.

Előretántorgok, botladozva futni kezdek. Ráveszem magam, hogy gyorsítsak, figyelmen kívül hagyva a tiltakozó lábamba hasító fájdalmat.

- Adena!

„Ez nem lehet igaz. Ez nem történhet meg."

Gyönyörű alakja összetörten vérzik. A térde a homokba süpped, a kezét szorosan összekötötték a háta mögött. Könnyek csorognak le a korábban életteli, sötét bőrén, amely most szürke és vériszamos.

Reszketeg zokogás szökik ki belőle, majdnem megáll a szívem, amikor meghallom. Sosem hallottam Adenát sírni. Még azután sem, hogy hozzám hasonlóan elveszítette a szüleit, azután sem, hogy megverték, amiért mézes buktát próbált lopni magának, mert annyira szereti, sőt azután sem, hogy az utcán vacogott. Soha semmi sem törte meg. Semmi sem olthatta ki a fényét.

Nekem ő jelenti a fényt.

Tántorgok felé, egyszerre vagyok kába, és émelygek.

„Ez nem lehet igaz. Ez nem lehet igaz...”

- Paedyn! - A hangja elcsuklik, mire az én szívem is elszorul. Küszködve feláll, próbál elindulni felém az összekötött lábával. Pánik járja át a szavait, kétségbeesve hadar. - Pae, annyira sajnálom...

Mintha megállna az idő.

A jelenet mintha lelassulna, olyan erőteljesen, olyan erőszakosan bontakozik ki.

És ebben a pillanatban tudom, hogy mindig látni fogom, ha lehunyom a szemem. Csak egy könyörtelen, tompa végű ágon múlik.

Egyetlen törött ág végez vele.

A göcsörtös fadarab száll a levegőben, láthatatlan erő hajtja, majd hátulról találja el Adenát, egyenesen átütve a mellkasát. Még felkiáltani sem tudok elég gyorsan.

- Adena!

Megtántorodik, lenéz a mellkasából kiálló véres ágra. Majd a tekintete lassan találkozik az enyémmel, miközben tántorogva rohanni kezdek, könnyek homályosítják el a látásomat.

Sikolyokat hallok. Lehet, hogy én magam sikoltok. Adena összerogy.

És amikor ez megtörténik, egy pillanatra meglátom a kárörvendő vigyort és a halványlila hajzuhatagot a kör másik oldalán, a kinyújtott kezet. A kezet, amely célba juttatta a halál adományát, pusztán az elméje erejével eltalálva áldozatát.

- Ne! - Rekedt sikoly szakad fel a torkomból.

Elérem Adenát, mielőtt a földre zuhan, a karomba veszem, és gyengéden a homokra fektetem. A fejét dédelgetem, miközben véres teste elnyúlik az ölemben. Könnyek csorognak az arcomon. Sikolyok készülnek feltörni a torkomból.

A bőre ragacsos a verejtéktől, miközben kisöpröm sötét tincseit az arcából, elsimítva szabálytalan frufruját a szeméből, amelyet bizonytalan kezem ellenére velem vágatott le még az Erődben. Kerek szemében könnyek csillognak, ahogy rám néz.

- Nem lesz semmi baj, A. - A kezem remeg, ahogy gyengéden megérintem a sebét, és remeg a hangom is, ahogy a szavak ugyanolyan gyorsan ömlenek belőlem, akár a könnyek. - Hallasz engem? Nem lesz semmi baj, és amikor jobban leszel, annyi mézes buktát szerzek neked, hogy elcsapod a gyomrod. Oké?

Az égre nézek, és magamból kikelve üvöltök.

- Segítség! Kérem, valaki segítsen!

De a kiáltásomat elnyomja a tömeg ujjongása, és csak magamban suttogom a könyörgéseimet.

- Segítsenek rajta! Kérem! Kérem!

Könnyes szememmel lenézek Adenára.

- Maradj velem! - A hangom megtörik, és én sem bírom tovább. - Ígérd meg, hogy velem maradsz...

Adena sípoló tüdővel vesz levegőt, gyengén és bizonytalanul.

- Pae.

Kiszakad belőlem az elfojtott zokogás, ahogy olyan megnyugtatóan és édesen kimondja a nevem. Mintha engem kellene megvigasztalni.

- Tudod, hogy nem ígérhetek olyat, amit nem tudok betartani. - A hangja minden szóval halkabb, fogy az ereje. És egy újabb ziháló lélegzetvétellel mosolyra húzza felrepedt ajkát. Még akkor is mosolyog, amikor farkasszemet néz a halállal.

„A halállal."

„Haldoklik."

- Ne, ne, ne... - Sírva ejtem a szavakat, ráz a zokogás. - Ne mondd ezt! Rendbe fogsz jönni. Minden rendbe jön.

Még mindig mosolyog, de közben könnyek csorognak meleg fényű szeméből, amit már alig bír nyitva tartani.

- Megígéred, hogy felveszed a kedvemért?

Pislogok, de csak még homályosabban látok a könnyektől.

- Micsodát?

- A mellényt. - A hangja alig erősebb a suttogásnál, kénytelen vagyok előrehajolni, hogy jobban halljam. - A zsebes zöld mellényt. - Sípoló tüdővel vesz levegőt, majd durva köhögés rázza meg a testét. Vér buggyan ki a száján, és lecsordul a sarkából, de ő minden korábbinál elszántabban folytatja. - Egy örökkévalóságig tartott megvarrni, és utálnám, ha... a munkám kárba veszne.

Sírással vegyes hisztérikus nevetés tör fel belőlem.

- Megígérem. Minden áldott nap viselni fogom a kedvedért.

A mosolya olyan kedves, amilyet a naptól várna az ember, amikor az lenyugszik. Meleg és meseszép. Megtört és megviselt. Kész búcsút inteni, megpihenni, hogy többé ne ő legyen a fény állandó forrása. Megkönnyebbült, hogy megpihenhet.

A szeme rebegve lecsukódik, és hirtelen megrettenek, hogy soha többé nem látom azt a mogyoróbarna szempárt.

- Kérlek - suttogom, és közelebb húzom magamhoz. - Kérlek, ne hagyj el, A.! Csak te maradtál nekem.

Ő az egyetlen ember, aki ismer. A szívemet átjárja a fájdalom.

A halál túl sötét Adenához, túl zord az ő fényéhez, nem érdemli meg a ragyogó lelkét.

A szeme résnyire nyílik, még egyszer utoljára megmutatva, hogy az emlékezetembe véssem. Nehezen formálja a szavakat, nehézkesen szedi a levegőt.

- Ez nem búcsú... csak így a legjobb elköszönni a legközelebbi találkozásig!

A testemet rázza a zokogás. Ahogy megsimogatom gyönyörű arcát, eszembe jut, hogy ugyanezekkel a szavakkal köszönt el tőlem, amikor eljöttem a Dézsmáról. Csak éppen a mondathoz akkor mosoly és integetés társult, annyira biztos volt benne, hogy látjuk még egymást.

És ez már soha többé nem fog megtörténni.

Nekem kellett volna meghalnom. Úgy volt, hogy én halok meg. Nekem szánták a halált a Próbákon, nem neki. Ő nem ezt érdemli.

Elönt a bűntudat, és azzal fenyeget, hogy belefulladok, akárcsak a könnyeimbe. Ez mind az én hibám. Ő csak a feledékenységem, az önzésem miatt került ide. Azután hoztam ide, hogy elfeledkeztem róla. Én hoztam a halálába.

- Tudnod kell, hogy sosem felejtelek el, A. - préselem ki magamból zokogás közben. - Sem ebben az életben, sem a következőben.

„Soha többé."

Alig bír bólintani, mielőtt rebegve lecsukódik a szeme.

Zokogva fölé hajolok, a homlokához nyomom a fejem.

- Te vagy nekem a legkedvesebb, A.!

Halovány mosolyra húzódik a szája, és hallom, hogy az egész teste beleremeg a sóhajba. Az utolsó lélegzetvétele.

Remegek, de ő magamra hagy. Üvöltök, de ő magamra hagy.

Zokogok, de ő magamra hagy.

Magamra hagy.

60. fejezet

Kai

Mélységes fájdalom. Mélységes gyötrelem. Mélységes magány.

Ezt veszem ki a kiáltásából.

Földbe gyökerezik a lábam, képtelen vagyok felemelni a homokból, ahogy a szememet sem tudom levenni Paedyn összegörnyedő alakjáról. Szinte nem is láttam az ágat, mielőtt átdöfte a bűnözőt.

Nem, nem egy bűnözőt. Adenát.

Összezavarodnak a gondolataim, miközben Paedyn újabb kiáltása hasít a levegőbe. Adenának nem lett volna szabad itt lennie. Nem a foglyom volt, és egyértelműen nem olyan bűnöző, aki halált érdemelt.

Paedyn a homokba süpped, előre-hátra ringatózik, miközben legjobb barátjának élettelen testét szorítja a mellkasához. Számtalan történetet hallottam kettőjükről az első próba során. Paedyn az elmondottak alapján nyilvánvalóan szerette a barátnőjét, de most az egész az arcára van írva, minden üvöltése erről árulkodik. Sosem gondoltam volna, hogy látni fogom sírni, de még a legerősebbek is megtörnek, lehúzza és maga alá temeti őket a gyász.

Oda akarok menni hozzá. Át akarom karolni, elterelni a figyelmét, megvigasztalni, és tudom, hogy ezt kellene tennem, de fogalmam

sincs, hogyan. Én bántani tudom az embereket, nem pedig segíteni rajtuk.

A tömeg ujjongásban és kántálásban tör ki. Blair beljebb merészkedik a körben, vigyorogva szemléli borzalmas művét. Épp most nyerte meg a próbát, és a tömeg ünnepli érte.

Vége.

„Vége az egésznek."

Belépek a körbe Paedyn felé. A szemem sarkából látom, hogy Jax kidugja a fejét egy fal mögül, majd több méterre beteleportál a körbe. A szemem sarkából látom, hogy Andy is a kör felé tántorog, teljesen emberalakban, csuromvéresen. A fejét fogja, nem tudja, hol van, miután végre sikerült visszaváltoznia. Az általam okozott sebek valószínűleg felrázták, és lehetővé tették, hogy elég tisztán gondolkodjon az átváltozáshoz.

Most már elég közel járok Paedynhez, hogy lássam az arcán patakzó könnyeket, csíkokat rajzolva a bőrét borító koszban és vérben. A homlokát a barátja fejéhez szorítja, miközben szorosan lehunyja a szemét, és zokogás rázza a testét.

A tömeg kiáltásai fülsüketítőek, közben szaporán odasietek Paedynhez, már épp készülök letérdelni...

Valami megváltozik a tömeg dobogásában.

A lelkes és izgatott kiáltásokat förtelmes félelemkiáltások váltják fel. Túlságosan Paedynre koncentráltam, hogy észrevegyem, de a hang most eláraszt, és összezavar.

Egy ziháló katona kiáltásait hallom a közelben, kifulladt, mintha idáig futott volna.

- Az alagutak! Az alagutakon keresztül érték el a páholyt!

Megpördülök, szinte ugyanúgy eszemet vesztem, mint a lelátót megtöltő tömeg. Egyszerre ordibálnak, csapdába ejtették őket a

helyükön a fekete álarcos alakok, akik elállják a lelátóról kivezető utat. És a Némító takarásában az embereknek nincsenek képességeik, amelyekkel harcolhatnának. Végignézek a rettegő arcokon, majd meglátom az üvegkalitkát, amelyben a szüleim és Kitt ülnek.

És akkor meglátom. Meglátom őket.

Az Ellenállókat.

Egy férfi áll apám mellett fekete álarcban, és kést szorít a torkához. Más Ellenállók is összegyűltek a páholyban, körülveszik a királyt, a királynét és Kittet. Szinte hanyagul tartják őket, tőrt szorongatnak a kezükben, de nem úgy festenek, mintha használni akarnák. Ami csak egyet jelenthet.

Ők Semlegesítők. Talán más Végzetesek is vannak köztük.

Máskülönben, ha az erejüket nem fojtották volna el, vagy nem vonták volna az irányításuk alá, apám már cafatokra tépte volna, Kitt felgyújtotta volna, anyám pedig segítette volna árammal kivégezni őket.

Alig tudom kivenni eltorzult arcukat, ahogy egy Végzetes megsemmisítő erejű csapást mér rájuk. De túlságosan is jól ismerem ezt a gyötrelmet. A szenvedést, ahogy eltiporják az embert, és megfosztják a képességétől. Felismerem ezt az arckifejezést, mert korábban számtalanszor viseltem én is.

Semlegesítők gyűrik le őket. Velem együtt.

61. fejezet

Paedyn

- Kérlek... - suttogom a szót újra és újra, mintha az visszahozhatná Adenát. Akár egy imát, egy könyörgést. - Kérlek, kérlek, kérlek...

Alig hallom az ujjongó tömeget a fejemben és a szívemben üvöltő gyásztól. Magamhoz szorítom a testét, a homlokomat a puha fürtjein pihentetem. Még mindig érezni rajta az enyhe mézillatot, hozzátapad a hajához és a testéhez. Mindig is mézillata volt. Mindig is otthonillata volt.

Az arcom zsibbadt, és már nem érzem a kicsorduló könnyeimet. Gyengéden felemelem Adenát, átkarolom a hátát, hogy közelebb húzhassam magamhoz. Könnyes szemmel a háta mögé kötött kezére nézek, és a látványtól az egész testemet rázni kezdi a zokogás.

Eltörték az ujjait.

Torz szögben meggörbültek, véreznek, lehorzsolódtak. Apró, karcsú kezét megcsonkították, gúnyt űztek addigi lényéből, a tehetségéből. A halála előtt elvették tőle mindazt, amitől a leginkább úgy érezte, hogy él.

A varró kezét. A fürge ujjait. Összetörték.

Összetörték őt.

Elönt a fehéren izzó harag, elmossa a bűntudatot és a szomorúságot, hogy átadja a helyét a fortyogó dühnek.

Ő tette. Blair.

Megölöm.

Lenézek Adena élettelen testére. Még halálában is gyönyörű, ragyogó, lélegzetelállító. Már az is tüzeli és egy másik gyilkos felé irányítja a haragomat, hogy ilyen mozdulatlanul és némán látom.

Ő törte meg. A király.

Ő hozta ide, hogy megöljék. Adena nem - volt - bűnöző. Fellobban bennem a király iránt érzett gyűlölet. Szándékosan csinálta. Figyelmeztetett, hogy nem nyerhetem meg a Próbákat, és gondoskodott is róla. Úgy nem győzhettem, ha ennek érdekében meg kellett volna ölnöm a legjobb barátomat.

Az az ember mindent elvett tőlem.

A király kiirtotta az egyetlen családot, amely valaha itt volt nekem. Előbb apámat és most Adenát.

A tömeg kiáltásai végre elérik a fülemet, és egy pillanatra kizökkentenek szánalmas állapotomból. Felnézve látom, hogy az útvesztő falai eltűntek, és én a homokos Verem alján ülök.

A többi versenyző a közelemben áll, mind egyaránt zavarodottak. A tömeg őrjöng. Elitek kiabálnak és mutogatnak...

- Az alagutak! Az alagutakon keresztül érték el a páholyt!

Ledermedek.

Ideértek.

A tömeget fürkészem ismerős arcot keresve, majd a tekintetem megállapodik az üvegpáholyon. Látom, hogy Calum kivezeti a királyt, az egyik kezével tőrt szorít a nyakához, a másikkal a karját fogja. Valaki, akit még életemben nem láttam, és csak gyanítom, hogy egy Semlegesítő, szorosan a sarkában követi a Veremre néző korlátig.

- Az alagutakon keresztül jöttek! - hallom egy másik katona kiáltását a tömegben, aki ezzel együtt parancsokat osztogat a

többieknek. De néhány őr nem esett csapdába a Némítóval elzárt lelátón, amelynek az Ellenállók lezárták a kijáratait. És a maroknyi katona, akik szabadon mozoghatnának, nem sietnek megmenteni a királyukat. Nem tehetik. Félő, hogy a vezetőjük torkát elvágják, ha túl közel kerülnek.

Életükben először az Elitek tényleg tehetetlennek érezhetik magukat. És aztán magamon érzem a perzselő pillantását.

A szeme olyan, akár a zöld smaragd, éles és metsző, ahogy rám néz az üvegkalitkából. Mekkorát tévedtem, amikor elhitettem magammal, hogy nem hasonlít a pillantásuk.

Mert amikor mélyen a szemembe néz, nem őt látom. Hanem az apját. A leendő király tudja, hogy ez az én művem.

Tudja, mert ő mutatta meg nekem az alagutat és a kulcsot. Tudja, mert ő bízta rám ezt az információt. Kitt tudja, hogy elárultam.

Állja a tekintetem, látszik rajta, hogy ez fáj neki, retteg, forr benne a gyűlölet. Olyan ridegen néz rám, hogy csaknem megborzongok a pillantásától. A fiúból, aki dühösen méreget, hiányzik minden melegség, minden vonzerő, amit megismertem benne. Rideg. Érzéketlen. Miattam lett ilyen.

Átváltozott az apjává.

Hallom, ahogy a homok megmozdul a talpam alatt, mire leveszem a szemem Kittről, és látom, hogy négy Semlegesítő indul el felénk maguk elé nyújtott karral, bevetve a képességüket.

Morgások visszhangoznak a versenyzők felől a közelemben, és a tekintetem megakad Kaion pár lépésre tőlem, aki fájdalmában szorosan lehunyja a szemét. A szívem elszorul a látványra, ahogy a fejét fogja, és a térde a homokba süpped. Blair, Jax és Andy ugyanígy tesznek, az arcuk eltorzul a fájdalomtól, ahogy semlegesítik, elnyomják és ártalmatlanná teszik a képességüket.

- És ezzel véget érnek a hatodik Purgáló Próbatételek! - zengi Calum az arénában, egyetlen mondattal mozdulatlanná dermesztve és elnémítva mindenkit.

Tealah ott áll mellette, ijedtnek tűnik, miközben Calum karjára szorítja a kezét. A király viszont szinte megtévesztően nyugodtnak látszik, miközben próbál úgy tenni, mintha egyáltalán nem zavarná a torkához nyomott tőr és a körülötte lévő Ellenállók.

- A legtöbben nem tudják, kik vagyunk - folytatja Calum, a hangja tiszta, a tekintete bejárja a tömeget. - Mégpedig azért, mert mi vagyunk a király leghalálosabb titka. A legmocskosabb titka. Átlagosok vagyunk. Végzetesek vagyunk. Mi vagyunk az Ellenállás.

A tömeg egy emberként kap levegőért, végigsöpör rajtuk a döbbenet. Semmit sem tehetnek azonkívül, hogy nézik a szemük előtt zajló jelenetet, mivel a képességeiket elnyomja a stadion, az Ellenállók pedig eltorlaszolják a kivezető utat.

- Ma előlépünk a sötétségből, és megmutatjuk magunkat. Hogy min akarunk változtatni.

Mozdulni sem tudok, Calumra szegezem a tekintetem, aki most a királyra néz. Minden egyes őr, minden egyes állampolgár döbbent csendben figyeli, nem tudják megállítani.

- Mindez véget érhet. Nem lesz több halál, nem lesz több harc. - A kezével a tömeg felé int. - Ott vagyunk mindenhol. Bármit is hitetett el a népével a király, nem irtottak ki minket a királyságban. Folyamatosan gyarapodtunk, folyamatosan harcoltunk a Tisztogatás igazságtalanságai ellen. És ma összegyűltünk itt.

Az embereket mintha elöntené a rettegés a gondolatra, hogy ennyi fertőzött Átlagos él közöttük. Egyértelmű, hogy az Elitek bármit megtesznek majd, hogy megtartsák a hatalmukat, és életben maradjanak. Ha továbbra is azt hiszik majd, hogy az Átlagosok

életveszélyt jelentenek rájuk, akkor továbbra is inkább előre legyilkolnak minket.

Magamban kérlelem Calumot, hogy leplezze le előttük a király hazugságát, és mondja el nekik, épek és egészségesek vagyunk. Lehet, hogy nincs rá bizonyítékunk, de mostanra a puszta ténynek elegendőnek kell lennie, hogy évtizedeken át éltünk közöttük járványok és az Elitek erejének megfogyatkozása nélkül. Bár úgy tűnik, hogy a királyság nagy részét annyira sem érdeklik az Átlagosok, hogy ezen egyáltalán elgondolkodjanak. Csak vakon megbíztak a szadista királyukban.

Calum a leendő királyra néz az üvegpáholyban, majd mellettem a leendő Végrehajtóra, akinek arca eltorzul a fájdalomtól.

- Vagy békésen fogunk össze, vagy sehogy. Azt hiszem, az egyedüli trónörökösök élete elegendő lehet ahhoz, hogy félretedd a büszkeséged, és újraegyesítsd Ilya népét.

Megáll bennem az ütő, majd verdesve újraindul.

Meg fogják ölni a hercegeket, ha a király nem enged nekik. Ilya jövőjével hazardíroznak. Életekkel hazardíroznak.

„Ezt nekem egy szóval sem említették."

„Ne, ne, ne!"

A tömeg dühösen felbődül. Ennek nem így kellene zajlania. A fenyegetőzés a trónörökösök megölésével csak ahhoz vezet, hogy magunkra, az ügyünkre vonjuk az emberek haragját. Ártalmas, és semmi haszna.

Forog velem a világ, miközben az ilyaiak üvöltve tiltakoznak.

Calum szigorú hangon folytatja.

- Ilya népe, fogadjatok minket vissza az otthonunkba! Nem jelentünk fenyegetést a...

Valaki ijesztően nagy levegőt vesz a hátam mögött, amivel elvonja a figyelmemet Calumról és a királyról.

A Kai mellett álló Semlegesítő teste megfeszül. A szeme kitágul, izzadság csorog a homlokán. Kinyitja a száját, mintha figyelmeztetően kiáltani akarna.

És ekkor...

Kai lángra lobban.

62. fejezet

Kai

Tompán érzékelem a gondolataimat, kába vagyok. Ez nem lehet. Négy Semlegesítő áll mindannyiunkkal szemben, és kioltják a képességünket.

Paedyn kivételével az összes versenyző úgy érzi, mindjárt széthasad a feje. Azt értem, hogy nincs rá hatással a Semlegesítők képessége, de az Ellenállók miért nem érnek hozzá egy ujjal sem, miért nem őrzik, miért nem jönnek a közelébe?

De ez ki is megy a fejemből, amikor egy újabb hullámban valami nehezen körülírható súly temet maga alá.

A gyötrelmes fájdalom szinte elviselhetetlen, hiába edzettem annyit Damionnal. A lüktetés a koponyámban megnehezíti, hogy a férfira koncentráljak apám mellett, az arca elhomályosul a szemem előtt.

Az alapján, amit a csengő fülemmel hallok, a beszéde arról szól, hogy az Átlagosok élni akarnak, annak ellenére, hogy betegséget terjesztenek az Elitek között.

„De ha annyi Átlagos él közöttünk, mint mondja, akkor miért nem érezzük a hatását? Miért nem csappan meg az erőnk?”

A fejem még jobban belefájdul, ahogy ezt próbálom megfejteni. A férfi folyamatosan beszél, de én vicsorogva összeszorítom a fogam, és

nem figyelek rá. Nagy levegőt veszek, félretolom a fájdalmat, hogy helyette a hatalom érzésére koncentráljak.

A férfira fókuszálok, aki éppen a képességemet semlegesíti, miközben az övé bizsergető lüktetéssel erősödik a testemben.

Lehunyom a szemem, kinyúlok a képessége felé, ahogy azt annyiszor tettem korábban Damionnal. Persze valójában sosem sikerült...

„Ez nem használ."

Az adrenalin elvegyül az erő pehelykönnyű érzetével a bőröm alatt.

Ráakaszkodom.

Furcsa belegondolni, hogy ugyanaz az erő, amellyel a Semlegesítő elnyomja a képességemet, egyúttal az én erőm is.

Belekapaszkodom a Semlegesítő képességébe, érzem, hogy elönti a testem, és visszadobom felé.

A szeme tágra nyílik, amint hirtelen megérzi, hogy a saját képességével kell megküzdenie. Erre nem készült fel. Nem volt eléggé résen.

„Csak egy Semlegesítő győzhet le egy Semlegesítőt."

És én pontosan ezt teszem.

A saját képességével győzöm le.

Semlegesítő ereje nem jelent többé terhet. És ekkor lángba borítom őket.

63. fejezet

Paedyn

Sikolyok töltik be a levegőt. A Semlegesítők lángolnak, én pedig öklendezek az égő hús szagától.

Semlegesítők hemperegnek a homokban, próbálják eloltani a bőrüket nyaldosó lángokat, az égő ruhájukat. A versenyzőkre kényszerített bénító erejük megtört, és ők kiszabadultak.

Még mindig fogalmam sincs, hogyan történhetett, Kai hirtelen hogyan szabadult ki a Semlegesítő irányítása alól, és hogyan vette át Kitt Duál- képességét. A tűzcsapása, a könyörtelen támadása újra káoszba borította az arénát. A lelátóra pillantok, ahol a tömeg elkezdte visszaszorítani az Ellenállókat, és dulakodás tört ki.

Hirtelen katonák özönlenek az arénába, hogy csatlakozzanak a harchoz, és megdöbbent, mennyien ideértek egy szempillantás alatt. Kapkodom a fejem, tudatában vagyok, hogy a fekete álarcot viselő alakok száma kezd megcsappanni.

Nem erre számítottunk. Nem voltunk rá felkészülve, hogy harcoljunk, hogy veszítsünk.

„Ki kell jutnom innen. Azonnal."

Felfordul a gyomrom a gondolatra, hogy egy ilyen helyzetben elfussak, de a leendő király tudja, mit tettem. Ez a gondolat zakatol a koponyámban, miközben őt keresve az arénát fürkészem. Jelenleg

épp átfurakszik az üvegpáholy körül összegyűlt tömegen, miután a nézők felülkerekedtek az Ellenállókon, és kiszorították őket a lelátókról.

Lángok futnak fel a karján, ahogy szembeszáll mindenkivel, aki a közelébe merészkedik.

Kai rohanva csatlakozott a harchoz, a mozdulatai precízek, hibátlanok, ahogy tőle jobbra és balra is Ellenállókat visz a földre. Felfordul a gyomrom a látványtól. Fogalmam sincs, Jax hol lehet, viszont észreveszem a sötétvörös hajkoronát az emberek tengerében, és rögtön tudom, hogy Andy az.

És szerencséjére Blairt nem látom sehol.

„De meg fogom találni. És élvezettel fogok végezni vele."

Készülök felállni, de hirtelen ledermedek, ahogy megérzem a nehéz súlyt az ölemben.

Adena.

Megint könnyek marják a szememet, de kipislogom őket, igyekszem megőrizni a lélekjelenlétem. Nyugodt, mozdulatlan arcáról a körülöttünk lévő káoszra és a dühöngő csatára nézek. Próbálom felemelni Adenát, de túl nehéz. Holtsúly. Szó szerint. Fuldokolni kezdek a gondolatra, ahogy kiemelem az ölemből, és lefektetem a homokba.

Nem vihetem magammal.

Nem fog tisztességes temetést kapni. Nem részesül olyan búcsúban, amilyet megérdemelne.

- S-sajnálom, A. - suttogom, és megpuszilom a homlokát. - Annyira sajnálom.

Felállok, és letörlöm a könnyeimet, amelyeket nem sikerült elfojtanom. Hátat fordítok Adena élettelen testének, képtelen vagyok tovább elviselni a látványát.

- Szeretlek.

És ekkor futni kezdek.

„Gyáva. Ugyanúgy, mint apa esetében."

A haláluk gyomorforgatóan hasonlít. Mindketten a mellkasukon sérültek meg.

Mindketten a szemem láttára véreztek el.

Mindketten a földön hevertek, és temetés nélkül hagytam őket elrohadni. Mindkettőjük halála után elszaladtam.

Üvölteni akarok.

Magammal. A gyilkosaikkal. A világgal.

Átfurakszom a csődületen, keresztül a Vermen, a lépcsőkön, a lelátón harcoló sűrű embertömegen. Fekete és fehér maszkok csapnak össze, az Ellenállók harcolnak a királyi katonákkal. A küzdelem viszont egyenlőtlen. A katonák létszámfölénybe kerültek, és hiába csatlakoztak Végzetesek az Átlagosok mellé, az Ellenállók túl kevesen vannak.

Utat vágok magamnak az emberek között, és kikerülöm az ütéseket, ahogy feltülekszem a Veremből kivezető zsúfolt lépcsőn az ugyancsak zsúfolt fenti ösvényre. Jó szolgálatot tesz, hogy éveken keresztül észrevétlenül lopakodtam és kerülgettem az embereket a Dézsmán, a lábam felveszi az ismerős ritmust, és hangtalanul, gyorsan haladok.

Mindenfelől kiáltásokat hallok, sikolyok visszhangoznak az arénában. A csatazaj tompán zúg a fülemben, de ráveszem magam, hogy kövessem az emberek áradatát, akik távolabb akarnak kerülni a harctól, nem pedig csatlakozni hozzá.

Legszívesebben visszafordulnék. Az Ellenállók, a népem oldalán akarok harcolni.

„Mi haszna lenne?"

Ez a három szó furakszik be az elmémbe, olyan erővel telepednek rám, hogy úgy érzem, mindjárt megfulladok. Még erősebben fojtogat a gondolat, amikor hét pici betű sorakozik fel, hogy ugyanolyan megsemmisítő szót alkossanak, mint az iménti három.

„Erőtlen."

A szó minden értelmében.

Az emberhullám, amellyel együtt sodródtam, végül a stadionon kívül tesz le. A szél belekap a hajamba, ahogy kiérünk, mind kiözönlenek a fákkal szegélyezett, hosszú, széles ösvényre. Az ösvényre, amely a palotába vezet.

Az ilyaiak szétszóródnak körülöttem. Megiramodnak, rohannak az aréna mellett, mígnem a lábuk talál egy másik utat, amely az ellenkező irányba viszi őket. Egy utat, amely a városba vezet.

Követni kezdem őket, a lábam visz a Dézsma felé. Az otthonom felé.

És ekkor megtorpanok.

Valami megsajdul a mellkasomban. A szívem.

Adena mellénye.

Megfordulok, a kastélyra meredek, amely ígéretem tárgyát rejti.

„Minden áldott nap viselni fogom a kedvedért."

A fogadalom betölti a gondolataimat, ennyi is elég ahhoz, hogy rohanni kezdjek a fákkal szegélyezett ösvényen. Mostanra rég eltűntek a rózsaszín virágok és a kecses szirmok, amelyek rám hullottak, amikor első alkalommal itt jártam. Elpusztultak, és a földbe taposták őket, csak üres bimbókat és leveles ágakat hagyva maguk után, amelyek futás közben felettem ringatóznak.

A francot sem érdekli a vérző lábam és a sérüléseim. A pár királyi katona miatt, akik a Dézsmában a nyomomba eredtek, mert elloptam valamit, sosem futottam ilyen gyorsan ilyen messzire.

Még csak nem is lassítok, amikor elérem a macskakővel fedett palotakertet. Rohanva átvágok rajta, miközben esőcseppek szurkálják a bőrömet, és csúszóssá teszik alattam a talajt. Felmegyek a kastély hatalmas, aranyozott ajtajához vezető lépcsőn.

„Juss be! Szerezd meg a mellényt! Juss ki! Juss el a Dézsmáig, és..."

- Gray kisasszony!

Meglepetten felnézek, és meglátom a nehéz ajtó előtt strázsáló négy katonát, akiket észre sem vettem, annyira lekötött a rohanás.

Egy idősebb férfi siet oda hozzám, aggódva összevonja a szemét a fehér maszkja alatt.

- Kisasszony, jól van? Véget ért a harc? Legyőzték az Ellenállókat? - A tekintetemet keresi, válaszokat akar.

Tehát egyértelműen tudják, mi zajlik az aréna falai között, mégis itt ragadtak. Kétségkívül konkrét parancsokat kaptak, hogy maradjanak őrizni a kastélyt a számtalan többi katonával együtt, akik bizonyára odabent járőröznek.

Át kell jutnom rajtuk, hogy elérjem a szobámat.

- Igen, én... - Egy tervre van szükségem. Gyorsan.

És ami eszembe jut, arra nem vagyok büszke.

Elernyesztem a testem, miközben továbbtántorgok felfelé a lépcsőn. Magam elé nyújtom a kezem, hogy enyhítsen az esésen, de a katona megelőz. Átkarolja a felsőtestemet, és én legyűröm a késztetést, hogy eltörjem a karját.

Lenyúlok, a lábamat és a hanyagul rátekert véráztatta rongyot szorongatom, amely majdnem leesett a futás miatt.

Felöltöm a legjobb szenvedő grimaszomat, amit nagyban megkönnyít, hogy az adrenalin lassan elszivárog a testemből, és átadja a helyét a fájdalomnak.

- Megsérült. - A katona a lábamra néz, miközben felszisszenek.

„Milyen remek megfigyelő.”

- Igen, de jól vagyok, csak... - Visszateszem a lábam a lépcsőre, és színpadiasan felkiáltok a fájdalomtól. Tényleg mindent kihozok belőle. Az ujjaim összeszorulnak a katona keményített, fehér egyenruháján, és könyörgő pillantással meredek rá. - Alig tudtam kijutni. Teljes a káosz. És... - Pihegve kapkodom a levegőt. - Nagyon félek, szörnyen fáj a lábam, és nem tudom, mit tegyek...

„A Dögvészre, nem hiszem el, hogy idáig alacsonyodtam.”

Hisztérikusnak hangzok, és pontosan ezt is akartam elérni. A katona felnéz a barátaira a lépcső tetején, majd megint aggodalmas pillantást vet rám.

- Miért nem megy vissza a szobájába pihenni, hogy meggyógyuljon a lába? Hamarosan véget ér ez az egész.

Könnycsepp gördül le az arcomon, ahogy lelkesen bólintok az őrnek, remélve, hogy ijedtnek és döbbentnek tűnök, bár ezek egyike sem vagyok. Csak meg kell győznöm, hogy anélkül jussak el a szobámba, hogy gyanút keltenék. Anélkül, hogy felkelteném a többi katona figyelmét, akik olyan kérdéseket tennének fel, amelyeket nem tudok megválaszolni. De ha elkísér egy őr, akkor minden rendben lesz.

Még ha én magam nem is.

- Ranken, kísérje Gray kisasszonyt a szobájába! Majd értesítsen egy Gyógyítót, hogy ellátásra van szüksége. - A katona egy széles vállú férfira mutat, duzzadó izmai még a merev egyenruha alatt is jól látszanak.

Egy Behemót.

Biccent, odalép hozzám, majd mély hangon megszólal:

- Gyorsabb és fájdalommentesebb lesz, ha az én módszeremmel csináljuk.

Szemlátomást ez azzal jár, hogy felemel, és úgy visz magával, akár egy tehetetlen gyereket. A kezével átfogja a térdhajlatomat és a hátamat, könnyedén magához szorít, majd belépünk a nagy ajtón a mögötte lévő folyosóra.

Ösztönösen át akarom lendíteni a lábam a vállán, fojtófogásba szorítani, aztán földre vinni. De végül az okosabb, taktikusabb ösztöneim emlékeztettek rá, hogy ez volt a cél, ezt kell tennem.

Úgyhogy lenyelem a békát, és hagyom, hadd vigyen a katona. Hadd vonuljon végig a folyosókon velem a karjában, miközben tucatnyi őr nyüzsög körülöttünk.

Elnyomok egy mosolyt, látván, hogy egy pillantásra sem méltatnak.

Mire észbe kapok, a katona már le is rakott az ágyamra, és morog valamit arról, hogy küld egy Gyógyítót. Megvárom, amíg távolodva elhalkulnak a léptei, majd villámgyorsan felpattanok az ágyról, és kinyitom a ruhásszekrényem ajtaját.

Egy hátsó polcra túrom a ruhákat és a tetszetős gyakorlóöltözeteket. Ellie állandó rendezkedésének köszönhetően takarosan össze vannak hajtogatva rajta a nadrágok és a kényelmes ingek. Benyúlok egy halom pamuting alá, és az ujjaim megsimítják az ismerős durva szövetet.

Elszorul a szívem, ahogy előveszem az elrejtve tartott mellényt. Olajzöld anyaga fénytelen, mégsem láttam még soha ennél tökéletesebb ruhadarabot. Végigsimítok az ujjaimmal a mellény külsejét és belsejét szegélyező zsebeken, amelyek tökéletes kiegészítővé teszik tolvajok számára.

Nagy levegőt veszek, majd ráhúzom a szakadt ujjatlan felsőmre, amely mostanra átázott a verejtéktől. Aztán fogok egy pár új csizmát,

és már épp felvenném, amikor az ajtó nyikorogva kinyílik, majd meglátok egy termetes férfit, aki csakis Gyógyító lehet.

- Jól hallottam, hogy megsérült?

- Igen - nyögöm, majd eljátszom, hogy felé tántorgok. - A lábam.

- Értem. - A férfi odatotyog hozzám, és az ágyra mutat, hogy üljek le.

Megfordul a fejemben, hogy leütöm, majd arra jutok, hogy előbb inkább kihasználom a gyors gyógyulást.

Gyengéden a kezébe veszi a lábam, és figyelem, ahogy az ujjai táncolnak a bokámon felkúszó szabálytalan vágások felett. Az összeforró hús láttán elöntik a gondolataimat az apámról szóló emlékek, amelyek jobban fájnak, mint maga a sérülés.

Pislogok, hogy kiűzzem őket a fejemből, amikor a Gyógyító befejezi a munkát, és már csak halvány rózsaszín sebek emlékeztetnek a sérülésekre.

- Nos, ha ez minden...

Előhúzom a tőrömet a párna alól, és a Gyógyító azonnal elveszíti az eszméletét, amint a markolattal halántékon vágom. Igyekszem enyhíteni az esésén, de majdnem agyonnyom, amikor a padlóra zuhan. Átlépek a teste felett, csizmát húzok, és elsuttogok egy köszönömöt, bár nem fogja hallani.

Hangtalanul kisurranok a folyosóra. A katonák azt hiszik, a szobám biztonságában vagyok, nyafogok a sérülésem miatt, és bár dühít a gondolat, szeretném, ha ebben a hitben maradnának. Ha meglátnak, lőttek az álcámnak.

Szerencsére rengeteget gyakoroltam, hogy észrevétlenül közlekedjek.

Lábujjhegyen végigosonok a folyosón, felkészülve rá, hogy a mozgás legkisebb jelére beugorjak egy szobába, vagy irányt váltsak.

Végigrohanok a folyosókon, és amennyire csak tudom, elkerülöm a nagyobb, gyakrabban használt útvonalakat.

Az a néhány katona, akikkel véletlenül összefutok, mind másra figyel, és könnyedén kikerülöm őket, ahogy a szabadság felé tartok: a palotakertbe. Ez a kijárat esik hozzám a legközelebb, és valószínűleg ezt hagyták őrizetlenül is. Mivel a jelenlegi káosz miatt a kastélyban kevés a személyzet, arra tippelek, hogy az a kijárat kiment a katonák fejéből.

És nem tévedek.

Elérem a festői kertbe vezető ajtót, és egy lendülettel kinyitom. Szakad az eső, folyamatosan zuhog a felhős égből. Végigsietek a különféle színű, méretű és alakú virágokkal szegélyezett ösvényeken.

Aztán elsuhanok a szökőkút mellett, amelyben Kitt-tel majdnem a víz felét egymásra fröcsköltük...

„Kitt."

Elhessegetem a herceg és az árulásom gondolatát, és minden erőmmel arra koncentrálok, hogy a lehető leggyorsabban visszaérjek a Dézsmára. Ami nem lesz gyors, tekintve, hogy gyalogosan kell eljutnom odáig.

Visszaérek a stadionba vezető ösvényre, és elindulok a Dézsma felé. Zihálok, a lábam hasogat, miközben megint futva elindulok a fákkal szegélyezett ösvényen. A gyász és a harag elkeveredik az adrenalinnal, amitől egyszerre érzem magam kimerültnek és energiával telinek.

A Dóm Aréna minden korábbinál riasztóbbnak tűnik. Fémgerendák és beton tornyosul fölém, a bentről kiszűrődő kiáltások és csatazaj pedig még félelmetesebbé teszik. Mostanra minden polgár, aki nem csatlakozott a harchoz, rég elment, az arénában hagyva az egymással küzdő katonákat és Ellenállókat.

Elhaladok az egyik arénába vezető alagút mellett. És még egy mellett.

A szememet a hazavezető úton tartom, egyre közelebb és közelebb ér.

Egy széles vállú alak tántorog ki az ösvényre, amelyet olyan kétségbeesetten próbálok elérni. A fejét szorongatja, bár nem tudom kivenni a vonásait, miközben sebesen pislogok az esőben.

Csak azt tudom, hogy az utamban áll.

Megfordul, a kezét még mindig a halántékára szorítja, és észrevesz. Nem lassítok a lépteimen. Bárki is legyen az, habozás nélkül elintézem, ha megpróbál megállítani.

Futok, minden egyes lépéssel közelebb érek hozzá, miközben az esőben hunyorogva próbálom kivenni az arcát.

Rám mosolyog.

Az a fajta mosoly, amelyiktől libabőrös lesz az ember háta. Az a fajta, amelyik minden, csak nem kedves. Az a fajta, amelyik arról árulkodik, hogy ez az ember pontosan tudja, ki vagyok.

A lábam elgyengül. Alig tíz méter választ el minket egymástól. És ekkor meglátom.

Meglátom a zöld szempárt, amely hidegebb, mint a vékony ruhámba ivódott eső.

Meglátom az aranyszőke haját, amely fakóbb, mint a felhős égbolt.

Meglátom a mosolyát, amely gonoszabb, mint a felettünk dühöngő vihar.

- Ahh, Paedyn Gray - szólít meg a csapkodó szélben, a hangja egyszerre éles és selymes. - Vagy inkább szólítsalak Ellenállónak? Átlagosnak? Árulónak?

Közelebb lépek, bár már pontosan tudom, ki áll előttem.

A király.

A harag nem elég erős kifejezés az érzésre, amely átjárja a testem, amikor erre az emberre nézek. Erre a szörnyetegre, erre a gyilkosra.

A tekintete dühös, a haja egy mély vágástól véres a halántéka közelében. Fel nem foghatom, hogy sikerült kereket oldania az arénában harcoló tömegtől. Most mégis itt van, egyenesen az utamba tévedt. Egyedül.

A király teljesen egyedül van.

Szinte hálát adok a Dögvésznek ezért az ajándékért. Szinte.

Megyek egyenesen tovább, nem vagyok hajlandó elfutni előle, a lehetőség elől.

A mennydörgés mellett is hallom az acél csendülését, ahogy a király kihúzza a kardot az oldalán lógó hüvelyből.

- Jaj, ne nézz olyan döbbenten, amiért rájöttem! - duruzsolja, amitől elönt az epe. - Tudtam, hogy be fog következni. Behízelegted magad a naiv fiam fejébe, és megszerezted a kis Ellenállásotoknak, amire szükséged volt. Azt pedig, hogy Átlagos vagy, már tudom egy jó ideje. - Elmosolyodik döbbent arcom láttán. - Arról nem is beszélve, hogy tudom, ki volt az apád, és miben vett részt. Sok mindent tudtam róla a sajnálatos halála előtt. - Úgy mosolyog, mint a megtestesült gonosz. - Ez szíven szúrt, igaz?

Ledermedek, minden egyes porcikámat átjárja a harag. De közönyös álarcot erőltetek magamra, elengedem a fülem mellett az utolsó megjegyzését, és az elsőre utalok vissza.

- És én minek nevezzem magát? Királynak vagy gyávának? Hazugnak vagy gyilkosnak? Mind testhezálló lenne, nem gondolja?

Harsogva felnevet, és én alig tudok uralkodni a haragomon. A kezem remeg, ahogy ökölbe szorítom a testem mellett, a körmöm a tenyerembe váj. A szavak elhagyják a számat, mielőtt észbe kaphatnék.

- Maga ölte meg.

Felfortyan, mintha ezt mulatságosnak találná.

- Kicsodát, a kis barátnődet? - A szeme megvillan, elárulva a mögötte rejlő haragot. - Nem. Te ölted meg. Figyelmeztettelek a Próbákkal kapcsolatban. Figyelmeztettelek, hogy tartsd távol magad a fiaimtól. Elérted, hogy a birodalmam gyengének tűnjön. Hogy a trónörököseim gyengének tűnjenek. - Fröcsögi a szavakat, mintha undorodna a saját sarjaitól. - Rávetted Kait, hogy segítsen a Próbák során, és utánad loholjon a bálon. Az ujjad köré csavartad a leendő királyt, aki elárult minden egyes titkot és információt, amire szükséged volt. Te vagy a gyilkos, Paedyn. - Tesz felém egy lépést, de nekem földbe gyökerezik a lábam, és a fejemet rázom. - Elfelejtetted, ki vagy, gettótöltelék. Egy halálra ítélt Átlagos. Egy senki.

- Akkor miért nem ölt meg? - kiáltom. - Ha tudta, mi vagyok, akkor miért nem ölt meg, mint az összes többi Átlagost?

- Mert élve volt rád szükségem - vágja rá. - De most már nem veszem hasznodat, és mivel a Próbákon nem öltek meg, nekem jut az örömteli feladat. - Elhallgat, és gúnyos vigyorra húzódik a szája. - Kitalálod a Látnok-képességeddel, mit fogok most tenni veled?

A hirtelen ezüstös villanás beolvad az esőbe. Egy kardot lendít felém.

64. fejezet

Kai

Egy térd csapódik a gerincembe. Hát, valaki megunta az életét.

Megpördülök, és könnyedén a férfi mellkasába állítom a kést, amelyet a legutóbb megölt embertől szereztem, keresztüldöfve a támadó vastag bőrpáncélján. Ismerős érzés, ahogy a ruhámra és az arcomra fröccsen. Teljesen elborít. Kirántom a tőrt a testéből, és a férfi egy puffanással a földre zuhan.

„Mind megunták az életüket."

Az arénát teljesen elborítja a káosz. Összecsapnak a királyi katonák és az Ellenállók, az egyik fél fehérben, a másik bőrruhában. Átlagosok, Elitek és Végzetesek harcolnak egymás oldalán.

Bizarr látvány.

Továbbá ez az egyetlen oka, hogy a harc még nem ért véget. Ha a Végzetesek és az Elitek nem csatlakoztak volna az Ellenálláshoz, ebből vérfürdő lett volna. De a stadiont elárasztó katonák mostanra jelentősen túlerőbe kerültek velük szemben.

Fekete maszkot viselő alak ront felém, a bőrpáncélját átáztatta a vér és a zuhogó eső. Megvetem a lábam a csúszós betonon, és kivárom, hogy odaérjen hozzám.

A harc legnehezebb része az, hogy az ember nem tudja, hogy egy Átlagossal, egy Elittel vagy egy Végzetessel áll szemben. Arra is alig

maradt időm, hogy kinyúljak felé a képességemmel, máris rám veti magát.

Nem érzek semmit. Átlagos.

De ettől még nem szabad alábecsülnöm.

Két tőrt villant felém, az élük halálos, és ügyesen forgatja őket. Gyors mozdulatokkal suhint, hátrálásra kényszerít. Lebukok egy vágás elől, amellyel a nyakamat vette célba, és gyors ütést mérek a védtelen hasára. Felmordul, de a mellkasát és a hasát védő bőr segít enyhíteni az ütésem erejét. Átpörgetem a körülöttem lévő képességeket, több tucat bizsereg a bőröm alatt.

Miért érzem helytelennek, ha egy Átlagossal nem átlagos eszközökkel küzdök? Eddig csak a saját erőmet használtam arra, hogy megöljem őket, kerültem a képességeket. Valamiért csalásnak érzem, és szeretem tisztességes úton megnyerni a harcaimat. Még a Végzetesek erejéhez sem nyúltam, bár érzem, milyen hatékonyak és erősek. Többévnyi kiképzésbe telne megfelelően használni valamelyikük képességét, úgyhogy megmaradok annál, amit már ismerek, a kezemmel és a körülöttem lévő megszokott képességekkel gyilkolok.

A férfi a késével a mellkasom felé döf.

„Kiszámítható."

Elkapom a csuklóját, és megtekerem, tompán hallom a fájdalomkiáltását, ahogy a szívemre célozva felfelé lendíti a tőrt. Megfordulok, alig sikerül kitérnem a halálos döfés elől, helyette egy sekély vágás ér a bordáim mentén.

Még mindig a férfi kitekert karját szorongatva visszahajlítom felé a tőrt, miközben megszorítom a vállát. Majd magam felé rántom. A saját kése mélyen a mellkasába fúródik, a szeme elkerekedik,

miközben a kezében tartott markolatra és a mellkasába fúródott pengére mered.

Megtántorodik, és a betonösvényre zuhan, de én elfordulok, mielőtt a teste földet érne. A már eleve véres kezemet az újonnan szerzett vágásra szorítom a bordáim felett, és a tömeget fürkészem. Észreveszem Kittet, aki lángokba borítja a körülötte lévőket.

Valami nincs rendjén.

Sosem láttam még a fivéremet ilyennek. Olyan vérszomjas, olyan könyörtelen. Általában ezekkel a szavakkal engem illetnek, a leendő

Végrehajtót, nem pedig Kittet, a kedves és segítőkész leendő királyt. De most felbőszültnek, állatiasnak tűnik, amilyennek még sosem láttam.

Átverekszem magam a tömegen, apát és anyát keresem. Egyszerre megkönnyebbülök, és aggódni kezdek, amikor nem találom őket, remélve, hogy a katonák értek oda előbb hozzájuk, és visszakísérték őket a kastélyba.

Csak ekkor tűnik fel, mennyire megcsappant a tömeg. A pillantásom egy alakra téved, aki kirohan az egyik alagútból, és eltűnik az aréna mögött. Egy másik követi, bőrruhába öltözve, fekete álarcban.

„Szökni próbálnak."

Én pedig követni fogom őket.

65. fejezet

Paedyn

Éles acél vág mélyen az alkaromba. Elugrottam a penge útjából, de még így is perzselő vágás lett a jutalmam. Elharapom a fájdalomkiáltást, és leguggolok, előhúzom a tőrömet a csizmámból, és az izzadt tenyeremben szorongatom.

A király felnevet, és megint felém lendíti a kardját, arra kényszerít, hogy körbetáncoljam, miközben próbálom elkerülni, hogy cafatokra szabdaljon. Egyértelmű, hogy a hosszabb fegyverével és a Behemót- képességével ő került erőfölénybe. De ennek ellenére bizonytalanul áll a lábán, köszönhetően a sebnek a halántékán.

Úgyhogy pontosan azt teszem, amit gúnyosan javasolt: kitalálom, milyen állapotban van.

Minden egyes suhintásnál meginog, utána valamennyire össze kell szednie magát, mielőtt megpróbál bevinni még egy ütést. A jobb lábával kilép minden suhintás előtt, amit egy kisebb fél lépés követ a ballal. A jobb kezében tartja a kardot, de két hüvely lóg az oldalán, ami arról árulkodik, hogy korábban volt egy másik fegyvere is, és bal kézzel is tud harcolni.

Megint meglendíti a kardot, ezúttal magasan, arra kényszerítve, hogy lebukjak, és jobbra vetődjek. Körbetáncoljuk egymást, még a sűrű esőfüggönyön keresztül is látom szadista vigyorát.

„Közel kell jutnom hozzá. El kell terelnem a figyelmét."

Mert addig nem megyek el innen, amíg nem végeztem ezzel a gyilkossal. Talán ettől én sem leszek jobb nála.

- Megölte! Megölte az apámat! - kiáltom, miközben az ég dörög felettünk.

Közelebb lépek, mire széles ívben lecsap a kardjával, kettészelt volna, ha nem térek ki előle időben. Meginog, mint ahogy számítottam is rá egy ilyen csapás után, és arra használom a lehetőséget, hogy a tőrömmel végigvágjak a mellkasán. Egy vonalat hasít a felsőjén, a bőrén, és vér buggyan ki a nyomában.

Valami kemény csapódik a halántékomnak, és foltok táncolnak a szemem előtt. Pislogva hátratántorodom. Homályosan látom a király véres mellkasát, és a kezében tartott kardot. Még mindig kinyújtja a markolatát, amellyel a fejemre csapott.

A király felkacag. Viszont hallom a remegést a hangjában. Utálja, hogy én, egy gettótöltelék, egy Átlagos, egy senki, sebet ejtett rajta.

Ó, egy sebhelynél messze többet kap tőlem.

- Igen, egy barátom beszámolt a szándékairól és az Ellenállásról, amelynek része volt. - A hangját átjárja a nevetés. - Úgyhogy megtettem, amit meg kellett tennem.

A következő kardcsapása váratlanul ér, és sekély vonalat hasít a hasamon, mielőtt el tudnék ugrani.

- Ne aggódj, Paedyn! Nem valami egyszerű pletyka miatt végeztem apáddal, bár kevesebbért is öltem már embert. Azért öltem meg, hogy biztosítsam az Elitek társadalmának fennmaradását. - Képtelen vagyok felfogni, miről beszél, de lehet, hogy azért, mert a harag elhomályosítja a józan eszem.

- Vallja be - fröcsögöm -, hogy hazudott, hogy megteremtse az Elitek társadalmát! Az Átlagosok nem terjesztenek betegséget. Nem

gyengítjük sem az Eliteket, sem a képességeiket.

- Azt tettem, ami szükséges, neked pedig nincs bizonyítékod.

- Szörnyeteg.

Leginkább vállvonogatásra emlékeztető mozdulatot tesz.

- Szörnyeteg? Előfordulhat. Ilya leghatalmasabb királya? Minden kétséget kizáróan. Nincs Ilyához fogható város, nincs az Elitjeimhez fogható nép. És azt szeretném, ha ez így is maradna.

A késemmel suhintva felé lendülök. Kardjának acélja erősen a sokkal rövidebb tőröm acéljának csapódik. Nagyon erősen. Hiába gyengült le, a király akkor is egy Behemót, aki sokkal keményebb nálam. A tőröm kirepül a kezemből, és az ütés erejétől nagyot koppan a földön.

Nem vesztegetem az időt azzal, hogy pánikba esem, úgyhogy máris megragadom a kinyújtott csuklóját, és a könyökébe térdelek. A törő csont gyomorforgató reccsenése elvegyül a felettünk morajló mennydörgéssel.

A kardja kicsúszik a kezéből, és a földre hullik, miközben a király felüvölt. Aztán én is zuhanni kezdek a föld felé.

Minden dühével és Behemót-erejével a földhöz csapott. A koponyám hátulja nekikoppan a keményre taposott talajnak, és hirtelen megint foltok táncolnak a szemem előtt.

„Nem látok."

Vadul pislogok, kétségbeesetten próbálom kitisztítani a látásomat. A fejem lüktet, úgy érzem, mintha kettéhasadt volna, és talán így is történt. Valami forró és ragacsos szivárog a koponyám hátuljából, és még kábán is tisztában vagyok vele, hogy ez nem jó jel. A látásom kezd visszatérni, kitisztult annyira, hogy lássam, mi magasodik fölém.

A király a sértetlen kezében szorongatja a kardját, és mosolyra húzza felrepedt száját.

„Ne!”

Küszködve próbálok felülni, de egy nehéz súly visszalök a földre. A csizmás lába megroppantja a bordáimat, és tehetetlenül maga alá szorít.

„Ne így! Nem vagyok hajlandó így meghalni.”

- Csak ez érdekli? - A hangom idegennek hat a fülemben, rekedt és rémült. - A hatalom? Uralkodás az Elitek királyságában? Az emberi élet semmit sem jelent?

- Az Átlagosok az élet szánalmas utánzatai. Az emberiség szégyenfoltjai - mordul fel. - Meg kellett volna halniuk a Dögvész során, de ehelyett további kellemetlenségeket okoznak. Már régóta vártam ezt a napot, amikor megszabadulok az Ellenállástól. És azt hiszem, neked kell megköszönnöm a bukásukat. - Szadistán vigyorog, és lüktet a fejem, miközben próbálom felfogni, mit mond. - Csak a legerősebbek, a leghatalmasabbak győzedelmeskedhetnek. - Lehajol, jeges tekintetével a szemembe néz. - Ez a legrátermettebbek túléléséről szól, és a legrátermettebbek az Elitek.

Felegyenesedik, a csizmájával még mindig rám tapos.

- Szóval hol is tartottunk? - Felröhög, mintha valami vicceset mondott volna. - Ja, igen. Megszabadítom a birodalmamat még egy semmirekellő Átlagostól.

Nekem szegezi a kardja hegyét, miközben vonaglok a csizmája alatt. Annyira erős, és én olyan gyenge vagyok...

- Sajnos Kai mostanra ügyesebben játszadozik az áldozataival, mint én. Meglehetősen gyorsan tanult. Mindenre én tanítottam meg, ezt mesélte már? Nekem köszönheti a kegyetlenségét. - Megremegek,

amikor a kard éles hegye találkozik az arcbőrömmel közvetlenül az állkapcsom felett.

És ekkor elindul lefelé.

Lehet, hogy sikoltottam, fogalmam sincs. Csak a lassú vágás fájdalmára emlékszem az állkapcsomtól végig a nyakamon. Forró vér ömlik a hasítékból, és gyűlik tócsába a bőrömön, miközben az eső marja a tátongó sebet. Érzem, hogy mozog a szám, de nem hallom, hogy bármi is kijönne rajta, csak a fülem cseng.

A király elmosolyodik, amikor végre megállítja a kardját a kulcscsontomnál.

- Ez nagyon szórakoztató. De talán meg kellene hagyni a megtiszteltetést Kainak, hm?

Felfordul a gyomrom, és érzem a saját vérem fémes szagát. Megint hideg acél ér a bőrömhöz, amitől mozdulatlanná dermedek, hiába kavarog a gyomrom. A király kiválasztott egy pontot a másik kulcscsontom alatt. Közvetlenül a szívem felett.

Csettint a nyelvével.

- Mondhatni lenyűgöz, hogy még mindig ver az a szánalmas kis szíved. Átlagos létedre mennyi árulást, szívfájdalmat és halálközeli élményt sikerült valahogy túlélned.

- Mindezt maga miatt kellett elviselnem - vicsorgok, miközben felemelem a fejem a földről, bármilyen nehéznek is érzem.

- Hm. - Mintha elgondolkodott volna. - Jogos meglátás.

Megint vakító fájdalom hasít a testembe, amikor a kardjával egy vonalat vág a szívem fölé. Fojtott kiáltás szakad ki belőlem, majdnem elnyomja a király halk szavait.

- A szíveden hagyom a kezem nyomát, nehogy elfelejtsd, ki törte össze.

Mélyen és undorítóan lassan vágni kezd. Minden egyes vonalat újra és újra áthúz, miközben üvöltés szakad ki a torkomból. Lehunyom a szemem, hogy ne lássam a vigyortól eltorzult arcát, képtelen vagyok tovább elviselni ennek az embernek a látványát. Nem, nem ember. Egy szörnyeteg!

Akaratom ellenére könnyek csorognak az arcomon, elkeverednek az esővel és a rám fröccsent vérrel. Pontosan tudom, mit vés a bőrömbe, érzem a kardjának minden egyes mozdulatával. Megbillogoz a halálom előtt, ami szinte fájdalmasabb, mint a testemet rázó gyötrelem.

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, amikor végre felemeli a kardot, hogy megcsodálja a művét.

- Íme - veti oda. Fesztelennek, kegyetlennek hangzik. - Valami, ami emlékeztet rám a túlvilágon.

Ezután felemeli a kardját, és a hegyével a mellkasomra céloz.

„Ne! Ne, ne, ne..."

- Egy kard a mellkasodba. Mint apádnak.

„Nem halhatok meg."

A király fölém tornyosul, kardjának markolatát szorítja, egyre feljebb és feljebb emeli...

„Nem fogok meghalni."

Mindenre elszánt vagyok, hajt a harag. Pusztán attól, hogy felemelem a karom, fájdalom hasít a testembe, de nem veszek róla tudomást, miközben megmarkolom a csizmáját a mellkasomon, és egyik kezemmel megfogom a bokáját, a másikkal pedig a bőrcipője orrát.

Minden maradék erőmmel megtekerem. A király felmordul a fájdalomtól, és bizonytalanul meginog.

Tökéletes.

Erősen magam felé rántom a lábát. Elgyengült, ingatag lett a fejsebétől és a sérülésektől, amelyekkel kegyesen megajándékoztam.

Kemény puffanással zuhan a nedves földre.

Habozás nélkül a kard felé lódulok, amely kicsúszott a kezéből. Kúszok, a fájdalommal keveredő adrenalin veszedelmes meggondolatlansághoz vezet. Durva kéz szorítja meg a bokámat, és visszaránt a sárba.

Rettegve, frusztráltan felkiáltok, közben az ujjaim súrolják a kard markolatát, mielőtt a király elránt a közeléből. Hátranézve látom a haragtól eltorzult saras és véres arcát. Teljes erőmből hátrarúgok, amennyire az összevert testem engedi, és amikor egy reccsenést hallok, tudom, hogy a sarkam célba talált.

A király felkiált, hörög, ahogy az összetört orrából a szájába ömlik a vér. Kirántom a bokámat a szorításából, és a kard felé lendülök, ujjaim végre a markolatára szorulnak.

Nehézkesen felállok, minden egyes mozdulat fájdalommal jár. Csuromvér vagyok, bőrig áztam a zuhogó esőben. A király felé tántorgok, egyenetlenül szedem a levegőt, ahogy a kardot magam mögött húzom a sárban.

Most én magasodom a király fölé. Vicces, milyen hamar megfordultak a szerepek. Most én készülök elvenni egy életet. Ráadásul az övét. Vértől vörös fogakkal vicsorog rám.

- Nem akarod tudni, ki ölte meg az apádat, Paedyn?

Ez az egyetlen mondat megállítja a kardot, amelyet épp készülök a mellkasába döfni. Rekedten felnevet, majd fuldokolni kezd a saját vérétől.

- Már tudom, ki volt az - sziszegem az összeszorított fogam között. - Láttam, hogy kardot döfött a mellkasába. - Újra a kezemben

szorongatott fegyverre koncentrálok, ezt nem bírom tovább, és kész vagyok...

- Tévedsz.

Mozdulatlanná dermedek.

- Tévedek? - visszhangzom.

Megint sípoló tüdővel felnevet, és nem várom meg, hogy elkezdjen vért köhögni, máris a mellkasára nyomom a kard hegyét, és lassan formálva a szavakat azt felelem:

- Maga volt az.

- Vicces - feleli köhögve -, amikor az elménk rávesz, hogy azt lássuk, amit látni szeretnénk. Már eleve gyűlölsz azért, amit a fajtáddal tettem, úgyhogy bizonyára könnyedén meggyőzted magad, hogy én állítottam pengét apád mellkasába. - Véres mosoly terül szét az arcán. - Pedig nem én voltam.

- Hazudik - zihálom, még mélyebbre nyomva a kardot a mellkasában.

A következő szavai alig hangosabbak hisztérikus suttogásnál.

- Fogalmazzunk úgy, hogy nem akkor találkoztál először egy herceggel, amikor megmentetted Kait a sikátorban.

„Ne! Ne!"

- Hanem amikor megölte az apádat.

Forog velem a világ, és azzal fenyeget, hogy a földre zuhanok.

Ez nem lehet. Hazudik. Hazug. A király...

- Az első gyilkossága volt - folytatja a király véres, múltba révedő mosollyal. - Ez volt az első tőlem kapott küldetése, szerintem még sírt is utána. Nézd, milyen sokat fejlődött! Nézd, milyen jól kiképeztem! Most a parancsomra öl, és a szeme se rebben, ahogy tucatszámra osztja a halált.

Alig kapok levegőt. A fiú, aki megtanított táncolni, aki begyógyította a sebeimet, aki a csillagos ég alatt megkérdezte, melyik a kedvenc színem...

- Hazudik - préselem ki magamból.

Rekedten felnevet.

- Nem, te hazudsz magadnak, Paedyn.

Az apám halálának éjszakájáról szóló emlékeim hirtelen olyan zavarosnak, olyan homályosnak tűnnek. Visszagondolva a király arcának helyén most egy elmosódott alakot látok. Nem tudom kivenni a részleteket, mintha semmit sem tudnék felidézni apám gyilkosáról.

A fejemet rázom. Most nem gondolkodhatok ezen. Nem hagyom, hogy a Kai körül zakatoló gondolataim eltereljék a figyelmemet az előttem álló feladatról.

Mert most én fogom megölni az ő apját.

Újfent undorító dolognak érzem a szimmetriát.

„Nem vallok kudarcot."

A király véresen elmosolyodik.

„Nem hátrálok meg."

Hisztérikus, gúnyos nevetés harsan fel.

Nem fogok megbánást érezni.

- Gyenge vagy. Akárcsak az apád.

A mellkasába döfött kardom elhallgattatja.

A következő szavaim szenvtelenek, borzalmasan higgadtak.

- Ezt apámért kapod.

Gyenge, zihálló sóhajt hallat, miközben felemeli a fejét a földről, hogy megnézze, milyen kárt tettem benne. A szeme elkerekedik a mellkasába mélyedt kardja láttán. Hörgés követi a zihálását, vér csordul le a szája sarkából, és buggyan elő a sebéből.

Semmi. Nem érzek semmit a lábam előtt haldokló ember iránt, akivel saját kezűleg végeztem.

- Ezt pedig... - Megtekerem a kard markolatát, mire a király felüvölt, ahogy a húsa szakad és hasad. - Adenáért.

Fojtottan zokog, miközben kirántom a kardot, és a földre dobom. Megpördülök, és meglátom, hogy a tőröm több méterrel arrébb hever. Minden egyes abba az irányba tett lépéssel erősebbnek érzem magam, bár a sebek legyengítenek.

Apám tőrének spirálmintás ezüstmarkolata csúszik az esővíztől, a vértől és a sártól, éppúgy, mint én. Vízcseppek csorognak le az arcomon, marják a nyílt sebeimet, miközben megfordítom a tőrt a kezemben. Átpördítem még egyszer, majd még egyszer, és ismerős súlyát latolgatom.

- Ezt pedig értem kapod, te rohadék! - Felé dobom a tőrt.

66. fejezet

Paedyn

A penge eltalálja a célpontját, a gyűlöletem, a szívfájdalmam, a szívtelenségem vezérli. A torka közepébe fúródik, azonnal véget vetve rekedt zihálásának.

Egész testemben remegek, és a gyilkos holttestére meredek, amely visszanéz a teremtményre, aki az imént vált azzá.

A király feje oldalra dől, miközben apám tőre még mindig kiáll a torkából, éber szeme tágra nyílva mered rám. Könnycsepp gördül le az arcomon, elkeveredik a lecsorgó esőcseppekkel. Megtörlöm véres kezemet. Nem értem, miért van sírhatnékom.

„Ez a megbánás?"

Nem. Nem, nem megbánás. Nem lelkiismeret-furdalás. Közelében sincs a bűntudatnak.

Ez megkönnyebbülés.

Teszek egy bizonytalan lépést a király felé, ki akarom húzni a tőröm, és elszaladni.

Meglátok valamit a szemem sarkából.

A mozgás felé pördülök, bár a testem üvöltve tiltakozik. A tekintetem megáll az üveges, rezzenéstelen szempáron. A lány kis termetű, a bőre sötét, a haja még sötétebb. Pislog, kitisztul a tekintete, majd irtózat ül ki az arcára.

És aztán elrohan.

„Egy Látó."

Pislogok az esőben, a kislány távolodó alakja után meredek, aki valószínűleg most rögzítette, ahogy meggyilkoltam a királyt. Alig van időm felfogni, nehéz léptek visszhangját hallom a tőlem jobbra nyíló kőalagútból.

Tétovázok. A tőröm.

Szükségem van rá. Meg kell szereznem. Nekem...

Bárki is közeledik az alagútban, gyorsan halad. Azonnal el kell tűnnöm innen. Fogalmam sincs, hogy ez a valaki barát vagy ellenség, de nem is szeretném megtudni.

Nincs vesztegetni való időm. Egyetlen másodpercem sem, hogy visszaszerezzem a drága tőrömet, és most az elfacsarodó szívem okozza a legnagyobb fájdalmat.

Aztán futni kezdek.

Ég minden porcikám. A testem üvölt, vériszamósan imbolygok a legyengültségtől. De nem állhatok meg. Amint távolabb jutok az úton, jobb kéz felől lesz egy erdő, és...

Egy tőr suhan el mellettem, éles pengéje súrolja a karomat. Sietve körbenézek, és tántorogva megállok.

Testének minden centiméterét vér borítja. Tintafekete tincsei összetapadtak a verejtéktől és a vértől. Vékony pengét szorongat az ujjai között, felemeli a kezét, és kész felém hajítani.

És ekkor a látványtól valami a helyére kattan.

Újra a régi otthonomban találom magam, elbújva egy résnyire nyitott ajtó mögött, ahonnét nézem, hogy egy kard mélyed apám mellkasába. A kardot egy hullámos fekete hajú kisfiú tartja, egy kisfiú, akinek szürke szeme teli van félelemmel, aki épp most vált gyilkossá.

Megborzongok, ahogy figyelem ugyanezt a fekete hajat, ugyanezt a szürke szempárt és ugyanezt a gyilkost. A látványától hirtelen minden korábbinál jobban kiélesednek az emlékeim arról az éjszakáról.

Kezdenek a helyükre kerülni szétszórt emlékeim kirakósdarabjai.

Az az éjszaka olyan régen volt, hogy az agyam elhitette velem, a király ölte meg az apámat, hogy azt az embert hibáztassam, akit már eleve gyűlölök. És bizonyos értelemben tényleg ő ölte meg, csak nem saját kezűleg. A fia mélyesztett pengét az apám mellkasába.

Az egész testem megremeg, de le sem veszem a szemem Kairól.

Hirtelen minden értelmet nyer. A vonzalom. A kapcsolódás. Az ismerősség. Azért kezdtem el olyan könnyen vonzódni hozzá, mert a lelkem mélyén tudtam, ki ő, felismertem, emlékeztem rá. Már láttam valahol.

És most apám gyilkosa fog végezni velem.

Egymásra meredünk, látom a fiút, aki egész életében a király halálosztó eszköze volt, és akit parancsokkal rávettek, hogy öljön. Úgy nevelték, hogy tükrözze a szörnyeteget, aki az apja - volt.

De ettől még nem kevésbé lesz gyilkos.

A szeme sokkal ijesztőbb, mint zilált, felbőszült külseje. Szürke pillantása olyan, mint a legforróbb tűzből gomolygó füst, és mégis hideg, akár a jégszilánkok, szúrós, akár a hegyes jégcsapok.

Ez a szempár elárulja, milyen iszonyatot érez, ugyanolyan, mint azon az éjszakán, amikor végignéztem, hogy először vesz el egy életet.

Én tettem ezt vele. Én öltem meg az apját.

„De előbb ő ölte meg az enyémet."

Tudja, mit tettem. Kétlem, hogy elfelejtette a jellegzetes külsejű tőrt, amelyet annyiszor a torkához szorítottam. Ugyanazt a tőrt,

amely most az apja torkából áll ki.

De a késével mégis elvételt.

Kai nem szokta elvéteni a célpontját. Hacsak nem szándékosan.

- Mit tettél velem?

A szavai majdnem elvesznek a viharban, de jobban ráz tőlük a hideg, mint a zuhogó esőtől. Hallottam már a szájából pontosan ezeket a szavakat, amikor az ajka az ajkamat simogatta. Éreztem a hideg esőt a felhevült bőrömön, amikor centiméterekre voltunk egymástól. Éreztem magamon a szürke pillantását, amikor a hév izzott benne, nem a gyűlölet.

„Drága Paem, mit tettél velem?"

Hogyan tükrözhet egyetlen pillanat ilyen morbid módon egy másikat? Tényleg csak tegnap volt, amikor a szája sóvárgással ejtette ki ezeket a szavakat, ma viszont megvetéssel?

De az egyetlen hasonlóságot a tegnap este és a mostani pillanat között a szemében kitartóan izzó érzelmek jelentik. A maszkja nélkül a herceg védtelen, és egy pillanatra láthatom az arcára kiülő gyászt. Megremeg a levegőben a kést tartó keze, amelyet támadásra készen felemel. Szinte látom, ahogy a részletek a helyükre kattannak a fejében, ahogy rájön, hogy mi vagyok, és mit tettem.

Még hátrébb feszíti a karját, készül a mellkasomba vágni a tőrt. Lehunyom a szemem, és megvetem a lábam, elfogadom a sorsom.

Átjár a fájdalom. Fáj minden. Talán rászolgáltam a halálra. Talán még vágyom is rá...

Szánalmas gondolataimat fojtott és frusztrált kiáltás szakítja meg, mire felpattan a szemem. Kai a kezével a hajába túr, lehajtja a fejét. Amikor végre az esőfüggöny és a távolság ellenére találkozik a tekintetünk, látom, milyen csata dúl benne.

Tudja, mit kell tennie, mégsem teszi meg.

Kai hangja ugyanúgy megremeg, mint a keze.

- A torkodba kellene állítanom ezt a tőrt.

És könnyedén meg is tehetné. Nincs se fegyverem, se akaraterőm, hogy megpróbáljam megállítani.

Hallatszik a hangomon, milyen kimerültnek érzem magam.

- Akkor tedd meg!

A fejét rázza, mintha éppúgy undorodna önmagától, mint tőlem.

- Meg fogom. Meg kellene tennem.

Eltorzul az arca, miközben az egyenesen rám irányzott tőrt szorongatja. Újabb frusztrált hang tör elő a torkából. Véres kezével a hajába túr, a földet nézve rázza a fejét.

- Akkor miért nem tudom megtenni? - Most a fegyverre mered a kezében, a fegyverre, amellyel könnyedén elvehetné az életem. - Miért száll inamba a bátorságom, ha rólad van szó? Miért lettél hirtelen fontos nekem? Miért nem tudok tőrt állítani apám gyilkosába?

A mellkasa sebesen emelkedik és süllyed minden egyes zaklatott lélegzetvétellel. Én viszont levegőhöz sem jutok.

- Mondtam, hogy bolondulok érted, és úgy látszik, igazam volt. - Csípősen felnevet. - Nem vagyok normális a közeledben.

- Talán ha megszabadulok tőled, megtalálom a bátorságom. - Megtévesztő nyugalommal ejti ki elítélő szavait. - Úgyhogy adok egy kis kezdeti előnyt.

Rápislogok. Mintha földbe gyökerezett volna a lábam. Egy centimétert sem mozdulok, túlságosan megdöbbentem és megijedtem, csak nézek ki a fejemből.

- Legalább álltad a szavad. Elég ideig életben maradtál, hogy hátba szúrj. - Keserűen felnevet, felidézve, amikor az első bálon elláttam a sebét. - És most megígérem, hogy viszonzom a szívességet. - A szavai

feszülnek az érzelmektől. - Fuss, Paedyn! Mert amikor elkaplak, nem fogom elhibázni. Nem fogok meginogni. Nem követem el azt a hibát, hogy érzek irántad valamit.

Mozdulatlanná dermedve állok a jéghideg esőben.

- Menj! - kiáltja, a hangja elcsuklik. - Menj, mielőtt találok valakit, aki nem gyáva, aki nem bolond, és ráveszem, hogy itt helyben tőrt vágjon a hátadba!

Tántorgok, megbotlok az egyenetlen talajon, majd elfordulok a hercegtől. Ismét futásnak eredek, mint ahogy egész nap, egész életemben tettem. Visszanézek a vállam felett, és látom, hogy Kai letérdel a király mellé, miközben továbbra is rám szegezi a tekintetét.

Elfojtom a feltörni készülő érzéseimet, és visszanyelem a torkomat mardosó könnyeket.

Nem nézek vissza.

67. fejezet

Kai

Hogy lehettem ilyen vak, ilyen ostoba?

Nézem a távolodó alakját, ahogy elmenekül előlem...

Egy gyilkos elől.

Csak éppen nem annak megfelelően viselkedtem, amire születtem. Nem a gyilkosként, akivé neveltek.

Elengedtem.

„Elengedtem."

Lenézek a kezemben szorongatott tőrre, éles pengéje csúszós a vértől.

Apám vérétől.

Tekintetem az élettelen testére siklik, üveges szemével abba az irányba néz, amerről Paedyn bizonyára felé dobta a tőrét. Remegő kézzel kinyúlok, és lecsukom a szemét, nem tudom elviselni Kitt szemének ilyen élettelen látványát.

Egyetlen könnycseppet sem ejtettem. Zsibbadtnak érzem magam.

Döbbentnek. Becsapottnak.

Volt bármikor is őszinte? Minden hazugság volt? Színjáték?

A gondolataimnak a halott király körül kellene járniuk, aki mellett térdelek, de folyton visszatérnek Paedynhez.

Sosem érzékeltem a képességét. A Semlegesítők nem hatottak rá. Az Ellenállók egy ujjal sem nyúltak hozzá, amikor megtámadtak minket.

Mert Paedyn Átlagos.

Mert az Ellenállók közé tartozik.

Vagyis tartozott. A mai nap után nem sok maradt belőlük. Hogy nem vettem észre?

A fejemet csóválom, eleve tudom a választ a kérdésre.

Mert az egész lénye elvakított.

„Megölte. Megölte a királyt. Megölte az apámat."

Mégis elengedtem.

„De csak egy időre."

Felállok, és lenézek a halott királyra, majd tekintetem visszatér az apró folthoz, aki már alig látszik az esőben.

Sosem éreztem még ekkora tehernek a Végrehajtó titulust. Megtalálom Paedynt.

És amikor megtalálom, a bátorságomat is meglelem vele együtt.

68. fejezet

Paedyn

Csak akkor hagyom abba a rohanást, amikor elérem az erdőt a hazavezető út mellett. A futást hamarosan felváltja a botladozás, amikor gyökerek akadnak a bokámba, és kövekbe ütköznek a lábujjaim. Az eső egyelőre nem tett le róla, hogy vízbe fojt, megszórja minden egyes nyílt sebemet.

Az ujjaim utat találnak az állkapcsomtól a nyakamig húzódó sebhez, és gyengéden követik feltépett, véres vonalát, amelyről tudom, hogy soha többé nem lesz a régi. Aztán a mellkasomhoz nyúlok, és kitapintom a feltépett bőrt közvetlenül a szívem felett. Eltorzul az arcom, és azt kívánom, bárcsak pusztán a fájdalom okozta volna.

Á.

Az ujjaimmal követem a betűt formáló, szaggatott szélű vonalakat. Ez az egyetlen betű múlhatatlan heget hagy, elcsúfítva emlékeztet őrá, és arra, hogy ki vagyok.

Á, mint Átlagos.

A billog ugyanolyan megtépázott, mint a szív, amely alig ver alatta. Továbbtántorgok, a kezemet a bőrömre vésett Á-ra szorítom, és a jelentésekre a látszólag egyszerű betű mögött.

Színes folt vonja magára a figyelmemet, élénken elüt az eső áztatta erdő sötét növényzetétől. A szívem elfacsarodik a látványra, a mellkasom elszorul, és remegni kezd a lábam. Tegnap még mosolyra fakasztott, hogy az erős kezek, a magabiztos ujjak a hajamba csúsztatták ezt a szimbólumot.

„Egy nefelejcs, mert úgy érzem, folyton elfelejted, ki vagyok."

A kék virágok bokrára meredek, amelyek lopott érintések, kimondatlan ígéretek emlékével gúnyolnak.

Mostanra csak a bosszúszomjas kiáltások maradtak, az acélszürke szempár, amely nem ismer könyörületet, és a lopott ezüsttőr, ami olyan kedves nekem, bár valószínűleg ezzel a pengével fognak szíven szúrni.

„Az cseppet sem érdekel, ha elfelejted, milyen címet viselek, amíg arra emlékszel, hogy neked mit jelentek."

Nevetni szeretnék, de csak zokogás hagyja el a számat, a testemet a fájdalom rázza, nem a kacagás.

Ó, emlékszem, mit jelent számomra.

Hogyan felejthetném el apám gyilkosát?

Továbbtántorgok, pislogok a szakadatlan eső és a könnyeim függönye mögül.

Sűrű, forró folyadék csorog le lassan a billogomon, a testemen, az egész lényemen.

„Méz."

Ezt mondom magamnak.

„Csak méz."

Epilógus

Kitt

Három nap telt el azóta, hogy láttam apámat holtan heverni a sárban.

Három napja nem aludtam.

Három napja nem hunytam le úgy a szemem, hogy ne a véres testét láttam volna.

Három napja, hogy az Ellenállók ránk támadtak az utolsó próbán.

Három napja, hogy a lány, akiben megbíztam, akire vágyni kezdtem, gyilkos árulóvá vált.

Három napja, hogy királlyá koronáztak.

A korona nehéz a fejemen, akárcsak a szemhéjam, és ugyanolyan terhet jelent, mint a rám bízott birodalom. Pislogok, hogy ébren tudjak maradni, és emlékeztetem rá magam, hogy mit fogok látni, ha engedek a kimerültségnek.

„Az egyetlen felmenőm halott. Az egyetlen felmenőm, akinek a kedvében akartam járni, akit egész életemben büszkévé akartam tenni. Élettelenül fekszik mellettem. A térdem a sárba süpped, miközben a könnyeim a véres mellkasára, az elvágott torkára hullanak...”

Elnémítom az üvöltő gondolatokat, amelyek órák óta a koponyámban visszhangzanak. A tekintetem visszatér apám kedvenc

foteléhez, a barna bőr megkopott, hiszen éveken át üldögélt benne. Gyakran nézem ezt a fotelt, ugyanúgy, mint amikor apám benne ülve békeszerződéseket írt alá, és stratégiát tervezett. Figyeltem minden mozdulatát. Mielőtt könyörtelenül meggyilkolták.

- Kitt.

„Kai."

A Végrehajtóm.

Belép a dolgozószobába, miután kézfejével halkan, szinte félénken kopogott a nyitott ajtón. Majdnem felnevetek, ahogy látom, hogy Kai minden erejével próbál óvatos lenni a közelemben. Hősies erőfeszítés, bár nem szorulok rá a sajnálatára.

Én nem olyan vagyok, mint Kai. Nem vagyok hűvös és összeszedett, nem viselek a legtöbbek közelében egy gondosan felépített maszkot. Az érzelmeim nyíltan látszanak, ami a szívemen, az a számon. Én Kitt vagyok, a fivér, akinek kedvesnek és elbűvölőnek kellene lennie. Állítólag lehetett volna belőlem Ilya valaha volt legkedvesebb királya.

Tévedés.

Kedvességet végképp nem érzek. Csak minden egyebet.

Érzek dühöt és gyászt. Tehetetlenséget és ürességet. Kétségbeesést és...

- Látni akartál? - A fivérem halkan beszél, enyhén aggodalmasnak hangzik.

Jól teszi. Kedves Kitt nem viselkedik őrült módjára. Kedves Kitt segítőkész, nem gyilkos.

Kedves Kitt megváltozott.

„A gyász rohadt dolog."

- Igen. Ülj le! - Fesztelenül Kai szokásos székére mutatok.

A tekintete egy pillanatra apánk kopott székére téved, majd leül, keresztbe teszi a bokáját a térdén. Előrehajol, a pillantásomat fürkészi olyan válaszokat keresve, amelyeket nem fog megtalálni.

- Hogy vagy, Kitt?

A hangját átjáró aggodalomtól valami megreped a szívemben. Abban a szívben, amely oly jéghideg volt az elmúlt hetvenként órában. A pillantásom kissé ellágyul, egy pillanatra inkább Kitt pillantásává válik, nem pedig a királyévá. Ő még mindig a fivérem, az utolsó élő vérrokonom. Talán az egyetlen ember, aki megmaradt nekem.

- Hát... megvagyok.

„Megvagyok? Miféle francos válasz ez?"

Megköszörülöm a torkom.

- Hogy van... - tétovázok - anyánk?

„Ő nem az anyám. Az én anyám halott, akárcsak az apám."

- Ő is... megvan. - Kai erőtlenül rám mosolyog. - Nem hajlandó kijönni a szobájából. Mintha az apánk elvesztése felett érzett gyász... - Elcsuklik a hangja, és visszafordul az egykori király kopott széke felé, hogy elterelje a figyelmét a kimondatlan szavakról.

- Értem. - A saját szememmel láttam. Megértem, anyánk mit érez. Milyen, amikor az embert elnyeli, maga alá gyűri a gyász.

A tekintetem Kaira téved, végignézek a mereven tartott vállán, a lehorzsolt, véres öklén.

„Sajnálom azt a valamit vagy valakit, amin levezeti a feszültséget."

Majdnem csettintek a nyelvemmel, meg akarom büntetni a kisöcsémet, amiért a közönyös álarcát viseli a közelemben. Ez nem szokása, nem szokta úgy elzárni előlem az érzéseit, mint ahogy most teszi.

Nem tudom biztosan, Kai mit érez apánk iránt, de azzal tisztában vagyok, hogy neki sosem volt olyan fontos, mint nekem. Talán szeretet és megvetés keverékét érezte az ember iránt, aki azzá tette, ami most. Az ember, aki az ő szemében király volt, nem pedig apa.

De számomra apánk jelentette a biztos alapot. Arra törekedtem, hogy olyan legyek, mint ő, az ő szeretete után sóvárogtam. Most halott, és én továbbra is kész vagyok megtenni bármit, hogy büszke lehessen rám. Úgy éltem az egész életem, hogy a nyomdokaiba akartam lépni, és tessék, hirtelen próbálok felnőni hozzá. És megteszem, amit meg kell tennem, hogy halálában is büszke lehessen rám.

Vetek egy pillantást a fivéremre. Tisztában vagyok vele, hogy a kapcsolatuk korántsem volt felhőtlen, de Kai akkor is elvesztette azt az embert, akit - bár csak névleg - apának nevezett.

Látom rajta, hogy gyászol. A megfeszített állkapcsa, az állandó homlokráncolása, a türelmetlen lábdobogása elárulja.

És azt is tudom, hogy nem csak egy embert gyászol.

„Mert én sem."

- Kai. - Felém kapja a fejét. - A koronázásom lezárult. Apánk temetését megszerveztük. - Elhallgatok, szükségem van egy percre, hogy megszabaduljak a fojtogató érzelmektől. - Most már te vagy az igazi Végrehajtóm. - Lassan bólint, bár tisztában van ezzel az információval. - Úgyhogy eljött az ideje az első küldetésednek.

Ugyanolyan lassan bólint. Ez pusztán formaság. Mindketten tudjuk, hogy ha akarna, sem utasíthatna vissza. Annak ellenére esküdött fel a szolgálatomra, hogy milyen átkozottul kínos a kettőnk közötti dinamika. Tudtam, hogy egy napon én fogok parancsolni az öcsémnek, csak nem számítottam rá, hogy ez a nap ilyen hamar, ilyen hirtelen eljön.

Semleges arckifejezést öltök.

- Találd meg a lányt!

És ennyit Kai álarcáról. Elcsúszik, az érzései kiülnek az arcára, de túl gyorsan elillannak ahhoz, hogy értelmezni tudjam őket. Viszont nem vagyok vak. Láttam, milyen hatással volt rá a lány. Láttam, hogy a közelében elengedi magát, pedig ilyet eddig csak mellettem tett. Úgy fest, mindkettőnket hatalmába kerített, mielőtt mindkettőnket hátba szúrt. Apánkat pedig mellkason és nyakon.

„Az egyetlen felmenőm halott. Az egyetlen felmenőm, akinek a kedvében akartam járni, akit egész életemben büszkévé akartam tenni. Élettelenül fekszik mellettem. A térdem a sárba süpped, miközben a könnyeim…”

- Szeretném, ha megkeresnéd a lányt - a szavaim elnyomják a fejemben üvöltő bánatot -, és elhoznád nekem.

Kai nem néz rám, miközben komoran bólint.

- Igenis, felség.

A cím idegenül hangzik a szájából, de tetszik a csengése. Felállok a székemből, és odamegyek a fakó barna bőrrel borított fotelhez, amely egy halott király emlékét hordozza.

És lassan beleülök.

- Hozd elém Paedyn Grayt, Végrehajtó!

A KÖVETKEZŐ OLDALAKON
ÍZELÍTŐT KAPHATSZ
A NAGYSZABÁSÚ ÉS LETEHETETLEN
***POWERLESS*-TRILÓGIA**
MÁSODIK RÉSZÉBŐL!

Paedyn

A véremnek csak akkor veszem hasznát, ha a testemen belül tudom tartani.

Az eszemnek csak akkor veszem hasznát, ha nem vesztem el.

A szívemnek csak akkor veszem hasznát, ha nem törik össze.

„Hát, akkor úgy fest, teljesen hasznavehetetlenné váltam."

A padlódeszkákra pillantok a talpam alatt, és a megkopott fán járkálok. Már a puszta látványa emlékekkel áraszt el, ahogy apró lábak nagy, csizmás lábakon, amint együtt lépkednek egy ismerős dallamra, én pedig pislogok, hogy elűzzem a felderengő képet. A fejemet rázom, próbálok szabadulni az emléktől, annak ellenére, hogy legszívesebben elmerülnék a múltban, hiszen a jelen most épp nem túl kellemes.

„...tizenhat, tizenhét, tizennyolc..."

Elmosolyodom, figyelmen kívül hagyom a szúró fájdalmat a bőrömön.

Megvagy.

Bizonytalanul és mereven lépdelek a látszólag átlagos padlódeszka felé, sajgó izmaim minden egyes mozdulattal megfeszülnek. Letérdelek, a nyelvembe harapok a fájdalomtól, megragadom a fát, és igyekszem nem tudomást venni a vérfoltokról az ujjaimon.

A padló ugyanolyan makacsnak tűnik, mint én magam, és meg se moccan. Még csodálnám is a kitartását, ha nem egy átkozott darab fa lenne.

„Erre most nincs időm. Ki kell jutnom innen."

Frusztrált hang tör fel a torkomból, majd a padlódeszkára pislogva kifakadok:

- Esküdni mertem volna, hogy te vagy a titkos rekesz. Nem te vagy a tizenkilencedik deszka az ajtótól számolva?

Gyilkos pillantást vetek a fára, majd hisztérikusan felnevetek, miközben a plafonra meredve csóválom a fejem.

- A Dögvészre, már a padlóhoz beszélek - motyogom, ami újabb bizonyítéka, hogy kezd elmenni az eszem.

Nem mintha lenne bárki, akivel beszélgethetnék.

Négy nappal ezelőtt vetődtem vissza a gyerekkori otthonomba, űzötten és félholtan. De a testem és a lelkem még messze nem gyógyult meg.

Lehet, hogy a király kardjának suhintásai elől kitérve elkerültem a halált, de még így is sikerült megölnie a lelkem egy részét az utolsó próba napján. A kardja helyett a szavaival ejtett rajtam mély sebeket, összeszabdalt az igazság szilánkjaival, miközben játszadozott velem, kigúnyolt, félmosollyal mesélt apám haláláról.

„Nem akarod tudni, ki ölte meg az apádat?"

Borzongás kúszik fel a gerincem mentén, miközben a király jeges hangja visszhangzik a koponyámban.

„Fogalmazzunk úgy, hogy nem akkor találkoztál először egy herceggel, amikor megmentetted Kait a sikátorban."

Ha az árulás fegyver, aznap megjutalmazott vele, összetört szívembe döfve a tompa pengét. Bizonytalanul sóhajtok, és elhessegetem a fiú gondolatát, akinek olyan szürke a szeme, akár a kard, amelyet a szemem láttára mélyesztett apám mellkasába évekkel ezelőtt.

Imbolyogva felállok, áthelyezem a súlyomat a közeli padlódeszkákra, fülelem az árulkodó recsegést, miközben

elgondolkodva forgatom az ezüstgyűrűt a hüvelykujjamon. Sajog az egész testem, még a csontjaimat is törékenynek érzem. Sebtében elláttam az utolsó próbán és a király elleni harcban szerzett sebeket, de a remegő ujjaim és az elfojtott zokogástól elhomályosuló látásom miatt szedett-vedettek lettek a varratok.

Miután elsántikáltam a Dóm Arénából a Dézsma köz felé, elértem a fehér házikóhoz, amelyet én az otthonomnak, az Ellenállás pedig a főhadiszállásának nevezett. Ám üresség fogadott. Nem voltak ismerős arcok a talpam alatti titkos helyiségben, zavartan és fájdalommal telve magamra maradtam.

Egyedül kellett rendbe raknom a megviselt testem, az agyam, a vérző szívem.

A fa megreccsen. Elvigyorodom.

Újra a padlóhoz hajolok, felfeszegetek egy deszkát, hogy belessek alatta az árnyékos rekeszbe. Motyogva csóválom a fejem.

- Az ablaktól a tizenkilencedik padlódeszka, nem pedig az ajtótól, Pae...

Benyúlok a sötétségbe, és az ujjaim megszorulnak egy idegen tőr markolatán. A szívem jobban fáj, mint a sebeim, azt kívánom, bárcsak apám fegyverének spirálmintáját érezném a tenyeremben.

De amikor szeretett tőrömet a király torkába állítottam, a vérontást választottam az érzelgősség helyett. És most csak azt bánom, hogy a herceg találta meg, aki megígérte, hogy csak a hátamba állítva adja vissza.

Üres kék szempár pislog vissza rám a csillogó kék pengében tükröződve: a fény felé emelem, a látvány annyira megijeszt, hogy megakasztja gyűlöletteli gondolataimat. A bőröm csupa seb, vágások borítják. Nyelek egyet, ahogy meglátom a nyakam oldalán húzódó vágást, ujjaimmal végigsimítok a felhasadt bőrön. A fejemet csóválva

a csizmámba csúsztatom a tőrt, és vele együtt eldugom a riadt tükörképemet is.

A rekeszben elrejtve találok egy íjat és egy hegyes vesszőkkel teli tegezt, és szomorú mosoly árnyéka suhan át az arcomon, ahogy eszembe jut, apám hogyan tanított meg lőni a göcsörtös fát használva a házunk mögött célpontnak.

A hátamra vetem az íjat és a tegezt, további elrejtett fegyvereket keresve turkálok a padlódeszka alatt. Miután a hátizsákomba teszek pár éles dobótőrt az élelem és a vizeskulacsok mellé, amiket sebtében bedobtam, nehézkesen felállok.

Sosem éreztem még magam ennyire sebezhetőnek, ennyire sérültnek. A gondolattól elönt a harag, lekapok egy kést a derekamról, és legszívesebben a kopott fából készült falba dobnám magam előtt. Tüzes fájdalom hasít a felemelt karomba, amikor a szívem feletti billog megfeszül a mozdulattól.

Egy emlékeztető. Azt jelképezi, mi vagyok. Vagy inkább mi nem vagyok.

Á, mint Átlagos.

Összeszorított foggal eldobom a tőrt, és beleáll a fába. A sebhelyem kárörvendően sajog, hogy a testem nem szabadulhat tőle.

„A szíveden hagyom a kezem nyomát, nehogy elfelejtsd, ki törte össze."

A pengéhez lépek, épp kirántanám a falból, amikor a deszka megnyikordul a talpam alatt. Bár tisztában vagyok vele, hogy a kilazult padlódeszkák nem számítanak szokatlannak a nyomornegyed házaiban, a kíváncsiságom arra sarkall, hogy alaposabban megnézzem.

Ha minden nyikorgó deszka alatt titkos rekesz lenne, akkor másból sem állna a padlónk...

Felemelem a deszkát, és vele együtt a szemöldököm is döbbenten a homlokomig szalad. Örömtelen nevetést préselek ki magamból, ahogy benyúlok a rekesz árnyékai közé, amelyek létezéséről sem tudtam.

„Ostobaság volt azt hinni, hogy apám csak az Ellenállást titkolta előlem."

Ujjaim kopott bőrhöz érnek, majd kiveszek egy iratokkal megtömött jókora könyvet, amely azzal fenyeget, hogy mindjárt kihullanak a lapjai. Átlapozom, és felismerem a kusza orvosi kézírást.

„Apám naplója."

A hátizsákomba dugom, tudván, hogy nincs időm elmélyedni a művében, és nem is lenne biztonságos. Túl sok időt töltöttem itt, túl sok időt töltöttem sebesülten és legyengülve, amiatt aggódva, hogy rám találnak.

A Látó, aki szemtanúja volt, hogy megölöm a királyt, valószínűleg az egész birodalomnak megmutatta a felvételt. Ki kell jutnom Ilyából, és máris elvesztegettem a kezdeti előnyömet, amelyet a herceg olyan nagylelkűen felajánlott.

Az ajtóhoz megyek, kész vagyok kilépni az utcára, ahol eltűnhetek a Dézsma káoszában. Onnan megpróbálok átkelni a Tűzpusztán Dor városába, ahol nem léteznek Elitek, és csak az Átlagosokat ismerik.

Az ajtó felé nyúlok, az utca csendes odakint...

Kinyújtott kézzel megtorpanok.

„Csendes."

Majdnem dél, ami azt jelenti, hogy a Dézsmának és a környező utcáknak zsongania kellene a káromkodó kofáktól és a sikongató gyerekektől, ahogy a nyomornegyedet betölti a színes zűrzavar.

Valami nincs rendjén...

Az ajtó megremeg: valami vagy valaki kívülről nekicsapódott. Hátraugrom, gyorsan körbenézek a helyiségben. Azt fontolgatom, hogy a titkos lépcsőn a lenti terembe rohanok, ahol az Ellenállás a megbeszéléseket tartotta, de eltántorít a gondolat, hogy ott sarokba szoríthatnak. Pillantásom a kandallóra téved, és a lehetőség dacára bosszúsan sóhajtok.

„Miért lyukadok ki mindig egy kéményben?"

Félúton járok a kormos kürtőben, amikor az ajtó egy csattanással beszakad, a lábamat kitámasztom magammal szemben, miközben a téglák a hátamba vájnak.

„Behemót."

Csak egy rendkívüli erővel bíró Elit lehet képes ilyen gyorsan betörni az elbarikádozott és bereteszelt ajtómat. A nehéz csizmák dübörgése alapján úgy számolom, hogy öt királyi katona rontott be az otthonomba.

- Ne álljatok karba tett kézzel! Kutassátok át a helyet, hogy valami hasznotokat is lássam!

Ledermedek, enyhén lejjebb csúszok a kormos falon. Hűvös hangja hallatán borzongás fut végig a gerincem mentén, amelyet egyszerre ismertem meg gyengédnek és parancsolónak.

„Itt van."

Ezt egy királyi katona rekedt utasítása követi.

- Hallottátok a Végrehajtót. Igyekezzetek!

„A Végrehajtó."

A nyelvembe harapok, de nem tudom, hogy keserű nevetést vagy egy sikolyt akarok-e visszafojtani. Elönt a harag a titulus hallatán, eszembe juttat mindent, amit tett, minden gonoszságot, amit a király árnyékában elkövetett. Előbb az apja, aztán a fivére nevében, miután előbbivel én számoltam le.

Csak éppen nem hálás nekem. Nem, inkább azért jött, hogy megöljön.

„Talán ha megszabadulok tőled, megtalálom a bátorságom. Úgyhogy adok egy kis kezdeti előnyt."

Sokra mentem vele.

Nem kockáztathatom, hogy meghallják, ahogy kúszom felfelé a kéményben, úgyhogy várok, hallgatom a házban dübörgő nehéz lépteket, miközben engem keresnek. A lábam remegni kezd, erőlködök, hogy megtartson, miközben remegek a sebeimbe hasító fájdalomtól.

- Ellenőrizzétek a könyvespolcokat a dolgozószobában! Valamelyik mögött lennie kell egy rejtekajtónak - parancsolja a Végrehajtó egyszerre szenvtelen és unott hangon.

Megint azon kapom magam, hogy ledermedek. Valamelyik Ellenálló bizonyára elárulta ezt a kis titkot a kínvallatás során. A pulzusom szaporábban ver, ahogy eszembe jut az utolsó próba utáni összecsapás a stadionban, amikor Átlagosok, Végzetesek és királyi katonák estek egymásnak egy véres csatában.

Egy véres csatában, amelynek még most sem tudom a végkimenetelét.

A katonák léptei távolodnak, keresésük zaja elhalkul, ahogy lemennek a lépcsőn a lenti terembe.

Csend.

Mégis tudom, hogy ő még mindig idefent van. Alig pár méter választ el minket egymástól. Gyakorlatilag érzem a jelenlétét, mint ahogy testének melegét is éreztem az enyémhez simulva, amint végighordozta rajtam izzó, szürke pillantását.

Megnyikordul egy padlódeszka. Közel jár. Remegek a haragtól, feszít a bosszúvágy, kétségbeesetten ki akarom ontani a vérét.

Szerencsére nem látom az arcát, mert ha most észrevenném valamelyik hülye gödröcskéjét, nem tudnám megállni, hogy ne próbáljam meg levakarni az arcáról.

Ehelyett a légzésemre koncentrálok, tudván, hogy a haragom kevés lesz a győzelemhez, ha most szembeszállok vele. És győzni akarok, amikor végre szembenézek a Végrehajtóval.

- Azt hiszem, az én arcomat képzelted oda, amikor eldobtad ezt a tőrt. - A hangja halk, megfontolt, sokkal inkább emlékeztet a fiúra, akit ismertem. Elárasztanak a vele kapcsolatos emlékek, amitől szaporábban kezd verni a szívem. - Nem igaz, Paedyn? - És itt van. Az él visszatér a Végrehajtó hangjába, Kai eltűnik, és egy parancsnok marad a helyén.

A szívem a bordáim mögött kalapál.

„Nem tudhatja, hogy itt vagyok. Lehetetlen…"

A szilánkosra tört fából kiszakadó penge hangja elárulja, hogy kihúzta a késemet a falból. Hallom az ismerős suhogást, és gyakorlatilag látom magam előtt, ahogy elgondolkodva pörgeti a fegyvert a kezében.

- Áruld el, kedvesem, gyakran gondolsz rám? - A hangja suttogásnak hangzik, mintha a fülemhez nyomta volna a száját.

Megborzongok, pontosan emlékszem az érzésre.

„Ha tudja, hogy itt vagyok, akkor miért nem…"

- Kísértelek álmaidban, megmérgezem a gondolataidat, mint te az enyémeket?

Elakad a lélegzetem.

Szóval nem tudja, hogy itt vagyok, nem biztos benne.

A vallomása ennyit elárult.

Átlagosként, akit arra neveltek és arra képeztek ki, hogy Látnoknak adja ki magát, apám megtanított rá, hogyan igazodjak el

az embereken, hogyan szerezzek információkat pár másodperces megfigyelések alapján.

És másodperceknél messze több időm volt eligazodni Kai Azeren.

Átláttam a számtalan maszkján és színjátékán, megpillantva alattuk a fiút, akit megismertem, és fontos lett számomra. És miután annyiszor elárultuk egymást, tudom, hogy nem vallaná be, hogy rólam álmodik, ha tudná, hogy iszom minden egyes szavát.

Hallom a hangján a derűt, ahogy sóhajt egyet.

- Hol vagy, Kis Látnok?

A becenév nevetséges, tekintve, hogy vele együtt most már az egész birodalom tudja, hogy a legkevésbé sem vagyok Elit.

„Csak egy Átlagos."

A korom facsarja az orromat, rá kell tennem a kezem, hogy visszafojtsak egy tüsszentést, amiről eszembe jut a számtalan éjszaka, amelyet azzal töltöttem, hogy loptam a Dézsmát szegélyező boltokból, majd megszöktem a szűkös kéményeken át.

„Szűkös. Bezárt. Fojtogató."

A téglafalat pásztázom magam körül a sötétben. Nagyon szűk a hely, nagyon levegőtlen, könnyen pánikba sodorhat.

„Nyugodj meg!"

A klausztrofóbia a legrosszabb pillanatokat választja, hogy a felszínre törjön, és emlékeztessen a saját tehetetlenségemre.

„Lélegezz!"

Ezt teszem. Mély levegőt veszek. A még mindig az orromra szorított kezem enyhe fémes szagot áraszt: szúrós, erős, facsarja az orromat.

„Vér."

Elveszem az arcomtól a remegő kezem, és bár nem látom a sötétvörös foltokat az ujjaimon, szó szerint érzem, ahogy a

bőrömhöz tapadnak. Még mindig vér szárad a berepedezett körmeim alatt, és nem tudom, hogy az enyém, a királyé vagy...

Nagy levegőt veszek, próbálom összeszedni magam. A Végrehajtó túl közel jár hozzám, fel-alá sétál a padlón, a fa minden egyes lépte alatt megnyikordul.

„Ha a szipogás miatt kapnak el, az megalázóbb, mint ha egy tüsszentés buktatna le."

Egyiket sem engedhetem.

Idővel a katonák visszatrappolnak az alattam elnyúló helyiségbe.

- Nincs nyoma, felség.

A Végrehajtó hosszas hallgatás után felsóhajt.

- Sejtettem. Semmi hasznotokat nem veszem. - A következő szavai metszőbbek, mint a penge, amelyet mintegy mellékesen a kezében forgat. - Kifelé!

A katonák habozás nélkül megindulnak az ajtó felé, minél távolabb a Végrehajtótól. Nem hibáztatom őket.

De ő bent marad, mindinkább csend telepszik ránk. Megint az orromra szorítom a kezem, szédülni kezdek a vér szaga és a szűkös kémény miatt.

Rám törnek az emlékek: a testemen vér szárad, sikoltozva próbálom levakarni, de csak undorító vörös foltokat hagyok a bőrömön. Ennyi vér szagától és látványától felfordul a gyomrom, apám jut róla eszembe, aki a karomban vérzett el, Adena, akivel ugyanez történt.

„Adena."

Könnyek marják a szememet, kénytelen vagyok pislogni, hogy ne lássam magam előtt az élettelen testét a Verem homokjában. A vér fémes bűze újra megtölti az orromat. Nem bírom a szagát, a látványt, az érzést...

„Lélegezz!”

Nehéz sóhaj zökkent ki a gondolataimból. Ugyanolyan fáradtnak hangzik, mint amilyennek én is érzem magam.

- Szerencse, hogy nem vagy itt - mondja halkan. Nem hittem volna, hogy hallom még valaha ezen a hangon megszólalni. - Mert még mindig nem szedtem össze a bátorságom.

És ekkor az otthonom lángba borul.

Köszönetnyilvánítás

Mielőtt áradozni kezdenék az emberekről, akik segítettek abban, hogy a *Powerless* elkészülhessen, szeretnék rászánni egy pillanatot, és hivatalosan is azon lelkendezni, hogy egyáltalán eljutottam odáig, hogy köszönetnyilvánítást írjak. Hosszú út vezetett a kézirat lezárásáig, egy kaland, amelytől féltem, hogy nem tudom végigcsinálni. És ugyanezen okból kifolyólag hiába írtam le előtte több ezer szót, arra vagyok a legbüszkébb, hogy legépelhettem a lap tetejére: „Köszönetnyilvánítás".

Most, hogy ezen túlestünk, vágjunk is bele a hálálkodó áradozásba!

Nyilván, ami a legfontosabb, szeretném kifejezni a hálámat és elismerésemet türelmes szüleimnek, anyának és apának, akik minden lépésemet támogatták ezen az őrült utazáson, hisz kettőjük nélkül nem teljesülhetett volna az álmom. Köszönöm, hogy hisztek bennem, szívből szeretlek mindkettőtöket.

A családi vonalon maradva további három rokonom is köszönetet érdemel. Nikki, köszönöm, hogy nemcsak meghallgattad a kifakadásaimat a cselekmény logikátlanságairól, de segítettél megoldást is találni rájuk. Josh, sokkal tartozom, keresve sem találhattam volna jobb álügynököt. Köszönöm, hogy készséggel rendelkezésemre bocsátottad bölcsességedet az egész folyamaton keresztül, Foo. Jessie, a szereteted és nagylelkű támogatásod többet jelent, mint hinnéd. A lelkesedésed irántam és az álmom iránt tényleg ragadós.

Úgy fest, most az egyszer szavaim sincsenek rá, hogy fejezzem ki mélységes hálámat elképesztő szerkesztőmnek, Michelle Rosquillónak. Hihetetlenül hálás vagyok az odaadásodért és a kemény munkáért, amelyet a *Powerless*re fordítottál, Michelle. Az iránymutatásod és tudásod segített a mai formájába önteni a kéziratot, és keresve sem találhattam volna jobb embert, hogy megbirkózzon ennek a hosszú könyvnek a szerkesztésével. Köszönöm, hogy szórakoztatóvá és izgalmassá tetted a munkafolyamatot, ideértve a négyórás telefonhívásokat, amelyekkel kínoztalak. Lényeg a lényeg: te vagy a legjobb.

A kezetekben tartott lélegzetelállító borító Stefanie Saw-nak köszönhető a Seventhstar Arttól. Igazi varázsló vagy, és örökre rabul ejtett a műved. A szemkápráztató térképért a könyv elején pedig JoJo Elliottnak jár a köszönet. Elképedek, akárhányszor megcsodálom, hogyan keltettétek életre a világomat.

Ami a Simon & Schuster hihetetlen csapatát illeti, igazi megtiszteltetés, hogy veletek dolgozhatok. Bármilyen émelyítően gejlnek hangzik, tényleg egy álom vált vele valóra. Bárcsak a kislány Lauren láthatna most! Röviden, köszönöm, hogy hittetek bennem. Örökre hálás leszek a lehetőségért, és elmondani sem tudom, mennyire izgatottan várom, hogy folytassam veletek az utazást. Alig várom, hogy lássam, mit tartogat a jövő.

Hát, ha mindenkit szeretnék megemlíteni, aki biztatással és támogatással segített eljutnom odáig, ahol ma tartok, félő, hogy az még egy könyvet megtöltene. Ezt szem előtt tartva szeretnék általánosságban is hatalmas köszönetet mondani hihetetlen barátaimnak. Többet nem is kívánhatnék annál, mint hogy drukkoltatok nekem, és készségesen meghallgattatok, amikor az

írásról zagyváltam. Köszönöm, hogy elviseltek - már ez sem gyenge idegzetűeknek való feladat.

Rendben, ideje köszönetet mondanom a pár ezer embernek, akik hatalmas szerepet játszottak nem csupán a *Powerless* megírásában, de az életemben is. A kaotikus családomnak, akik nagy örömömre körülvesznek TikTokon, nektek köszönhető, hogy egyáltalán megírhatom ezt az oldalt. A *Powerless* nem létezne, ha nem kapok tőletek annyi támogatást és szeretetet azóta, hogy kiraktam az első videómat BookTokra. Ti vagytok a kedvenc rosszcsontjaim, és sosem leszek képes eléggé megköszönni mindegyikőtöknek, hogy hozzásegítettek ehhez a lehetőséghez. Ne feledjétek, hogy mind főszereplők vagytok!

Most szeretném megköszönni a Teremtőnek, aki megajándékozott a szavak szeretetével és az írás iránti vággyal. Tényleg nem jutottam volna el idáig Urunk és Megváltónk nélkül, és köszönöm Istennek a tőle kapott lehetőséget.

Oké, majdnem átmentem csöpögősbe. És neked is szeretném megköszönni, drága olvasóm. Egyszerűen fel sem foghatom, hogy vannak olyan emberek a világban, akik el akarják olvasni a zagyválásaimat, úgyhogy köszönöm, hogy időt töltöttetek az általam létrehozott világban a figurákkal, akikhez olyan egészségtelenül kötődöm. Ti jelentitek számomra az inspirációt, és remélem, hogy a továbbiakban is részem lesz abban a kiváltságban, hogy írhatok nektek.

Most pedig tegyünk úgy, mintha megölelnélek titeket!

Puszi, Lauren

A szerzőről

Amikor Lauren Roberts nem fantasyvilágokról és évődő szerelmesekről ír, nagy valószínűséggel ágyba bújva ilyesmikről olvas. Lauren egész életében Michiganben lakott, ezért behatóan ismeri a kátyúkat, a havat és a tóparti szabadidős tevékenységeket. Hobbijai, mint a kötögetés, a lézerharc, a függőágyas kempingezés, a szókeresők és a színezők, egyszerre vallanak nagymamára és kisgyerekre.

A *Powerless* az első regénye, és reményei szerint egész életében lehetősége lesz szép szavakat papírra vetni.